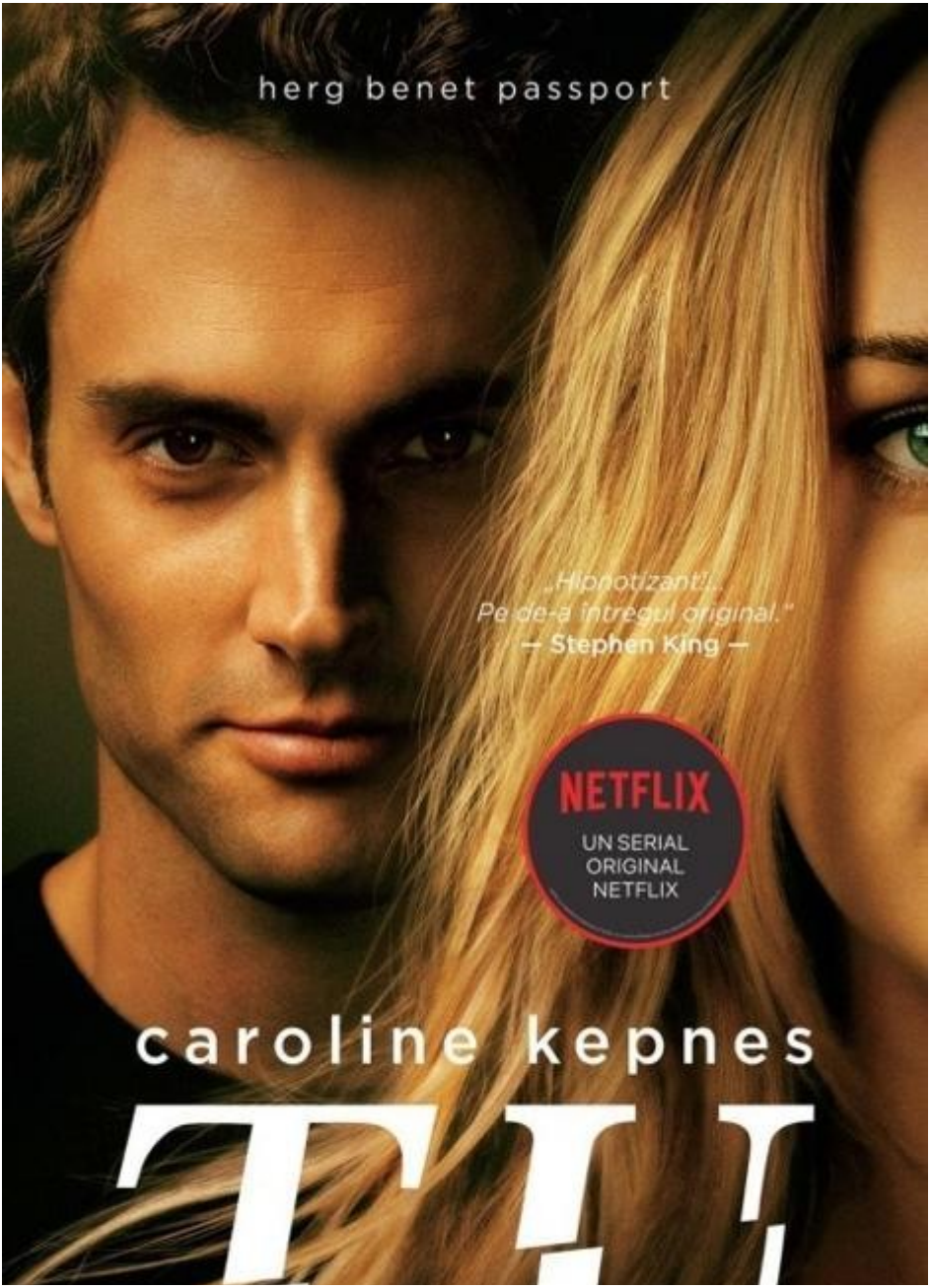

herg benet passport
„Hipnotizant!... Pe de-a întregul original."
— Stephen King —
NETFLIX
UN SERIAL ORIGINAL NETFLIX
caroline kepnes

C a r o l i n e k e p n e s

TU

Ediţia a 2-a

Traducere din limba engleză de

anca Zaharia

Editura Herg Benet

2019

Caroline Kepnes

You

Copyright © 2014

Published in agreement withAlloy Entertainment, LLC

© 2017 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediţie digitală

Editura Herg Benet

Bucureşti, România

www.hergbenet.ro

carte@hergbenet.ro

Concept grafic: © TheSpartan Bureau

Copertă: © Netflix, Inc. (Artwork used with permission)

ISBN ePub: 978-606-763-257-6

Această carte este o operă de ficţiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare sau presupune o intenţie artistică. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Te rugăm să nu reproduci textul fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare pentru utilizarea în recenzii sau în contexte de promovare. Sprijină şi tu creativitatea. Îţi mulţumim.

Pentru tine, tată

„Primul gând al zilei e, cu voia Domnului, să te văd şi mâine.”

— Harold Samuel Kepnes,

29 Ianuarie 1947-13 Noiembrie 2012

1

TU intri în librărie şi îţi ţii mâna pe uşă cât să te asiguri că nu se trânteşte. Zâmbeşti, ruşinată că eşti o fată drăguţă, unghiile tale nu au ojă şi pulovărul tău cu anchior e bej, şi e imposibil să-mi dau seama dacă porţi sutien, deşi nu cred că porţi. Eşti atât de curată, încât pari murdară şi-ţi murmuri primul cuvânt înspre mine – bună! – când majoritatea doar ar trece pe lângă mine, dar nu tu, în jeanşii tăi roz lejeri, un roz spumos din Charlotte’s Web[1], şi de unde ai apărut tu?

Eşti clasică şi compactă, mica mea Natalie Portman cam pe la finalul filmului Closer, când arată strălucitor şi a terminat-o cu băieţii răi şi se întoarce în America. Ai venit la mine, în sfârşit, într-o zi de marţi, la ora 10.06 dimineaţa. În fiecare zi fac naveta la această librărie din Lower East Side de acasă, din Bed-Stuy. Închid, în fiecare

[1] Carte pentru copii scrisă de E. B. White şi apărută în română în 2017 cu titlul Pânza Charlottei (n.tr.).

zi, fără a găsi pe cineva care măcar să-ţi semene. Uită-te la tine, cum te naşti azi în lumea mea. Tremur şi aş lua un Ativan[2], dar le am jos şi nu vreau să iau Ativan. Nu vreau să mă liniştesc. Vreau să fiu aici în totalitate, să te văd cum îţi rozi unghiile fără ojă şi cum îţi întorci capul spre stânga, nu, muşti degetul mic, îţi dilaţi ochii, spre dreapta, nu, respingi biografiile, dezvoltare personală (slavă Domnului) şi încetineşti când ajungi la ficţiune.

Da.

Te las să dispari după teancuri – Ficţiune F–K – şi nu eşti nimfa nesigură standard care caută un Faulkner pe care nu-l va termina niciodată, nu-l va începe niciodată; Faulkner care se va întări şi se va pietrifica, dacă ar putea să se pietrifice cărţile de pe noptiera ta; Faulkner menit să-ţi convingă aventurile de o noapte că vorbeşti serios când juri că nu faci niciodată aşa ceva. Nu, tu nu eşti ca celelalte fete. Nu-l expui pe Faulkner, şi jeanşii tăi atârnă lejer, şi eşti prea sărutată de soare pentru Stephen King şi prea puţin la modă pentru Heidi Julavits, şi pe cine, pe cine o să cumperi? Strănuţi sonor şi îmi imaginez ce zgomot faci când ai orgasm.

— Sănătate!, strig.

Chicoteşti şi strigi înapoi, excitato:

— Şi ţie, amice.

---

[2] Lorazepam, medicament eliberat cu prescripţie medicală ce dă dependenţă, folosit în tratarea anxietăţii, pentru insomnie, epilepsie ori atacuri de panică (n.tr.).

Amice. Flirtezi, iar dacă aş fi genul de dobitoc care postează pe Instagram, aş fotografia plăcuţa cu F–K şi-aş filtra-o în draci, iar dedesubt aş scrie:

„F–K da, am găsit-o.”

Calmează-te, Joe. Nu le place când un tip e prea insistent, îmi reamintesc. Slavă Domnului că vine un client şi e greu să-i scanez previzibilul Salinger – dar oricum, mereu e greu să fac asta. Tipul ăsta are, cât?, 36 de ani şi abia acum citeşte Franny and Zooey? Să fim serioşi. N-o va citi. E doar acoperire pentru cărţile de Dan Brown pe care le are-n fundul coşului. Lucrează într-o librărie şi vei vedea că majoritatea oamenilor din lumea asta se simt vinovaţi pentru că sunt cine sunt. Pun în sacoşă mai întâi Dan Brown, ca şi cum ar fi porno cu copilaşi, şi-i zic că Franny and Zooey e de căcat, iar el dă din cap şi tu încă eşti în zona F–K pentru că-ţi văd pulovărul bej printre teancurile de cărţi. Dacă te ridici puţin mai sus, o să-ţi văd abdomenul. Dar nu te vei ridica. Apuci o carte şi te aşezi pe culoar şi poate că vei sta aici toată noaptea. Poate că va fi ca-n Where the Heart Is, filmul cu Natalie Portman adaptat după cărţile de Billie Letts – peste medie pentru genul ăsta de mizerie – şi te voi găsi aici în miez de noapte. Doar că tu nu vei fi însărcinată şi eu n-o să fiu bărbatul blând din film. Mă voi apleca şi voi spune:

— Scuzaţi-mă, domnişoară, dar am închis.

Iar tu te vei uita în sus şi vei zâmbi:

— Ei bine, eu nu sunt deloc închisă.

O răsuflare.

— Sunt larg deschisă. Amice.

— Hei, zice tipul cu Salinger-Brown.

Încă e aici? Încă e aici.

— Pot primi şi bonul?

— Îmi cer scuze.

Îmi smulge bonul din mână. Nu mă urăşte. Se urăşte pe sine. Dacă oamenii s-ar putea descurca cu dezgustul faţă de sine, serviciile pentru clienţi ar fi mai lejere.

— Ştii ceva, copile? Trebuie să-ţi revii. Lucrezi într-o librărie. Nu faci tu cărţile. Nu scrii tu cărţile şi, dacă ai fi fost bun la citit, probabil n-ai mai fi lucrat într-o librărie. Aşa că şterge-ţi mutra asta critică şi urează-mi să am o zi bună.

Omul ăsta ar putea spune orice pe lumea asta şi pentru mine tot ar rămâne cel care cumpără ruşinat Dan Brown. Acum apari cu zâmbetul tău intim de Portman, l-ai auzit pe nenorocit. Te privesc. Te uiţi la el, iar el încă se uită la mine, aşteptând.

— Să aveţi o zi frumoasă, domnule, spun şi el ştie că nu vorbesc serios, urăşte faptul că are nevoie de platitudini de la un străin. După ce pleacă, pentru că ştiu că tu auzi, strig:

— Să te bucuri de acel Dan Brown, nenorocitule!

Tu te apropii, râzând, şi slavă Domnului că e dimineaţă, aici e gol dimineaţa şi nimeni nu ne stă în cale. Îţi pui coşul cu cărţi pe tejghea şi spui obraznic:

— Acum o să mă judeci şi pe mine?

— Ce căcăcios, nu?

— Eh, probabil era doar într-o stare proastă.

Eşti o dulceaţă. Vezi doar ce e mai bun în oameni. Mă completezi.

— Păi, zic şi ştiu că ar trebui să tac şi vreau să tac, dar tu mă faci să vreau să vorbesc, tipul ăsta e motivul pentru care acel blockbuster n-ar fi trebuit să existe.

Mă priveşti. Eşti curioasă şi eu vreau să aflu totul despre tine, dar nu pot întreba pur şi simplu, aşa că încă vorbesc.

— Toată lumea se străduieşte mereu să fie mai bună, să slăbească două kilograme, să citească cinci cărţi, să meargă la muzeu, să cumpere un CD cu muzică clasică şi să-l asculte şi să-i placă. Când ceea ce vor ei de fapt este să mănânce gogoşi, să citească reviste, să cumpere albume pop. Vreo carte? Dă-le dracului de cărţi. Ia-ţi un Kindle. Ştii de ce are Kindle atât de mult succes?

Râzi şi îţi scuturi capul şi mă asculţi chiar şi atunci când oamenii s-ar retrage ca să se uite-n telefon. Eşti frumoasă şi mă întrebi:

— De ce?

— Îţi spun eu de ce. Internetul ţi-a adus în casă pornografia...

Tocmai am spus pornografie, ce prost, dar tu încă asculţi, ce păpuşă eşti!

— Şi nu a mai fost nevoie să ieşi din casă pentru a o obţine. Nu a mai trebuit să ai contact vizual cu tipul de la magazin care acum ştie că-ţi place să priveşti cum sunt plesnite fetele. Contactul vizual e ceea ce ne menţine civilizaţi.

Ochii tăi sunt migdalaţi şi eu continui.

— Descoperiţi.

Nu porţi inel de căsătorie şi eu continui.

— Umani.

Tu eşti răbdătoare şi eu ar trebui să tac, dar nu pot.

— Şi Kindle-ul, Kindle-ul scoate toată integritatea din citit, ceea ce e exact ce a făcut internetul cu pornografia. Controlul şi echilibrul au dispărut. Poţi citi Dan Brown în public şi în privat în acelaşi timp. E sfârşitul civilizaţiei. Dar...

— Întotdeauna e un „dar”, spui tu şi aş putea paria că provii dintr-o familie de oameni sănătoşi şi iubitori care se îmbrăţişează mult şi care cântă împreună în jurul unui foc de tabără.

— Dar fără locuri din care să cumperi filme sau albume, totul se reduce la cărţi. Nu mai sunt magazine cu video-uri, aşa că nu mai sunt tocilari care să lucreze acolo şi să-l citeze pe Tarantino şi să se contrazică în legătură cu Dario Argento şi care să-i urască pe oamenii care închiriază filme cu Meg Ryan. Acest act, această interacţiune dintre vânzător şi cumpărător, e cea mai importantă stradă cu două benzi pe care o avem. Şi nu poţi eradica pur şi

simplu străzile cu două benzi fără să ai efecte adverse, ştii?

Nu ştiu dacă ştii, dar tu nu-mi spui să mă opresc din vorbit aşa cum fac alţii uneori şi dai din cap.

— Hmm.

— Vezi, magazinul de muzică a fost marele egalizator. Le-a dat tocilarilor putere – Ce, chiar cumperi Taylor Swift? – chiar dacă toţi tocilarii ăia se duceau acasă şi se masturbau uitându-se la Taylor Swift.

Încetează să tot spui Taylor Swift. Râzi cu mine sau de mine?

— Oricum, spun eu, şi mă opresc dacă-mi spui să o fac.

— Oricum, spui şi tu, şi vrei să termin ce aveam de spus.

— Ideea e că să cumperi chestii e printre cele mai oneste lucruri pe care le poţi face. Tipul ăla n-a venit aici să cumpere Dan Brown sau Salinger. Tipul ăla a venit aici pentru a se mărturisi.

— Eşti preotul?

— Nu, eu sunt biserica.

— Amin.

Te uiţi în coşul tău şi eu par un singuratic bolnav, şi mă uit şi eu în coşul tău. Telefonul tău. Tu nu-l vezi, dar eu da. E spart. E într-o husă galbenă. Asta înseamnă că ai grijă de tine doar când eşti dincolo de izbăvire. Pariez că iei zinc

abia în a treia zi de răceală. Îţi iau telefonul şi încerc să fac o glumă.

— Ai furat ăsta de la tipul de mai devreme?

Îţi iei telefonul şi te înroşeşti.

— Eu şi telefonul ăsta... spui tu. Sunt o mămică rea.

Mămică. Eşti obscenă, chiar eşti.

— Nah.

Zâmbeşti şi în mod clar nu porţi sutien. Scoţi cărţile din coş şi pui coşul pe podea şi te uiţi la mine ca şi cum ar fi imposibil să critic vreodată ceva din ce faci. Sfârcurile ţi se ridică. Nu le acoperi. Observi bomboanele Twizzler de lângă casa de marcat. Arăţi spre ele, flămândă.

— Pot?

— Da, spun, şi deja te servesc.

Ridic prima ta carte, Impossible Vacation de Spalding Gray.

— Interesant, zic, cei mai mulţi oameni îi înţeleg monologurile. Asta e o carte grozavă, dar nu e o carte care să se cumpere des, mai ales nu de către femei tinere care nu par să contemple la sinucidere, dată fiind soarta autorului.

— Ei, uneori doar vrei să mergi acolo unde e întunericul, ştii?

— Da, spun. Da.

Dacă am fi adolescenţi, te-aş putea săruta. Dar stau pe o platformă din spatele unei tejghele, purtându-mi numele pe o insignă şi suntem prea bătrâni ca să fim tineri. Mişcările de noapte nu funcţionează dimineaţa, iar lumina se scurge înăuntru prin ferestre. N-ar trebui ca librăriile să fie întunecate?

Notă pentru sine: spune-i domnului Mooney să ia jaluzele. Draperii. Orice.

Ridic a doua ta carte, Desperate Characters, scrisă de una dintre autoarele mele preferate, Paula Fox. E un semn bun, dar s-ar putea să o cumperi doar pentru că ai citit pe vreun blog cretin că e bunica biologică a lui Courtney Love. Nu pot fi sigur că ai ajuns să cumperi Paula Fox pentru că ai ajuns la ea pe calea corectă, dintr-un eseu de Jonathan Franzen.

Bagi mâna în portofel.

— E cea mai tare, nu-i aşa? Mă ucide că nu e mai cunoscută, chiar dacă Franzen e entuziasmat de ea, ştii?

Mulţumesc lui Dumnezeu, zâmbesc.

— The Western Coast.

Îţi fereşti privirea.

— Încă n-am ajuns acolo.

Mă uit la tine şi-ţi ridici mâinile, te predai.

— Nu mă împuşca.

Chicoteşti şi-mi doresc ca sfârcurile tale să fie în continuare tari.

— Voi citi cândva The Western Coast, iar Desperate Characters am citit-o de un catralion de ori. Asta e pentru un prieten.

— A-ha, zic şi mi se aprind luminile roşii de pericol. Pentru un prieten.

— Probabil e o pierdere de timp. Nici măcar n-o să o citească. Dar măcar aşa vinde autoarea încă un exemplar, nu?

— Adevărat.

Poate că e fratele tău sau tatăl tău sau un vecin homosexual, dar ştiu că e un prieten şi mă înfig în calculator.

— Costă 31,51.

— Sfinţi bani. Vezi, de asta sunt Kindle-urile cele mai tari, spui în timp ce bagi mâna în portofelul tău Zuckerman rozaliu ca un purcel şi-mi înmânezi cardul, chiar dacă văd acolo suficienţi bani pentru a plăti cash.

Vrei ca eu să-ţi ştiu numele şi eu nu-s nebun, aşa că-ţi întorc cardul pe partea cealaltă şi liniştea dintre noi devine tot mai zgomotoasă şi de ce nu am pus nişte muzică azi şi nu mă pot gândi la nimic de spus.

— Poftim.

Şi îţi ofer bonul fiscal.

— Mulţumesc, şopteşti tu. Ăsta e un magazin super.

Semnezi, iar numele tău e Guinevere Beck. Numele tău e poezie şi părinţii tău sunt nişte căcaţi, probabil, ca majoritatea părinţilor. Guinevere. Serios acum.

— Îţi mulţumesc, Guinevere.

— Mi se spune Beck. Guinevere e prea lung şi ridicol, ştii?

— Ei bine, Beck, arăţi diferit faţă-n faţă. De asemenea, Midnite Vultures e super.

Îţi iei sacoşa cu cărţi şi nu întrerupi contactul vizual pentru că vrei să văd că mă vezi că te văd.

— Chiar aşa, Goldberg.

— Nah, sunt doar Joe. Goldberg e destul de lung şi ridicol, ştii?

Râdem şi ştiu că şi tu ai vrut să-mi afli numele la fel de mult pe cât mi-am dorit eu să-l aflu pe al tău.

— Sigur nu vrei să iei The Western Coast cât eşti încă aici?

— Ştiu că sună nebunesc, dar o păstrez. Pentru lista mea pentru azil.

— Vrei să spui lista cu chestii de făcut în viaţa asta?

— Oh, nu, aia e cu totul altceva. Lista pentru azil e o listă cu chestii pe care vrei să le citeşti sau să le vezi când ajungi la azil. Cea cu lucrurile de făcut pe parcursul vieţii e mai mult aşa... vizitează Nigeria, sari dintr-un avion. Lista pentru azil e mai mult aşa, citeşte The Western Coast şi

uită-te la Pulp Fiction şi ascultă cel mai nou album de la Daft Punk.

— Nu mi te pot imagina într-un azil.

Roşeşti. Eşti Charlotte’s Web[3] şi eu te-aş putea iubi.

— Nu-mi urezi să am o zi frumoasă?

— Să ai o zi frumoasă, Beck.

Zâmbeşti.

— Mulţumesc, Joe.

N-ai venit aici pentru cărţi, Beck. Nu era nevoie să-mi pronunţi numele. Nu era nevoie să-mi zâmbeşti sau să mă asculţi sau să mă înţelegi. Dar ai făcut-o. Semnătura ta e pe bon. Nu a fost o tranzacţie cu bani gheaţă şi nu a fost un card privat. A fost totul real. Îmi apăs degetul pe cerneala udă de la bonul tău şi scrisul cu Guinevere Beck îmi pătează acum pielea.

2

AM AJUNS să-l citesc pe e. e. cummings în modul în care ajung la el cei mai mulţi bărbaţi sensibili şi inteligenţi de vârsta mea, adică prin una dintre cele mai romantice scene din una dintre cele mai romantice poveşti din toate timpurile, Hannah and Her Sisters, unde un newyorkez inteligent, sofisticat şi căsătorit, numit Elliot (Michael Cane) se îndrăgosteşte de cumnata sa (Barbara Hershey). Şi trebuie să fie atent. Nu poate face nicio mişcare la

[3] Extract de cannabis produs în SUA (n.tr.).

întâmplare. Aşteaptă lângă apartamentul ei şi înscenează o întâlnire ca din întâmplare. Genial, romantic. Iubirea cere efort. Ea e surprinsă că dă de el şi-l duce la Pageant Bookstore – vezi tema aici? – unde cumpără o carte cu poemele lui e. e. cummings pentru ea şi o trimite la poezia de la pagina 112.

Ea stă singură în pat, citeşte poemul, iar el, între timp, stă singur în baia lui şi se gândeşte la ea ca şi cum ar auzi-o citind.

Poemul ăsta, Beck. Te năuceşte. M-a pregătit pentru genul ăsta de atracţie. M-am trezit pentru tine. În fiecare te studiez. Mă simt mai apropiat de poemul de la pagina 112. Tu îmi dai un scop. Îmi place să te privesc, iubire.

Îţi pui mâinile mici la treabă atunci când îţi vine cheful, adică des, ceea ce îmi reaminteşte de o altă glumă din Hannah, unde Mia Farrow îl tachinează pe Woody Allen că s-a ruinat pe sine din cauza masturbării excesive. Tu eşti ok, sper.

Problema cu societatea e că dacă o persoană obişnuită ar şti despre noi – tu, singură, având orgasm de trei ori pe noapte, iar eu, de peste stradă, privindu-te, singur – cei mai mulţi oameni ar zice că eu sunt ciudatul. Păi, nu e niciun secret că majoritatea sunt nişte idioţi futuţi. Cei mai mulţi apreciază misterul ieftin şi cei mai mulţi nu au auzit de Paula Fox sau de Hannah şi sincer, Beck, dă-i dracului pe majoritatea, corect?

În plus, îmi place că ai grijă de tine în loc să-ţi umpli casa şi păsărica cu un şir de bărbaţi nepotriviţi. Tu eşti răspunsul la fiecare articol banal şi simplist despre „cultura agăţatului”. Tu ai standarde şi eşti Guinevere, o

poveste de dragoste aşteptând o altă poveste de dragoste, şi pun pariu că e cu literă mare Alesul atunci când visezi la el. La mine. Toată lumea vrea totul chiar acum, dar tu eşti capabilă să aştepţi cu

Mâinile atât de mici.

Numele tău a fost un punct de începere glorios. Din fericire, nu sunt multe Guinevere Beck în lume – de fapt, e doar una. Primul lucru pe care a trebuit să-l găsesc a fost casa ta, iar internetul a fost făcut cu gândul la iubire. Profilul tău de Twitter mi-a oferit atât de mult din tine, Beck:

Guinevere Beck

@TheUnRealBeck

Niciodată n-am avut un gând nespus. Scriu poveşti. Citesc poveşti. Vorbesc cu străinii. Nantucket e un prieten vechi, dar New York e curva mea.

Biografiile tale care dezvăluie mult din publicaţiile online care-ţi publică postările (dacă nu vrei să le numeşti eseuri), şi notiţele tale de jurnal slab mascate (asta dacă nu vrei să le numeşti proze scurte), şi poeziile pe care le scrii uneori te dezvăluie cu totul. Eşti o scriitoare născută şi crescută în Nantucket şi glumeşti despre căsătoriile doar între membrii de pe insulă (dar tu nu eşti rezultatul uneia), despre plecarea în larg (îţi e groază de ambarcaţiuni), şi alcoolism (l-ai pierdut pe tatăl tău din cauză că era alcoolic şi acum scrii mult despre asta). Familia ta e pe cât de unită, pe atât de destrăbălată. Nu ştii cum să fii aici, în oraşul în care nimeni nu cunoaşte pe nimeni, chiar dacă ai căpătat experienţă cât ai făcut patru ani ca studentă la

Brown. Ai intrat acolo de pe lista de aşteptare şi ai rămas convinsă că pe undeva a fost o greşeală că ai intrat. Îţi plac mămăliga şi batoanele cu cireşe Lärabars. Nu faci poze la mâncare sau la concerte, dar foloseşti Instagram (doar pentru chestii vechi, fotografii cu tatăl tău decedat, poze cu zile la plajă de care nici nu-ţi mai aduci aminte). Ai un frate, Clyde. Părinţii voştri chiar au fost nenorociţi când v-au dat numele astea. Ai o soră, Anya (chiar nenorociţi, dar nu genul pe care mi-l imaginam). Evidenţele imobiliare arată că locuinţa a aparţinut familiei voastre dintotdeauna. Te tragi din fermieri şi îţi place să spui că nu e „locul" tău în Nantucket, dar că acolo a construit familia ta un cămin. Plină de negare, eşti ca o etichetă de avertizare de pe un pachet de ţigări.

Anya e o insulară şi n-o să plece niciodată de acolo. Ea e copilul care nu vrea nimic altceva decât plimbări pe plajă şi viziunea clară a verii şi dezolarea endemică a unei aventuri turistice sezoniere. Anya e futută la cap din cauza tatălui tău. Scrii despre ea în poveştile tale şi o transformi într-un băiat sau o femeie în vârstă care orbeşte sau, o dată, într-o veveriţă rătăcită, dar e clar că scrii despre sora ta. O invidiezi. Cum adică nu simte apăsarea ambiţiei? O compătimeşti. Cum adică nu are deloc ambiţie?

Clyde e cel mai mare, şi el se ocupă de afacerea cu taxiuri de pe insulă a familiei. E căsătorit, are doi copii şi e genul de părinte gol ca o pictură pe numere. Asta e clar din poza lui din ziarul local: e pompier voluntar bronzat, bărbatul standard american. Tatăl tău are reputaţia fiecărui beţivan dintr-un oraş mic şi nu a fost departe de condamnare pentru conducere sub influenţa băuturilor alcoolice sau pentru tulburarea liniştii publice şi fratele tău a ales să fie opusul – treaz, extrem de treaz. Dacă te-ai fi născut tu prima, ar fi putut fi o variantă să te ocupi de afacerea

familiei. Dar ai fost clasicul copil mijlociu care s-a descurcat la şcoală şi toată viaţa ai fost etichetată ca „speranţa”, singura care va reuşi să scape.

Internetul e o chestie frumoasă şi, la o oră după ce ne-am întâlnit azi, ai scris pe Twitter:

Simt miros de cheeseburgeri. #CornerBistroMăÎngraşă

Şi permite-mi să-ţi spun, m-am îngrijorat pentru o secundă. Poate că n-am fost special. Nici măcar nu m-ai menţionat, nici conversaţia noastră. Şi: vorbesc cu străinii e din biografia ta de pe Twitter. Vorbesc cu străinii. Ce căcat e asta, Beck? Copiii nu ar trebui să vorbească cu străinii, dar tu eşti adult. Sau conversaţia noastră chiar e un nimic pentru tine? Eu sunt doar un alt străin? Biografia ta de pe Twitter e un mod subtil de a anunţa că eşti o curvă dependentă de atenţie care nu are standarde şi care bagă-n seamă orice fraier care-i zice „bună”? N-am însemnat nimic pentru tine? Nici măcar nu-l menţionezi pe tipul de la librărie? Căcat, mă gândesc, poate că m-am înşelat. Poate că nu a fost nimic între noi. Dar apoi am început să te analizez mai bine şi am văzut că nu scrii despre ceea ce contează cu adevărat. Nu m-ai împărţi pe mine cu urmăritorii tăi. Viaţa ta virtuală e un spectacol de varieteu, aşa că, în orice caz, faptul că nu m-ai inclus în spectacolul tău înseamnă că m-ai dorit. Poate chiar mai mult decât îmi dau seama, de vreme ce acum mâna ţi se îndreaptă iar spre pizdă.

Următorul lucru pe care mi l-a oferit internetul a fost adresa ta. Bank Street, numărul 51. Serios? Asta nu-i o stradă frenetică din Midtown unde muncitorii chinuiţi ca nişte albine se grăbesc înspre şi de la birou. Asta e o clădire din West Village care e la modă, domoală, ridicol

de sigură şi scumpă. Nu pot să pierd vremea pur şi simplu pe aici; trebuie să mă potrivesc cumva în la-di-da-ul ăsta folk. Intru în magazinul cu vechituri. Cumpăr un costum (de om de afaceri şi/sau şofer şi/sau bărbat întreţinut), pantaloni de tâmplar şi un fel de curea pentru unelte (sunt omul bun la toate aflat în timpul liber) şi un căcat de trening (sunt un cretin care are grijă de corpul lui preţios). Port costumul la prima mea vizită şi-mi place aici, Beck. E chintesenţa vechiului New York şi mă aştept ca Edith Warton şi Truman Capote să treacă strada mână-n mână, fiecare ducând o ceaşcă de cafea din carton grecesc, arătând aşa cum arătau în zilele lor de glorie, ca şi cum ar fi fost conservaţi în formaldehidă. Prinţesele trăiesc pe strada asta şi Sid Vicious a murit aici acum multă vreme, când prinţesele erau gravide, când Manhattan era încă fain. Stau pe cealaltă parte a străzii şi ferestrele tale sunt deschise (nu ai draperii) şi te văd cum torni cereale într-un castron Tupperware. Tu nu eşti o prinţesă. Contul tău de Twitter confirmă că ai câştigat la un fel de loterie imobiliară:

Um, nu vreau să par ca @AnnaKendrick47, dar vă iubesc, minunaţilor de la @BrownBiasedNYC şi abia aştept să mă mut pe Bank Street.

Mă aşez pe trotuar şi caut pe Google. The Brownstone Biased Lottery e un concurs de eseuri pentru studenţii de la Brown University care au nevoie de găzduire pentru a termina studiile în New York. Apartamentul a fost în familia Brown (orice ar însemna asta) ani întregi. Eşti o candidată la masteratul de scriere ficţională, aşa că nu e nicio surpriză că ai câştigat la o loterie care e, de fapt, concurs de eseuri. Şi Anna Kendrick e actriţa din filmul Pitch Perfect, care e despre fete de colegiu care cântă la concursuri acapela. Te vezi pe tine în fata asta, ceea ce nu

are deloc sens. Am văzut filmul ăsta, Pitch. Fata aia n-ar trăi niciodată aşa cum o faci tu.

Oamenii trec pe lângă apartamentul tău de la parterul înalt, atât de puţin ridicat faţă de nivelul solului, şi nimeni nu se opreşte să se holbeze, chiar dacă eşti complet expusă. Cele două ferestre ale tale sunt larg deschise şi ai noroc că asta nu e o stradă intens circulată. Poate că asta explică simţul diluat al intimităţii pe care îl ai. Mă întorc seara următoare (acelaşi costum, nu mă pot abţine!) şi tu te învârţi complet dezbrăcată în faţa ferestrelor deschise. Dezbrăcată! Iar îmi fac de lucru pe partea cealaltă a străzii, stau pe bordură şi tu nu mă observi şi nimeni nu te observă pe tine şi nici pe mine şi e toată lumea chioară, ce dracului?

Zilele trec şi devin anxios. Defilezi prea mult şi e nesigur şi e nevoie doar de un ciudat care să pună ochii pe tine, acolo înăuntru şi să decidă să meargă să te abordeze. Câteva zile mai târziu port pantalonii de tâmplar şi îmi imaginez că-ţi pun bare de protecţie la ferestre, protejând vitrina asta pe care tu o numeşti casă. Mă gândesc că e sigur cartierul ăsta, şi chiar e, dar e fatalitate în liniştea asta de aici. Probabil că aş putea strangula vreun moş chiar în mijlocul străzii şi nimeni n-ar ieşi să mă oprească.

Mă reîntorc purtând costum (e mult mai bine decât cu garderoba de tâmplar) şi port o şapcă Yankees pe care am găsit-o la un alt magazin de vechituri (sunt genul ăla de cretin!), pentru a induce în eroare, în caz că ai observa, dar nu observi. Un bărbat care locuieşte în clădirea ta urcă scara foarte mică (doar trei trepte) care duce la o uşă exterioară (nu e încuiată!) şi uşa aia e atât de aproape de apartamentul tău. Dacă el ar fi vrut (şi cine n-ar vrea?), ar

fi putut să se aplece peste balustrada ta, să-şi frece mâinile şi să-ţi strige numele.

Vin ziua, vin noaptea, şi oricând sunt aici, ferestrele tale sunt deschise. E ca şi cum n-ai fi văzut niciodată ştirile de noapte sau un film de groază, iar eu stau pe scările clădirii de vizavi, de pe strada mică şi curată şi mă prefac că citesc Poor George, de Paula Fox, sau mă prefac că scriu mesaje partenerilor mei de afaceri (ha!) sau mă prefac că sun un amic care întârzie şi accept, cu voce tare, să mai aştept alte douăzeci de minute. (Asta e pentru vecinul care ar putea sta oricând la pândă, suspicios din cauza omului de pe bordură; am văzut destule filme cu asta). Cu politica ta de uşi deschise, am permisiunea de a intra în lumea ta. Pot simţi mirosul de Lean Cuisine dacă bate vântul cum trebuie şi îţi aud Vampire Weekend şi dacă mă prefac că aş căsca şi mă uit în sus, te văd cum te întinzi, caşti, respiri. Ai fost mereu aşa? Mă întreb dacă erai la fel şi în Providence, defilând peste tot ca şi cum ţi-ai dori ca vecinii tăi distanţi să te ştie dezbrăcată, semi-dezbrăcată, dependentă de mâncarea la microunde şi masturbându-te din toţi rărunchii. Sper că nu, sper că pentru asta există o explicaţie pe care mi-o vei da când va veni vremea. Şi tu cu calculatorul tău, ca şi cum ai avea nevoie să aminteşti spectatorilor imaginari că eşti scriitoare atunci când ştim (eu ştiu) ce eşti cu adevărat: o actriţă, o exhibiţionistă.

Şi în tot acest timp, eu trebuie să fiu precaut. Îmi dau părul pe spate într-o zi şi-l las să atârne liber ziua următoare. Trebuie să trec neobservat de către oamenii care nu observă oameni. La urma urmei, dacă unei persoane obişnuite i s-ar spune că o fată, adesea goală, defilează în faţa ferestrei deschise şi că un tip înamorat de peste stradă o priveşte, discret, cei mai mulţi oameni ar crede că sunt nebun. Dar tu eşti cea nebună. Doar nu ţi se spune

nebună pentru că păsărica ta e lucrul despre care toţi oamenii ăştia vor să afle mai multe, în vreme ce toată fiinţa mea e absolut respingătoare acestor vecini. Eu locuiesc la etajul şase, într-un bloc fără lift din Bed-Stuy. Eu nu le-am permis coaielor mele să fie sponsorizate de Colegiul Împrumuturilor Sociale de Căcaturi. Sunt plătit pe sub masă şi am un televizor cu antenă. Oamenii ăştia nu vor să-mi atingă pula nici cu un băţ de trei metri. Păsărica ta, pe de altă parte, e aur.

Îmi sorb cafeaua pe veranda de vizavi şi îmi înşfac ziarul Wall Street Journal împăturit şi respir şi mă uit la tine. Nu port niciodată treningul pentru că tu, Beck, mă faci să vreau să fiu mereu aranjat. Trec două săptămâni şi o bătrână corpolentă iese din casă. Mă ridic, căcat, doar sunt un domn.

— Bună ziua, doamnă!, îi spun şi mă ofer să o ajut.

Ea acceptă:

— Era şi timpul ca voi, tinereii, să învăţaţi cum să vă comportaţi.

— N-aş putea fi mai mult de acord, spun în timp ce şoferul maşinii ei de oraş îi deschide portiera.

Şi el dă din cap spre mine, fraţilor. Aş putea să fac asta la nesfârşit şi mă aşez la loc pe trotuarul meu.

Ăsta o fi motivul pentru care oamenilor le plac reality show-urile? Lumea ta e mister pentru mine, văzând unde te întinzi (în chiloţei de bumbac cumpăraţi la pachet, online, de la Victoria’s Secret; te-am văzut deschizând cutia zilele trecute) şi unde nu dormi (stai pe canapeaua

aia şi citeşti căcaturi online). Mă faci să mă gândesc; poate îl cauţi pe tipul ăla sexy din librărie, poate. Aici stai şi scrii, stând atât de dreaptă, cu părul prins în coc şi tastând cu viteza unui iepuraş până când nu mai poţi şi apuci perna galben-verzuie, aceeaşi pernă pe care-ţi sprijini capul când aţipeşti, şi încaleci chestia aia ca un animal. Te eliberezi. Aici adormi, în sfârşit.

De asemenea, apartamentul e mic ca dracu'. Aveai dreptate când ai scris pe Twitter:

Trăiesc într-o cutie de pantofi. Ceea ce e ok, pen' că nu dau timizii extraordinari pe lăudăroşii proşti.

@BrownBiasedNYC #Rebelă

Cana mea cu #BrownUniversity e mai mare decât apartamentul meu. @BrownBiasedNYC #agenţieimobiliară #NYC

Nu există bucătărie, ci doar o zonă unde aparatele stau înfipte unul în altul ca modelele de pardoseală la reducere de la Bed Bath & Beyond. Dar există şi adevăr îngropat în tweet-urile tale. Nu-ţi place aici. Ai crescut într-o casă mare, cu curte în faţă şi grădină în spate. Îţi place spaţiul. De asta ţii mereu ferestrele deschise. Nu ştii cum să fii singură, doar cu tine. Şi dacă ai bloca lumea exterioară, aia ai fi.

Vecinii tăi îşi duc vieţile normal, cum ar fi copiii – maşini de oraş îi iau din casele lor enorme şi îi aduc înapoi la finalul zilei – în timp ce tu te macini într-un spaţiu potrivit unei servitoare sau unui golden retriever cu o gleznă luxată. Dar nu te învinovăţesc pentru că stai aici. Tu şi cu mine împărţim iubirea pentru West Village şi, dacă m-aş putea

muta aici, şi eu aş face-o, chiar dacă ar însemna să înnebunesc treptat din cauza claustrofobiei. Ai făcut alegerea corectă, Beck. Mama ta a greşit:

Mama spune că nicio „doamnă" nu ar locui într-o cutie de pantofi. @BrownBiasedNYC #logicamamei #nusuntodoamnă

Postezi pe Twitter mai des decât scrii şi probabil că de asta îţi iei masterul de la New School şi nu de la Columbia. Cei de la Columbia te-au respins:

Refuzul este un fel de mâncare servit cel mai bine într-un plic de hârtie pentru că măcar aşa poţi să-l faci bucăţi sau să-i dai foc. #nuamintratlaColumbia #viaţamergeînainte

Şi aveai dreptate. Viaţa chiar a mers înainte. Chiar dacă New School nu e la fel de cunoscută, profesorii şi studenţii de acolo te plac destul de mult. Multe dintre atelierele lor sunt disponibile pe internet. Mult din ce înseamnă facultate e accesibil pe internet, lucru care e o altă lovitură împotriva sistemului elitist irelevant şi în creştere pe care-l numim „facultate". Scrisul tău devine tot mai bun, iar dacă ai petrece mai puţin timp pe Twitter sau frecându-ţi pisicuţa... Dar sincer, Beck, dacă aş fi în pielea ta, n-aş pune niciodată haine pe mine.

Îţi place să botezi lucrurile şi mă întreb cum îmi vei spune mie.

Încerci să faci un concurs pe Twitter pentru a da nume apartamentului tău:

Ce ziceţi de #Gaurămaimicădecâtgauramea

Sau #LocdevăzutPitchPerfect

Sau appentrucovoaredeyogaconfundatcuunapartament

Sau #locdeundeteuiţipefereastrăşiîlvezipetipuldelalibrăriecumtepriveşteşiîîizâmbeştişiîîifacicumâna

Un taximetrist stă fixat pe claxon pentru că un cretin proaspăt spălat care s-a târât dintr-o maşină Bret Easton Ellis prăfoasă de parcă n-a văzut niciodată lumina zilei traversează fără să se asigure. Zice scuze, dar nu vorbeşte serios, şi îşi trece mâna prin părul blond.

Are prea mult păr.

Şi urcă pe scările alea ca şi cum ar fi ale lui, ca şi cum ar fi fost construite pentru el şi uşa se deschide înainte de a ajunge la ea şi tu deschizi uşa şi acum eşti acolo, conducându-l înăuntru şi sărutându-l înainte ca uşa să încetinească pentru a se închide şi acum mâinile tale

Mâini atât de mici

sunt în părul lui şi nu pot vedea pe niciunul dintre voi până când nu ajungeţi în sufragerie şi el se aşază pe canapea şi tu îţi smulgi maieul şi te urci pe el şi te freci de el ca o stripperiţă şi totul e atât de greşit, Beck. El îţi smulge chiloţeii de bumbac şi te plezneşte şi tu gemi şi eu trec strada şi mă aplec spre uşa clădirii tale pentru că am nevoie să aud.

Îmi pare rău, tati, îmi pare rău!

Spune-o iar, fetiţo.

Îmi pare rău, tati!

Eşti o fetiţă rea.

Daa, sunt o fetiţă rea.

Vrei să te pălmuiesc, nu-i aşa?

Da, tati, vreau să mă pălmuieşti.

Îţi intră în gură. Ţipă la tine. Te plezneşte. Din când în când, Truman Capote trece pe stradă şi se uită la voi, reacţionează şi apoi se uită-n altă parte. Nimeni nu va chema poliţia pentru că nimeni nu vrea să recunoască că se uită. Asta e Bank Street, în căcat. Şi acum îl fuţi, iar eu mă întorc pe partea mea de stradă, unde văd că el nu face dragoste cu tine. Îl apuci de păr – prea mult păr – ca şi cum te-ar putea salva pe tine şi povestirile tale. Meriţi mai mult şi eu nu mă simt ok când văd cum te apucă, cu mâinile lui slabe, nelucrate vreodată, şi felul în care îţi izbeşte curul când termină. Tu sari de pe el şi te întinzi alături şi el te împinge deoparte şi tu îl laşi să fumeze în apartamentul tău şi el scrumează în cana ta de la Brown – cea mai mare decât apartamentul – şi tu te uiţi la Pitch Perfect cât el fumează şi trimite mesaje şi te împinge deoparte când vrei să te întinzi lângă el. Pari tristă şi sigur că pari tristă. El nu e pagina ta 112. Eu sunt. Cum de sunt atât de sigur? Acum trei luni, înainte să mă cunoşti, ai scris aşa pe Twitter:

Putem fi cu toţii sinceri şi să recunoaştem că-l ştim pe #eecummings datorită filmului #Hannahandhersisters? Ok, pfiu. #fărăcăcaturi #sfârşitulprefăcătoriei

Vezi cum vorbeai cu mine chiar înainte de a mă cunoaşte? Când pleacă, nu are cartea Desperate Characters de Paula Fox. E un blond misogin cu guler ţeapăn care-şi suflă părul din ochi. Tocmai te-a folosit şi nu e prietenul tău şi eu trebuie să plec. Am nevoie de un duş.

3

ÎNAINTE de tine a fost Candace. Şi ea era încăpăţânată, aşa că o să am răbdare cu tine, aşa cum am avut şi cu ea. Nu voi folosi împotriva ta faptul că în laptopul tău vechi şi mare scrii despre orice căcat mărunt din lumea asta, cu excepţia mea. Nu-s idiot, Beck. Ştiu cum să verific un hard drive şi ştiu că nu mă aflu acolo şi ştiu că n-ai nici măcar ceva să semene a carnet de notiţe sau jurnal.

O teorie posibilă: scrii despre mine în notiţele din telefon. Speranţa rămâne.

Dar n-o să mă îndepărtez de tine. Sigur, eşti unic de senzuală. Ca dovadă: devorezi secţiunea de „Întâlniri fără obligaţii” de pe Craigslist, dând copy şi paste la postările tale favorite într-un fişier gigantic din calculator. De ce, Beck, de ce? Din fericire, nu participi la „Întâlniri fără obligaţii”. Şi presupun că fetelor le place să colecţioneze chestii, fie că sunt reţete de supă de kale sau fantezii ofensatoare cu tătici scrise sumar şi cu greşeli de nişte trişti singuri. Hei, eu sunt încă aici; eu te accept. Şi ok. Deci îl laşi pe ciudatul blond să-ţi facă chestii despre care ai citit în anunţurile de pe Craigslist. Dar măcar ai nişte limite. Perversul ăla nu e iubitul tău; l-ai trimis în stradă, acolo unde îi e locul, ca şi cum te-ar dezgusta, ceea ce e chiar ce ar trebui să simţi. Şi ţi-am citit toate e-mail-urile

recente şi e oficial: nu ai spus nimănui că el a fost în apartamentul tău, în tine. El nu e iubitul tău. Asta e tot ce contează şi sunt gata să te găsesc şi sunt capabil să te găsesc şi îi datorez asta lui Candace. Draga de Candace.

Prima dată am văzut-o pe Candace la Glasslands, în Brooklyn. Cânta la flaut într-o formaţie, alături de fratele şi sora ei. Ţi-ar fi plăcut muzica lor. Îşi spuneau Martyr şi am vrut să o cunosc imediat. Am fost răbdător. I-am urmărit peste tot prin Brooklyn şi Manhattan. Erau buni. Nu urmau să ajungă în top 40, dar uneori aveau câte un cântec care apărea în vreun show mizerabil pentru adolescenţi de pe CW şi site-ul le exploda. Nu aveau o etichetă anume pentru că nu se puteau pune de acord cu nimic. Oricum, Candace era cea mai frumoasă, era liderul formaţiei. Fratele ei era dobitocul toboşar standard şi sora ei era cuminte şi talentată.

Nu poţi să te bagi în seamă pur şi simplu cu o fată după un concert, mai ales dacă muzica formaţiei e un căcat techno-electro ambiental şi când fratele ei psihopat şi autoritar (care, apropo, n-ar fi fost niciodată într-o formaţie dacă n-ar fi fost surorile lui) e mereu prin preajmă. Trebuia să dau de Candace când era singură. Şi nu puteam fi un tip care să se dea la ea, din cauza fratelui ei „protector”. Şi aş fi murit dacă n-aş fi apucat să o strâng în braţe, sau măcar să fac un pas spre asta. Aşa că am improvizat.

Într-o seară, lângă Glasslands, acolo unde a început totul, m-am prezentat celor de la Martyr ca fiind noul asistent de la Shop It Records.

Le-am spus că eram în căutare de noi talente. Ei bine, formaţiilor le place să fie recrutate şi iată-mă acolo, câteva minute mai târziu, într-un separeu, bând whiskey cu

Candace şi rudele ei enervante. Sora ei a plecat; bună fată. Dar fratele ei era o problemă. Nu o puteam săruta pe Candace şi nu-i puteam cere numărul de telefon.

— Dă-mi un e-mail, mi-a spus. Apoi pot să fac un screenshot şi să pun pe Instagram. Ne place când firmele mari ne caută.

Aşa că am făcut ce ar face orice Elliot din Hannah. Am mizat totul pe Stop It Records, o mică afacere comună, şi l-am observat pe copilul ăsta pe care-l strigă Peters cum vine şi pleacă zilnic. Înainte şi după muncă, se ascundea pe o alee şi fuma puţină iarbă. Nu-l puteai învinui, cu tot căcatul cu care trebuia să se descurce la muncă. Peters era asistentul tuturor înţepaţilor cu jeanşi strâmţi de la casa de discuri care le zic ochelarilor dispozitive optice şi cer Splenda şi extra Parmigiano-Reggiano. Aşa că într-o zi m-am pus pe alee, cu un joint în mână, şi i-am cerut un foc lui Peters. A fost uşor să ne împrietenim; oamenii de la baza ierarhiei sunt înfometaţi de alţi oameni. I-am spus totul despre dilema mea cu Candace, despre cum i-am spus că lucrez pentru Stop It şi a fost ideea lui să-i dau e-mail ei de pe contul lui (asst1@stopitrecords.com) şi să mă prefac că e contul meu. Candace a răspuns frivol, încinsă. Şi, desigur, mi-a dat mie (asst1) numărul ei de telefon.

Nu m-am simţit prost că l-am folosit pe Peters; în orice caz, el s-a simţit, în sfârşit, ca şi cum ar fi avut vreun fel de ceva care semăna a putere. Şi uneori trebuie să manevrezi lucrurile astfel încât să obţii fata. Am văzut destule comedii romantice cât să ştiu că tipii romantici, ca mine, se bagă mereu în astfel de belele. Întreaga carieră a lui Kate Hudson există pentru că oamenii care se îndrăgostesc spun uneori minciuni legate de locul lor de muncă. Şi Candace a crezut că eram un recrutor. Am

aşteptat până când eram împreună de o lună pentru a-i spune adevărul. S-a supărat la început (fetele se supără uneori, chiar dacă tipul e Matthew McConaughey), dar i-am reamintit de adevărul central romantic şi amuzant: lumea e un loc nedrept. Mă pricep la muzică. Sunt deştept. Cred că Martyr merită să fie recrutat şi idolatrizat. Dacă aş fi mers la o facultate de arte frumoase şi aş fi purtat şosete vintage şi m-aş fi regăsit în ideea că o licenţă în arte califică pe cineva ca fiind angajabil şi inteligent, aş fi putut obţine o practică neplătită la o casă de discuri de căcat şi aş fi transformat-o într-o slujbă de căcat. Dar, aşa cum se întâmplă, eu nu mă regăsesc în astfel de noţiuni învechite. Eu îmi aparţin doar mie. A înţeles, la început, însă cu fratele ei a fost altfel povestea, unul dintre motivele pentru care relaţia mea cu Candace nu a funcţionat.

Vestea bună e că nu am deloc regrete. Problemele mele cu Candace au fost antrenamentul pentru momentul acesta. Trebuia să ajung la tine, Beck. Şi ştiam ce să fac.

Am sunat compania de gaz şi am reclamat o scurgere la apartamentul tău când ştiam că o să fii la cursul de dans şi că mereu te duci la cafea după dans cu o prietenă din clasă şi acesta este singurul moment când stai, garantat, departe de calculator. Am aşteptat pe trotuarul de vizavi până când a sosit omul de la gaz. Când a ajuns, i-am spus că sunt prietenul tău şi că m-ai trimis acolo să ajut.

Legea cere ca toate scurgerile de gaz să fie investigate şi legea tipilor spune că un tip ca mine, care a renunţat la liceu, are un anumit mod de a interacţiona cu tipii care lucrează la compania de gaz. Ce pot spune? Ştiam că o să înghită găluşca că sunt prietenul tău şi că mă va lăsa să intru. Şi ştiam că şi dacă ar bănui că eram un nebun

mincinos, tot m-ar fi lăsat să intru. Nu poţi să suni la cei de la gaz şi să nu apari, Beck. Serios.

El pleacă, şi primul lucru pe care-l fac e să iau calculatorul tău, mă aşez pe canapea şi-ţi miros perna verzuie şi beau apă din cana ta de la Brown. Am spălat-o pentru că scrumul persista (habar n-ai să speli vasele). Ţi-am citit povestirea intitulată „La ce se gândea Wylie când şi-a cumpărat Kia”. E despre un tip bătrân din California care cumpără o maşină naşpa de import şi simte că ăsta e ultimul lucru făcut pentru viaţa lui de cowboy. Elementul neaşteptat e că el nu era un cowboy adevărat. Doar juca roluri de cowboy în filme western. Dar nu se mai fac astfel de filme şi Wylie nu s-a adaptat la schimbare. Nu a avut niciodată maşină pentru că şi-a petrecut majoritatea zilelor într-o cafenea unde tipi la fel ca el stăteau şi vorbeau despre vremurile apuse. Dar recent au interzis fumatul – scrii cu italice interzis, ceea ce e drăguţ – şi acum gaşca nu mai are un loc unde să fumeze şi să-şi spună poveştile. Povestirea se termină cu Wylie care stă în Kia lui şi nu-şi poate aminti cum să o pornească. Îi ţine cheia, care e un calculator în miniatură şi-şi dă seama că nu ştie unde să se ducă, aşa că îşi cumpără o ţigară electronică şi se întoarce la cafenea, unde îşi fumează singur ţigara.

Nu sunt vreun geniu masterand de la atelierele tale – serios, Beck, ei nu te înţeleg nici pe tine, nici povestirile tale – dar tânjeşti după trecut. Eşti fiica unui tip mort, la urma urmei. O înţelegi pe Paula Fox şi aspiri să înţelegi toate lucrurile din Old West, ceea ce îţi face şederea în New York, fie ea temporară, o mişcare de auto-distrugere. Eşti plină de compasiune; scrii despre actori vechi datorită albumelor de fotografie din apartamentul tău, atât de multe fotografii ale unor locuri în care nu poţi merge pentru că locurile acelea nu mai există. Eşti o romantică,

cauţi un Coney Island fără traficanţii de droguri şi clefăitorii de gumă şi o Californie inocentă unde cowboyi reali şi cowboyi falşi fac schimb de poveşti deasupra unor ceşti de metal cu cafea cărora le spun joe. Vrei să mergi în locuri unde nu poţi ajunge.

În baia ta, când uşa e închisă şi stai pe toaletă, te holbezi la o fotografie cu Einstein. Îţi place să te uiţi în ochii lui când te lupţi cu intestinele tale. (Şi crede-mă, Beck, când vom fi împreună, problemele tale cu stomacul se vor termina pentru că nu-ţi voi da voie să trăieşti cu căcaturi congelate sau conserve de apă cu sodiu pe care scrie „supă"). Îţi place Einstein pentru că el a văzut ce nu vedea nimeni. De asemenea, el nu e scriitor. El nu e concurenţa, nici acum, nici altădată.

Deschid televizorul şi Pitch Perfect e cea mai vizionată chestie, lucru care are sens acum că pot să-ţi văd viaţa de studentă de pe Facebook. Sunt înăuntru în sfârşit, studiindu-ţi istoria din fotografii. Tu nu ai cântat acapela şi nu ţi-ai găsit pasiunea sau iubirea adevărată. Tu şi prietenele tale cele mai bune, Chana şi Lynn, v-aţi îmbătat mult. Există şi o a treia prietenă care e foarte înaltă şi foarte slabă. Vă face să păreţi pitice, tu şi celelalte două. Prietena asta străină nu e etichetată în nicio fotografie şi cred că e ceva salvator în legătură cu ea pentru că pari foarte mândră de prietenia voastră, care durează încă din copilărie. Fata neetichetată pare nefericită în fiecare poză. Zâmbetul ei nezâmbitor mă va bântui şi e timpul să trec mai departe.

Te-ai văzut cu doi tipi. Charlie arăta ca şi cum s-ar recupera continuu după un concert Dave Matthews. Când erai cu el, stăteai pe pajişti şi luai droguri de club-kid. Ai scăpat de neghiobul ăla zăpăcit de droguri şi ai căzut în

braţele subţiri ale unui punkist răsfăţat numit Hesher. Ca un mic detaliu secundar, îl ştiu pe Hesher, nu personal, dar e un romancier grafic ale cărui cărţi le vindem în librărie. Cel puţin acum, dar evident, cu prima ocazie la următorul meu schimb o să îngrop cărţile lui Hesher în pivniţă.

Ai fost la Paris şi la Roma şi eu nu am ieşit niciodată din ţară şi tu nu ai găsit niciodată ceea ce căutai la Hesher sau în Paris sau la Charlie sau în Roma sau la facultate. L-ai părăsit pe Charlie pentru Hesher. Şi ai fost rece; Charlie nu te-a putut uita niciodată. Pare mereu beat, în toate pozele până-n ziua de azi. L-ai venerat pe Hesher şi el nu a făcut la fel, cel puţin nu pe Facebook. Sunt o mulţime de postări în care-l ridici în slăvi şi el nici măcar nu răspunde. Apoi, într-o zi ai devenit singură şi prietenilor tăi le-a „plăcut” postarea într-un mod care nu pune deloc la îndoială faptul că ai fost părăsită.

Pitch Perfect s-a terminat şi eu merg la tine în dormitor, sunt în patul tău nefăcut, şi aud sunetul unei chei care intră în broască şi se întoarce, e un război-fulger la mine-n cap, proprietarul plângându-se omului de la gaz mai devreme...

Cel mai mic apartament din clădire, cea mai mică broască futută, mereu se blochează

...şi te aud cum bagi cheia-n uşă şi uşa se deschide şi apartamentul e mic şi tu eşti în apartament.

Ai dreptate, Beck. Chiar e o afurisită de cutie de chibrituri.

4

NU MERG niciodată la Greenpoint, unde oamenii sting shot-ul de whiskey cu zeamă de murături, dar eu fac asta pentru tine, Beck. Aşa cum mi-am rănit spatele pentru tine când am căzut de la fereastra ta, astfel încât să nu mă vezi când încercam să te văd, când încercam să te cunosc. Şi detest că acum mă poţi vedea aici şi te gândeşti că sunt vreun tâmpit care supraapreciază valoarea culturală a lui Vice şi care bea orice căcat îi recomandă Vice să bea. Eu n-am fost la facultate, Beck, aşa că nu-mi risipesc maturitatea încercând să-mi retrăiesc anii de facultate. Nu sunt un idiot delicat care nu are curajul să trăiască în prezent. Trăiesc pentru a trăi şi aş comanda o altă vodcă cu sifon, dar asta ar însemna să vorbesc cu barmanul cu tricou cu Bukowski şi m-ar întreba iar ce fel de sifon prefer.

Sunt iritat şi tu stai acolo sus şi citeşti în ciorapii tăi galbeni şi sunt găuri în ei şi tu pur şi simplu încerci prea mult. Nu mai arăţi de Charlotte's Web, dar nici eu nu sunt prea sexy. A trebuit să mă caţăr pe geamul tău şi a fost o cădere scurtă, dar o cădere e o cădere şi spatele meu mă ustură şi dacă mai aud o dată cuvântul pickleback[4], jur...

Prietenele tale cele mai bune stau la masa de lângă mine, zgomotoase şi lipsite de loialitate, cu adevărat genul futăcioaselor cu cizme şi păr atât de coafat, că insultă tacit toate fetele din Jersey care fac asta intenţionat. Toate trei aţi fost la Brown împreună şi acum sunteţi în New York împreună şi cu toatele urâţi Girls şi vă plângeţi de asta neîncetat, dar nu asta e chiar ceea ce încercaţi să faceţi toate cu vieţile voastre? Brooklyn, băieţi şi pickleback?

[4] Băutură populară în SUA, compusă dintr-un shot de whiskey urmat de un shot de zeamă de murături (n.tr.).

Stai alături de ceilalţi citez scriitori închei citatul, ceea ce le permite prietenelor tale să vorbească despre tine şi, din nefericire, au dreptate: ai investit mult mai mult în a fi scriitoare – acceptând complimente şi bând whiskey – decât investeşti în a scrie la propriu. Din fericire, ele şi greşesc: toată lumea din încăperea asta e mult prea plină de zeamă de murături pentru a înţelege povestea ta cu cowboy.

Prietenele tale sunt invidioase. Chana e marele critic, o versiune feminină a lui Adam Levine cu ochi mărgelaţi şi încredere în sine nejustificată.

— Explică-mi şi mie din nou ce face masteru' ăsta de căcat pentru tine dacă nu eşti Lena Dunham?

— Mă gândesc că... poate poţi să predai?, spune Lynn, şi Lynn e moartă pe interior, e ca un cadavru.

Postează metodic pe Instagram, clinic, ca şi cum ar strânge dovezi pentru a se apăra, ca şi cum întreaga ei viaţă e dedicată dovedirii faptului că are o viaţă. Face mişto cu glas tare de lectura ta de la Lulu în vreme ce scrie un tweet despre cât de extaziată e că se află la #lecturadelaLulu, şi-ţi spun, Beck, jur...

Lynn, din nou:

— Crezi că chestia asta e ca un vernisaj, unde mergi o dată şi gata, sau o să fie gen... o chestie săptămânală?

— Ce, eu organizez o afurisită de defilare de fiecare dată când termin un design?, întreabă Chana. Nu, lucrez la el şi apoi lucrez iar, până am o colecţie. Şi apoi iar lucrez.

— Vine şi Peach?

— Nu lansa asta în Univers.

S-ar putea să vorbească despre tipa înaltă şi nezâmbitoare, dar nu e ca şi cum le pot întreba.

— Scuze, oftează Lynn. Măcar la vernisaje primeşti vin gratis.

— Cel puţin la vernisaje primeşti artă. Scuze, dar un căcat de cowboy?

Lynn ridică din umeri şi continuă, e o mitralieră care nu se opreşte, nu se opreşte.

— Şi putem discuta despre hainele ei?

— Se străduieşte prea mult. E destul de trist.

— Ce căcat sunt ciorapii ăia?

Lynn oftează şi scrie tweet-uri şi oftează şi mitraliera îşi intensifică focul pentru o ultimă rundă.

— Nu-i de mirare că n-a intrat la Columbia, ocheşte Chana.

— Simt că toate astea sunt din cauza lui Benji, spune Lynn. Mă simt prost pentru ea.

Benji?

— Ei bine, asta păţeşti când te îndrăgosteşti de un sociopat petrecăreţ.

Tot ce aud e te îndrăgosteşti şi tu îl iubeşti şi le minţi pe ele, îţi minţi calculatorul, pe tine însăţi şi crezi că ele nu ştiu, dar ele ştiu şi oh, nu. Benji. Nu.

Trebuie să rămân atent, prezent, şi Lynn oftează.

— Eşti rea.

— Sunt realistă, se răsteşte Chana. Benji e un puţoi snob. Tot ce face e să se facă praf cu droguri supraevaluate şi să-şi lanseze aşa-zise afaceri.

— În ce e licenţiat?, vrea să ştie Lynn.

— Cui îi pasă?, pocneşte Chana din degete.

Mie îmi pasă şi vreau să ştiu mai mult şi vreau să plâng şi nu vreau să te mai îndrăgosteşti de altcineva în afară de mine.

— În fine, tot îmi doresc ca el să se poarte mai frumos cu ea, spune Lynn.

Chana îşi dă ochii peste cap şi ronţăie la cuburile de gheaţă şi nu e de acord.

— Ştii care e problema? Beck e atât de plină de ea. Şi Benji e atât de plin de el. Nu-mi pare rău de niciunul dintre ei. Ne-a adus aici prefăcându-se scriitoare, iar el se prezintă lumii ca un afurisit de artizan, tot prefăcându-se. Ce glumă. Amândoi se iubesc doar pe sine. Nu vorbim aici despre oameni prea sensibili, suflete chinuite ce scriu poeme despre goliciunea a tot sau ceva de genul.

Lynn s-a plictisit, iar eu la fel. Încearcă să îndrepte diatriba Chanei în altă direcţie.

— Mă simt atât de grasă acum.

Chana grohăie. Fetele sunt atât de rele.

— Vezi tot rahatul ăsta despre compania lui de sifon organic?, întreabă ea. Brooklyn mă face să vreau să mă mut la L.A. şi să cumpăr o ladă de Red Bull şi să dansez rock pe muzică de Mariah Carey.

— Ar trebui să pui asta pe Twitter, spune Lynn. Dar nu într-un mod răutăcios.

Tu îi îmbrăţişezi pe ceilalţi scriitori şi asta înseamnă că urmează să vii aici şi Lynn este implacabil de drăguţă. Rânjeşte.

— Mă simt prost pentru ea.

Chana pufneşte.

— Eu mă simt prost doar pentru cowboy. Ar merita mai mult.

Tu te îndrepţi către masă, ceea ce înseamnă că ele trebuie să se oprească din vorbit despre tine şi eu sunt atât de fericit când în sfârşit ajungi şi le îmbrăţişezi pe prietenele tale cu două feţe. Aplaudă în tăcere şi-ţi aduc false laude şi tu dai peste cap paharul cu whiskey de parcă ai putea să bei până ai lua premiul Pulitzer.

— Doamnelor, vă rog!, spui tu şi eşti mai pilită decât credeam. O fată abia poate duce atâtea complimente şi cocktailuri.

Chana pune o mână pe braţul tău.

— Drăguţo, poate te opreşti cu cocktailurile?!

Îţi retragi braţul. Eşti în postpartum. Ai dat naştere unei poveşti şi acum ce?

— Sunt bine.

Lynn face semn chelneriţei.

— Putem primi trei picklebacks? Fata asta are nevoie de nişte curaj lichid.

— N-am nevoie de niciun curaj, Lynn. Doar m-am urcat acolo şi-am citit un căcat de povestire.

Chana te sărută pe frunte.

— Şi-ai citit povestirea aia de au luat-o dracii.

Nu o crezi şi o împingi deoparte.

— Să vă fut pe amândouă!

Mă bucur să-ţi văd această latură, obraznica beată. E bine să cunoşti toate laturile dacă e să iubeşti pe cineva, iar acum îţi urăsc prietenele ceva mai puţin. Ele schimbă o privire şi tu te uiţi spre bar.

— Benji a plecat deja?

— Dulceaţă, trebuia să vină?

Oftezi ca şi cum ai mai fi trecut prin asta, ca şi cum n-ai avea răbdare acum, şi-ţi apuci telefonul spart. Lynn ţi-l ia.

— Beck, nu.

— Dă-mi telefonul.

— Beck, spune Chana. Tu l-ai invitat şi el n-a venit. Las-o aşa. Lasă-l în pace.

— Voi îl urâţi pe Benji, spui tu. Dacă a păţit ceva?

Lynn îşi întoarce privirea şi Chana pufăie.

— Dacă e... un dobitoc?

Îţi dai seama că Lynn nu vrea să mai vorbească niciodată despre asta. Din cele trei fete, ea e singura care eventual va părăsi New York-ul pentru un oraş mai mic, mai practic, unde nu sunt lecturi de ficţiune, unde fetele beau vin, unde Maroon 5 se aude de la tonomatul local în fiecare seară de sâmbătă. Îşi va poza bebeluşii inevitabili cu aceeaşi bucurie cu care fotografiază acum paharele, cupele goale şi pantofii.

Dar Chana este condamnată pe viaţă, a treia noastră roată la drum lung.

— Beck, ascultă-mă. Benji e un dobitoc. Da?

Vreau să ţip că DA, dar stau cuminte. Totuşi. Benji.

— Ascultă, Beck, continuă Chana. Unii tipi sunt dobitoci şi trebuie să accepţi asta. Poţi să-i cumperi toate cărţile din lume şi el tot va fi Benji. Nu va fi Benjamin sau, Doamne fereşte, Ben, pentru că nu trebuie să fie, pentru că e un etern bărbat-copil, da? El şi cu sifonul lui se pot duce dracului şi la fel şi numele lui tâmpit. Adică serios, Benji? Glumeşte? Şi cum pronunţă. Ca şi cum ar fi asiatic sau francez. Ben Geeee. Flăcău, du-te dracului.

Lynn oftează.

— Nu m-am gândit niciodată aşa de mult la asta. Benji. Ben Gee. Gee, Ben[5].

Se râde puţin acum şi eu aflu lucruri despre Benji. Nu-mi place, dar trebuie să îndur. Benji e real şi eu primesc altă vodcă cu sifon. Benji.

Îţi încrucişezi braţele şi chelneriţa se întoarce cu băuturile voastre şi starea vi se schimbă.

— Deci, chiar v-a plăcut povestirea mea?

Lynn e rapidă.

— Niciodată n-am ştiut că ştii atâtea despre cowboy.

— Nu ştiu, spui şi te întuneci şi-ţi ridici shot-ul şi-l dai peste cap şi fetele schimbă iar priviri.

— Trebuie să nu mai vorbeşti niciodată cu nenorocitul ăla, spune Chana.

— Ok, accepţi tu.

Lynn îşi ridică shot-ul. Chana îşi ridică shot-ul. Tu îţi ridici paharul gol.

Chana propune un toast:

— Pentru a nu mai vorbi niciodată cu nenorocitul ăla şi sifonul lui de căcat şi tunsoarea lui afurisită şi de curul lui care nu apare niciodată când e aşteptat.

---

[5] Gee, Ben – Doamne, Ben (n. tr.).

Ciocniţi paharele, dar fetele alea au ceva de băut şi paharul tău a rămas gol. Merg afară, ca să ştiu când pleci. Un dobitoc iese şi vomită.

Zeamă de murături, jur...

5

SUNT trei persoane care aşteaptă în staţia de metrou Greenpoint Avenue la 2:45 noaptea şi eu vreau să-ţi leg şireturile. Sunt desfăcute. Şi eşti prea beată ca să stai atât de aproape de şine. Te sprijini cu spatele de stâlpul verde, aşa că picioarele tale întinse sunt înfipte pe zona galbenă de avertizare, la marginea platformei. Stâlpul are patru feţe, dar tu trebuie să stai pe cea de lângă şine. De ce?

Mă ai pe mine ca să te protejez şi acum singura persoană din această gaură de iad e un boschetar şi el e pe altă planetă, e pe o bancă şi cântă melodia aia de la Fatman Scoop, partea despre ce s-ar întâmpla dacă afurisitul de tren ar sări de pe şine.

Cântă partea aia din melodie continuu, tare, şi capul tău e îndesat în telefon şi nu poţi tasta şi sta şi asculta abuzul lui muzical în acelaşi timp. Tot aluneci – încălţămintea ta e veche, talpa e tocită – şi eu tresar şi se face târziu. Nu e locul nostru în cocina asta; e un câmp minat cu conserve goale, ambalaje, lucruri pe care nu le-a vrut nimeni, nici măcar boschetarul care cântă. Copiii cu care umbli tu trăiesc pentru a merge cu metroul, ca să dovedească cât sunt de căzuţi, „adevăraţi”, dar ce nu realizează prietenii tăi este că liniei ăsteia îi e mai bine fără ei şi fără cutiile lor de Miller High Life şi fără voma lor cu aromă de murături.

Piciorul îţi alunecă. Iar.

Îţi scapi telefonul, care aterizează în zona galbenă şi eşti norocoasă că nu a căzut pe şine şi eu mă sperii şi-mi doresc să te pot apuca de mână şi să te duc pe cealaltă parte a stâlpului. Eşti prea aproape de şine, Beck, şi ai noroc că sunt aici pentru că dacă ai cădea sau dacă vreun bolnav te-ar fi urmărit, vreun violator vagabond, n-ai fi în stare să faci nimic. Eşti prea beată. Şireturile de la tenişi sunt prea lungi, prea desfăcute, iar atacatorul te-ar împinge pe jos sau înspre stâlp şi ţi-ar sfâşia ciorapii ăia şi ţi-ar ciopârţi chiloţeii de la Victoria's Secret şi ţi-ar acoperi gura rozalie cu mâinile lui unsuroase şi n-ai putea face nimic şi viaţa ta n-ar mai fi niciodată la fel. Ai trăi cu frică de metrouri, ai fugi înapoi în Nantucket, ai evita secţiunea „Întâlniri fără obligaţii" de pe Craigslist, te-ai testa pentru boli cu transmitere sexuală lunar timp de un an, poate doi.

Între timp, boschetarul cântă în continuare căcatul de refren pentru cor de la căcatul ăla de melodie şi a urinat de două ori, fără să se ridice pentru asta. Stă în propriul pişat şi dacă vreun bolnav te-ar fi urmărit aici ca să termine ce au început ciorapii tăi rupţi, tipul ăsta ar continua să cânte şi să se pişe şi să se pişe şi să cânte.

Aluneci.

Iar.

Şi-l fixezi pe boschetar şi mârâi, dar el e în altă lume, Beck. Şi nu e vina lui că eşti tu praf.

Am menţionat că eşti norocoasă să mă ai pe mine? Eşti. Sunt un bărbat născut în Bed-Stuy, sunt treaz, calm şi cu

bune cunoştinţe legate de locurile pe unde umblu. Şi pe unde umbli tu. Un protector.

Şi chestia de căcat e că, dacă cineva ne-ar vedea pe noi trei, ei bine, mulţi oameni ar zice că eu sunt ciudatul pentru că te-am urmărit aici. Şi asta e problema cu lumea asta, cu femeile.

Vezi cum Elliot din Hannah face scamatorii să ajungă lângă cumnata sa şi ţi se pare romantic, dar dacă ai şti prin ce am trecut ca să ajung la tine în casă, că mi-am futut spatele încercând să te cunosc, interior şi exterior, m-ai judeca pentru asta. Lumea s-a dezîndrăgostit de iubire la un moment dat şi ştiu ce faci cu telefonul ăla. Încerci să vorbeşti cu Benji, căcănarul cu sifonul, cu prea mult păr şi care nu vine la întâlniri, cu care ai întâlniri care nu sunt o regulă, cel puţin nu pentru tine. Îl cauţi. Îl vrei. Dar asta va trece.

Şi parte din problemă e telefonul ăla. Pe cretinul de telefon ai opţiunea aia care te lasă să vezi când îţi sunt citite şi când îţi sunt ignorate mesajele. Şi Benji te ignoră al dracului de tare. E mai preocupat să te aburească decât să fie în tine şi tu chiar asta vrei? Apeşi în telefon. Telefonul tău. Gata cu telefonul ăsta, Beck. Te va omorî, îţi va reduce vocea la tăcere, îţi va ologi degetele.

Să-ţi fut telefonul.

Mi-ar plăcea să ţi-l arunc pe şine şi să te ţin cât aşteptăm să vină trenul care să treacă peste el şi să-l distrugă. E un motiv pentru care e crăpat şi e un motiv pentru care l-ai lăsat în coşul de la librărie în ziua aia. Undeva adânc ştii că ţi-ar fi mai bine fără el. Nimic bun nu vine din telefonul ăla. Nu vezi? Ba vezi. Altfel ai trata bine telefonul. L-ai fi pus

într-o husă înainte să se spargă. Nu ai mai sta aici, orbecăind prin el şi lăsându-l să-ţi dicteze viaţa. Chiar mi-aş dori să-l arunci pe şine, să păşeşti în lumea reală şi să-ţi întorci capul spre mine, uitându-te la mine şi spunând:

— Nu cumva te cunosc?

Şi eu aş intra în joc şi am vorbi şi cântecul nostru ar fi cel de la Fatman Scoop, dar doar partea despre deraierea continuă a trenului 9.

— Poţi să nu mai cânţi, te rog?

Mârâi, dar tipul nici nu te aude peste cântatul şi pişatul şi cântatul şi pişatul lui şi tu îţi întorci capul prea repede şi, la naiba, trebuie să nu te mai apleci aşa, dar o faci.

Totul se întâmplă atât de repede.

Îţi întinzi braţele, dar te clatini. Scapi telefonul şi te întinzi să-l apuci şi în timpul ăsta calci aiurea – Aaah! – şi aluneci şi te împiedici de afurisitul ăla de şiret şi cazi lată şi cumva aterizezi în poziţia greşită şi te rostogoleşti dincolo de zona galbenă de pericol şi intri în zona periculoasă la propriu. Ţipi. E cea mai rapidă cădere înceată pe care am văzut-o vreodată şi eşti doar o voce acolo jos, pe şine, un ţipăt şi cântecul lui e acum o amintire vicioasă că trenul ar putea veni huruind pe şinele alea, peste tine. E cel mai prost fundal sonor pentru ceea ce trebuie să fac acum, cu spatele în dureri şi tot. Fug pe platformă, mă uit în jos la tine.

— AJUTOR!

— E ok, te-am prins. Dă-mi mâna.

Dar tu doar ţipi iar şi arăţi ca fata aia din fântână din The Silence of the Lambs şi nu trebuie să pari atât de îngrozită pentru că eu sunt aici, oferindu-ţi mâna, gata să te trag în sus. Tremuri şi te holbezi înspre tunel şi capul ţi se umple de frică atunci când ar trebui doar să îmi iei mâna.

— Doamne-Dumnezeule, Doamne-Dumnezeule, pot muri.

— Nu te uita acolo, uită-te la mine.

— O să mor.

Faci un pas în faţă şi nu ştii nimic despre şine.

— Stai liniştită, jumătate din căcaturile de acolo, de jos, te pot electrocuta.

— Ce?, şi dinţii îţi clănţăne şi ţipi.

— Nu o să mori. Ia-mi mâna.

— Mă înnebuneşte, spui şi-ţi acoperi urechile pentru că nu vrei să mai auzi iar dacă deraiază trenul. Cântecul ăla, din cauza lui am căzut.

— Încerc să te ajut, insist eu şi ochii îţi ies din orbite.

Te uiţi spre tunel şi apoi în sus, chiar în ochii mei.

— Aud un tren.

— Neah, l-ai simţi. Dă mâna.

— O să mor.

Eşti disperată.

— Ia-mi mâna.

Boschetarul fredonează ca şi cum am fi într-o belea pe care trebuie să o cânte ridic-o ridic-o ridic-o şi tu îţi acoperi urechile şi ţipi.

Devin nerăbdător şi o locomotivă va veni pe şinele astea şi de ce îngreunezi totul aşa?

— Vrei să mori? Pentru că dacă stai acolo jos, o să treacă peste tine. Ia-mi mâna!

Te uiţi în sus şi acum văd o parte din tine care e nouă pentru mine, o parte care nu vrea să fie ucisă şi nu cred că ai fost vreodată iubită aşa cum trebuia şi nu spui nimic şi eu nu spun nimic şi amândoi ştim că mă testezi, că testezi lumea. Nu te-ai dat jos de pe scenă în noaptea asta până ce ultima persoană care mai aplauda nu s-a oprit din aplaudat şi nu ţi-ai legat şireturile şi ai dat vina pe lume când te-ai împiedicat.

Ridic-o ridic-o ridic-o! Locomotiva locomotiva numărul nouă!

Dau din cap.

— Bine.

Întind mâinile cu palmele ridicate.

— Haide. Te-am prins.

Tu vrei să te lupţi. Nu e uşor să fii salvată, dar eu am răbdare şi, când eşti pregătită, îţi pui mâinile pe după umerii mei şi-mi dai voie să te salvez. Te ridic, cu încălţămintea dezlegată, pe zona galbenă de pericol şi

apoi te rostogolesc spre zona gri de beton murdar, nepericuloasă, iar tu tremuri şi-ţi strângi genunchii la piept în vreme ce te grăbeşti spre partea dinspre interior a stâlpului verde, locul sigur unde să stai, să aştepţi.

Tot nu-ţi legi şireturile şi dinţii îţi clănţăne mai mult decât oricând; mă trag mai aproape de tine şi arăt spre tenişii tăi inutili, dezumflaţi şi nonatletici.

— Pot?, întreb şi tu dai din cap.

Leg şireturile strâns şi le fac nod dublu, aşa cum m-a învăţat vărul meu acum o sută de ani. Când trenul se aude în apropiere, dinţii ţi se opresc din clănţănit şi nu mai pari atât de speriată. Nu e nevoie să-ţi spun că ţi-am salvat viaţa. Pot vedea că ştii asta în privirea ta şi pe pielea ta bronzată şi lucioasă. Nu urcăm în tren când se deschid uşile. Ăsta e un fapt.

6

ŞOFERUL taxiului a fost ezitant la început. Cred că şi eu aş fi fost. Arătăm nebuneşte de la apropierea asta de moarte. Eşti un dezastru futut. Eu sunt atât de curat, încât aproape că e deranjant, curat ca un peşte în comparaţie cu murdăria ta de curvă. Suntem o pereche adevărată.

— Dar chestia e, spui tu a nu ştiu câta oară despre recentele evenimente, cu picioarele strânse sub tine, cu braţele fluturând în timp ce vorbeşti. Chestia e că, în final, n-aş fi putut să mai trăiesc dacă tipul ăla nu se oprea din cântat. Adică ştiu că probabil am părut nebună.

— De legat.

— Dar am avut o noapte proastă, şi la un moment dat tu trebuie să stabileşti regulile, ştii? Trebuie să spui: eu nu mai suport asta. Voi muri înainte să continui să trăiesc într-o lume în care tipul ăsta nu se opreşte din cântat şi poluează un mediu comun.

Oftez şi te iubesc pentru că încerci să transformi totul într-un fel de atac împotriva automulţumirii; şi ce amuzant e să joc şi eu cu tine.

— Totuşi, erai destul de beată.

— Bine, cred că aş fi făcut la fel şi dacă eram trează.

— Dar dacă ar fi cântat versiunea lui Roger Miller?

Râzi şi habar n-ai cine e Roger Miller, dar majoritatea celor din generaţia noastră nu ştiu şi ochii ţi se îngustează şi îţi alinţi bărbia, din nou, deci pentru a patra oară. Da, număr lucrurile astea.

— Bine, ţi-ai petrecut vara muncind pe un feribot?

— Nu, răspund.

Eşti convinsă că mă cunoşti cumva. Ai spus că mă ştii de la facultate, din liceu, dintr-un bar din Williamsburg şi, acum, de pe feribot.

— Dar jur că te cunosc. Ştiu că te ştiu de undeva.

Ridici din umeri şi mă examinezi şi-mi place cum se simte, cu ochii tăi care mă vânează.

— Doar te simţi apropiată de mine pentru că ai căzut şi eu eram acolo.

— Erai, nu-i aşa? Sunt norocoasă.

Nu ar trebui să-mi întorc privirea, dar fac asta şi nu mă pot gândi la nimic de spus şi îmi doresc ca şoferul de taxi să fi fost genul care flecăreşte încontinuu.

— Deci, ce-ai făcut în noaptea asta?, mă întrebi.

— Am muncit.

— Eşti barman?

— Da.

— Trebuie să fie tare interesant. Să asculţi poveştile oamenilor.

— Este!, spun eu cu grijă, să nu dezvălui că ştiu că scrii povestiri. E interesant.

— Spune-mi cea mai bună poveste auzită săptămâna asta.

— Cea mai bună?

Aprobi din cap şi eu vreau să te sărut. Vreau să te duc pe şine, înainte ca locomotiva locomotiva numărul nouă să te pulverizeze la oprire şi să te înghită, şi să te fut până-ţi trece beţia şi până linia de tranzit spre New York ne înghite pe amândoi. Aici e prea cald şi afară e prea frig şi miroase a burrito şi a sex oral, a New York în miez de noapte. Te iubesc e tot ce vreau să-ţi spun, aşa că mă scarpin în cap.

— E greu de ales una, ştii?

Înghiţi, îţi muşti buza înroşită şi spui:

— Bine, uite. Nu am vrut să te sperii şi să fiu, gen, psihopata care-şi aminteşte fiecare situaţie socială în care se bagă sau ceva, dar am minţit. Ştiu cum de te ştiu.

— Da?

— Librăria.

Şi zâmbeşti iar cu zâmbetul acela de Portman, iar eu pretind că nu te recunosc şi tu dai din mâini. Mâini atât de mici.

— Am vorbit despre Dan Brown.

— Asta se întâmplă în majoritatea zilelor.

— Paula Fox, spui şi dai din cap, mândră, în timp ce-mi atingi uşor braţul cu mâna.

— Ah, zic eu. Paula Fox şi Spalding Gray.

Baţi din palme şi aproape mă săruţi, dar n-o faci, aşa că-ţi revii şi te dai înapoi, încrucişându-ţi picioarele.

— Probabil crezi că-s vreo nebună, nu? Cred că vorbeşti cu vreo 50 de fete pe zi.

— Doamne, nu.

— Merci, spui tu.

— Vorbesc cu cel puţin 70 de fete zilnic.

— Ha, îţi dai ochii peste cap. Deci tu crezi că sunt, gen, o nebună care te urmăreşte.

— Nu, chiar deloc.

Profesoara mea de educaţie pentru sănătate din gimnaziu ne spunea că poţi menţine contact vizual cu cineva timp de 10 secunde înainte să sperii sau să seduci persoana respectivă. Număr acum şi cred că ţi-ai dat seama.

— Atât de adevărat. La ce bar lucrezi aici? Poate trec să beau ceva.

Nu te judec pentru că încerci să mă reduci la cineva care e aici să te servească, cineva care-ţi dă cărţi şi care-ţi aduce cocktail pickleback.

— Lucrez puţin acolo. În majoritatea timpului sunt la librărie.

— Bar şi librărie. Mişto.

Taxiul merge spre un stop pe West Fourth Street.

— Aici stai?, întreb şi tu mă placi pentru că sunt respectuos.

— De fapt, stau chiar după colţ, spui aplecându-te spre mine.

Te aşezi la loc şi mă priveşti în timp ce zâmbesc:

— Bank Street. Nu-i chiar sărăcăcios.

Intri în joc:

— Sunt moştenitoare.

— De care?

— Bacon[6], te obrăzniceşti tu când multe alte fete ar fi rămas fără replică.

Suntem aici, la tine acasă. Te uiţi după telefon în poşeta care e pe locul dintre noi, mai aproape de mine decât eşti tu, când şoferul opreşte. Suntem în parcare.

— Iar repetăm povestea cu mine şi cu telefonul meu etern dispărut.

Cineva bate în geamul maşinii. Sunt şocat. Nenorocitul chiar bate în geam. Benji. Te întinzi peste mine şi deschizi geamul. Te miros. Murături şi ţâţe.

— Benji, Dumnezeule, acesta e sfântul care mi-a salvat viaţa.

— Bravo, băi! Căcatul de Greenpoint, nu? Nimic bun nu se întâmplă acolo.

Îşi ridică mâna pentru un high five şi-i ating mâna, iar pe tine te scap printre degete şi totul e greşit.

— Nu pot să cred, dar mi-am pierdut telefonul.

— Iar?, zice el şi se îndepărtează pentru a-şi aprinde o ţigară, iar tu oftezi.

— Pare un dobitoc, dar trebuie să înţelegi, mereu îmi pierd telefonul.

— Ce număr ai?, întreb impulsiv şi tu te uiţi pe fereastră spre Benji şi apoi iar la mine.

[6] Referire la cartea Death of a Bacon Heiress, de Lee Hollis (n.tr.).

Nu e iubitul tău, dar tu te comporţi ca şi cum ar fi.

Sunt ok, sunt calm.

— Beck, zic eu. Am nevoie de numărul tău sau de e-mail sau ceva, în caz că-ţi găsesc telefonul.

— Scuze, spui. M-am zăpăcit. Cred că încă sunt speriată. Ai un pix?

— Nu, spun şi-i mulţumesc lui Dumnezeu că, atunci când trag telefonul din buzunar, e al meu şi nu al tău.

Îmi dai adresa ta de e-mail. Eşti a mea acum. Şi Benji te strigă:

— Vii sau ce faci?

Oftezi.

— Îţi mulţumesc atât de mult!

— De fiecare dată.

— Îmi place asta. De fiecare dată în loc de „oricând”. E precis.

— Păi, am vorbit serios.

Aşa se termină prima noastră întâlnire şi tu urci scările şi-l fuţi în draci pe Benji, dar nu contează, Beck. Telefoanele noastre sunt împreună şi ştiu că ştii că ştiu unde locuieşti şi ştiu că ştii unde să mă găseşti.

7

GÂNDURILE mele se mişcă prea repede (tu, eu, coapsele tale, telefonul tău, Benji) şi când se întâmplă asta există un singur loc unde pot merge. Merg la librărie, merg spre partea din spate şi descui uşa subsolului. O închid în urma mea şi stau în holul care pentru Curtis şi pentru oricine altcineva arată ca un dulap de depozitare. Pescuiesc în buzunar cheia adevărată, cheia care descuie cealaltă uşă, baricada finală dintre magazin şi subsolul izolat fonic. Încui uşa în urma mea şi, până ajung în josul scărilor, zâmbesc pentru că, uite, aici e ţarcul nostru bestial, frumos şi enorm: o cuşcă.

„Cuşcă” nu e chiar cuvântul potrivit, Beck. În primul rând, e imens, aproape la fel de mare ca întreaga secţiune de ficţiune de deasupra. Nu e ca o capcană de metal demodată pe care ai găsi-o într-o celulă de închisoare sau la un pet shop. E mai mult ca o capelă decât ca o cuşcă, şi n-aş fi surprins să aflu că Frank Lloyd Wright a contribuit la design, având în vedere grinzile de mahon deopotrivă fine şi grele. Pereţii sunt din acrilic, imposibil de penetrat şi care totuşi respiră. E mistic, Beck, o să vezi. În jumătate din timp, când colecţionarii scriu cecuri grase pentru cărţi vechi, mă gândesc că se află sub vraja cuştii. Şi e şi practică. Aici este şi o baie, o mică boxă cu un mic vas de toaletă pentru că domnul Mooney n-ar merge niciodată sus pentru „ceva atât de banal cum e revolta intestinelor”. Cărţile sunt pe rafturi înalte, accesibile doar urcând o scară. (Noroc, hoţilor!). Există un mic sertar culisant în peretele din faţă, genul folosit în benzinăriile din cartierele dubioase. Descui uşa şi intru. Sunt înăuntru şi mă uit sus, la cărţi, zâmbind.

— Salut, băieţi.

Îmi scot încălţămintea şi mă aşez pe spate pe bancă. Îmi împreunez mâinile sub cap şi le povestesc cărţilor despre tine. Ele ascultă, Beck. Ştiu că sună nebuneşte, dar ascultă. Închid ochii. Îmi amintesc de ziua în care am primit cuşca asta. Aveam 15 ani şi lucram la domnul Mooney de câteva luni. Mi-a spus să vin când ajunge camionul, la opt fix. Eu am ajuns la timp, dar tipii de la Custom Acrylics n-au ajuns decât la zece. Tipul de la volan a claxonat şi ne-a făcut semn să ieşim. Domnul Mooney mi-a spus să observ cum şoferul a strigat ca să acopere motorul:

— Aici e Librăria Mooney?

Mr. Mooney s-a uitat la mine, dezgustat de filistinii care nu se pot deranja pentru a citi plăcuţa de deasupra magazinului. S-a uitat la şofer.

— Ai cuşca?

Şoferul a scuipat.

— Nu pot să bag cuşca asta în magazin. Totul e pe bucăţi, băieţi. Grinzile au câte 4,5 metri şi pereţii sunt ai dracului de largi ca să încapă pe uşa aia.

— Ambele uşi se deschid, spusese domnul Mooney. Şi avem tot timpul din lume.

— Nu e vorba de timp, a pufăit el şi s-a uitat la celălalt tip din camion şi am ştiut atunci că niciunul nu era de partea noastră. Cu tot respectul, de obicei asamblăm chestiile astea în curţi, vile, spaţii mari şi deschise, ştiţi?

— Subsolul e deopotrivă mare şi deschis, spusese domnul Mooney.

— Credeţi că băgăm fututul ăsta de monstru într-un subsol?

Domnul Mooney era serios.

— Nu înjuraţi în faţa băiatului.

Tipul a trebuit să facă cel puţin două duzini de drumuri, cărând grinzi şi pereţi în afara camionului, prin magazin şi apoi jos, pe scări. Domnul Mooney a zis să nu-mi fie milă de ei.

— Lucrează, mi-a spus el. Munca e bună pentru oameni, Joseph, priveşte.

Nu-mi puteam imagina cum urma să arate cuşca atunci când avea să fie gata, dacă avea să fie gata vreodată. Grinzile erau aşa întunecate şi de modă veche, iar pereţii atât de transparenţi şi moderni. Nu mi-aş fi putut imagina totul asamblat până când m-a chemat domnul Mooney jos. Eram cuprins de uimire. La fel ca tipii care au livrat cuşca.

— Cea mai mare, a spus şoferul transpirat. Ţineţi papagali africani gri? Iubesc păsările alea. Vorbesc, sunt mişto.

Domnul Mooney nu i-a răspuns. Şi nici eu.

Şoferul a încercat iar:

— Rafturile sunt al dracului de sus, domnule. Sigur nu vreţi să le mutăm mai jos? Cei mai mulţi vor rafturile, gen, pe la mijloc.

Mr. Mooney vorbise:

— Eu şi cu băiatul avem multă treabă de făcut.

Şoferul a dat din cap.

— Poţi să ţii păsări căcălău aici. Scuzaţi-mi franceza.

După ce au plecat, domnul Mooney a încuiat magazinul şi mi-a spus că imbecilii care au livrat nu erau cu nimic mai buni decât sadicii bogaţi care ţin păsările în cuşti.

— Nu există cuşcă zburătoare, Joseph, a spus el. Singurul lucru mai crud decât o cuşcă atât de mică încât pasărea să nu poată zbura e o cuşcă atât de mare încât pasărea crede că poate să zboare. Doar un monstru ar închide aici o pasăre şi s-ar numi iubitor de animale.”

Cuşca noastră era pentru cărţi, iar domnul Mooney nu glumea. Nu aveam prea multă muncă de făcut. Muncitorii au pus material de etanşare în pereţi, ceea ce a făcut ca întregul subsol să devină izolat fonic. Alţi muncitori au venit şi au construit şi extins zidul din spate al magazinului astfel încât uşa pentru subsol să se deschidă întâi într-un vestibul care să conţină uşa pentru subsol. Construiam un club secret şi izolat fonic în pământ, iar eu mă trezeam entuziasmat în fiecare zi. L-am asistat pe domnul Mooney când a pus supracoperte din acrilic personalizate (cu grijă, Joseph) înainte să pună cărţile învelite în folii în cutiile de acrilic cu găuri pentru aer (cu grijă, Joseph). Apoi a pus acea cutie în una uşor mai mare, de metal (cu grijă, Joseph) şi a pus etichetă şi lacăt. Când aveam cam zece cărţi, el se urca pe scara din cuşcă, iar eu îi dădeam cărţile una câte una (cu grijă, Joseph) şi el le punea pe rafturile

acelea ale dracului de înalte. L-am întrebat de ce trebuie să depunem atâta efort pentru nişte cărţi.

— Cărţile nu pot să zboare, am spus. Nu sunt păsări.

Ziua următoare mi-a adus un set de păpuşi ruseşti.

— Deschide-le, a spus. Cu grijă, Joseph.

Am desfăcut o păpuşă în două şi am obţinut una nouă şi am desfăcut-o şi pe aceasta şi am dat de alta şi tot aşa până când ultima păpuşă n-a mai putut fi desfăcută, singura păpuşă întreagă dintre toate.

— Tot ce e valoros trebuie să fie ascuns, mi-a spus. Altfel...

Şi acum tu te deschizi în mintea mea şi eşti mai frumoasă decât o păpuşă şi-ţi va plăcea aici, Beck. Vei vedea locul ăsta ca pe un adăpost pentru cărţi sacre, pentru autorii pe care-i iubeşti. Mă vei venera pe mine, maestrul cu cheia, şi eu îţi voi arăta telecomanda care controlează aerul condiţionat şi umidificatorul. Vei dori să o ţii tu, iar eu îţi voi da voie şi-ţi voi explica cum că, dacă aş vrea, aş putea urca temperatura cât să prăjesc cărţile astea şi ele s-ar transforma în praf şi pulbere şi duse ar fi, pentru totdeauna.

Dacă e vreo fată pe Pământ care să-mi aprecieze puterea, aceea eşti tu, adorabila, nepublicata, cu ciorapii tăi galbeni şi visul de a scrie ceva suficient de bun pentru a te aduce în cuşca asta. Ţi-ai da chiloţeii jos numai să poţi pătrunde aici, să trăieşti aici pentru totdeauna. Îmi scot şi eu chiloţii şi am un orgasm atât de puternic, încât asurzesc.

Futu-i. Eşti bine. Încerc să mă ridic. Sunt ameţit. Cu grijă, Joseph.

E aproape ora deschiderii, îmi recapăt suflul şi merg sus. Suntem doar doi angajaţi aici, acum că domnul Mooney s-a pensionat. E Curtis, un puşti de liceu, cam cum eram şi eu mai demult. Face chestii tâmpite, aşa cum făceam şi eu. La naiba, când aveam 16 ani, domnul Mooney mi-a dat cheie şi, desigur, într-o noapte am uitat să încui cuşca.

— Ai eşuat, Joseph, a spus Mooney când era mai tânăr, dar tot bătrân, genul de om care n-a fost niciodată chiar tânăr. Ai eşuat în faţa mea şi în faţa cărţilor.

— Îmi pare rău, dar niciodată nu închidem dulapurile sau uşile la mine acasă.

— Asta pentru că taică-tu e un porc, Joseph, a zis el. Tu eşti porc?

Am spus că nu.

Câteva zile mai târziu, m-am strecurat în cuşcă şi am luat de acolo o ediţie neatinsă, dar veche de Franny and Zooey, o primă ediţie cu autograf. Am decis să-mi placă mai mult decât De veghe în lanul de secară doar pentru a fi unic. Şi am iubit-o, Beck. Ce mai carte! Uneori răsfoiam iar spre început doar ca să-mi trec degetul peste semnătura lui Salinger. Ar trebui să plăteşti 1.250 de dolari ca să faci ce am făcut eu. Dar eu n-am plătit. Şi n-a plătit nici femeia care a furat-o de pe tejghea, de lângă casa de marcat.

Aş recunoaşte-o oriunde. Avea păr roşcat şi o eşarfă de lână; avea 30, poate 35 de ani. A plătit cu bani gheaţă. I-

am spus domnului Mooney că o să lucrez peste program ca să acopăr paguba şi i-am promis să o găsesc pe femeie. Am renunţat la şcoală şi m-am învârtit pe străzi până când degetele de la picioare au început să-mi sângereze. Dar e greu să găseşti o femeie când nu-i ştii numele sau unde locuieşte. Domnul Mooney mi-a poruncit să mă duc în cuşcă şi să închid ochii. Eram speriat. Când l-am auzit încuind uşa, am ştiut că rămăsesem înăuntru.

Nu aveam scară, aşa că nu puteam ajunge la cărţi; nu poţi să intri pur şi simplu la Luvru şi să o săruţi pe Mona Lisa. Nu aveam telefon, nici lumina soarelui, nici întuneric. Tot ce aveam era creierul meu şi bâzâitul aerului condiţionat şi felia de pizza zilnică (rece pentru că aburul nu e bun pentru cărţile vechi) şi cafea (călâie, într-un pahar de la restaurantul grecesc), pe ambele mi se strecura domnul Mooney prin sertar. Pierdusem şirul zilelor şi al nopţilor. Domnului Mooney îi păsa suficient de mine încât să mă înveţe o lecţie. Şi am învăţat-o.

M-a lăsat să ies din cuşcă pe 14 septembrie 2001, la trei zile după 11 septembrie. Toată lumea era diferită atunci şi domnul Mooney mi-a spus că tata nu sunase deloc; probabil a crezut că eram mort.

— Eşti liber, Joseph, a zis el. Fii înţelept!

După aceea n-am mai petrecut mult timp pe acasă. Nu era greu să dispar încetişor. Mama ne-a părăsit când eram în clasa a II-a, aşa că am crescut ştiind că era posibil să părăseşti oameni, mai ales pe tata. Nu-mi pare rău pentru mine, Beck. Mulţi oameni au părinţi de căcat şi gândaci în dulapuri şi Pop-Tarts învechite şi tari drept cină şi un televizor care abia merge şi un tată căruia nu-i pasă după

ce fiul lui nu vine acasă în timpul unui dezastru naţional. Chestia e că-s norocos. Eu aveam librăria.

Nu-i nevoie de un futut de sat ca să creşti un copil. Domnul Mooney era şeful acum, tatăl căruia nu voiam să-i greşesc. Am continuat să vânez hoaţa lui Franny and Zooey şi, chiar după 9/11, nu eram singurul. Toată lumea făcea ca mine, scormonea străzile. Oamenii voiau să-şi găsească familiile; eu voiam să găsesc hoţul. Erau fluturaşi cu oameni dispăruţi în tot oraşul. Mă gândisem să desenez şi să plastifiez oraşul cu desene cu hoaţa. Aş fi pretins că era mama. Nu am făcut asta şi uneori mă gândesc că hoaţa a murit într-unul dintre Turnuri, karma. Dar în majoritatea timpului mă gândesc că probabil e acolo, undeva, bine, citind.

Sunt în secţiunea cu teancurile de Ficţiune L-R când sună clopoţelul de la intrare, iar eu sunt pregătit. Le-ai spus prietenelor tale că o să vii cam pe la ora asta. Ştiu pentru că am telefonul tău şi nu eşti genul de fată care-şi blochează telefonul cu parole de patru cifre. Ţi-am citit e-mail-urile. Am făcut poze parolelor şi le-am pus în folderul cu parole. Astfel, când îţi schimbi parola, dacă o faci, o să ştiu care sunt posibilităţile. Nu eşti genul de fată care are parole complet noi. Tu foloseşti trei, prin rotaţie:

ackbeck1027

1027meME

1027BECVK$Ale

E tot mai bine. Nu vrei să-i spui mamei tale că ai mai pierdut un telefon. Ai fost şi ţi-ai luat un nou telefon cu un nou număr şi un nou plan tarifar. Ştiu asta pentru că

vechiul tău telefon e încă activ. Aşa că am citit e-mailul comun pe care l-ai trimis tuturor prietenilor tăi, anunţându-i noul tău număr pentru că pot să-ţi citesc toate mesajele! Chana a fost oripilată:

WTF? Zi-i mamei tale că ţi-ai pierdut telefonul şi anulează căcatul ăla vechi. Furt de identitate! Perverşi! Beck, serios. Zi-i mamei tale că ai dat-o în bară. O să treacă peste asta. Oamenii pierd telefoane. Închide-l pe cel vechi. Nu e atât de dramatic.

Ai scris înapoi:

Probabil că telefonul e în şanţ, deci da, nu e chiar dramatic. Dacă cineva îl are, sunt o săracă masterandă cu datorii. Cine să fure identitatea asta? Şi dacă cineva crede că sunt suficient de frumuşică încât să-mi pună selfie-urile peste tot pe internet, atunci o să mă simt frumuşică A Glumesc. Dar, serios, e totul ok. Oricum voiam un nou telefon! Îmi iubesc noul număr!

Chana n-a vrut să dea înapoi:

IA UN NOU TELEFON CÂND LE SPUI DESPRE CEL VECHI. Mama ta va şti că ţi-ai pierdut telefonul pentru că va vedea NOUL TĂU NUMĂR. De asemenea: $$$$$

Tu ai rămas încăpăţânată:

Te rog să te calmezi, C. I-am spus mamei că mi-am schimbat numărul pentru că voiam unul de New York. Nici nu ştie cum să scrie mesaje, dar să citească factura. E ooooook. Şi banii? În fine. O factură mică în plus n-o să mă omoare în punctul ăsta, ştii?

Chana nu ţi-a mai răspuns şi eu o iubesc pe mama ta (Merci!) şi pe tine, ipocrită mică! Telefonul tău vechi (dar încă funcţional!) este o enciclopedie a vieţii tale şi va fi la dispoziţia mea atât timp cât mama ta plăteşte factura. Scor 1-0 pentru tipul bun! Oh, Beck, iubesc să-ţi citesc e-mail-urile, să aflu lucruri despre viaţa ta. Şi sunt grijuliu; mereu marchez ca necitite mesajele noi, ca tu să nu te alarmezi. Norocul meu nu se opreşte aici: preferi e-mail-urile. Nu-ţi place să scrii SMS-uri. Deci asta înseamnă că nu ratez prea mult din ceea ce comunici. Ai scris un „eseu” pentru un blog în care spuneai „e-mail-urile trăiesc pentru totdeauna. Poţi căuta orice cuvânt, oricând, şi poţi să vezi tot ce ai spus oamenilor în legătură cu cuvântul acela. SMS-urile dispar.” Te iubesc pentru că vrei să ai o arhivă. Şi iubesc arhiva ta pentru că e atât de accesibilă şi sunt atât de copleşit de tine, de calendarul tău cu urmărirea caloriilor, a combinărilor şi a menstruaţiei, selfie-urile pe care nu o să le publici, reţetele şi exerciţiile fizice. Mă vei cunoaşte curând, îţi promit.

Începând de azi.

Eşti aici.

— Imediat, strig ca şi cum n-aş şti că tu eşti şi sunt plin de aere. Tropăi sus pe scări şi înspre teancurile de cărţi; tu eşti aici într-o bluză în carouri şi şosete peste genunchi, te-ai pregătit pentru mine, ştiu că aşa ai făcut, şi ţii o pungă roz reutilizabilă.

— Locomotiva, locomotiva numărul nouă, spun şi tu râzi, iar eu sunt atât de liniştit când am timp de pregătire. Ce mai faci?

Mă avânt pentru o îmbrăţişare, iar tu mă laşi să te îmbrăţişez şi ne potrivim atât de bine împreună. Braţele mele te apucă. Te-aş putea strânge până ai muri şi ai învia şi mă retrag primul pentru că ştiu cum sunt fetele cu chestiile astea, cu instinctele primare distruse de reviste şi TV.

— Ţi-am adus ceva, gângureşti.

— Nu mi-ai adus.

— Ba da, răspunzi.

— Nu trebuia.

— De fapt, n-am murit, râzi tu. Deci cam trebuia.

Mergem până în faţă şi ştiu de ce mergem acolo. Mă vrei. Mă vrei acolo. Ştii că dacă rămânem printre rafturile de cărţi o să te lipesc de plăcuţa cu F-K şi o să-ţi fac eu un cadou, aşa că trec în spatele tejghelei şi stau cum am plănuit – cu mâinile împreunate sub cap, mă las pe spate şi-mi pun picioarele sus, iar tricoul bleumarin mi se ridică suficient cât să-mi vezi mijlocul – ai nevoie de ceva la care să visezi – iar eu zâmbesc.

— Hai, să văd ce ai, fetiţo.

Aşezi cadoul pe tejghea, iar eu îmi cobor picioarele şi mă mişc în faţă, mă aplec peste tejghea. Sunt atât de aproape că te-aş putea atinge şi ştiu că-ţi place parfumul meu pentru că tu şi Chana v-aţi aprins după barmanul care poartă acelaşi parfum, motiv pentru care mi-am cumpărat şi eu; deschid cadoul, cadoul meu de la tine.

E Codul lui Da Vinci în italiană, iar tu baţi din palme şi râzi şi îţi iubesc entuziasmul, iar dăruitul e ceva ce-ţi vine mai natural decât scrisul. Eşti dăruitoare.

— Deschide-l, spui.

— Dar nu ştiu italiană.

— Nu e toată cartea în italiană.

O răsfoiesc şi n-ai dreptate, iar tu apuci cartea şi o laşi să cadă pe tejghea.

— Ştiu sigur că prima pagină e în engleză. Deschide-o.

Deschid.

— Ah.

— Da, zici. Citeşte.

Acolo ai scris tu, cu cerneală neagră. Mi-ai scris:

Locomotivă, locomotivă, nu contează

Pe şine o fată plonjează

Tu ai găsit-o şi-ai ridicat-o

Eşti cavaler că ai salvat-o.

O citesc cu voce tare; ştiu că te entuziasmează scrisul tău şi baţi din palme la final şi asta se regăseşte şi în scris. Practic, mă rogi să te agăţ şi dai din cap, iar numele tău e acolo şi nu e ciudat când zic:

— Mulţumesc, Guinevere.

— Beck.

Ridic cartea.

— Dar e şi Guinevere.

Cedezi şi dai din cap.

— Cu plăcere...

Mi-am scos insigna cu numele în cuşcă. Te prefaci că nu-ţi aminteşti numele meu, aşa că te ajut.

— Joe. Goldberg.

— Cu plăcere, Joe Goldberg, spui şi oftezi şi continui. Dar e cam aiurea aşa, nu?, să vin aici ca să mulţumesc şi acum să zic eu „Cu plăcere!”.

— Să-ţi zic cum facem, spun eu, aşa cum am exersat. Acum că suntem amândoi în viaţă şi nu mai cântă nimeni şi mi-ai luat drăgălăşenia asta de cadou, ceea ce e super pentru că, deşi sunt atâtea cărţi în locul ăsta, Dan Brown în italiană nu este...

— Am observat, fredonezi şi clipeşti şi zâmbeşti, învârtindu-te puţin.

Respir. Asta e, următorul pas.

— Hai să bem ceva, cândva.

— Sigur, spui şi-ţi încrucişezi braţele fără a mă privi, fără a spune o oră exactă, o dată sau un loc, şi acum elemente

din dinamica noastră apar uşor în cadru, ca o fotografie într-o cameră obscură – nu ţi-ai scris numărul în carte şi mi-ai adus partea despre care am glumit – Dan Brown – în loc de cea serioasă – Paula Fox – şi cred că avem o problemuţă.

Una mică de tot, dar totuşi. Ai cumpărat Paula Fox pentru Benji. Ai cumpărat Dan Brown pentru mine.

— Chestia e, zici, nu-mi pot găsi telefonul şi încă nu am unul nou, aşa că nu-mi prea fac multe planuri, ştii?

— Da.

Mă prefac că trebuie să verific ceva la calculator şi mă gândesc la modul în care ai dat e-mail-uri prietenilor despre mine, despre cum ai vorbit mai mult despre salvarea în sine decât despre faptul că eşti obsedată de mine, atât de obsedată, încât a trebuit să te prefaci că nu-ţi aminteşti numele meu. Nu le-ai spus lui Chana şi Lynn despre modul în care te gândeşti la mine când îţi călăreşti perna verzuie, despre cât de emoţionată şi intimidată eşti când eşti cu mine. Erai atât de emoţionată şi distrasă încât ţi-ai pierdut telefonul, Beck. Îţi aminteşti? În loc de asta, tu dai e-mail-uri prietenelor despre Benji şi trebuie să zic ceva sau explodez.

— Deci nu ţi-ai mai găsit telefonul?

— Nu, adică da, adică... cred că a rămas în staţia de metrou.

— Îl aveai în taxi.

— Oh, da. Da, îl aveam, dar vreau să zic că, oricum, cine-şi aminteşte numele companiei de taxi, nu?

Premiere Taxi din Lower Manhattan.

— Nimeni nu-şi aminteşte vreodată numele companiei de taxi, sunt eu de acord.

Îmi ceri un pix şi eu îţi dau un pix şi tu apuci unul dintre semnele noastre de carte şi-l întorci şi-ţi scrii adresa de e-mail pe care o ştiu deja.

— Hai să facem aşa, spui în timp ce mâzgăleşti. Sunt super-ocupată cu şcoala şi alte chestii, dar dă-mi un e-mail şi ne organizăm cumva.

— Sper că ştii că semnele astea de carte sunt doar pentru clienţii care cumpără ceva.

Râzi şi eşti ciudată fără un telefon în care să te scufunzi şi-n care să te uiţi, aşteptând să ţi se dea liber. Chiar ai complexul Electra, Beck.

— Nu că zic, dar cărţile astea nu se vând singure, aşa că şterge-o de aici şi lasă-mă să, ştii tu, să revin la muncă.

Zâmbeşti uşurată şi aproape că faci o plecăciune pe măsură ce te îndepărtezi.

— Merci din nou.

— De fiecare dată, spun.

Am plănuit asta şi tu zâmbeşti fără să-ţi arăţi dinţii, nu spui „La revedere!” şi nici eu nu spun „Să ai o zi frumoasă!”, pentru că suntem deasupra acestor amabilităţi şi mi-ai dat

adresa ta de e-mail şi acum trebuie să aleg pe care dintre ciorne ţi-o trimit. Ştiam că o să vii şi că o să-mi dai adresa de e-mail, aşa că noaptea trecută am scris diferite versiuni ale primului meu e-mail către tine. Am stat treaz toată noaptea scriind, Beck. Fix ca tine. Am stat în cuşca mea, Beck. Fix ca tine.

Pun semnul de carte cu e-mail-ul tău în Dan Brown-ul italian. Se potriveşte perfect.

8

SPER că majoritatea oamenilor şi-au dat seama, până la acest punct, că Prince este unul dintre cei mai mari poeţi ai vremurilor noastre. N-am zis compozitor – am zis poet. Prince e cel mai apropiat de e. e. cummings, iar oamenii sunt foarte proşti că nu vin aici să cumpere cărţi cu poeziile lui Prince.

Au trecut şapte ore şi cincisprezece zile de când ţi-ai luat dragostea şi-ai plecat.

Ăsta e unul dintre cele mai bune versuri de început din toate timpurile dintr-o multitudine de motive, în primul rând pentru că inversează orele cu zilele. O fiinţă non-poetică ar zice zile şi ore. Un poet e diferit. Un poet transformă lumea cu

Mâini atât de mici.

Încă nu mi-ai scris înapoi. Ai redirecţionat e-mail-ul meu către Chana şi Lynn. V-aţi hlizit la pozele cu voi trei – ChanaLynn . . . noi! – şi aţi făcut schimb de duzini de e-mail-uri idioate despre nimic. Ai găsit timpul necesar

pentru a citi şi a răspunde la povestirile colegilor tăi şi pentru a-i implora pe şefii de la WORD, din Brooklyn, să te lase să citeşti acolo, dar nu i-ai scris tipului care ţi-a salvat viaţa. Eşti încă preocupată de Benji şi nu au trecut şapte ore şi cincisprezece zile, dar ajungem şi acolo, Beck. Deja nu mai e amuzant.

Ai scris către ChanaLynn:

Cum se poate să ajung să fiu tipa stereotip care întâlneşte un tip drăguţ şi e gen, merci, dar nu chiar? Nu citesc Cosmo şi nu fac tratamente de curăţare, nu postez selfie-uri, ceea ce înseamnă că nu mă încadrez în profilul tipă-naşpa-care-urăşte-băieţii-de-treabă. Adică Benji e însurat cu afacerea lui şi tipul ăsta e fix opusul, lucrează, ştii? A, încă ceva: vineri ne vedem pe acoperiş la Wythe?

Channa ţi-a scris prima înapoi:

Beck, ăsta e tipul pe care l-ai întâlnit la KGB? Poate mergem la Wythe.

Şi asta îmi spune că întâlneşti prea mulţi tipi. Ai foamea asta pentru străini. De asta citeşti rubrica „Întâlniri fără obligaţii” de pe Craigslist. Nu, nu ai astfel de întâlniri (mulţumesc lui Cristos), dar în acelaşi timp tratezi viaţa ca pe o gigantică întâlnire fără vreo futută de obligaţie, pierzi timpul cu Benji, cu tipi la întâmplare, în locuri cum e KGB.

Lynn ţi-a răspuns:

În campus au psihologi care pot răspunde la întrebarea asta, fată. A Şi, da, tipul din KGB a fost super drăguţ. La Wythe mergem dacă nu vreţi UES, aşa, de schimbare? Doar zic...

Fetele astea nu ştiu despre Dan Brown-ul nostru italian şi despre cât de tare mă vrei pentru că nu le-ai spus, iar în mijloc de noapte, după patru ore şi opt zile, îmi scrii:

Ce zici de joi la un happy hour?

Aştept trei ore şi o zi până să-ţi răspund:

Merge. Unde?

Nu mă amuzi de data asta. Nu-mi scrii înapoi chiar imediat. Patru minute trei ore şi două zile trec până când căcatul ăsta îmi împuţeşte inbox-ul:

Scuze o doamne e una dintre săptămânile alea. Orice ai face, NU merge la facultate. Oricum. Ce zici de săptămâna viitoare?

La fel ca Prince, şi eu am o natură poetică şi ştiu cum să inversez perspectiva. Să te conduc în braţele mele nu funcţionează, e evident. Eşti împrăştiată şi flirtezi şi spargi telefoane şi nu ştergi niciodată nimic şi te foloseşti de menstruaţie ca să obţii prelungiri ale termenelor de la şcoală şi multe dintre e-mail-urile tale au mai multă vitalitate creativă decât povestirile pe care le scrii şi vorbeşti cu câte nouă tipi odată pe nouă site-uri diferite. Flirtezi. Cu orice. Tu îţi dai seama câte căcaturi ai în coşul de pe Anthropologie.com? Cristoase, Beck, ai nevoie de ceva aptitudini pentru luarea deciziilor. În acelaşi timp, văd că eşti bolnavă. Bolnavă ca taică-tu. Eşti agăţată toată de Benji. Şi nu te pot lua de pe Benji până nu aflu şi eu câte ceva despre Benji.

Lucru care îmi ia vreo 35 de secunde.

Benjamin „Benji” Baird Keyes al III-lea e o afurisită de glumă. A fost la dezintoxicare, ceea ce e o batjocură; îţi poţi da seama după faţa lui încrezută că nu e în stare de dependenţe pe bune. Deţine o companie de sifon organic ce simbolizează tot ce e greşit în ziua de azi. Afacerea lui se numeşte Home Soda, o alternativă superioară sifonului băut în locuri comune, pentru că „în vreme ce un local e exclusivist, acasă e totuşi cel mai exclusivist loc din lume. Unui club te poţi alătura dacă plăteşti. Lucru care nu poate fi spus şi despre acasă.”

Beck, să nu-mi spui că tu crezi chestiile astea. Micul start-up al lui Benji e un fel de copie hipsterească a succesului gen Whole Foods şi website-ul lui chiar include o diatribă la adresa Monsanto (ca şi cum părinţii tipului n-ar fi profitat direct de Monsanto – la propriu, tatăl lui a lucrat pentru afurisitul de Nestlé când era Benji mic), deci Benji mănâncă căcat degeaba. Un eseu fotografic (altfel ştiut drept un căcat de slide show) arată că lui Benji i-a venit ideea cu Home Soda în vreme ce campa cu prietenii în Nantucket. Campa e un termen de căcat; Nantucket nu e New Hampshire şi Benji stătea la un prieten, într-o casă de vacanţă cu vedere la ocean. Măresc poza şi o văd pe fata neetichetată de pe profilul tău de Facebook. Aha. Deci l-ai cunoscut pe Benji prin intermediul acestei mizerabile ciudate, care are un zâmbet drept, rezervat pentru prietenii cu bunăstare în poze de propagandă aranjate. Dar tu ai fost să campezi cu ei? Nup. Probabil n-ai fost invitată. Probabil că prietena ta ţi-a băgat nişte scuze de căcat despre cum nu e suficient loc pe plajă. Tu eşti orăşeanca şi Benji e turistul care intră, la propriu, în tine şi care te foloseşte ca pe o vacanţă de la frecuşul afacerii cu sifon artizanal doar pentru a scăpa de tine înainte de Ziua Muncii. El e tăticul pe care încerci cu disperare să-l

mulţumeşti, tăticul care pleacă indiferent de ceea ce faci tu.

Existenţa ta emoţională e o economie sezonală tâmpită unde Ziua Muncii înseamnă orice futută de zi. Te închiriază aşa cum închiriază o mansardă în SoBro (South Bronx pentru cei care nu ai nevoie să inventeze nume de căcat ca pentru câini pentru cartierele în care nu sunt doriţi). Şi te înşală, Beck. Mult. Compulsiv. E în căutarea intensă a unui performer care să-i fută creierii aşa cum ţi-i fute el pe ai tăi. Au trecut şase minute şi trei ore şi o zi când îmi dai e-mail:

Ştiu că e din scurt, dar sunt în Greenpoint. Eşti cumva la bar?

Răspund:

Nu sunt, dar ne putem întâlni la Lulu.

Tu răspunzi:

AŞA FACEM, BEIBI! Scuze pentru majuscule. Sunt bucuroasă!

Aştept douăsprezece secunde nouă minute şi nicio oră înainte să scriu înapoi:

Haha. Sunt pe drum. 5?

Nu răspunzi, dar am de luat două trenuri ca să ajung acolo şi coloana sonoră de la Hannah and Her Sisters îmi cântă în cap, toate cântecele în acelaşi timp, atât de tare, încât nu pot asculta muzica de pe telefon sau cea din telefonul tău şi singurul lucru la care mă pot gândi e primul nostru sărut, care cel mai probabil va avea loc peste optsprezece

secunde nouă minute şi trei ore, când vom fi amândoi beţi într-un taxi pe Bank Street şi acum pricep de ce tipii se masturbează uneori în metrou. Dar eu n-o fac. Te am pe tine în viitor. Metroul nu poate merge pe cât de repede îmi doresc eu şi locomotiva locomotiva numărul nouă şi uite câte de multe avem deja în comun şi nici nu ne-am futut încă, dar ţi-am luat un cadou. Pe el am inscripţionat:

Locomotiva, locomotiva numărul nouă

E deja un refren şi să ştii

Când ajungi la azilul de babe

Cartea asta o vei putea citi.

Nu e perfect, dar e aproape şi trebuia să-ţi iau ceva, să te răsplătesc pentru pasul făcut, iar trenul ajunge şi sper că Prince va ajunge cândva unde sunt eu, parcurgând şaisprezece scări şi două străzi şi un bulevard spre restul vieţii sale. Dar sunt abia la jumătatea scărilor de ieşire de la metrou când telefonul tău scoate un bip. E multă informaţie de procesat şi am nevoie să stau jos, aşa că stau. Lucrurile s-au schimbat. Repede, prea repede. La aproape două săptămâni de când ai dat e-mail-ul general în care anunţai noul număr de telefon, Benji ţi-a dat e-mail înapoi:

Bună.

Iar tu i-ai scris:

Hai pe la mine.

Şi el ţi-a răspuns:

A

Apoi mi-ai scris mie:

Ahh, a trebuit să plec la o chestie la şcoală. Reprogramăm pe săptămâna viitoare? Scuze, scuze.

Apoi Benji ţi-a zis:

În vreo oră, mai am de lucru.

Tu i-ai răspuns:

A

Zâmbeşti pentru că vrei ca viaţa ta să fie ca înainte ca tatăl tău să strice tot în Nantucket, fără secrete, fără pericol. Scrii despre cât de multă siguranţă e acolo, cum claustrofobia şi confortul merg mână-n mână. Familia ta nu a încuiat niciodată uşile casei sau ale maşinilor şi lăsau cheile în contact, dar din martie ai da orice să vezi un străin. Acum câteva săptămâni ai postat pe Twitter:

Insula #Manhattan e ca insula #Nantucket: cumpărături scumpe, băuturi scumpe & iarna parcă înnebuneşte toată lumea.

Asta e drăguţ, Beck, dar Manhattan nu e deloc asemănător cu preţiosul tău Nantucket. Hai să-ţi spun ce am făcut marţea trecută.

Pe insula Manhattan trebuie să-ţi încui căcaturile sau vreun isteţ s-ar putea opri la nenorocita de fabrică de sifon pentru un tur marţea, când ştie că şeful nu e acolo (mulţumiri informaţiilor de pe Twitter-ul lui Benji) şi să se scuze apoi ca să ajungă la baie, de unde să treacă în baia

care duce spre biroul lui Benji (care e neîncuiat) şi apoi să străbată restul clubului de sifon pentru un tur privat în calculatorul lui Benji (care, la fel, nu e blocat) şi să vadă că Benji ţine un calendar cu programul de spectacol şi linkuri către @lotsamonica. Ea e acolo azi, mâzgălind la o staţie de pompieri modificată din Astoria (pupa-m-ai). Ca fan verificat pe toate platformele de social media (oh, câte fac eu pentru tine, Beck), am acces la transmisiunea live de acolo şi, deşi nu-l văd pe omul Benji (locul ăla e prea aglomerat), văd sticle de Home Soda în poze cu filtre. El e acolo. Un comentariu al unei tipe cu breton şi ochelari roz o dovedeşte:

Benji e cel mai tare pentru că a adus sifon. #organicpeviaţă #homesoda #bealibersaumori

Aşa că asta e. Preţiosul tău Benji nu apare la lectura ta, dar se târăşte tocmai până la Astoria în mijlocul zilei pentru că el crede că Monica e superioară, că e înaltă şi blondă şi el îi ia mâzgălelile drept artă. Trebuie să mă calmez. Tu nu ştii nimic despre asta. Nu eşti fană a Monicăi pentru că nu eşti imbecilă. Dar trebuie să ştii şi nu pot ieşi suficient de repede din fabrica asta umflată. Trebuie să te salvez.

Sunt genul de băiat care se pregăteşte pentru astfel de urgenţe, aşa că am deja un cont de e-mail numit HerzogNathaniel@gmail.com. Tu nu-ţi faci temele, aşa că nu ştii că Nathan Herzog e criticul de la noua secţiune Eats de la Vulture, care suge la ţâţa bestiilor pretenţioase ca Benji şi Home Soda lui. Am citit materialele tipului; eu nu sunt impresionat. Dar Benji îl pupă-n cur, distribuie pe Twitter recenziile lui într-un efort flagrant de a-şi face rost şi el de o recenzie favorabilă pe site. În plus, la postările de pe HomeSoda.com, „fanii” apei de vagin ai lui Benji

bâzâie necontenit despre motivele pentru care Home Soda ar trebui să apară pe Vulture.

Până acum.

Evident, folosesc noua mea adresă de e-mail pentru a mă preface că sunt ciufutul de Nathan Herzog. Curând, Benji va primi un e-mail de la Nathan Herzog, care tocmai a sorbit din cel mai grozav sifon din viaţa lui şi îşi dă seama că e prea târziu să ajungă la petrecere, dar rămâne disperat să-l întâlnească pe Benji. Îi scrie:

E vreo şansă să ne putem întâlni acum? E o librărie pe Lower East Side, Mooney Rare & Used, şi e un loc potrivit pentru început. E o cafenea dedesubt; nimeni nu ştie despre ea.

Cu respect,

N.

Lui Benji îi ia doar câteva nanosecunde pentru a răspunde:

Absolut, Nathan. Sunt flatat şi sunt pe rută.

Nu răspund. Ce fel de cretin zice pe rută?

Sunt în metrou şi mă gândesc la tine când îmi dau seama că am greşit. Ceva lipseşte.

The Western Coast.

Cu semnătură.

Am lăsat-o pe trotuar când mi-a trebuit un minut pentru a-mi reveni după ce mi-am dat seama că m-ai fraierit şi că

domnul Mooney avea dreptate. Nu voi fi niciodată pe deplin capabil să conduc librăria. Nu sunt un afacerist multitasking. Sunt poet, şi de asta ştiu că sunt la patru staţii, un schimb, trei străzi, două bulevarde şi nişte scări distanţă de oprirea la apartamentul meu pentru a lua câteva bunătăţi pentru Benji. Îi dau mesaj lui Curtis:

Nu e nevoie să vii azi, acopăr eu tura.

El scrie înapoi: Super.

9

DAU colţul şi-l văd pe Benji zgâlţâind de uşa librăriei şi-l prind în fapt, şi mai bine. Zâmbesc larg. Al meu e căcatul ăsta.

— Uite-l, strig eu. Omul Home Soda!

— Domnule Herzog, e o adevărată onoare, gângureşte pupătorul de cur în pulovăr de la Brooks Brothers, şi pentru ce?

— Scuze de întârziere, spun şi mă prefac că aş căuta cheile. Criticii de mâncare care deţin parţial şi hibrizi cafenea-librărie sunt, prin natură, neîndemânatici. Dar merită aşteptarea. Promit.

Descui uşa şi intrăm şi Benji e prea emoţionat ca să observe că încui la loc în urma mea.

— Locul ăsta e o bijuterie, se minunează. Servesc cafea aici?

— Când şi când, zic şi aş putea lucra pentru site-ul de abureli al New York Magazine. Urmăresc Mad Men şi ştiu despre Jay Z şi preţul supraevaluat al tăiţeilor ramen. Pentru moment însă, apă e ok?

— Excelent, Nathan.

Excelent, Nathan. Deci cât Benji trăncăneşte emoţionat despre cât iubeşte cărţile şi librăriile şi oamenii care citesc, eu îi torn o punguţă de Xanax sfărâmat în paharul cu apă. O să bea dintr-o suflare. E emoţionat. Ia apa. Îmi mulţumeşte. Nu poate nici să mulţumească fără să sune ca un prefăcut. Îl las să continue şi-i spun că trebuie să iau ceva de după tejghea, iar el e tot plin de scuze şi de e perfect, Nathan şi mi-am eliberat agenda pentru asta şi eu mut hârtii dintr-o parte în alta şi ascult cum Xanax-ul preia controlul asupra lui. Oare am pus destul? E ameţit şi vrea să ia loc.

Aproape se prăbuşeşte peste tejghea.

— Te superi dacă am nevoie să iau loc un minut?

Să-l pocnesc e nemotivat. Însă a folosit cuvântul excelent de o grămadă de ori în 20 de minute afurisite. Îi e frig şi stă întins, iar eu merg pe etajul principal şi-l apuc de picioare. Şi-l târăsc în jos, pe scări. Nu se trezeşte în timp ce-l trag în cuşcă şi-l încui acolo şi zâmbesc. Excelent.

Pulovărul lui de la Brooks Brothers dovedeşte bunăstare materială. Iată şi poşetuţa lui cu droguri, pachete de heroină sau cocaină sau Ritalin sau ce naiba iau copiii din ziua de azi şi o cheie tip cartelă (pe care o las acolo). Uite portofelul (îl iau). Şi iată şi marele premiu, adică telefonul (nu e nevoie să mai spun că-l iau). Benji e la fel de

neînfricat ca tine, Beck, aşa că-n câteva secunde am acces la contul lui de Twitter, la e-mail şi la blogul Home Soda de pe site. Evident, telefonul lui e plin de poze de la spectacolul artistic al Monicăi. Ea e ameţitoare, acaparatoare, mereu pozează. Aleg una „sexy” şi o postez pe Twitter de pe contul lui Benji. Două cuvinte însoţesc fotografia:

#FrumoasăAdorabilă #AşaDa

E plănuit ca să interpretezi că, prin asta, Benji spune despre tine că eşti

#Nepotrivită #AşaNu

Şi o faci. O, Beck, doare să te văd plângând, să te simţi atât de respinsă. Nu ai habar cât mi-ar plăcea să te îmbrăţişez şi să te înfig în perna verzuie şi să te umplu cu dragoste şi sifon produs în masă? Vreau toate astea. Dar nu pot interveni. Ai nevoie de spaţiu pentru a te detaşa de dobitocul ăsta şi aştept ca tristeţea ta să se transforme în furie. Şi aşa se întâmplă şi scrii ca un şarpe, sâsâind:

Nu sunt afurisita ta de jucărie, Benji. Nu sunt un căcat de artistă prefăcută şi fără sentimente, un coş de gunoi pentru spermă. Sunt un om. Un om real, fix ca-n cântec, şi nu te descotoroseşti aşa de mine. Mă auzi? Nu aşa merge viaţa mea. Tratează-mă ca pe sifonul tău. Sau ştii ce? Mai bine, bagă-ţi pula în sifon. Încearcă. Bagă-ţi-o chiar acolo, în sticla cu apă şi fă sex cu apa, pentru că asta iubeşti. Nu mă iubeşti pe mine. Tu nu mai iubeşti.

E-mail-urile tale sunt adevărate şi frumoase. Dar există o problemă. Toate sunt salvate în ciorne. Nu ai curajul să le trimiţi. Încă te agăţi de fantezia urbană că turistul ăsta

campator şi pletos o să renunţe la idealurile lui pentru tine. Vrei asta. Nu pot face prea multe. Aşa că aştept. Îţi citesc e-mail-urile.

Chana are dreptate: Sincer, Beck. Ar fi fain dacă Benji te-ar iubi, dar nu te iubeşte. Aşa că nu e de mirare când scapă de tine şi te înşală şi foloseşte căcaturile alea de Tătic. Ştii? O să sune ciudat, dar mă bucur pentru tine. Dă voie să se termine totul.

Lynn intervine: Nu cred că sunt tipi buni în New York. Nu e ca şi cum m-aş grăbi să mă mărit, îmi place la facultate. Şi mai degrabă aş merge să lucrez la Praga decât să mă mărit, dar sincer, nu cred că sunt şi băieţi buni aici. Cu toţii sunt nişte Benji.

Chana îi răspunde: Nu mai sta pe eHarmony, Lynn. Serios.

Sunt optimist până ai un schimb privat de e-mailuri cu persoana asta, Peach. Eşti diferită cu ea.

Tu: Ştiu că par aşa o fetiţă, dar nu mai am nicio veste de la Benji. S-a cam debarasat de mine. Probabil e doar ocupat, dar dacă...

Peach: Ce-ar fi dacă tu ai fi atât de ocupată să scrii ceva fantastic încât să uiţi de el? E ca în yoga, când atragi toată energia într-un singur loc sacru: tu.

Tu: Ai atâââât de multă dreptate. Mulţumesc, înţelept sfat!

Dar nu contează ce cred prietenii tăi. Încă scrii ciorne pentru el. Şi acum vrei să ştii unde e şi când urmează să-l vezi. Îl vrei. Încă. Ai nevoie de ajutorul meu, aşa că scriu o postare pe blogul Home Soda:

Drumeţie spontană spre ACK. Inspiraţie nouă, noi arome cu ajutorul unei companii adorabile.

E genul de dobitoc care s-ar referi la Nantucket după codul de aeroport, ACK, şi evident că nu te-a invitat. Nu ţi-a spus că merge acolo. Doar a plecat. Nu e ok. Şi a folosit cuvântul adorabil şi tu ar trebui să te gândeşti că e cu Monica şi să-i scrii odată pentru totdeauna. Totuşi, tu trimiţi linkul către Peach şi eşti tristă, nu nervoasă. Ea îţi răspunde:

Drăguţo, e antreprenor. Şi probabil se referă la Rascal, laboratorul familiei. Nu sări... la concluzii!

Suntem într-un impas. Nimic din toate acestea nu a funcţionat. Îl ierţi pe căcatul ăsta care postează pe Twitter o poză filtrată a pozei cu pizda vino-şi-trage-mi-o-cu-sifonul. La lectura ta n-a fost sifon Home Soda gratis, Beck, dar tu încă îl vrei şi eu încă mai sunt nevoit să repar asta. Îţi trimit un e-mail de la Benji.

E o poveste lungă. Ai grijă de tine, copil.

Deschizi e-mail-ul la câteva secunde după ce-l trimit. Nu-l retrimiţi către prietenele tale şi nu scrii altă ciornă violentă cu du-te dracului. Acum eşti liniştită şi nu sunt surprins când telefonul meu mă anunţă că am un e-mail, o oră mai târziu. Tu eşti:

Atunci joi?

Am reuşit. În sfârşit. Doar o vorbă am pentru tine.

Da.

Când micul efeminat se trezeşte, nu ştiu cât timp a trecut, dar cască de parcă a fost un secol. Nu pare să se prindă la început şi se conversează despre cuşcă – ăsta e mahon? – şi apoi vorbeşte despre papagali. În final, îl loveşte faptul că sunt bare care ne separă. Se îndreaptă spre uşa cuştii şi, pentru a doua oară azi, îl văd pe pulău cum trage violent de o clanţă.

— Nu e nevoie să faci asta, spun.

Încerc să fiu calm. Sunt blând.

— Lasă-mă să ies!, se răsteşte. Acum.

— Benji, zic. Trebuie să te linişteşti.

Se uită la mine. E intrigat. Fratele lui Candace fusese la fel de intrigat. Dobitocii sunt mereu intrigaţi când ordinea universului este restabilită, când li se cere socoteală pentru modul lor de a fi: laş, arogant, lipsit de iubire.

10

ESTE joi dimineaţa şi întâlnirea noastră de diseară e recompensa mea pentru ultimele trei zile. Să fiu dădaca lui Benji nu e o glumă, Beck. Nici nu mai ştiu de câte ori am încuiat şi descuiat şi încuiat uşile subsolului pe măsură ce am urcat şi coborât. Curtis ştie că nu are voie la subsol şi nici nu are cheie. Mâna mă doare de la atâta strâns cheia ca şi cum ar fi linia vieţii mele. Şi este.

Sunt obosit, Beck. Mi-a luat o oră întreagă să desfac placa de duşumea cu fund fals unde îmi ţin maceta. A trebuit să iau trenul până tocmai în New Haven şi să folosesc cardul

lui la un ATM fără să creez suspiciuni. Nu zic că nu merită, şi chiar am un plan bun. Am decis să folosesc telefonul lui Benji ca să construiesc o poveste. Ştiu, e un plan al naibii de bun. Pentru că îl urmăreşti pe Twitter, vei fi martoră la decăderea lui în droguri şi imbecilitate. Totul a început în New Haven, când am scos două mii din contul lui şi am postat pe Twitter o fotografie cu buldogul mascotă de căcat de la Yale:

#bulldogul original s-a întors. #cmfnewhaven #euşimolly

Aşa că acum toată lumea (tu) va crede că Benji s-a întors la facultatea lui pentru o beţie. Dacă e ceva ce-am învăţat despre oamenii de Ivy League, Beck, e că tuturor le place să se întoarcă la şcoală pentru reuniuni. E un plan bun şi nu-l pot lăsa pe scremutul ăsta aranjat să ajungă la mine. E ca şi cum ai şti că sunt la capătul răbdărilor şi-mi dai mesaj:

Hei, tu. M-am trezit devreme. Habar n-am de ce. Deci ce facem diseară? A

Benji latră:

— Aia e Beck? Joe, dacă pe ea o vrei, e toată a ta.

Am mai trecut prin asta. La vreo oră după ce şi-a revenit, nenorocitul m-a recunoscut din taxi. Aşa că acum crede că şi-a dat seama ce e cu mine. Crede că sunt obsedat de tine. Crede că l-am prins aici din cauza ta. Adevărul e mult mai complicat şi ciripitorii auto-suficienţi ca el nu ştiu că întotdeauna e mai înţelept să taci când eşti închis. Şi-a expus cărţile şi vorbeşte despre tine ca şi cum ai fi a lui. Dar tu nu eşti un BMW rablagit, nu eşti a lui ca să te dea mai departe. Ţip:

— Fă-ţi testul.

— Joe, spune, ceea ce e cretin pentru că, de fiecare dată când îmi spune numele, îmi aminteşte de complicaţiile faptului că-mi ştie numele, o complicaţie evidentă.

Mă adun şi-ţi scriu ţie:

Neaţa, somnoroaso. Sper că ai visat frumos. Ne vedem la 8:30 pe treptele de la Union Square. Mergem în altă parte când se întunecă.

Apăs TRIMITE şi abia aştept să te văd şi apuc lista cu cele cinci cărţi favorite ale lui Benji, pentru că avem treabă:

Gravity's Rainbow de Thomas Pynchon. E un arogant şi un mincinos.

Underworld de Don DeLillo. E un snob.

On the Road de Jack Kerouac. E un purtător de paşaport răsfăţat rămas blocat în clasa a opta.

Brief Interviews with Hideous Men de David Foster Wallace. Deja e destul.

The Red Badge of Courage de Stephen Crane. Ăsta are flori de mai în sânge.

Benji a picat deja testul la Gravity's Rainbow (dăăăh) şi la Underworld. Tot zice că altfel ar fi făcut lista de cărţi dacă ştia că e un test. Aşa gândesc oamenii privilegiaţi: minte atunci când ştii că nu poţi fi prins cu minciuna. Nu eşti deloc ca el şi scrii iar:

A

În niciun caz nu răspund la o faţă zâmbitoare şi oricum nu pot pentru că Prinţesa Benji vrea latte cu soia şi un New York Times şi cremă de la Kiehl şi fututa de apă Evian şi pastă de dinţi Tom. Îi spun să se descurce cu ce i-am dat: cafea de la restaurantul grecesc, un New York Post, un mic tub de Vaseline şi o lingură de praf de copt din cutiile vechi de sute de ani din baia angajaţilor.

Tu scrii iar:

Unde anume mergem după ce se întunecă?

Nu mă pot supăra pe tine, pentru că e evident că te-ai aprins după mine. Nu mi-ai repeta cuvintele dacă n-ai fi entuziasmată şi-ţi răspund:

Vei şti când va fi nevoie să ştii. Wink wink.

Cred că wink wink-ul a fost o greşeală şi mi se face rău.

— Uite, Joe. Nu pot da un test despre o carte pe care n-am mai pus mâna din liceu fără să fiu amplu cafeinizat.

Iau o decizie executivă, pentru că nu-l mai pot asculta.

— Lasă On the Road. Rupe foaia. Gata pentru azi.

Îşi ridică capul şi mă priveşte de parcă aş fi Dumnezeu.

— Îţi mulţumesc, Joe. Nu am citit niciodată On the Road şi, ei bine, mulţumesc.

Îmi mulţumeşte pentru că l-am făcut să recunoască faptul că-i un mincinos complet şi total. Minte chiar şi când luptă pentru propria viaţă. Vreau ca acest copil să înţeleagă, şi îmi dau silinţa.

— Nu ai citit On the Road?

— Nu chiar.

— Dar ai pus-o pe listă.

— Ştiu.

— Ţi-am spus să faci o listă cu cărţile tale favorite.

— Ştiu.

— Incredibil. Nu-ţi dai seama că eşti pe fundul unei librării? Că eşti într-o cuşcă? Nu vii şi minţi în librăria mea. Nu faci asta.

— Nu te enerva.

Ochii i se mişcă pentru o secundă. E conştient de existenţa macetei. Nu am de ales. Trebuie să pun mâna pe ea. Traversez, încet. O apuc. Şi o ridic. Nu-l privesc.

— Nu vrei să faci asta, scânceşte.

Înainte să vorbesc, îmi desfac picioarele puţin mai mult. Ocup cât de mult spaţiu pot.

— Îmi petrec vremea făcând teste pentru tine, teste despre cărţi pe care spui că le-ai citit. Şi tu n-ai citit nici măcar una dintre nenorocitele astea de cărţi. Ceea ce înseamnă că mi-am irosit timpul. Şi nu-ţi doreşti să mă enervez. Crezi că aşa funcţionează lumea?

— Sunt un escroc, bine?

Mă întorc. Îşi încrucişează picioarele şi îşi lasă capul aproape de mâna pe care şi-o trece prin părul blond prea lung. E vioi şi slab şi s-ar putea dezintegra în orice clipă. Încă ţin maceta, ceea ce pare destul de puţin necesar, dată fiind situaţia. Dau din cap spre el, gen: hai, căcatule, continuă.

E incredibil cum să poţi să vezi arama din oameni. Mâinile lui fine de puicuţă s-au înmuiat cu sute de ani înainte să se nască şi părul lui gros nu s-a subţiat niciodată din cauza nopţilor petrecute în vânt, a zilelor de stat aplecat ca să dea cu lopata zăpadă sau nisip sau cenuşă. E ceva din părul ăsta, ceva din curbura nasului lui ce dovedesc că viaţa e nedreaptă.

— În apărarea mea, iubesc cartea asta într-o manieră postmodernă, în sensul că mereu am simţit că ea conţine ceva în care mă pot regăsi. Cred că e genul de carte care e un ecou al credinţelor şi sentimentelor mele şi mereu m-am raportat ok la oamenii care au citit-o şi chiar am scris despre ea. Ştii, am diplomă în literatură comparată şi e posibil, e chiar foarte posibil să citeşti o carte fără să o citeşti în modul tradiţional şi direct. Poţi citi despre o carte, Joe. Ştii ce vreau să zic? Înţelegi?

— Da, Benji. Înţeleg.

— Vezi, ştiam eu, Joe.

— Da, n-am diplomă de la Yale, însă detectorul meu de abureli e excelent. De top chiar.

Încep să urc pe scări şi el se smiorcăie că sunt un căcat şi-mi spune ce o să-mi facă taică-su şi apoi imploră:

— Dă-mi un exemplar din David Foster Wallace! O să-l citesc! O să-l citesc şi apoi o să-mi poţi da testul, jur! Joe! Joe!

Subsolul e izolat. Domnul Mooney şi-a investit banii pentru ca locul ăsta să fie unul privat. Benji poate să ţipe cât vrea şi nimeni n-o să-l audă, aşa cum nimeni nu m-a auzit nici pe mine, şi tu-mi scrii:

Eşti amuzant, Joe.

Wink wink-ul nu m-a pus pe lista ta de reduşi mintal şi soarele străluceşte şi eu încui uşa de la subsol, după care-ţi trimit mesajul:

Am cărţi de vândut. Să fii pe scările de sud la Union Square. În centru. La 8:30 fix.

Şi-mi închid telefonul. Ţi-am spus când şi unde să vii, iar dacă tu crezi că poţi scoate mai mult de la mine azi, când mă poţi avea toată noaptea, atunci nu te aştepţi la ce trebuie.

Ziua îmi e potrivnică. Am uitat că Stephen King a scos o carte nouă, Doctor Sleep, îndelung-aşteptata continuare de la The Shining. Noua carte de King înseamnă mulţimi, chiar şi la o săptămână sau două după apariţie – oamenii sunt leneşi – şi hoarde de cumpărători nerăbdători să fie reuniţi cu Danny Torrance. Dar eu te vreau pe tine, Beck. Doctor Sleep îmi transformă librăria într-o Biserică a lui Stephen şi nu apuc să mă gândesc la tine, să mă pregătesc pentru tine. Suntem inundaţi de Kingofili, cupluri care încearcă să-şi salveze căsnicia cu un club de lectură, fani mai vechi care aşteaptă dintotdeauna, punkişti tineri

care vor să-şi dea check in pe Facebook într-o librărie independentă, ciudaţi care subliniază părţile proaste şi tânjesc după vechiul King, neghiobi retraşi care caută compania promisă de încă o pagină întoarsă, femei care vor mai mult de la o carte decât de la un futai agresiv cu un bancher cu fobie de angajament. Toată lumea îl iubeşte pe King şi eu te iubesc pe tine şi azi ar trebui să mă gândesc la cum să-mi aşez părul şi dacă o să-ţi lingi sau nu degetele când o să mâncăm. În loc de asta, vorbesc despre Căcatul de Danny Torrance cel matur! Îl iubesc pe Stephen King la fel de mult ca oricare american băutor de rom roşu, dar îmi displace că eu, librarul, sunt curva lui.

Eşti o studentă la masterat şi am putea discuta literatură la noapte. Din câte ştiu, ai putea fi atât de emoţionată, că ai cădea într-o ceaţă de snobism şi ai lăuda o naraţiune experimentală dintr-o cărticică infestată cu căcat. Şi eu ce-o să spun în schimb? Îţi vine să crezi că Danny Torrance s-a maturizat? Cărţile nu pot fi mai comerciale şi anti-cumpărător decât cele ale lui Stephen King (doar dacă nu vrei să vorbim despre Dan Brown, dar nu-i poţi compara pe cei doi, pentru că nu sunt literatură cărţile lui Dan Brown). Şi dacă domnul King ar fi aici, ar fi de partea mea; el ştie că primele întâlniri cer efort. Îi şi plac alte cărţi decât ale lui şi ar fi mândru de flăcăii ăştia dacă ar citi şi ei ceva despre care n-au auzit la Good Morning America (dar nu o cărticică de naraţiune experimentală). În plus, domnul King îmi e dator; eu vând afurisitele lui de cărţi! Desigur, el nu e aici şi soarele zăboveşte, încă, şi casa de marcat e obosită şi am avut aceeaşi conversaţie de optzeci şi cinci de mii de ori azi.

— Aţi văzut recenzia din New York Times?

— Sigur că da.

— Nu-i aşa că abia aştepţi să o citeşti? Jack Nicholson a fost aşa înspăimântător în prima!

Filistini, iar eu trântesc sertarul casei de marcat când se blochează – iar – şi-l lovesc pentru că se mişcă prea încet. Mi-e dor de tine şi te vreau şi iată, în sfârşit, o femeie care nu cumpără Stephen King. Cumpără cărţi de gătit de Rachel Ray şi se comportă de parcă aş fi lovit-o pe ea, nu casa de marcat. Oftează pasiv-agresiv şi începe să apese tastele în aplicaţia Twitter din telefonul ei:

Relaţiile proaste cu clienţii sunt de coşmar! #mooneyrare

Vrea ca eu să văd asta şi lasă cursorul să licărească şi ok, tanti, ok. Îmi cer scuze pentru proastele maniere şi-i spun că Rachel Ray e subapreciată şi ea îşi şterge postarea, ceea ce e bine. Vine un moment când universul trebuie să treacă de partea ta sau să se ducă dracului, şi universul îmi ia partea. Îmi iau o clipă pentru a posta pe Twitter de pe contul lui Benji:

Home Soda şi absint? Da. #eoracinciundevaînlume

Următorul dobitoc scotoceşte prin portofel după cartea de credit pentru a cumpăra Stephen King, ca să citească (sper) despre toate chestiile bolnave pe care le face un bolnav pentru că el e prea muiere ca să facă toate mizeriile bolnave pe care vrea să le facă, lucruri pe care şi le doreşte, probabil, de când era copil.

Asta e problema cu miriapodul ăsta nesfârşit de idioţi, Beck. Ştii că sunt cu toţii nişte muieri, fiecare în parte. Cumpără cărţile astea ca să se sperie pentru că vieţile lor sunt prea uşoare. Cât de penibil e să faci asta?

— Am auzit că sfârşitul e incredibil şi că nu te aştepţi să fie aşa.

— Da, aşa-i. Cash sau card?

Crezi că Benji a fost vreun dur cu care să te vezi? Ei bine, încearcă să ai aceeaşi conversaţie iar şi iar în timp ce Benji e într-o cuşcă şi încearcă să-şi sape un tunel până în China. Da, ai picat în plasa aburelilor lui, Beck, dar ai încercat vreodată să-l închizi într-o cuşcă şi să-l asculţi scremându-se 24/7? Copilul e alergic la gluten şi alune şi la drojdie şi praf şi zahăr şi la Visine. I-am luat un Reese's Peanut Butter Cup şi a înnebunit de supărare, spunând că şi doar mirosul de unt de arahide l-ar putea ucide.

Te rog.

Ştii la ce e de fapt alergic prostul? La viaţa reală. Îi fac copilului o favoare. Când va ieşi de aici, o să fie nervos pentru că a fost închis, dar o să-mi şi mulţumească pentru că l-am transformat într-un bărbat.

— Am toate cărţile scrise de Stephen King.

— Asta-i grozav. E ceva de care să fii mândru.

Dar le-ai şi citit, faţă de cur?

Şi, sincer, Beck, ştii cât de greu e să dorm la librărie în caz că domnul Mooney face o vizită-fulger aici pe timp de noapte ca să se uite la revistele porno din anii şaptezeci? Să răspund la întrebări despre Afurisitul de Stephen King în timp ce ştiu că trebuie să cumpăr mere şi miere pentru efeminatul din cuşcă – trebuie să mă rog în permanenţă ca, atunci când sunt la cumpărături, Curtis să fie prea

drogat ca să fie curios şi să încerce să meargă dedesubt, şi că Mooney e prea bătrân şi leneş ca să vrea pornografie. Beck, te iubesc, chiar te iubesc, dar habar n-ai de probleme. Trebuie să fiu conştient de distanta posibilitate ca eu să plec şi Curtis să preia tura şi un moşneag la întâmplare cu bani să decidă că azi e ziua când să decarteze şase mii pentru un Hemingway şi Curtis să-l sune pe Mooney şi Mooney să şontâcăie până aici şi toţi trei să meargă la subsol şi să transforme cea mai proastă zi din viaţa lui Benji în cea mai frumoasă. Am probleme. Adevărate.

— Îţi vine să crezi ce-i cu oamenii ăştia? Credeam că sunt singurul care mai cumpără cărţi pe hârtie!

— Nimeni nu mai cumpără cărţi pe hârtie, zic clientului cu numărul 4356, care e picătură leit clientul numărului 4343 şi toţi ceilalţi. Doar dacă nu sunt de Stephen King.

Tu crezi că tu ai probleme. Ştiu ce ai tu. Chiar şi cu Benji în cuşcă, tot ştiu. Ai termene limită şi trebuie să citeşti povestioare de căcat scrise de ceilalţi amatori de la cursurile tale şi crezi că la salon şi-au bătut joc de freza ta şi Chana crede că e gravidă, deşi tipul abia de i-a băgat-o puţin, şi Lynn zice că, dacă ea ar fi gravidă, s-ar muta înapoi acasă şi ar păstra copilul, şi tu spui că, dacă ai fi însărcinată, i-ai pune copilului numele de #oricenumainuBenji şi prietenele tale s-au săturat să asculte cum te plângi de Benji, folosindu-te de orice prilej ca să-i pomeneşti numele. Vorbesc serios, Beck. Fete. Uneori e nevoie de 52 de e-mail-uri ca să vă daţi seama de un căcat simplu, de bază:

Chana nu e gravidă, ceea ce are sens, având în vedere că n-a călărit pe nimeni până la capăt.

Lynn e moartă pe interior.

N-ai depăşit etapa Benji, dar o vei depăşi după ce ieşi cu mine.

Okay, ai o singură problemă serioasă. Mama ta beată îţi trimite e-mail-uri noaptea, tristă, vrea să vorbească, vrea să ţipe, dar, Beck, dacă ai şti cât efort am depus pentru tine, n-ai mai petrece atâta timp gemându-ţi problemele şi ai citi povestirile pe care trebuie să le citeşti pentru facultate şi te-ai giugiuli cu perna ta verzuie şi slavă Domnului că nu ai o prinţesă de 73 de kile încuiată-n subsol, întrebând dacă puiul din afurisitul de sandwich e crescut liber.

Adică glumea, nu-i aşa?

— Nu-i aşa că-l iubeşti pe Stephen King?

— Cine nu-l iubeşte?

Nu e tâmpit. Îi recunosc meritul ăsta. Mi-a citit pe faţă şi nu i-a plăcut, dar a mâncat sandwich-ul cu pui. Şi ştii ce? Nici n-a vomitat după aceea. Dar e o epavă emotivă şi un neîndemânatic şi ratează toaleta când se pişă şi de două ori a vomitat peste tot. Şi de două ori a trebuit să-l leg de cuşcă pentru a-i curăţa mizeria. Muncă e să cureţi fluidele unui efeminat după ce ai completat rafturile şi aranjamentul din vitrină cu noul Stephen King pentru a treia oară într-o singură zi futută, în vreme ce trebuie să te descurci cu toţi oamenii care-l venerează pe Stephen King şi care bombardează librăria pentru Noua Mare Carte de Stephen King, de care cu toţii au nevoie în aceeaşi zi nenorocită pentru că Doamne-fereşte să-şi deschidă

vreunul ochii la vreun autor mai puţin cunoscut. Oameni. Ce poţi să le faci, nu?

Telefonul meu bâzâie; e 6:00 P.M şi e oficial. Singurele cărţi vândute astăzi, în afară de Stephen King, sunt cele cu reţetele lui Rachel Ray şi nu e de mirare că Benji nu a citit cărţile lui favorite, pentru că majoritatea oamenilor nu mai citesc şi nu aşa vreau să mă simt când sunt mai puţin de trei ore până când voi sta alături de tine pe trepte.

— Am auzit că asta e cea mai bună carte până acum.

— Să sperăm.

Curtis va fi aici în 10 minute, pentru că ar trebui să ajungă la fix, dar întârzie mereu pentru că face parte din Generaţia Benji, cu totul ocupat cu viaţa lui falsă în gadget-urile lui afurisite, tinder-okcupid-instagram-twitter-facebook-vine-căcat-de-narcisism-petiţii-incorporate-online-şi-fotbal-de-fantezie-de-căcat. Mi-ar plăcea să-l concediez, dar mă respectă, aşa că-i dau voie să rămână chiar dacă m-a rugat să-i păstrez un exemplar din Stephen King şi chiar dacă ascultă Eminem la căşti inutil de mari şi-i ia gen un an să citească o nenorocită de carte.

— Ai citit asta?

— Azi am expus-o.

— Mda, dar cred că le trimit cu o zi mai devreme, totuşi. Nu poţi să-mi spui că n-ai citit măcar primul capitol.

— Nu, n-am citit primul capitol. Cash sau card?

Aştept. Cumpărătorii de carte deprimaţi după programul de lucru vin fermi, mergând acasă-n închisorile lor pentru

a-l lăsa pe Stephen King să-i distragă de la vieţile lor de singuri penibili. Suntem atât de norocoşi noi, Beck. O mare parte din America – Benji e inclus, căci sunt un tip de treabă şi i-am dat un exemplar înainte să plec – o să fie adâncită în cartea lui Stephen King în seara asta, dar tu şi cu mine ne vom trăi vieţile noastre împreună. Mi-e milă de oamenii ăştia.

— Pot să mai adaug o carte?

— De fapt, mai sunt oameni la rând şi oricum v-am încasat deja de pe card.

Şi în niciun caz nu-mi asum riscul de a enerva pe toţi de la coadă doar pentru ca tâmpita asta să-şi cumpere ceva Candace Bushnell pentru că a fost prea înceată în a-şi da seama că nici măcar nu-i place Stephen King. Îl cumpără doar pentru că-l cumpărau ceilalţi. E virusul iniţial, genul ăsta de căcat.

6:06 acum şi ştiu ce faci. Te ungi cu creion la ochi ca să obţii ochii ăia de geamănă-Olsen de care crezi că ai nevoie ca să arăţi sexy – dar n-ai nevoie. Fredonezi Bowie, Rare and Well Done – muzica pe care o asculţi înainte să ieşi la o întâlnire, muzică ce te face să te simţi cool, muzică de susţinere despre care poţi vorbi când te simţi nesigură – şi te decizi ce maieuţ merge mai bine cu micul sutien şi în final te copleşesc toate acestea şi eşti pe perna ta verzuie pentru că singurul mod în care poţi să obţii efectul de păr ciufulit e să ajungi în pat şi să ţi-o tragi singură. E adevărat ce se spune despre voi, tipele, că aţi fi mai perverse decât noi, bărbaţii, căci aşa sunteţi. O să-ţi urmăresc în continuare e-mail-urile cât aştept să se încaseze plăţile prin card şi voi, fetelor, vă trimiteţi mesaje despre fiecare lucru care se întâmplă corpului vostru. E atât de ne-

Victorian. Eşti o fată Bowie, futuristă prin grija clinică pe care-o acorzi pielii tale şi prin genele pe care ţi le-ai pus în Chinatown, atât de groase, că le spui prietenelor tale că într-o zi o să-ţi smulgi una înainte de întâlnirea noastră.

Să smulgi una.

— Scuze?

— E totul ok?

— Da. Dar vreau o pungă pentru carte. Sau mă pui să plătesc în plus?

6:08 şi următorul tip de la rând cumpără noul King şi The Shining doar ca să iasă-n evidenţă – numeşte The Shining un prequel şi vreau să-l tai pe faţă – şi ce lume groaznică e peste tot, Beck. Ce miracol că tu ai venit aici, atât de fericită, când cei mai mulţi de aici se simt mizerabil, toată lumea cu excepţia ta şi a mea şi a lui Curtis, care ţine uşa pentru domnu' Shining şi începe deja cu căcaturile lui.

— Frate, deci metroul e dezastru.

— Hai, preia casa.

— Cinşpe minute am stat şi-am aşteptat. Nimic.

— În seara asta nu se vinde altceva decât Stephen King, aşa că poţi să închizi după ce vinzi ultimul exemplar.

— Super, dar, gen, am nevoie de toate orele la pontaj.

6:11 şi anarhistul vrea ore la pontaj şi-mi iroseşte timpul şi eu tre' să mă fac sexy pentru tine şi curat pentru tine şi să-mi repar tăieturile de la hârtii şi să-mi periez dinţii cu

noua mea pastă de dinţi naturală Tom (merci, Benji!) şi-mi încleştez falca, dar Curtis e prostălău şi nu e bun la citit expresii faciale, pentru că în majoritatea timpului are capul înfipt în telefon.

— Tu doar închide după ce dai ultimul King.

— Deah, oraşul ăsta poa' să mi-o sugă dacă nici un tren nu poate să vină la timp, ştii, frate?

— Încearcă să dai mesaj data viitoare când întârzii.

— Pari stors, fiule. Hai, mergi. Mă ocup eu de tot.

Micuţul căcat Beastie Boy a întârziat şi eu sunt şeful lui şi-mi zice mie fiule şi ultimul lucru din lume de care am nevoie e micul căcat spunându-mi mie că arăt obosit.

— Vezi că ai oameni la coadă, Curtis, zic şi ies, departe de subsol, departe de cărţi, zâmbesc la nimic, la ideea de tu care, ca şi mine, te pregăteşti. Probabil eşti pe perna ta verzuie pentru că e aproape timpul şi pentru prima dată după multă vreme mă îndrept spre casă cu şmecherii Simon & Garfunkel în cap, pentru că nu mai e Ziua Cărţii lui Stephen King, Beck. E noaptea noastră.

11

NU AJUNG acasă decât la şapte şi nu ies din duş până la 7:15 şi-mi tai un afurisit de deget într-o maşină de scris şi e sânge peste tot, dar nu văd asta ca pe un semn rău. Maşina de scris – Hector, o Smith Corona din '82 pe care am găsit-o pe o alee în Bushwick – era în cale, dar sunt emoţionat şi poate că o mică vărsare de sânge e bună

pentru nervi şi la dracu', poate că şi Hector e emoţionat. Le vei întâlni în curând, Beck, toate maşinile de scris pe care le strâng pentru că într-o zi, când toate calculatoarele o să o dea în bară, eu o să fiu bărbatul cu 29 de maşini de scris (şi numărătoarea rămâne deschisă) şi toată lumea va sta la coadă la uşa apartamentului meu ca să cumpere una. Pentru că, evident, într-o zi lumea va regresa, iar eu aştept momentul.

Îţi place filmul cu tipul care trage o ricşă prin toată Canada şi tot tipul ăla e despre tricou alb, aşa că îmbrac şi eu un clasic tricoul alb în V şi blugi şi o curea pe care am găsit-o la magazinul Army Navy. Catarama e mare, dar nu-n stilul de căcat al lui Ryan Adams. E o chestie pe bune şi e veche şi zimţată şi tu vei dori să o atingi când o vei vedea, pentru că e ca una din acelea pe care le poartă cowboy-ul din povestirea ta.

Urc în metrou şi îţi scriu:

Întârzii puţin.

Îmi scrii înapoi:

Şi eu.

Drumul e parcurs într-o clipă şi nu mă simt în totalitate prezent. Sunt atât de bucuros că o să te văd, că lumea nici nu mai există acum. Cobor din tren şi postez pe Twitterul lui Benji:

Aş fute-o pe Miley Cyrus. Zic şi eu. #gânduriprofunde

Mi-am terminat treaba şi aerul e perfect, şi când ajung în Union Square mă ascund după un chioşc şi te privesc

venind pe scări şi uitându-te în jur după mine, aşezându-te şi aşteptându-mă. E 8:35 şi ai minţit, nu întârziai. Doar erai la fel de bucuroasă ca mine. Îţi scriu:

Scuze. Ajung la 8:45.

Şi te privesc cum îmi răspunzi:

Nicio problemă. Atunci ajung şi eu! Ne vedem la 8:45.

Îţi pasă de ceea ce cred şi eşti emoţionată şi eu sunt emoţionat şi e 8:52 când fac primul pas spre tine şi-mi aud inima cum bate în gât, nu pot să cred că se întâmplă, noi, împreună. Mă vezi apropiindu-mă şi zâmbeşti şi-mi faci cu mâna şi te ridici ca să mă saluţi şi pari atât de proaspătă şi cu ochii limpezi şi pregătită şi-ţi muşti buza de jos şi zâmbeşti cu fiecare parte a corpului tău şi eşti jucăuşă.

— Aţi întârziat, domnule.

Nu te poţi opri din zâmbit şi te las să aştepţi cât e potrivit ca să crezi că sunt cool, nu nepoliticos, şi respiri adânc şi priveşti în sus, apoi în jos.

— Ai spus că o să mergem undeva când se întunecă şi, ei bine, s-a întunecat deja.

— Ştiu, spun în timp ce mă aşez şi mângâi betonul şi tu îţi aşezi bucile drăguţe lângă mine.

Asta e fain. Asta e, şi eu intenţionat am aşteptat să se întunece până să vin la tine. Tu eşti femeie, iar eu sunt bărbat şi locul nostru e împreună în întuneric şi tu miroşi bine, pur. Îmi place.

— Chiar ar trebui să încerci să-ţi cureţi pantofii din când în când, zici şi-mi atingi cu balerinii tăi adidaşii mei albi şi noi.

— De asta am întârziat, răspund. A trebuit să lustruiesc frumuseţile astea vreo oră.

Râzi şi începem să discutăm cu uşurinţă despre Paula Fox şi tenişi şi ciudatul ăla de boschetar care vorbea cu o cutie goală de conserve. Asta e chimie. Noi câştigăm! Stăm pe scări de nici nu mai ştiu când, dar nu ne grăbim deloc. Îţi place aici.

Îţi place să fii expusă. Şi oricând apare vreo tăcere neaşteptată, glumim despre încălţămintea mea.

— Nu, serios, deci sunt incredibil de albi, gen Ben Stiller de albi, râzi.

— Dap, o să-i spun lustragiului meu că ai zis asta.

— Păi, sper să faci asta. A făcut o ditamai treaba, Joe.

Ai zis ditamai şi ai zis Joe şi asta trebuie să însemne ceva, sigur înseamnă.

— L-am plătit extra, îţi spun, iar tu începi să-mi spui o poveste despre cum ai furat pantofi dintr-un outlet, din greşeală, şi stăm pe treptele acestea de aproape 20 de minute, iar tu eşti emoţionată şi entuziasmată că tot vorbeşti despre pantofi ca şi cum trebuie să vorbeşti despre pantofi sau rişti să sari pe mine chiar aici, pe scări.

Am ales locul acesta pentru că întreaga mea viaţă am mers pe aici şi am văzut aici cupluri care m-au făcut să mă simt singur şi respins. Şi acum sunt oameni singuri care

trec, geloşi, pe lângă noi doi, şi tu vorbeşti în continuare şi, la naiba, e greu să te ascult când pot să-ţi miros gelul de duş de pe piele.

— Deci, gen, eu nu i-am furat. I-am păstrat din greşeală. Adică cine fură dintr-un magazin de încălţăminte de pe o insulă, nu?

— O doamnă foarte curajoasă şi adorabilă cunoscută sub numele de Beck, se pare.

Spun adorabilă şi tu zâmbeşti, iar eu ştiu că am spus ce trebuia. Crezi acum că eu te înţeleg şi că tot ce am citit până acum nu a fost degeaba.

— Cred că te gândeşti că-s vreo psihopată, spune. Oare de ce am zis povestea asta, oricum?

— Pentru că e prima întâlnire. Toată lumea are o poveste pe care o spune la prima întâlnire. E mereu amuzantă şi se bazează pe adevăr, dar e întotdeauna doar pe jumătate reală.

— Deci sunt o javră mincinoasă, zici şi zâmbeşti şi-ţi încrucişezi picioarele şi, chiar dacă eşti în blugi, doi ciudaţi se holbează ca şi cum ar putea să vadă prin denim.

New York.

— Nu, răspund. Eşti o javră mincinoasă care fură.

Râzi şi roşeşti şi eu râd şi tu te întinzi şi ai sutien roşu şi maieu alb şi blugii de joi seara şi chiloţeii roz din bumbac care mă aţâţă în timp ce te întinzi spre cer şi-ţi desfaci picioarele şi te întinzi pe spate şi-ţi sprijini capul de beton şi eu vreau să ţi-o pun chiar aici, pe trepte, la ora asta

nepotrivită, în faţa ciudaţilor care se holbează şi a celor care fac brăţări rasta şi a curvelor nervoase care merg spre casele lor ca să citească Doctor Sleep pe iPad-urile lor. Te vreau aici, acum, şi nu mă pot ridica acum, cu erecţia asta.

— Pari atât de tânăr, spui tu, şi imediat trece erecţia.

— Ha?

— Nu, nu, nu. Nu te supăra, Joe. N-a ieşit cum voiam.

— Bine, pentru că tocmai am împlinit 17 ani şi nu mi-ar plăcea să arăt de 16 pentru că atunci tu ai părea pedofilă şi asta nu e bine.

Îmi plesneşti piciorul şi mă priveşti continuu şi te ghemuieşti, îţi muşti buza aşa cum ai făcut la lectură, ca atunci când eşti pe punctul de a avea o revelaţie.

— Voiam doar să zic că mulţi dintre prietenii mei se grăbesc să se aşeze la casele lor, îmi explici. Şi uneori îmi par bătrâni din cauza asta, ca şi cum ar fi pierdut chestia aia, deschiderea aia care face o persoană să pară tânără.

— Câtă iarbă ai fumat înainte să vii?

Primesc ce-mi doream, o altă palmă uşoară, şi iubesc să te fac să râzi şi te iubesc că-mi dai ceea ce-mi trebuie fără să-ţi întrerupi ideea. Ca lumina unui laser, continui:

— Vezi tu, am început să mă simt bătrână în primul an de facultate. Trebuia să merg la Praga şi m-am retras în ultima clipă, iar mulţi dintre prietenii mei m-au făcut să mă simt bătrână, ca şi cum aş fi ratat ceva ce nu mai pot obţine niciodată de-acum, ca şi cum Praga ieşea din

discuţie după aceea. Ca şi cum aia a fost, pentru totdeauna, ca şi cum e musai să fii la facultate ca să mergi în străinătate.

— Am putea merge acum, spun fără să fiu amuzant şi mă rog să te opreşti din vorbit despre facultate, pentru că mă face să par un prost.

— Oricum, ideea mea era că ai o energie de tânăr. E bine. Ca şi cum totul e încă posibil şi noi am putea candida la preşedinţie sau învăţa limbajul semnelor sau am putea vizita fiecare castel din Bruges.

Tot ce aud e noi şi zâmbesc.

— Vrei să-mi alimentez avionul?

— Vorbesc serios, spui când te apropii de mine. Dar tu? Ce voiai să fii când erai mic?

— Star rock, zic şi-ţi urmez exemplul, lăsându-mă pe spate, mai aproape de tine, uitându-ne împreună la cer.

Pariez că arătăm grozav de deasupra, luminaţi de stele, îndrăgostiţi.

— Când eram mică, voiam să devin cântăreaţă, oftezi.

— De asta-ţi place Pitch Perfect atât de mult?

Întorci capul şi te ridici. Am dat-o în bară.

— De unde ştii că-mi place filmul ăsta?

— Am presupus. Ştiu că e foarte popular.

Fir-ar.

— Ha?, întrebi iar şi, fir-ar… Ţie îţi place filmul ăla, Joe?

— Nu ştiu, răspund înroşit tot. Nu l-am văzut. Dar dacă ţie îţi place, adică, probabil e bun.

— Notă pentru mine însămi, spui fără să mă priveşti. Devino mai puţin previzibilă!

Nu mai spui nimic şi eu nu ştiu ce să zic şi la dracu' cu Anna Kendrick, e vina ei. Şi nu-mi pot da seama dacă te simţi prost sau dacă te înspăimânt eu. Cum am putut fi atât de neatent? Am muncit atât ca să pregătesc totul şi acum dau cu piciorul când e vorba de un film şi în final te uiţi la mine cu tristeţe în ochi pentru care eu mă fac vinovat. Eu am cauzat asta. Şi e o singură cale pentru a repara.

— Nu eşti previzibilă, Beck. Doar ai profil pe Facebook.

— Deci mă urmăreşti, spui fără urmă de tristeţe şi-mi plesneşti iar piciorul.

— Ei, nu i-aş spune urmărire, zâmbesc. Nu e ca şi cum ai profil privat sau ceva.

Râzi şi mă loveşti – iar! – şi te ridici ca să-ţi întinzi braţele deasupra capului. Îţi văd buricul şi-mi place să mă uit în sus către tine şi amândoi ştim că ţi-a plăcut să fii privită şi te întinzi într-o parte şi în cealaltă şi-ţi atingi şoldurile cu palmele.

— Te-ai uitat la toate pozele mele?

— Doar la vreo două sute, ştii, numai la cele de weekend-ul trecut.

Îţi laşi capul moale şi dai din mâini.

— Nu. Nu. Nu vreau să fiu tipa previzibilă de pe Facebook care are toată viaţa expusă acolo.

— Aia nu e toată viaţa ta.

— Păi chiar nu e.

— Mai păstrezi o grămadă de chestii şi pentru Twitter.

Îmi plesneşti genunchiul şi-ţi place, şi-mi place şi mie, iar skateri trec pe lângă noi şi un copil urlă că vrea îngheţată cu ciocolată şi un hipiot cântă la banjo şi o pizdă corporatistă cu tocuri ţipă prea tare în telefon. Totul e pentru noi, şi vocea ta scade în intensitate.

— Te-am căutat.

— Da?

— M-aş fi uitat la pozele tale, dar nu ai Facebook.

— Am avut, mint eu. Dar m-am săturat de el. Unora parcă le pasă mai mult de actualizarea stării decât de vieţile lor reale.

— Câtă dreptate ai, răspunzi. Una dintre prietenele mele e ca tine, complet anti-Facebook.

— Eu nu sunt chiar anti.

— Păi, oricum, nu ai profil.

Ştiu că vorbeşti despre Peach şi acum crezi că sunt ca Peach şi nimeni nu o place pe Peach, aşa că ăsta e un semn rău. Mă panichez. Tac. Puştiul plângăcios nu mai urlă după îngheţata cu ciocolată şi vântul se înteţeşte şi afară se întunecă tot mai mult cu fiecare secundă şi skateboard-urile aterizează greu, iar tu vrei să te uiţi prin telefon, pot să simt cum vrei să le spui prietenelor tale: Tipul cu care am ieşit tocmai mi-a spus că m-a urmărit pe Facebook. Cam asta ar fi.

— Deci, vrei să mâncăm ceva sau...?, întreb.

Mă întind ca să-ţi amintesc că am bicepşi şi că sunt gata să omor pe oricine ar îndrăzni să se uite la tine.

— Sau ce?

— Mă gândeam că o să vrei să mâncăm ceva. N-am altceva după acel „sau”.

— Te gândeşti vreodată la câte cuvinte irosim?

— Da, răspund şi aproape că vă menţionez pe tine, Chana şi Lynn şi căcaturile pe care le vorbiţi despre cum urmăriţi cu ură New Girl, dar mă abţin.

— Vreau să fiu mai atentă cu vorbele mele şi să spun doar ce vreau să spun. Să tai ce nu e necesar.

— Da, răspund. Înţeleg.

— Deci da, vreau să mănânc ceva.

Mă ridic şi-ţi ofer mâna, chiar dacă nu ai nevoie, iar tu o apuci.

— După tine, iar tu ştii că vreau să-ţi privesc fundul în timp ce cobori treptele. Ce ai chef să mănânci?

— Sunt flexibilă, răspunzi întorcându-te spre mine. Atâta vreme cât e aproape de unde locuiesc, pentru că trebuie să mă trezesc devreme mâine.

Am mâncat burgeri şi cartofi prăjiţi la Corner Bistro, am băut vodcă şi whiskey şi te-am lăsat să conduci tu discuţia. Mi-ai povestit despre Benji, „fostul meu, un drogat, mereu îl alung şi el revine. Dar hai să nu vorbim despre asta”. Am fost de acord (aşa sunt eu!) şi apoi ne-am mutat la poveştile despre copilărie (a ta în Nantucket, a mea în Bed-Stuy, tu cu scuzele de fată de oraş, eu cu cunoştinţele mele pregătite despre insula ta, lucru care te impresionează, mai ales că n-am fost niciodată acolo).

Exclami:

— Joe, eşti atât de inteligent, aproape că aş crede că lucrezi într-o librărie!

Aduci des facultatea în discuţie, „căcaturi de Ivy League” şi „tipii de la Yale”. Într-un final, te aprinzi destul cât să mă întrebi ceea ce vrei să ştii cu adevărat.

— Tu când ai absolvit?

— N-am absolvit. Nici măcar n-am început vreo facultate.

Dai din cap. Nu eşti niciodată în preajma tipilor ca mine. Încep să râd. Râzi şi tu. Eu nu sunt niciodată în preajma fetelor ca tine, iar eu încep o nouă rundă de cine-a-citit-mai-multe-cărţi.

Câştig iar, şi tu ai înlemnit.

— S-scuze, şopteşti. Mă simt nepoliticoasă spunând asta, dar tu n-ai făcut facultate şi totuşi eşti mult mai citit decât jumătate din oamenii de la şcoala mea. Ce nebunie!

Mă întunec.

— Nu spune asta copiilor de la şcoală.

Zâmbeşti şi-mi faci cu ochiul, acum avem un secret. Ştiu cum să vorbesc cu tine şi mi-a ieşit bine, iar dovada e că suntem ultimii rămaşi aici şi tu îţi dai seama de ce am insistat să stăm în partea din spate a localului. Avem întreaga încăpere doar pentru noi. Suntem la o masă de patru persoane şi celelalte mese sunt curăţate şi cu scaunele strânse sub ele. Te sprijini de perete şi eu te privesc direct în faţă. Te uiţi la stânga, la dreapta, apoi la mine. Îmi ceri permisiunea să te întinzi, dar eu am o idee mai bună.

— Ai putea să te întinzi sau aş putea să te duc acasă.

Clipeşti încet, intenţionat, apoi te obrăzniceşti:

— Şi apoi?

— Orice vrei tu, Beck.

— Deci, eşti un domn?, surâzi.

Eu nu răspund şi tu eşti timidă şi beată în acelaşi timp. Ironia ochilor tăi creionaţi e că, cu cât bei mai mult, cu atât mai mult te freci la ochi, şi cu cât te freci mai mult la ochi, cu atât semeni mai puţin cu o Olsen brunetă, şi mai mult cu tine.

— Întinde-te, ordon.

— Da, domnule, spui când obrajii ţi se înroşesc şi sfârcurile se întăresc şi chiloţeii se udă.

Te întinzi. Vreau să te strâng, dar nici nu intră în discuţie ca măcar să te sărut în seara asta.

— Pune-ţi mâinile pe cap.

— Jucăm Simon Says?

— Nu, răspund în timp ce-mi imaginez cum ar fi să ne-o punem chiar aici.

Îmi imaginez. În aer pluteşte miros de bere şi şuncă şi de Murphy’s Oil şi eu inspir, tu îţi pui mâinile pe cap şi există un Dumnezeu pentru că acum cântă Bowie şi tu zâmbeşti şi eu te privesc zâmbind şi te văd goală şi, pentru că-s puţin beat, mă ridic şi tu deschizi ochii când îmi auzi scaunul mişcându-se.

— Închide ochii, Beck.

Te conformezi şi vorbeşti:

— Tocmai voiam să-ţi spun despre albumul ăsta.

— Nu vreau să ştiu despre el, răspund.

Aşa mă comport eu ca să te antrenez să mă tratezi diferit. Nu-s vreun dobitoc de Ivy League care o să te respecte pentru vreun album obscur de David Bowie, şi-s al naibii de sigur că n-o să te las să-mi spui poveştile pe care le-ai spus tipilor de la Yale. Eşti a mea acum şi vei face cum spun eu şi Bowie cântă despre străinii care vin şi stau, iar

tu fredonezi în acelaşi timp ca să demonstrezi că ştii versurile. Ce momente nasoale ai petrecut cu toţi Benjii din lumea asta cărora le-a păsat de astfel de căcaturi.

Ocolesc masa şi mă aşez aproape de capul tău. Chicoteşti şi-ţi menţii ochii închişi şi te-ai oprit din fredonat şi te chinui cu dorinţa. Mă împleticesc şi-mi ridic piciorul pe un scaun. Pula mea e la câţiva centimetri de capul tău şi de gura ta şi-o poţi mirosi şi micile tale nări freamătă şi înghiţi, emoţionată, şi eu mă uit în jos la tine, cum stai cu ochii închişi şi gura abia deschisă pe măsură ce Bowie croncăne de parcă oamenii ar fi o dezamăgire. Cu siguranţă nu cântă despre noi, Beck.

— Ce fain e, spui înainte să se termine cântecul. Poate ne uită aici şi ne încuie înăuntru.

— Da, răspund şi să-mi bag picioarele dacă mintea nu-mi zboară fix la Benji.

Vreau să rămân cu tine pentru totdeauna şi, totuşi, trebuie să-mi hrănesc noul animal de companie. Chiar şi închis ne stă în cale.

— Hei, strigi.

Ochii ţi se deschid larg şi cântecul s-a terminat, iar acum cântă Led Zeppelin, mult prea tare pentru locul unde ne aflăm, iar tu ştii cum să dai ordine. Ai învăţat de la prietenele care au crescut cu servitoare.

— Condu-mă acasă.

— Sigur, domnişoară.

Mergem două străzi fără să scoatem o vorbă, amândoi cu mâinile în buzunare ca şi cum acolo ar trebui să stea... altfel. Suntem amândoi prea încinşi pentru a vorbi nimicuri, noaptea e tăcută şi nu e nimeni în jur când ajungem pe veranda ta, unde tu urci două trepte ca să ajungem faţă-n faţă, la acelaşi nivel. Dar ar trebui să ştiu că ai mai făcut asta înainte, chiar dacă nu te-am văzut cu ochii mei. Ăsta e jocul tău de căcat. N-o să te sărut, Beck. N-o să-mi spui tu mie ce să fac cu corpul tău.

— A fost plăcut, torci.

— Da, răspund fără să torc. Ai zis că te trezeşti devreme, deci mai bine ai intra în casă.

Conflictul ţi se potriveşte, Beck. Vezi unul care abia a absolvit liceul şi care, teoretic, ar trebui să se arunce pe tine. De asemenea, vezi un tip care a citit mai multe cărţi decât cei de la atelierele tale. Îţi zdruncin lumea şi n-o să te sărut şi tu dai din cap, ce-ai putea face altceva?

Eşti nervoasă şi perna ta verzuie o să o încaseze zdravăn în noaptea asta şi o să te gândeşti la mine şi o să fii în aşteptare, o să te îmbolnăveşti de dorinţa de sex, de mine, în acelaşi mod în care puştiul urla în aşteptarea îngheţatei, în acelaşi fel în care America l-a aşteptat pe Stephen King şi eu pe Curtis, aşa cum Benji mă aşteaptă pe mine în celălalt capăt al oraşului. Vei aştepta.

— Vise plăcute, Beck.

— Nu vrei nişte apă pentru drum?, întrebi ca o ultimă încercare în timp ce ţii uşa deschisă, o invitaţie ca eu să intru.

— Sunt bine aşa, spun fără să privesc înapoi.

Eşti obsedată de mine, dracului, şi sincer, sunt destul de uşurat că trebuie să mă ocup de Benji şi de merele lui organice şi de sifonul lui, acum, altfel te-aş urma înăuntru şi aş aştepta să încui uşa, după care te-aş arunca pe canapea şi ţi-aş da ce vrei, ce vreau şi eu. Dar nu. Îmi vei da apă, dar nu vreo afurisită de sticlă de plastic pentru drum. Când îmi vei potoli setea, va fi după primul nostru futai în patul tău, iar tu-mi vei aduce un pahar cu apă pe care-l vom împărţi şi care va fi primul dintr-un lung şir. Nu am puterea să te refuz când te doresc atât de mult, dar am un efeminat în cuşcă.

Nenorocitul de Benji: un salvator. Cine s-ar fi gândit, nu?

Zâmbesc tot drumul spre casă şi le povestesc maşinilor mele de scris despre seara asta şi mi-o frec în onoarea ta, fac duş şi mă masez cu Kiehl şi descarc albumul Rare and Well Done al lui Bowie, ca să-l ascult pe drumul până la librărie. Trebuie să ies iar. Cum naiba aş putea să dorm când aştept să trimiţi micilor tale prietene un e-mail despre prima noastră întâlnire? Mă opresc la magazin şi iau Cheerios şi lapte, pentru că Benji merită şi el ceva bun. Aş fluiera dacă aş şti cum şi intru în librărie, tropăi pe scări şi-l găsesc pe Prinţesa Benji îmbufnat şi ronţăindu-şi unghiile. Dintr-o privire pot spune că nici măcar n-a deschis Doctor Sleep. Sunt un profesionist. Întind punga de Cheerios spre el prin sertar, alături de o pernă. Ce băiat de treabă sunt, nu?

Dar prinţesa pufneşte la bol şi se retrage.

— Ăsta e lapte de migdale?

— Tu citeşte cartea şi mănâncă, răspund. Testul va fi din prima sută de pagini. Bagă!

Tropăi în sus pe scări şi mă aşez pentru o sesiune faină de Beck, care e constituită din ascultarea albumului Rare and Well Done, uitat la poze cu tine pe care le-am furat de pe Facebook, uitat la secvenţe mute din Pitch Perfect. Mă pierd atât de mult în tine, că librăria se luminează şi ştiu că ar trebui să fiu obosit, dat fiind alcoolul, excitarea, dar sunt drogat cu tine şi vreau să te duc la Londra despre care Bowie cântă în albumul care-ţi place. Însă ce trebuie să fac acum e să cobor scările pentru a verifica dacă Benji a învăţat să urmeze ordinele.

Ce privelişte, Beck. Nu doar că-l citeşte pe King. Devorează noua carte ca un puşti grăsan băgat în dulciuri. Încep să aplaud şi sigur că scapă cartea şi mimează un căscat. Îi spun că e timpul pentru un test şi el nu vrea un test – nu serios – şi-i spun că e timpul pentru un test despre Club Soda.

— Dar ai zis să-l citesc pe King.

— Aşa e. Şi îl citeşti. Felicitări.

Şi acum începe pizda plângăcioasă. Nu vrea un test despre sifon pentru că-l doare stomacul şi-l doare şi capul şi crede că e alergic la ceva din cărţile de aici şi are nevoie de un plasture (ce-i aici, tabără, dobitocule?) şi o vitamina B şi o cremă pentru eczema care i s-a agravat din cauza cafelei „ieftine” (sigur că laptele e din ţâţa unei vaci, Benji) şi e obosit şi nu vrea să mai fie testat.

— E momentul să începem, Benji.

— Mai am nevoie de nişte timp. Serios că sunt intolerant la lactoză. Şi cerealele astea sunt ca otrava pentru mine, mă informează.

— Sifonul o să-ţi liniştească stomacul.

— Te rog, imploră el.

— Nici Brief Interviews n-ai citit vreodată, aşa-i?

Nu spune nimic şi dau din cap, simt că aş vrea să sun la Căcatul de Universitate Yale ca să le spun că produsele lor sunt vrăjeli.

— Nu sunt un om rău, zice el.

— Sigur că nu eşti.

Şi ştii, Beck, nu e un dobitoc. E doar atât de nesigur, că trebuie să lase King-ul care îi place. Îi mai dau o şansă.

— Deci, cum e King?

— Eh, răspunde fără să fi învăţat nimic.

Aliniez pe o tavă trei pahare roşii Solo, identice, toate pline cu sifon.

— N-ai citit Brief Interviews şi vei da un test în fiecare zi.

— Am bani mulţi, Joe, banii familiei. Am o maşină, o Alfa Romeo de culoarea mentei. Vrei o maşină? Pentru că-ţi pot da o maşină.

Trag sertarul şi pun paharele de pe tavă în sertar, cu grijă, Joseph, unul câte unul.

— Bine, Benji, trebuie să începem.

— Joe, aşteaptă. Nu face asta.

Cade în genunchi.

— Vorbesc serios. Am bani.

Chiar e un idiot care nu poate descifra situaţia şi aproape că-mi pare rău pentru el, îi cer să se ridice şi el se ridică. Câine ascultător.

— Benji, nu te droghez.

— Slavă Domnului.

— E un test. Fiecare pahar conţine sifon, îi explic. Şi vei lua o înghiţitură din fiecare, apoi îmi vei spune care dintre ele conţine Home Soda. O să vedem dacă poţi recunoaşte propriul produs.

Îşi încrucişează braţele.

— Am nevoie de ceva ca să-mi curăţ palatul.

Sunt cu un pas înainte şi bag mâna în geanta din care scot un covrig vechi.

— Au fost deschise în acelaşi timp toate cele trei sticle? Sifonul îşi schimbă gustul când e expus la aer.

— Au fost, Benji.

— Am nevoie de pahare de sticlă, pentru că cele de plastic interferează cu chimia...

— Bea.

Îi înmânez primul pahar, iar el îl ia şi închide ochii cât face gargară şi susură şi vreau să-l înfig cu capu-n pahar. Scuipă în vasul pentru pişat şi se întinde şi pleacă.

— Ştii, tata are la dispoziţie un avion. Te pot duce oriunde în lume. Te pot lăsa oriunde vrei şi apoi uităm că s-a întâmplat asta. Tata nici n-o să ştie că-i lipseşte avionul. Se aşteaptă ca eu să arunc cu banii pe fereastră, adică nu s-ar scandaliza din cauza asta.

— Muşcă din covrig, Benji.

— Thailanda. Franţa. Irlanda. Ai putea merge oriunde. Oriunde.

— Muşcă din covrig.

Muşcă, iar eu ridic al doilea pahar.

— Joe, te rog. Gândeşte-te la ceea ce vrei.

— Ia paharul.

— Testul nu e valid pentru că drojdia din covrig mi-a compromis papilele gustative şi acum ar trebui să fac gargară cu apă sărată.

Niciodată nu ridic tonul, aşa că-l sperii destul de tare când o fac.

— Ia dracului paharul.

Cade în genunchi, căcatul, şi probabil că s-a super identificat cu personajul din titlul lui Doctor Sleep.

Ignorantul Benji nici nu-şi dă seama, probabil, că Dr. Dan Torrance e un personaj care s-a născut în The Shining, un personaj care s-a luptat, iar Benji nu a lucrat nici măcar o zi din viaţa lui, nu chiar, probabil a ajuns pe la jumătatea cărţii The Shining şi apoi a pornit filmul şi n-a ţinut niciodată în mână un topor. Benji nu e un bărbat adevărat. Nu poţi numi muncă ceea ce face el.

— Ridică-te.

— Apă sărată. Te implor.

— Ăştia nu dau apă sărată în paharele tester cu Cola şi Pepsi.

— Ştii ce face sifonul diferit de apa minerală şi de apa carbogazificată?

Mă încrunt.

— Sarea, Joe. Uneori e bicarbonatul de sodiu. Alteori e citratul de sodiu sau fosfatul disodic.

— Doar bea, Benji. Nu te trage pe cur de la test acum.

— Nu mă trag pe cur, zice el. Fără din astea, de data asta. Dar asta e ceea ce ştiu.

— Bea.

Soarbe din al treilea pahar. Face gargară.

— Ăsta nu e produsul meu.

Îi ignor rugăminţile de a-i spune dacă a trecut sau nu testul şi încep să urc scările. Suspansul e bun pentru

oameni. Îi face mai puternici. De aceea e Stephen King atât de iubit în America; ne ţine pe marginea scaunului până ne doare. Şi mai ştie că toţi oamenii, fie că sunt grădinari la Fenway sau tineri dobitoci privilegiaţi, sunt capabili de a înnebuni dacă sunt supuşi circumstanţelor potrivite. Stephen King mi-ar aprecia munca pe care o fac cu Benji, şi eu zâmbesc în timp ce încui uşa.

Magazinul de pe colţ are sare şi borcane, iar eu îmi fac provizii din ambele. Tipul de la magazin e de treabă şi-mi dă şi o cutie să le pun, ceea ce face întoarcerea la librărie mai uşoară. Cu cât petrec mai mult timp la acest proiect cu sifon, cu atât mai puţin surprins sunt de cât de puţini sunt idioţii care pică în capcana Home Soda. Şi cu cât petrec mai mult timp cu Benji, cu atât mai bine înţeleg de ce un milion de alţi idioţi bogaţi nu pică în capcană. Home Soda nu va fi niciodată aşa de populară ca Stephen King. Îţi câştigi clienţii când le arăţi că-i înţelegi. Şi nu poţi pune pe piaţă un produs dacă nu înţelegi care e potenţialul cumpărător al acelui produs.

Benji nu ştie niciun căcat despre marketing. Coca-Cola a încercat toate strategiile de marketing cunoscute de omenire. De asta Cola e la modă şi clasică, originală şi nouă, dietetică şi calorică. Cola e favorita sălbaticei J. Lo şi e, în acelaşi timp, băutura standard cea mai americană pe care o avem. E o contradicţie. E al dracului de genial. Şi Cola a cheltuit bani căcălău pentru a fi totul pentru toţi. Iubitul tău Benji a înţeles totul pe dos. Crede că totul e despre a fi special, ştiinţific, dar nu poţi ajunge peste tot în lumea asta dacă nu ştii cum să te integrezi.

— Fă gargară, îi zic lui Benji când cobor scările.

Face asta de parcă ar fi la dentist, şi nu e ca şi cum eu nu încerc să-i tot dau şanse. Cred că majoritatea înţepaţilor merită o şansă la a deveni altceva decât un înţepat. De exemplu, ştiu că Benji a fost – la propriu – răsfăţat de familia sa, crescut de o mamă care nu i-a spus niciodată nu şi de un tată care nu i-a zis niciodată bau şi de o serie de dădace care l-au lăsat liniştite pe nenorocit să facă tot ce-a vrut el. Mi-a mărturisit toate astea în a doua noapte aici, când a picat testul despre Gravity's Rainbow şi a recunoscut că a plătit pentru fiecare eseu pe care l-a avut de scris pentru Yale. A zis că citea primele cinci pagini ale fiecărei cărţi şi că toate îi plăceau atât de mult, că nu le mai putea citi mai departe. A spus că e prea sensibil ca să citească, prea mişcat, că el e construit pentru doze mici. Pentru cineva atât de sensibil, îi ia al dracului de mult timp să facă gargară cu nişte apă sărată.

— Bea, Benji, îi ordon.

Se apucă de nas şi soarbe, nu ştiu ce o să mă fac cu el. Copilul care nu a fost niciodată pedepsit sau bătut sau încuiat pentru vreun păcat din cele multe comise. A trişat ca să termine facultatea şi acum încearcă să facă bani fraierind căcaţi snobi cu sifonul lui supraevaluat. Grijile i se potrivesc. Are riduri şi nu mai arată chiar aşa efeminat. Nu e perfect, evident. Încă îşi încrucişează picioarele de parcă e Căcatul de Woody Allen. Îşi suflă părul când îi intră în ochi, tot un efeminat după atâtea teste.

— Care pahar avea Home Soda?

— Nu contează, pentru că eu vând o anume energie. Vând sănătate şi bunăstare.

— Întotdeauna contează. Orice idiot poate face diferenţa între Cola şi Pepsi.

— Asta e altceva.

— Care pahar avea Home Soda?

— De unde pot şti că o să-mi spui adevărul?

— Pentru că nu-s un căcat mincinos.

— Nu m-ai ucide niciodată, de fapt, spune el încercând să pară autoritar.

Crede că sunt genul de tocilar care vrea să fie văzut de pizda bogată atotştiutoare.

Nu intru în joc. Clarific asta şi continui:

— Care pahar avea Home Soda?

— Eşti prea deştept ca să mă omori, zice bătăios. Ştii, pentru cineva ca mine, părinţii o să afle ce s-a întâmplat. Nu vrei să-ţi faci asta.

Nu răspund. Ştiu despre puterea tăcerii. Mi-l amintesc pe tata când nu scotea o vorbă şi-mi aduc aminte tăcerile lui mai bine decât lucrurile pe care le-a spus.

Benji începe să tremure şi ridică iar Paharul Unu. Dar mâna îi tremură şi majoritatea conţinutului îi ajunge pe bărbie şi pe bluza Brooks Brothers când duce paharul la gură. Nu pot trece peste gândul că atâtor oameni le e dor de tipul ăsta, că mulţi îl iubesc. Ar trebui să-i vezi e-mail-ul, Beck. Dispare trei zile şi toată lumea se comportă de parcă ar fi Căcatul de Ferris Bueller. E-mail-urile curg,

unde eşti şi cum eşti şi eşti bine, băiatule? Nu răspund nimănui; toţi trebuie să înţeleagă că Benji a luat-o pe arătură. Nu-i văd postările de pe Twitter? În orice caz, e un rechizitoriu societatea asta, fluviul de curiozitate care curge pentru mincinosul ăsta. Cine distribuie iubirea în lumea asta face o treabă tare proastă. Iubitul Benji muşcă din covrig şi eu scrollez prin telefonul tău ca să mă calmez. Încă n-ai scris nimănui despre seara noastră, ceea ce înseamnă că încă eşti ocupată cu perna ta sau zaci leşinată, iar el soarbe din Paharul Doi şi face gargară şi scuipă.

— Clar nu Paharul Doi, spune făcând atât de evident faptul că încearcă să trişeze, că vrea să obţină indicii de la mine.

Îl ignor. Trebuie să ignori oamenii până când se dau pe brazdă, mai ales răsfăţaţii bogaţi. Când am fost eu închis în cuşca asta, am fost cuminte. Nu am făcut scandal şi n-am tremurat ca o fetiţă.

Ridică Paharul Trei.

— Salute, spune şi face din asta cel mai jignitor lucru spus vreodată.

Nu e italian. Ce îi dă dreptul să spună salute? Soarbe o gură şi îşi linge buza şi îşi plescăie fălcile şi păşeşte prin cuşcă.

— Deci?

— Ştii că acestea nu sunt circumstanţele ideale pentru o degustare?

— Viaţa nu e mereu ideală, nu pentru mulţi.

— Aerul e umed, mucegăit.

— Care pahar avea Home Soda? Unu. Doi. Sau Trei.

Se agaţă de bare şi capul îi tremură de plâns. Iar. Îţi verific e-mail-urile trimise. E nouă dimineaţa după prima noastră întâlnire şi tu te-ai trezit. Ştiu asta pentru că tocmai i-ai scris unui tip de la cursul tău despre cât de mult ţi-a plăcut povestirea lui. Respir. E în regulă să faci aşa ceva. E vorba doar de şcoală.

— Benji. Care afurisit de pahar?

Capul i se ridică şi se dă înapoi de parcă ar leşina – mda, sigur – şi îşi şterge ochii şi îşi încrucişează braţele şi scuipă cuvintele:

— Nici unul.

— Ăsta e răspunsul tău?

Se apucă de părul blond care i se întunecă tot mai mult zi de zi, transpirat.

— Stai.

— Păi, ori ăsta e răspunsul tău, ori nu.

— Toate au avut gust de căcat. Bine? Toate au avut gust de sifon îmbogăţit chimic de pe fundul butoiului la 99 de cenţi. Mi-ai făcut asta ca să pic testul. E greşit. E nedrept.

— Ăsta e răspunsul tău?

— Da.

— Scuze, Benji, răspund şi buza lui inferioară tremură. Dar ai greşit. Toate sunt Home Soda.

Tu primeşti un e-mail. E dobitocul coleg:

Merci, Beck. Şi eu te citesc, e cea mai bună de până acum, fain, foarte fain.

Benji se aprinde.

— Nu.

Şi cine e dobitocul ăsta pretenţios? Te citesc. Te citeşte o pulă, Beck. Serios. Scrie-i lui Chana. Scrie-i lui Lynn. Ai avut cea mai frumoasă întâlnire şi tu trimiţi e-mail la ceva căcănar din clasa ta?

— Joe, nu are cum ca vreuna dintre alea să fie ale mele.

— Ei bine, au fost, răspund, iar Benji nu mai e Benji, e toţi mincinoşii răi şi educaţi din lume.

— Se numeşte controlul calităţii şi, dacă ai avea habar despre afaceri, ai şti că, dacă nu ai control al calităţii, nimic nu ai.

Se aşază cu picioarele încrucişate şi nu mă pot abţine să nu-mi pară rău de copilul ăsta. Lumea l-a dezamăgit şi nu l-a pregătit pentru maturitate. Acum e prins cu minciuna, cu tricoul lui pătat şi burta plină de sifon şi lapte de vacă. Părul lui blond şi vocabularul sofisticat nu i-au fost de folos. Vorbeşte.

— Deci, ce se întâmplă acum?

Dar nu merită un răspuns. A picat testul. Închid luminile şi urc scările şi el boceşte că are nevoie de lumină şi e evident că l-a prins cartea lui King şi tu tot trimiţi e-mail-uri la tipul ăsta şi tot ce-mi doresc e o Cola şi un mesaj de la tine. Mă întorc şi-i aprind nenorocitul de bec. Va citi şi el o carte cap-coadă pentru prima dată în viaţă.

12

E O FATĂ pe care am concediat-o acum vreo doi ani. Numele ei era Sare, ceea ce era iritant. Numele de naştere era Sarah, dar ea voia să fie originală şi toate căcaturile astea. Sare era un coşmar. Se comporta de parcă ne făcea nouă o favoare venind la muncă. Recomanda cărţi de Meg Wolitzer tuturor, chiar şi asiaticilor bătrâni. Când trebuia să dea rest, întindea fără tragere de inimă un pumn plin de monede şi făcea clienţii să se întindă peste tejghea ca să ajungă la rest. Oamenii o urau pe Sare. Comanda latte-uri extra fierbinţi şi de cel puţin trei ori pe săptămână se ducea înapoi la Starbucks ca să facă reclamaţie, deşi e evident că un latte extra fierbinte nu va mai fi extra fierbinte dacă mergi cu el prin frig 10 minute. Avea dread-uri chiar dacă era albă. Ţinea o carte pe tejghea ca să se asigure că ştie toată lumea că ea citeşte Edwige Danticat sau ceva femeie minoritară pe care se presupune că toată lumea o adora. Şi citea New Yorker, ceea ce însemna că 98.9% din bârfele ei începeau cu „Ai văzut că scria în New Yorker că...”. Nu trăgea niciodată apa la toaletă după ce se pişa, argumentând că părinţii au învăţat-o să protejeze natura. Dar pişatul ei duhnea pentru că era o vegetariană care trăia mai mult cu sparanghel. Purta ochelari de căcat şi avea un iubit student la medicină, iar când stătea la casă se înfăşura şi îşi cuprindea tot corpul într-un cardigan

de lână fără o formă anume, ceea ce-i făcea pe clienţi să simtă că-i invadau spaţiul personal.

Când am concediat-o, i-am lăsat un bilet în care-i spuneam că cecul cu ultimul salariu e în baie. Şi i-am lăsat cecul în toaleta plină de pişatul ei puţind a sparanghel. N-a mai trecut pe aici niciodată. Lucrează la o organizaţie non-profit şi s-a măritat cu doctorul care trebuie să fie al doilea cel mai enervant om de pe planetă pur şi simplu pentru că s-a însurat cu ea. În termeni de enervare absolută, nimeni nu s-a comparat vreodată cu Sare Worthington, salvatoarea mediului înconjurător, băştinaşă a Portlandului, Maine, etern dorindu-şi să fi fost din Portland, Oregon. Curva trebuia să se fi mutat acolo şi gata!

Dar am invidiat-o, serios. Era atât de rece, de neclintit. Niciodată impresionată de nimic. Primeam câte o carte de James Joyce cu autograf şi ea doar ridica din umeri. Mă făcea prea conştient de mine însumi. Uram că mă făcea să vreau să o impresionez şi uram că eu eram aşa de uşor de impresionat, adulmecând cerneala moartă de pe carte. Sunt impresionat şi acum, în taxiul ăsta, cu tine. Nu mi-a venit să cred când m-ai invitat la petrecerea de acasă a unei prietene. Pare cam devreme pentru nişte prieteni, dar tu ai insistat. Şi eu sunt anxios, oricum, pentru că nu sunt un om al petrecerilor, dar acum sunt încă pe atât de panicat pentru că nu mergem undeva la întâmplare. Mergem la prietena ta, Peach Salinger, în casa ei. Taxiul ne zgâlţâie şi noi nu suntem obişnuiţi să mergem cu taxiul împreună şi eu încerc să mă relaxez, dar tu nu mai eşti tipa de la Corner Bistro. Şi sunt şi al naibii de mândru de munca mea cu Benji (domnul Mooney şi Curtis habar nu au!) şi n-aş vrea să încep să mă laud, din greşeală, că sunt un manager atât de bun. Aşa că mă agit ca un fraier înflăcărat:

— Salinger. Asta e ceva.

— Da, spui nepăsătoare. E rudă cu el. De aia.

Sare nu ar fi emoţionată de mersul la o petrecere Salinger, dar eu sunt zguduit de griji. Nu-mi vine să cred că sunt pe punctul de a întâlni o rudă de-ale lui Salinger la nu mai puţin de a doua noastră întâlnire. Când te-am sunat ca să stabilim o a doua întâlnire, plănuiam să tragem o fugă la planetariu, unde ne-am fi giugiulit în ultimul rând. Dar mi-ai tăiat elanul.

— Trebuie să merg la o petrecere, ai spus. Vrei să vii?

Am spus da. Aş merge oriunde cu tine. Dar, pe măsură ce ne apropiem, mi-e tot mai frică. Mă sperie că toată lumea o să mă urască şi tu eşti speriată că toată lumea o să mă urască. Îmi pot da seama, Beck. Te fâţâi. Mult. Când sunt panicat, sunt naşpa. E o problemă.

— Deci J. D. e unchiul ei?

— Nimeni nu-i spune aşa.

Când eşti panicată, şi tu eşti naşpa.

— Păi, şi cum de sunt rude?

— E o chestie şi atât, oftezi. Nu punem întrebări. El era foarte izolat.

Respir şi trebuie să-mi amintesc cum m-ai descris în e-mailul către Peach de azi:

Diferit. Sexy.

M-ai invitat la o petrecere pentru că sunt

Diferit. Sexy.

Dar dacă o dau în bară cu totul? Mă simt mai nesigur cu fiecare stradă pe care trecem. Mergem pe tărâmul lui Woody Allen, acolo unde mi-am dorit mereu să trăiesc. Eu vând Salinger şi prietena ta e o Salinger şi tu încă te machiezi, chiar dacă te-am văzut deja. Îţi tot torni căcat din ăla negru pe sub ochi de când eram pe Fourteenth Street şi eu ar trebui să fiu cel care se pregăteşte pentru luptă. Nu mi-e uşor cu oamenii cu facultate, ce să mai zic de cei de la Brown. Te încrunţi la şofer:

— Am zis Upper West Side, nu Upper East Side.

Ai o poşetă Prada şi străluceşti, iar eu simt că am luat o altă Beck. Probabil eşti clarvăzătoare pentru că roşeşti defensiv.

— Îmi cer scuze. N-am vrut să fiu aşa răutăcioasă. Dar am emoţii.

Pfiu. Te testez.

— Şi eu. Mi-e teamă că prietenii tăi nu o să mă placă.

Te amuz brusc şi renunţi la a căuta ce căutai în poşetă şi începi să vorbeşti cu mine. Nu doar spui o poveste, o trăieşti. Când îmi spui despre petrecerea favorită de ziua ta, care a fost când tatăl tău v-a lăsat pe tine şi alte două prietene să luaţi feribotul pe continent ca să vedeţi Love Actually şi ai întâlnit un tip, îmi dau seama că sunt capabil să invidiez un băiat de 13 ani. Să vorbesc cu tine e ca şi cum aş călători în timp, iar tu oftezi.

— A însemnat enorm pentru mine.

— Încă vă vedeţi?

Zâmbeşti:

— Mă referam la Hugh Grant.

O să-l omor pe Hugh Grant, fir-ar al dracului.

— Ah.

— Ştii, Joe? Hugh Grant lucrează într-o librărie în unul dintre filmele lui.

— Ei, da?, zic ştiind că acum n-o să-l mai omor pe Hugh Grant.

Suntem pe punctul de a ne săruta, simt asta, dar telefonul îţi vibrează de la un SMS.

— E Peach, mă informezi. Dacă nu răspund imediat, se crizează.

— E la fel de nebună ca Unchiul J. D.?

Nu râzi la gluma mea şi ar fi bine ca Peach să ştie cât de norocoasă e că te are. Acum te sună ca şi cum ai fi avut destul timp să-i răspunzi.

— Noi aproape am ajuns, îi spui şi o aud ţipând în telefon.

— Tu nu eşti un noi, Beck.

Închizi şi vraja s-a dus. Nu râzi când spun că nepoata lui J. D. pare o persoană dificilă. Nu, Joe, nu e nepoata lui. Nu-mi

place cum îmi pronunţi numele şi ar trebui să tac, dar n-o fac; ura mea instinctivă faţă de Peach câştigă.

— Doar nu pricep. Sunteţi prietene atât de bune şi ea nici măcar nu-ţi spune cum de e rudă cu unul dintre cei mai faimoşi scriitori din lume?

— E o chestie de limite.

Mă cam expediezi la a doua noastră întâlnire, chiar dacă sunt

Diferit. Sexy.

Te temi de iubire şi e trist şi eu nu vreau să intru într-o încăpere plină-ochi cu necunoscuţi. Dar suntem aici şi eu sunt escorta ta. Portarul deschide portiera taxiului şi tu îi permiţi să te ajute. Voiam să fac eu asta.

— Haide, spui. Nu vreau să întârzii.

Dacă Peach n-ar fi sunat, ai fi spus „nu vreau să întârziem”.

Liftul acţionează ca un buton de resetare şi suntem de acord că miroase a lavandă. Pereţii sunt tapetaţi cu flori. Violete, cred. E un lift vechi cu o băncuţă şi stăm alături pe ea şi ne uităm la butoanele care se luminează pe măsură ce mai urcăm un etaj.

— Penthouse, ha?

— Da, şi-ţi muţi poşeta Prada pe umărul drept, între noi. Sunt aşa de bucuroasă că mi-am amintit să schimb poşeta.

Peach mi-a dat-o pe asta drept cadou anul trecut, de ziua mea. M-aş fi simţit oribil dacă aş fi uitat să o iau acum.

În niciun caz nu vom vorbi despre poşete înainte să facem sex, aşa că mă prefac curios.

— Şi Peaches a fost la Brown?

— E Peach, spui şi-ţi lingi degetul ca să întinzi creionul de ochi.

Eşti nervoasă şi liftul e încet şi de ce nu putem apăsa butonul roşu ca să rămânem aici?

— Ah.

— Niciodată Peaches, spui aşa de serios de parcă am vorbi despre politică. De fapt, nu e adevărat. Numele mijlociu e Isabella şi uneori glumim, ştii, zicem Peach Is.

— A-ha.

— Te-ai prins? „Is” e prescurtarea de la Isabella.

Te privesc pentru că ştiu că tu crezi că sunt

Diferit. Sexy.

Nu-ţi cer voie ca să te ating, dar îmi ridic mâna spre obrazul tău şi şterg o urmă de machiaj cu degetul. Înghiţi. Zâmbeşti. Pupilele ţi se dilată de dorinţă. Mă uit în altă parte. Te-am prins.

— Oricum, e o veche prietenă. Familia ei îşi petrecea vara pe Nantucket şi ne-am întâlnit când eram mici. E un geniu.

— Asta-i mişto.

— S-a pregătit cu Chana la Nightingale şi mă ştia din vacanţele de vară şi Lynn a fost colega ei de cameră în primul an. Parcă a fost un conector pentru toate.

Râd şi roşeşti.

— Ce e?

— Tocmai ai folosit pregătit ca verb.

— Dispari.

— Ăsta e un minus, domnişoară.

— Şi ce se întâmplă când mai acumulez un minus?, şopteşti şi eu mai am puţin şi te lipesc de perete, iar tu mai ai puţin şi mă înşfaci.

Cu cât ne apropiem mai mult de petrecere, cu atât mai mult vrei să apeşi butonul roşu şi să o facem chiar aici, chiar acum.

Ar trebui să te sărut, dar suntem aproape la etajul marcat cu P de la Penthouse. Muţi poşeta pe celălalt umăr; mă vrei. Te ating în treacăt cu palma stângă pe spate şi aproape nechezi. Degetele tale îmi periază piciorul pe măsură ce liftul tremură. Încet, cobor mâna. Anticipezi. Îţi mişti degetele, pregătită. Şi când mâna mea ajunge în sfârşit lângă a ta, gâfâi uşor şi îţi deschizi degetele ca să le apuci pe ale mele. Ne ţinem de mână şi transpiraţia ta se amestecă cu a mea. Wow.

E timpul să ne sărutăm şi vreau să ne sărutăm, dar uşile se deschid şi am ajuns. Şi am amuţit. Suntem pe platoul

de filmare de la Hannah and Her Sisters? Dorinţa pentru tine e amestecată cu gelozia că toţi oamenii ăştia ştiu numele tău, dar nu şi pe al meu. Lumea e mai mare decât lumea mea şi tu îmbrăţişezi oameni de la Brown şi unii dintre ei au instrumente – cred că glumeşti, toboşari aşezaţi în cerc de parcă ar fi 1995? Cântă Jane Says de parcă ar şti ceva despre dorinţă şi slăbiciune. Mă strângi de mână.

— Joe, ea este Peach.

Da, ea e. E mai înaltă decât mă aşteptam şi are părul creţ strâns într-o tornadă deasupra capului. Te face să pari prea scundă, iar tu o faci pe ea să pară prea mare. Sunteţi de pe planete diferite şi nu sunteţi făcute pentru a sta una lângă cealaltă. Bate din palme de parcă ar face cunoştinţă cu un puşti de 5 ani, şi nu-mi place când fetele sunt mai înalte decât mine.

— Bună, Joseph!. Eu sunt Peach şi asta este casa mea!, supra-explică.

— Mă bucur să te cunosc, spun în vreme ce mă măsoară din cap până-n picioare.

Curvă.

— Te iubesc deja pentru că nu eşti arogant, spune. Şi mulţumesc pentru că nu ai adus vin sau ceva. Fata asta e parte din familie. Fără cadouri.

Tu eşti, desigur, îngrozită.

— Dumnezeule, Peach, sunt complet distrusă.

Te priveşte de sus, la propriu.

— Drăguţo, tocmai am spus că-mi place. Şi oricum, ultimul lucru de care avem nevoie e mai mult vin ieftin.

Te comporţi de parcă ai fi comis o fărădelege şi ea mă priveşte de parcă-s tipul care face livrări şi aşteaptă bacşiş.

— O fur două minute pe fata noastră, Joseph.

Îi permiţi să te fure şi cred că eu chiar arăt ca afurisitul de curier, cum stau aşa, fără să ştiu pe nimeni, fără să mă ştie nimeni. Nicio fată nu vine spre mine şi poate că nici nu arăt bine în mediul acesta. Singura certitudine e că o urăsc pe această Peach pe cât de mult mă aşteptam, iar ea mă urăşte la fel de mult. Ştie cum să te manevreze, Beck. Tu îţi ceri scuze pentru că nu ai adus vin, pentru că nu le-ai luat şi pe Chana şi pe Lynn, pentru că nu ai avut mai multă grijă de poşetă. Iar ea e iertătoare, te mângâie pe spate, spunându-ţi să nu îţi faci griji. Peach.... ne stă în cale. Mă uit în jur, dar nimeni nu vrea să-mi zică salut. E ca şi cum ar putea mirosi şcoala publică din mine. O slăbănoagă indiancă mă fixează agresiv înainte să-şi afunde nasul într-o linie de Adderall sau cocaină, aşa că-mi scot telefonul ca să postez pe Twitter de la Benji:

Totul cu moderaţie, mai ales moderaţia. #homesoda #haidebulldogs #fumeazăzilnic

Caut adresa asta pe Zillow. Locul ăsta valorează 24 de milioane de dolari şi găsesc un articol referitor la decor pe un blog cretin despre societate. Mama lui Peach pare şi mai rea, şi mai înaltă şi, cine ştie?, poate că e greu să vii pe lumea asta şi să te târăşti pe covoare care costă 100.000 bucata. Peach a învăţat să cânte la pian la un Steinway negru-mentă şi a mers la planetariu de fiecare

dată când a vrut. Sigur că ia de bune deliciile Upper West Side-ului. Sigur că te iubeşte când o linguşeşti pentru Prada. Văd un bufet sculptat manual şi mă apropii ca să-l studiez. E un exemplar excelent, unic. Una dintre uşi are o stea iudaică şi una o cruce, şi poate că are un rost scena asta. Peach e ca mine, jumătate evreică, jumătate catolică. Eu am crescut fără vreo religie, iar ea le-a avut pe toate. Sărbătoreşte orice şi eu nu sărbătoresc nimic şi tu te-ai întors la mine, însoţită de ea.

— Nu-i aşa că e fain?, întrebi aplecându-te peste bufet.

— E grozav, aprob eu. Ştii, Peach, şi eu sunt pe jumătate evreu şi jumătate catolic.

— Oh, Joseph, mă corectează, simt. Nu sunt catolică. Sunt metodistă, dar eşti drăguţ.

— Mişto, spun şi vreau să plec acasă.

Şi mai vreau să-i spun că mă cheamă Joe, nu Joseph, că-s plodul bastard al Almei Goldberg şi al lui Ronnie Passero.

Te prefaci că tuşeşti şi îţi muţi privirea de la mine la ea şi înapoi şi vocea îţi e piţigăiată.

— Oricum, sunteţi amândoi newyorkezi.

Peach vorbeşte rar, ca şi cum n-aş fi vorbitor nativ de engleză.

— Din ce zonă eşti?

Curvă.

— Bed-Stuy.

— Am citit că se tot mută lumea acolo, spune ea. Sper că gentrificarea nu va distruge toată aroma locală.

Singurul motiv pentru care nu o pocnesc peste ochi e pentru că tu pari atât de emoţionată de întâlnirea noastră, că nici măcar nu observi când mă ia de sus. Eu nu am întrebat-o din ce îşi câştigă existenţa, dar cumva tot ajunge să-mi spună despre slujba ei.

— Sunt arhitect, spune. Proiectez clădiri.

Ştiu ce e un căcat de arhitect şi nimeni nu e niciodată arhitect în viaţa reală, doar în filme. I-ai zis cumva că sunt retardat? Încerc să rămân la suprafaţă.

— Mişto.

— Nu, ce e mişto e faptul că n-ai făcut nicio facultate, izbucneşte. Eu sunt o urmaşă demnă. Părinţii mei au mers la Brown, aşa că şi eu am mers tot la Brown.

Zâmbesc.

— Părinţii mei n-au fost la Brown, aşa că nici eu n-am mers la Brown.

Te priveşte.

— E amuzant, Beck. Nu e de mirare că eşti atât de aprinsă după el.

Zâmbeşti. Roşeşti. Eu sunt ok.

— Da, e ok tipul, da.

Ea delirează despre cât de minunat este că eu m-am eschivat completamente de la educaţia formală.

Nu e un compliment, dar îi mulţumesc oricum. Îşi strânge eşarfa din jurul gâtului şi te ponegreşte pentru că-ţi aprinzi ţigara în vreme ce un cretin pregăteşte un bong câţiva metri mai încolo.

A terminat cu mine, deocamdată, şi te întreabă dacă ştii ceva de Lynn şi Chana. Îţi ceri scuze. Eşti speriată de ce crede despre tine şi mi-ar plăcea să te smulg de aici şi să te duc în zona mea. E o ipocrită, un coşmar de om, mai rău decât mi-am imaginat. Tu eşti blândă şi ea e dură în jeanşi roşii strâmţi pe care tu nu i-ai purta niciodată. E anorexică şi uşor tatuată, cu păr gros şi rupt la vârfuri şi o gură de supt şi un zâmbet de Joker şi mâini lungi, păroase şi fusiforme care se termină în unghii ascuţite şi nevopsite, roase la repezeală. Tu emani bucurie şi ea e o rană deschisă, stridentă şi ştearsă, nefutută şi neiubită. E clar că te vrea doar pentru ea şi eu nu vreau să-ţi fac viaţa şi mai grea, aşa că intervin:

— Scuze, fetelor. E vreo baie pe aproape?

Îmi arăţi baia şi eu zbor. Nu e de mirare că Lynn şi Chana nici n-au venit. Dacă ea ar fi fost un câine, împuşcarea ar fi fost cea mai umană reacţie. Dar nu pot să o împuşc chiar aşa. Ce pot să fac e să caut biblioteca pe care am văzut-o pe blog. Oftez când aprind lumina în bibliotecă. E al dracului de grozavă. Familia Salinger nu glumeşte şi apuc prima ediţie a celui de-a doilea roman de Saul Bellow, The Victim. Sărmana husă a lui Bellow e tocită. Părinţii lui Peach ştiu să cumpere cărţi şi să facă urmaşi, dar clar nu sunt deloc în stare să aibă grijă de cumpărăturile şi produsele pe care le au. Oamenii de la Brown cântă iar

Hey Jude (cât de original!) şi îmi lipseşti. Pun la loc jerpelitul de Bellow când tu şi Peach intraţi în bibliotecă. Îngheţ. Sper că nu am intrat în vreo belea.

— Ne-am gândit noi că aici te găsim, râde Peach, ca şi cum voi două sunteţi noi şi eu sunt doar eu. Te-aş lăsa să împrumuţi o carte, dar părinţii mei sunt atât de posesivi cu copiii lor.

— E ok, spun fără intenţia de a fi împrumutat vreodată o nenorocită de carte. Dar mersi.

Tu îmi apuci braţul, ceea ce se simte foarte fain, şi oftezi.

— Nu-i aşa că e minunat, Joe?

— Da, răspund. Aş putea petrece un an aici.

Iarăşi Peach:

— Uneori mi se pare că facultatea mi-a distrus bucuria de a citi, ştii?

— Eu ştiu, spui tu fără să mă mai ţii de mână. Joe, pun pariu că ai citit mai multe cărţi din încăperea asta decât am citit eu.

Peach aprobă:

— Un bun vânzător trebuie să-şi cunoască marfa, aşa-i?

O urăsc pe Peach mai mult decât pe Sare. M-a făcut vânzător, iar în living oamenii de la Brown se aplaudă singuri pentru că ştiu versurile de la Hey Jude, ca şi cum nu ar fi unul dintre cele mai cunoscute cântece din lume. Peach strănută şi scoate un şerveţel din buzunar. Probabil

e alergică la mine, iar tu mă abandonezi ca să fugi la ea, iubitoare.

— Ai răcit?

— Pariez că eşti alergică la praful de aici, spun eu. Probabil nu eşti obişnuită cu el.

— Bună observaţie, răspunzi şi Peach e redusă la tăcere momentan, pe măsură ce ne ghidezi înapoi la petrecere.

Niciodată în viaţa mea nu am avut aşa mare nevoie de ceva băutură şi trecem pe lângă oamenii de la Brown în timp ce ei măcelăresc cântecul Sweet Virginia.

— Am primit mesaj de la Chana. Nu vine, pufăie Peach. Ştii, dacă aş fi Chana, şi mie mi-ar fi jenă să-mi arăt faţa aici. Mai e vreun tip în casa asta cu care să nu se fi culcat? Scuză-mi grosolănia, Joseph.

Urăsc că sunt atât de recunoscător că am fost băgat în seamă şi îmi zâmbeşti (uraaa!) şi Peach ne trage pe amândoi după ea în sufragerie pentru a întâmpina nişte oaspeţi. E un tavan mai înalt decât am văzut vreodată, cu oamenii de la Brown aşezaţi ca o turmă de admiratori la cea mai lungă masă pe care am văzut-o vreodată. Trag pe nas din farfurii desperecheate, colorate ca nişte bomboane. Şi băutura. Sunt tone întregi.

— Care e otrava ta, Joe?, vrea să ştie Peach. Berea?

— Vodca, îi zâmbesc fără ca ea să schiţeze un gest.

— Cu cuburi de gheaţă?

— Doar dacă sunt mici.

Se uită la mine şi tu faci la fel şi ea hohoteşte:

— Poftim?

— Gheaţa sfărâmată merge mai bine cu vodca decât cuburile.

Am învăţat asta de la Benji, iar Peach îşi încrucişează braţele şi tu scormoneşti prin poşetă ceva de spus, cauţi un tunel prin care să te îndepărtezi de mine şi eu încerc să repar ce-am spus şi să scap de ea şi încerc:

— Orice gheaţă ai, merge.

— E îngrozitor de frumos din partea ta, Joseph. Scumpo, tu ce vrei?

— Vodcă cu apă minerală.

— Frumos şi simplu, spune Peach şi iese.

Apare un tip cu o pungă de cocaină şi se aplaudă pe măsură ce tot mai mulţi oameni de la Brown invadează sufrageria. Mă simt ca Ben Stiller în Greenberg, la locul nepotrivit în mod neplăcut. Şi prea mulţi tipi s-au culcat cu tine. Ştiu pentru că te privesc când trec pe lângă tine; eşti un restaurant la care se intră cu uşurinţă. Şi toţi oamenii aceştia vorbesc. Constant:

Mai ţii minte vacanţa aia din primăvară din Turks? Trebuie să asculţi Tom Waits şi fără să bei alcool. Mai ţii minte weekendul acela din primăvară când ne-am încuiat pe dinafară la Pembroke? Trebuie să asculţi Tom Waits după ce te droghezi. Mai ţii minte cursul ăla din curtea cimitirului când am mers în drumeţie şi am luat ciuperci? Trebuie să vii şi tu cu noi la Turks. Toţi merg.

Eu nu vorbesc limba asta şi e o uşurare să primesc băutură. Peach rânjeşte:

— Deci, Joseph, e gheaţa destul de mică pentru tine?

— Da, da, doar glumeam.

Ne mută pe toţi în bucătărie şi e cea mai mare bucătărie în care am fost vreodată, şi încerc atât de mult să nu mă holbez peste tot ca şi cum ar fi cea mai mare bucătărie în care am fost vreodată. E ca bucătăria din filmul ăla unde diabolicul bogătaş Michael Douglas încearcă să o omoare pe Gwyneth Paltrow pentru că ea se îndrăgosteşte de un sărman artist. Totul e din inox şi marmură şi insula din centru e de mărimea unei maşini. Nu-mi pot aminti dacă sărmanul tip se alege cu Gwyneth la finalul filmului, şi acum pare să conteze enorm să-mi amintesc asta. Nu pot găsi un loc pe care să-mi aşez ochii. Fie mă holbez la Peach, ceea ce nu e bine, fie mă holbez la tine, ceea ce e şi mai rău. Un CD răsare de sub Book Review-ul de la Times. E soundtrack-ul de la Hannah and Her Sisters, slavă Domnului.

— Frumoase melodii, Peaches, spun.

Nu-mi pot controla tonul vocii, nu într-o încăpere atât de zgomotoasă şi mirositoare, iar ea se uită la mine de parcă i-aş fi cerut nişte mărunţiş.

— Peach, spune.

— Peach, spui şi tu şi înţeleg de ce domnul Mooney a renunţat la femei.

— Scuze.

— Deci eşti un mare fan, Joseph?

Ridic nenorocitul de CD.

— E unul dintre filmele mele favorite. E cel mai bun film al lui.

Peach îmi ignoră afirmaţia în favoarea unei fete pe care n-a văzut-o de o eternitate. Nu e amuzant să te împart cu toţi aceşti oameni şi tu bei repede, foarte repede. Mă placi? Vrei să fiu mai mult ca aceşti drogangii din sufragerie, cu tricouri cu Arcade Fire şi pometi înalţi? Asta vrei? Doamne, sper că nu mai şi strâng CD-ul cu Hannah, că se sparge. Îl las din mână. Peach îl ia. Tu zâmbeşti, chiar mă placi, iar eu înnebunesc.

— Şi mie îmi place Hannah, Joseph, oftează Peach. L-am văzut de o mie de ori.

— Eu l-am văzut de un milion de ori, spun şi mă întreb de ce sunt aşa competitiv.

Spune că eu câştig şi te priveşte ca şi cum şi-ar da binecuvântarea. Tu eşti fericită să vezi că plozii bogaţi se înţeleg cu cei săraci, la urma urmei şi eu aş cam vrea să scuip în faţa ascuţită a lui Peach pentru a demonstra ceva. Ar fi putut fi drăguţă cu mine chiar de la început. Nu trebuia să te facă să treci prin toată neliniştea asta. Dar ea încă mai vrea să vorbească despre Hannah.

— Cel mai bun film Woody Allen din toate timpurile, spune ea. Cadru cu cadru.

— Cântec cu cântec, spun şi eu şi iau CD-ul.

Peach ţine de el de parcă sunt inevitabil periculos şi ne-am întors iar de unde am plecat şi tu îmi atingi braţul.

— Care e partea ta favorită, Joe?

— Oh, finalul. Ştii, când Diane Wiest îi spune că e însărcinată, îi explic. Sunt un romantic şi îmi asum oricând responsabilitatea pentru asta.

Îmi placi cum te uiţi ameţită la mine. Peach e dezgustată.

— Glumeşti, nu?

Râde la mine şi tu nu mă mai priveşti. E acidă, Peach asta. Nu e nimic pufos şi călduţ la ea, asta dacă nu pui la calcul şi perii de pe tot corpul ei întins.

— Joe, nu poţi vorbi serios.

— Ba chiar foarte serios. Îmi place cadrul acela cu ei doi în oglindă. Cum se sărută când ea îi spune că e însărcinată.

Dar Peach trage de carcasa proaspăt crăpată a CD-ului cu degetele ei înfometate, scuturând din cap. Mă atingi în mod neplăcut, ca şi cum ai vrea să mă opresc şi cântăreţii Brown ştiu cuvintele de la My Secret Lord şi cineva a găsit un căcat de tamburină şi undeva în capul meu îmi amintesc că fiul lui George Harrison[7] a fost şi el la Brown şi detest că ştiu asta chiar în acest moment.

---

[7] George Harrison – membru al formaţiei The Beatles care a scris cântecul My Sweet Lord; fiul său, Dhani Harrison, muzician apreciat, este absolvent al Universităţii Brown din Rhode Island, unde a obţinut licenţa în design industrial şi fizică, domeniu în care a activat până la luarea deciziei de a merge pe urmele tatălui său (n. tr.).

— Ei bine, Joseph, e amuzant că menţionezi scena asta pentru că, ştii, asta e singura pe care Woody nu a vrut-o în film, predică ea.

Woody.

— Nu are cum să fie adevărat.

— De fapt, este. E adevărul.

— Fără supărare, dar mă cam îndoiesc. Cred că pe el l-au lăsat să facă ce a vrut, ştii?

— Bunicul meu a lucrat la studio şi i-a spus lui Woody că i-ar fi plăcut un final ceva mai fericit. Şi Woody, fiind Woody, a obiectat, dar bunicul era tipul, ştii? Tipul.

— Deci bunicul tău nu e J. D. Salinger, spun pentru că dă-o-n pula mea şi ea te priveşte şi tu oftezi şi ea n-a terminat.

— Oricum, e amuzant că scena ta favorită din tot filmul e singura pe care el n-a vrut-o în film.

— Peach, ai nişte sifon?, întreabă Beck.

— E o navetă de Home în frigider, spune rânjindu-mi şi fixându-mă cu privirea, ştiind cu precizie ce face.

Îmi ridic paharul.

— În cinstea bunicului tău.

Ea nu îşi ridică paharul.

— Monstrul de la Hollywood care a trântit finaluri fericite şi siropoase la fiecare film pe care l-ai văzut şi care şi-a evitat nepoţii ca pe nişte ciumaţi şi a reuşit să ruineze, de unul singur, unele dintre cele mai reprezentative imagini americane? Nu, nu, Joseph. Nu vrei să ridici un pahar în cinstea acelui om.

Practic te-ai răcit brusc şi pariez că te gândeşti la Benji şi nu o faci cum mă gândesc eu la el şi apari cu paharul tău – roşu acum, ai ales suc de merişoare, m-ai ales pe mine. Şi în finalul finalului, o corectezi, îi spui că sunt Joe, nu Joseph şi eu îţi mulţumesc, îmi ridic paharul chiar mai sus pentru că acum îi pot oferi ce vrea, acum că ai corectat-o, acum că ai ales de partea cui eşti.

— În cinstea ta, Peach, spun cu vocea respectuoasă pe care o folosesc doar pentru bătrânele pretenţioase. Pentru că mă înveţi despre filmul meu preferat.

Te priveşte. Tu ridici din umeri ca şi cum ai spune da, e atât de bun şi ea se uită apoi la mine. Îndulcesc tonul.

— Sunt serios, Peach, aş putea să te ascult ore întregi. Îl iubesc pe Woody Allen.

Nu bea după toast şi oftează:

— OK, uite un lucru bun la facultăţi. Să stai treaz toată noaptea ca să vorbeşti despre filme. Ţi-ar fi plăcut asta, Joseph.

În loc să o pocnesc direct în faţă, îmi ridic paharul pentru încă un toast. Ea se holbează în sangria ei tâmpită şi te întreabă dacă i-ai spus lui Chana că un tip, Leonard, e aici. Te îndepărtezi de mine ca să-ţi cauţi telefonul. Iar îţi pare

rău şi Peach iar te iartă şi petrecerea asta n-o să se termine niciodată, niciodată. Eşti prea ameţită ca să scrii un mesaj şi mormăi enervată.

Peach ridică din sprânceană; probabil că a învăţat să facă asta în vara când părinţii au trimis-o, fără drept de apel, la Stagedoor Manor Acting Camp, sperând că se va transforma în Gwyneth Paltrow, aceeaşi vară în care şi-a perfecţionat arta bulimiei şi când a învăţat cum să-i insulte pe cei ca mine.

Şi apoi mă uit la tine şi tu ce faci? Strângi telefonul în braţe şi zâmbeşti. Trebuie să ştiu ce te-a captivat aşa şi Peach încetează să existe. Toată lumea. Când ajung în spatele tău şi mă uit în telefonul tău, văd că te uiţi la un clip din Hannah and Her Sisters, partea când personajul lui Woody Allen merge la un film Marx Brothers. Totul a meritat şi-mi pun mâinile pe umerii tăi. Ne uităm împreună la restul scenei şi Dumnezeu să-l binecuvânteze pe Groucho Marx.

Când urcăm în lift, la finalul petrecerii din noaptea care ameninţa să nu se mai termine vreodată, tu nu aştepţi nici măcar să se închidă uşa. Chiar de când te-am surprins uitându-te la Hannah, ai vrut să fii cât mai aproape de mine. Şi acum eşti. Nici măcar n-am apăsat butonul, iar tu îţi laşi poşeta să cadă. Îmi tragi faţa aproape de a ta şi mă strângi. Te opreşti. Mă înnebuneşti şi atunci. Şi atunci. Buzele tale au fost făcute pentru mine, Beck. Tu eşti motivul pentru care am o gură şi o inimă. Mă săruţi când ceilalţi încă ne pot vedea, când noi încă îl putem auzi pe Bobby Short cântând I’m in Love Again şi tu ai făcut-o pe Peach să pună soundtrack-ul de la Hannah and Her Sisters pentru că ai vrut să ştii ce ştiu eu şi să auzi ce-mi place mie să aud. Limba ta are gust de merişoare, nu de sifon,

nu mai are gust de sifon. Când uşile liftului se închid şi rămânem singuri, începi să te retragi. Dar te apuc de păr şi îţi apropii gura de a mea. Ştiu cum să te las dorind şi mai mult. Şi asta fac.

13

AM DAT-O în bară. În ziua de după întâlnirea noastră, ţi-am lăsat un mesaj vocal în care te invitam la un film la Angelika. Amator tâmpit. Ai răspuns cu un mesaj scris, două ore mai târziu:

Deja l-am văzut şi încă sunt un pic mahmură A şi am şi atât de mult de scris. Dar ne vedem curând! A

De fapt, nu văzuseşi filmul şi nu erai mahmură şi nu aveai de scris, asta dacă prin „scris" nu vrei să spui că dădeai e-mail-uri despre Benji prietenelor tale.

Căcatul de Benji.

Mă uit la telefonul meu şi au trecut cincisprezece ore şi două zile lungi de când ne-am sărutat. Le-ai spus lui Chana şi Lynn că nu eşti „pregătită" pentru mine pentru că ai „Creier Benji". Nu-l pot ucide pe Benji până nu îl ucizi tu, şi încerc să rămân calm. Mi-am petrecut două zile vânzând cărţi, având grijă de Benji, rememorând sărutul nostru, sărutul nostru. Pe care l-ai descris pentru Lynn şi Chana:

Joe e foarte intens. Nu ştiu, e un poate... oricum, ce credeţi, ar trebui să-i scriu lui Benji?

Poate-ul tău doare mai rău decât Benji, şi nu a fost niciun poate la sărutul nostru. Câştig cu argumentele mele de

fiecare dată când revăd totul în minte: Tu îmi placi părul. Tu ai spus asta în taxi. Tu te-ai dat la mine, Beck. Tu nu erai beată. Tu mă găseşti intens şi ăsta e un compliment. Chiar e. Încerc să rămân calm. Nu voi obţine statut absolut până când nu vei avea onoarea de a-mi primi penisul. Dar în dimineaţa asta m-am trezit şi am văzut tweet-ul tău:

Ziua aia când nu poţi să nu mergi la Ikea. #naţiedelăsătoare #patrupt

Lovesc una dintre maşinile de scris. Cum ai putut să trimiţi în lume mesajul #patrupt ştiind că şi eu o să văd? Încerci să mă înnebuneşti? Chana ţi-a scris imediat:

Pat rupt. WTF?

I-ai răspuns:

Nu rupt, doar că e vechi şi scârţâie. Presupun că sunt mai mari şansele să mă ajute vreun tip dacă zic că e rupt, nu? Ai vrea să mă ajuţi dacă ţi-aş pregăti cina sau ceva?

Chana nu ţi-a mai răspuns. Ai trimis e-mail câtorva tipi de la Craigslist care montează mobilă: Asiguri şi transport de la IKEA în NYC sau doar montezi mobila?

După ce ai aflat că montatorii nu lucrează şi ca sclavi, îmi scrii mie:

Îţi place Ikea? Wink wink.

E de la sine înţeles că nu-mi place IKEA. Dar sigur că răspund:

De fapt, chiar iubesc Ikea. Merg acolo zilnic. De ce?

Nu e romantic şi e o întâlnire la lumina zilei, dar înţeleg că atracţia ta faţă de mine e atât de intensă, încât vrei să menţii o distanţă sigură. De asta îmi scrii:

Vrei să vii cu mine cu barca? O să fie chiftele. A

Chiftele e un cuvânt ne-sexual şi barca e de fapt feribotul care merge la IKEA. Cumpăratul de mobilă e o treabă fără mulţumiri, dar ai şoptit mulţumesc de o mie de ori în taxi după petrecerea lui Peach şi şoaptele acelea compensează căcaturile pe care le arunci spre prietenii tăi de pe Twitter. Răspund:

Nu e nevoie de chiftele, dar vin cu tine cu barca.

Aşa că în după-amiaza aceasta mergem la IKEA, unde vor fi zero şanse ca noi să facem sex. Ştiu cum operaţi voi, fetele, ştiu de regula celor trei întâlniri şi căcaturile astea. Dar mai ştiu şi că avem un mare obstacol între noi: Benji. După ce m-ai invitat la IKEA, ai trimis următorul e-mail către Lynn şi Chana, rugându-le să se uite la Twitter-ul lui Benji:

Înspăimântător, nu? Îmi fac griji pentru el. A

E evident că nu fac o treabă bună cu postările lui. Ar trebui să te facă să-ţi treacă, dar ţie încă îţi pasă, şi Lynn şi Chana îţi spun să te opreşti:

Lynn: Beck... e ok să fii părăsită. Se mai întâmplă.

Chana: Sunt sigură că el e pe un yacht în St. Bars cu vreo paraşută artistă căreia îi spune ce îngrijorat e el pentru tine. Sincer, B, începi să mă faci să mă gândesc că Peach

are dreptate. Şi e oribil să mă gândesc că Peach are dreptate. Dar trebuie să renunţi. La. El.

Au dreptate, dar tu iubeşti pasional şi e vina mea că eşti aşa prinsă şi promit să mă descurc mai bine cu tweet-urile. Meriţi să rupi legăturile cu Benji. Şi nu te prea poţi îndrăgosti de mine dacă încă îţi mai faci griji pentru el.

Am o inimă, la fel ca tine, aşa că mă arunc în cheltuieli. Iau câteva dintre lucrurile favorite ale Prinţesei Benji: un burrito vegan, un latte cu soia, un pahar de îngheţată falsă şi New York Observer. Răspunde foarte bine, e recunoscător şi ingerează acel burrito ca un animal şi deplânge pierderea lui Lou Reed.

— El e motivul pentru care am făcut atâtea lucruri bune şi atâtea lucruri rele.

— Care e melodia ta preferată?

— Sunt cu toate egal de vitale, Joe, predică el. Nu poţi reduce impactul unui artist asupra unei culturi la câteva melodii sau versuri. Nu e vorba de preferat. E despre valoarea întregii lui opere.

Tipic, şi sunt pregătit să trimit ultimul lui tweet cât linge el capacul cutiei de îngheţată. E hămesit mereu. E o goliciune în el care nu poate fi niciodată umplută, goliciune cu care te costumezi la şcoala pe care o frecventezi, unde lipsa voinţei se numeşte creativitate. Îl ignor şi postez pentru el:

Am fumat-o până la filtru, am lins-o până la os. #aveamcocaina #aveammetamfetamină #nuamairămasniciunstrop #RIPLouReed

Apăs TWEET. E prea liniște. Mă uit în cuşcă şi să-mi bag pula dacă Benji nu şi-a băgat nasul în proviziile lui cât am stat cu capul în telefon. Pacheţelele sunt pe jos, alături de card.

Strig.

— Benji!

Nimic. Asta nu e parte din planul meu. Merg spre cuşcă. Strig iar, dar nu se mişcă. E pudră pe buza lui superioară şi drogurile n-au arătat niciodată atât de nasol. Ştiu că a mai tras câte o liniuţă din când în când. Dar am ignorat totul pentru că urăsc drogurile. Nu m-am drogat niciodată. Asta e pedeapsa mea pentru că nu mă droghez? Mi-ar plăcea să-i pot face o poză şi să ţi-o trimit ca să vezi de ce e în stare Benji, dar nu pot face asta. În sfârşit, îşi revine şi sunt atât de uşurat că e în viaţă şi că încă-l pot ucide, ceea ce sună clişeic ca pula şi-mi ridic pumnul.

— OK, spune tremurând. Benji e dus. Omoară-l pe Benji.

— Lasă dramatismul, răspund. N-am chef acum.

Şi nu am. Nu e ca şi cum îmi place să pun pe cineva la somnul veşnic, chiar dacă acel cineva e atât lipsit de curaj şi imaginaţie, încât are nevoie să se îndoape cu droguri în fiecare clipă când ar trebui, de fapt, să lupte pentru viaţa lui.

— M-ai omorât?

— Mănâncă-ţi căcatul de îngheţată.

— Nu e îngheţată, râde. E iaurt din soia.

Zbier:

— Taci dracului şi mănâncă!

Râde iar, şi vreau să-l pocnesc pentru că vreau să-l pocnesc, cu braţele lui împleticite. Linge cutia de ne-îngheţată ca un drogat ce e. Şi asta iubeşti tu, Beck? Încearcă să ia Observer şi să-l rupă în două, dar e prea praf şi se împiedică în propriile picioare.

— Ia loc, Benji.

— Hai, m-ai omorât?

E un zombie şi un olog şi vorbeşte iar.

— Joe, omul meu. Haide. Crezi că e amuzant? Fata asta mă urmăreşte de, gen, o sută de ani şi uite unde am ajuns. Mort! Pentru că acum tu o urmăreşti pe ea!

— Nimeni nu urmăreşte pe nimeni.

— Cu excepţia ta, Joe, mi-o taie el. Ştii, aici n-am altceva de făcut decât să mă gândesc. Şi m-am prins. Nu ai dat de ea întâmplător în noaptea aia la metrou. Şi sincer, dacă o vrei atât de tare, dacă chiar nu vrei şi nu vrei să mă crezi când îţi spun că e nebună... Bine.

— Bine.

Mormăie iar şi e tipic ca un tip ca Benji să te acuze pe tine că-l urmăreşti. Aud capete seci prin tot oraşul lăudându-se că sunt „urmăriţi” de fete şi ce glumă e, nu, Beck? Ca şi cum vreun bărbat ar putea fi vreodată deranjat de interesul tău, ca să nu mai zic să se simtă ameninţat.

Urmărit. Ce căcat. Ce infantil. Mă întorc să plec. Dar îmi strigă:

— Aşteaptă.

Se târăşte şi-mi aruncă cheia lui tip card din kit-ul pentru droguri.

— Ia-o.

— De ce?

— E de la un depozit, spune. Sunt un cleptoman, Joe.

— Am alte lucruri de făcut.

— Cheia aia deschide lacătul, spune disperat. Adresa e pe verso. Şi nimeni nu ştie despre el. Sunt Stephen Crane.

— Nu eşti niciun Stephen Crane.

— Aşa sunt pentru tipul care mi-a închiriat depozitul, zâmbeşte heroinomanul. The Red Badge of Courage. Asta e singura carte de pe listă pe care am citit-o.

Sigur că asta e singura carte pe care a citit-o. Tipii ca Benji îşi fac toate temele în gimnaziu ca să nu fie nevoie să le facă şi după aceea.

— Ia totul, Joe. Vinde. Amanetează. Fă-o.

Scânceşte şi mi-l imaginez la Disneyland, nervos că e prea cald.

— Te rog, Joe. Sunt o grămadă, Joe. Am început să fur imediat ce am putut să merg. Doar întreabă-mi părinţii. Bună, mămico.

Leşină şi sper să nu moară. Îmi pasă de el pentru că ţie îţi pasă de el şi vreau să moară onorabil, când va veni vremea. Nu vreau să moară drogat, pişându-şi pantalonii, împrăştiind căcat peste tot. Mai sunt două punguţe care i-au căzut din pulovăr şi trebuie să intru să i le iau ca să nu facă o supradoză cât suntem noi la IKEA. Începe iar să cânte, and the colored girls go do do do. Lovesc cuşca cu maceta:

— Încetează.

— Joe Joe supărat.

Îi curg balele şi cuvintele îi sunt ca untul topit, la fel cum îi e şi creierul.

Îmi scrii:

Eşti gata curând?

Nu ştiu ce să-ţi răspund şi el mă fixează amuzat.

— Tipa nu merită efortul.

Îţi scriu:

Am nevoie de vreo oră, e nebunie la lucru.

El scoate o ţigară electronică din nenorocitul de pulovăr şi fluieră şi cumva eu sunt cel întemniţat.

— E nebună, Joe.

Îi spun că e drogat, dar vocea mea e slabă. Trage tare din ţigara falsă, e dependent la sânge. E un povestitor şi eu sunt ascultătorul şi n-aş putea schimba asta nici dacă mi-aş înfige maceta în picior.

— Vrei să ştii despre Beck?, întreabă fără să mă facă să vreau să spun că da. O să-ţi spun despre Beck. Tot ce vrea sunt banii. Un tip bogat, oricine. În ultimul meu an, a apărut la mine acasă şi s-a prefăcut că e menajeră. Ştiam că nu e menajeră, evident, dar am lăsat-o să intre. Şi nu i-am cerut eu să-mi sugă pula, Joe. Şi nu i-am cerut nici să spele veceul. Dar le-a făcut pe ambele.

— Eşti drogat, spun patetic, fără să par convins.

Râde ca o vrăjitoare.

— Ei, serios, Joe. Sigur că sunt drogat.

Încerc să-mi şterg din minte imaginea cu tine sugându-i pula, dar nu pot.

— Dacă-i pasă de bani atât de mult, atunci de ce insistă atât să ieşim azi?

— Azi?, râde iar. Căcat. Eşti destul de departe, Joe. N-o să-ţi acorde nici măcar o noapte.

E ca o pasăre care planează în cuşcă şi domnul Mooney nu a avut dreptate. Pasărea care crede că zboară chiar este fericită. El te urăşte şi tu îl iubeşti şi totul e greşit. Eu stau în picioare şi nu vreau, iar el e încă întins pe spate, căcatul.

— Întâlnirea e azi pentru că mergem la IKEA să-i luăm un nou pat, spun şi ducă-se dracului odată pentru totdeauna.

Se holbează la mine. Nimic. Dar apoi se zvârcoleşte ca un câine în soare şi râde.

— A făcut acelaşi lucru şi cu mine, mi-a călărit pula toată noaptea. Apoi a început să mănânce căcat despre tâmpitul ăla de polonic roşu şi a încercat să mă facă să merg la IKEA cu ea.

Nu ştiu despre ce polonic tâmpit e vorba şi tu îmi scrii:

Ne vedem în 45 de min. A

Mie nu mi-ai călărit pula toată noaptea, şi Benji te imită acum: „Du-mă la IKEEEEEAAA, Benji. Te rog frumos-frumos, cu polonice roşii în vârf.”. Râde şi grohăie şi nu te mai imită:

— Dacă vrea să fie plesnită cu un polonic, ar trebui să-şi găsească vreun ciudat de pe internet, ştii?

Nu contează ce fac sau cât de mult încerc, mereu o să mă las călcat în picioare aşa, prins de un tip care are mai multe, care ştie mai multe. Nu îl voi lăsa să câştige. Descui cuşca şi încearcă să scape. Îl lovesc şi-l împing înspre colţ ca pe un câine ce e, îi iau resturile de droguri de pe jos şi le arunc în toaletă, trag apa. Îi mulţumesc pentru căcaturile din depozit şi el începe să plângă, iar eu mă simt deja mai bine. Am greşit. Eu sunt şeful aici. O avea el polonic roşu, dar eu am cheia.

14

TU n-ai fost în stare să-ţi ştergi rânjetul de mâncătoare de căcat de pe faţă de când ţi-ai pus mâna peste a mea,

insistând să plăteşti pentru biletele de feribot până la IKEA. Arăţi pedantă în jeanşi albi, cum nu te-am mai văzut niciodată, jeanşi care-mi spun că n-ai de gând să faci vreun efort azi. Eşti în şlapi şi unghiile de la picioare îţi strălucesc şi ai părul prins în coc şi nu ai telefonul la tine, deci cam asta e. Eşti „încântată" că sunt „disponibil pentru chestia asta" şi promiţi că o să faci să fie amuzant şi bine ar fi să încerci al dracului să dai ce ai mai bun pentru că, de fiecare dată când vorbeşti cu mine, îţi văd gura ca un orificiu pentru pula lui Benji şi mă tot gândesc la cum ai glumit cu prietenele tale prin e-mail:

Tu: Joe e mişto. Sclav pentru o zi. 1-0 pentru Beck!

Chana: LOL ştii că trebuie să i-o sugi acuma sau măcar să i-o iei la mână.

Tu: Nu nu, că nu asamblează, doar îl iau la cumpărături.

Lynn: Crezi că, dacă-l rog, îmi instalează şi mie unitatea de aer condiţionat?

Chana: Lynn, te oferi cumva să i-o sugi lui Joe?

Lynn: Eşti dezgustătoare.

Tu: Nimeni n-o suge nimănui. Credeţi-mă.

Noi ne întâlnim pe chei şi ne pupăm de salut ca nişte prieteni platonici europeni sau ceva căcat. Cel puţin stăm aproape, odată urcaţi pe navă. Îţi înfăşori braţul după al meu. Nu-mi pot da seama dacă îţi e frig sau cald şi zâmbeşti.

— Nu pot să cred că nu ai fost niciodată la IKEA, spui.

— Eu nu pot să cred că tu ai fost.

— Oh, iubesc locul ăla, spui şi te apleci mai mult înspre mine. Numai aşteaptă să vezi, toate camerele alea aranjate. Şi tu mergi dintr-un living în celălalt şi efectiv nu poţi să pleci până nu vezi tot ce e în magazin. E ceva magic acolo. Par nebună?

— Nu, răspund şi chiar nu pari. La fel sunt şi eu cu librăriile. Ştii, mă plimb printre rafturi şi mi se pare că întreaga lume e concentrată acolo, cele mai importante poveşti ale tuturor timpurilor. Şi apoi e subsolul, şi cuşca.

— Scuze, ce? Ai spus cuşcă?

— Cărţile rare, Beck. Trebuie să le ţii în siguranţă.

— Eu când aud de cuşcă mă gândesc la un animal.

Probabil că Benji s-a trezit până acum, iar aerul miroase frumos aici.

— Neah, e ca un cazino. Maimuţa se ţine în cuşcă.

— Şi la magazine cum e?

— Huh.

— Îţi place să vinzi lucruri şi eu sunt complet dependentă de a cumpăra lucruri, în cel mai stereotip mod cu putinţă pentru o fată. Iubesc să fac cumpărături. Adică pot fi în cea mai proastă stare şi apoi merg la IKEA şi ies de acolo cu un...

Te opreşti brusc şi ce o fi oare? Polonic roşu polonic roşu polonic roşu.

— Ies de acolo cu câteva şervete de masă şi mă simt nouă cu totul.

Pula.

— Super, e mişto să te simţi aşa.

Poate că, dacă împart un obiect cu tine, vei împărţi şi tu polonicul cu mine. Scot telecomanda de aer condiţionat din buzunar şi-mi amintesc că am visat la acest moment chiar dinainte să te am. Te uiţi la telecomandă fără să o atingi şi eu îţi spun că o poţi atinge, iar tu mi-o iei din mână. Zâmbeşti.

— Asta e tehnologie serioasă.

— E cel mai important lucru pe care îl am. Controlează umidificatoarele şi aerul condiţionat din cuşcă, explic. Dacă aş lăsa căldura să crească şi cărţile ar prinde mucegai, ar fi pierdute pentru totdeauna. Gertrude Stein e moartă şi nu mai învie ca să dea nişte autografe pe cărţi.

— Mi s-a făcut pielea de găină.

Spui asta şi zâmbeşti. Polonic?

— Ai fi un bun scriitor, Joe.

— De unde ştii că nu sunt deja?, întreb şi ţie îţi place şi continui. Familia ta cred că e tare mândră că-ţi iei diploma de masterat.

Eşti amuzată şi priveşti apa, iar eu îţi urmăresc privirea şi încă mă atingi şi mi-ar plăcea să te sărut ca să scot pula lui Benji din gura ta şi tu te joci cu părul în loc să mă ţii de mână.

— N-am o familie, zici. O am doar pe mama, şi ea e singură.

Mă uit în jur, la ceilalţi călători care merg la IKEA. Niciunul dintre ei nu ne seamănă. Cu toţii vorbesc despre mese şi mâncăruri suedeze. Noi suntem speciali. Noi ne îndrăgostim.

— Scuze, spun vorbind serios.

— Tata a murit, îmi explici.

— Îmi pare rău, spun vorbind serios.

— Nu ştiu, spui şi ochii ţi se umezesc, dar ar putea fi din cauza vântului, şi ştii atâţia tipi pe care i-ai fi putut ruga să vină cu tine, tipi de la şcoală, tipi de pe net.

Şi m-ai chemat pe mine.

— Cred că plâng uneori fără motiv. Moartea e atât de definitivă, înţelegi? S-a dus. Şi nu se mai întoarce. S-a dus.

Îţi ştergi ochii şi nu o să te las să ieşi repede din discuţia asta.

— Când a murit?

— Acum aproape un an.

— Beck.

Te uiţi la mine şi eu dau din cap, iar tu te ghemuieşti în braţele mele şi pare că ne îmbrăţişăm, ca orice alt cuplu de tineri care merg la IKEA ca să cumpere pene pentru cuib şi să mănânce chiftele supraevaluate şi nimeni în

afară de mine nu te aude cum plângi. Încerci să te retragi, dar eu te strâng, şi ochii tăi mari de Portman sunt sticloşi şi obrajii îţi sunt roşii şi e un cuplu de bătrâni vizavi, iar moşul dă din cap spre mine de parcă aş fi Captain America şi aproape am ajuns şi tu te ştergi la ochi.

Mai vreau.

Şi mai încerc:

— Şi deci, cum era, cum era tatăl tău?

Dai din umeri şi mi-ar plăcea să am cum să te întreb despre polonicul roşu, dar n-ar veni natural în discuţie şi oftezi.

— Îi plăcea să gătească. Ăsta e unul dintre lucrurile bune.

— Şi mie îmi place să gătesc, spun şi îmi promit să învăţ să gătesc.

Polonic roşu polonic roşu polonic roşu.

— E bine de ştiut, zici încrucişându-ţi picioarele. Psihologul meu ar spune că invadez intimităţi.

— Mergi la psiholog?

— Dr. Nicky, spui şi eu dau din cap.

— Oh, Doamne-Dumnezeule, Joe. De ce îţi spun toate astea? Ce naiba e cu mine?

— Nu ţi se pare că asta e o întrebare pe care ar pune-o Dr. Nicky?, întreb.

Tu zâmbeşti. Sunt amuzant.

Acum înţeleg ce înseamnă Angevine din zilele de marţi, la ora 3, marcat în calendarul de pe telefonul tău. Dr. Nicky. Bingo! Şi vorbesc serios când îţi cer să nu te simţi jenată:

— Serios, Beck, spun liniştitor. Cred că psihologii sunt super!

— Cei mai mulţi tipi nu vor să ştie chestii, spui. Majoritatea tipilor s-ar speria de mine acum. Plânsul şi psihologul şi mersul la cumpărături.

— Ştii prea mulţi tipi, decid şi tu zâmbeşti şi ştii că ai nevoie de mine şi dai din cap aprobator, ca şi cum eşti de acord cu noi, cu luminile care se văd, cu căpitanul care trage din horn.

Mă săruţi.

În filmul 500 Days of Summer, IKEA e cel mai romantic loc de pe pământ. Joseph Gordon-Levitt şi fata încep în bucătărie şi ea se comportă ca o dulceaţă cu el, se preface că-i dă să mănânce cina şi, când robinetul nu funcţionează – gluma fiind că toată aparatura e de faţadă –, Joseph sare de pe scaunul lui şi trece într-o altă bucătărie, iar ea îl adoră şi spune:

— De asta ne-am luat casă cu două bucătării.

M-am uitat la clip chiar după tweet-ul tău cu IKEA şi nu e ca şi cum sunt un prostălău care aşteaptă ca viaţa să fie ca în filme, dar merita amintit totuşi.

Viaţa de la IKEA nu e ca viaţa de la IKEA din filme.

În viaţa reală, eu nu sunt Joseph Gordon-Levitt şi trebuie să împing un căruţ metalic gigantic, să-mi fac loc printre masele de oameni în timp ce tu îmi arăţi cu degetul canapele de care nu ai nevoie, rafturi de depozitare pentru care nu ai loc şi cuptoare care sunt făcute din carton. Sunt un milion de oameni care se înghesuie în magazia asta gargantuescă modificată. E un coşmar distopic devenit realitate, unde toată mobila e tăiată din aceeaşi bucată mare şi ieftină ca dracu' de lemn, unde toate camerele au fost mobilate cu obiecte care au venit din exact aceeaşi fabrică, în exact acelaşi timp. Miroase a parfum şi a odorizant şi a căcat de bebeluş şi a băşini şi chiftele şi a ojă pentru unghii şi a şi mai mult căcat de bebeluş – nu mai ţine lumea dădace? – şi e zgomot, Beck, şi ratez jumătate dintre lucrurile pe care le spui pentru că nu te aud din cauza celorlalţi oameni. Şi, în tot acest timp, încerc cu conştiinciozitate să nu mă gândesc unde ar putea fi aşezate polonicele roşii în întinderea asta drăcească.

În 500 Days of Summer, tipa îl provoacă pe Joseph la o întrecere din bucătărie în dormitor şi camera îi urmăreşte pe măsură ce fug pe un culoar. Tipa aterizează pe saltea şi Joseph i se alătură, târându-se uşor. O posedă acolo şi ea îl doreşte, vezi bine. El îi şopteşte:

— Draga mea, nu ştiu cum să-ţi spun asta, dar e o familie de chinezi la noi în dormitor.

În viaţa reală, şi alături de noi e o familie de chinezi, dar n-au nimic în comun cu familia din film. E un băieţel care urlă şi o fetiţă care se cacă-n scutec şi băleşte. Pare că ne urmăresc, Beck, şi o să turbez dacă o să tot facă asta. Sunt aşa de al dracului de gălăgioşi şi eu nu reuşesc să te aud. Iei o pernă galbenă cu ciucuri şi înnebunesc că nu

aud ce spui. Dacă ai zis ceva important? Dacă mi-ai mărturisit ceva şi eu n-am auzit?

Te scuzi cât te strecori pe lângă chinezoaică, care s-a oprit brusc ca să examineze o masă rotundă plictisitoare. S-ar putea da la o parte, dar nu se dă. Practic, tu eşti nevoită să te strecori prin spatele unei bucăţi de căcat căreia i se spune canapea ca să ajungi mai aproape de mine. Femeia are tupeu şi vreau să-i zic asta, dar tu mă ţii de mână şi poate că nu e aşa de rău, la urma urmei.

— Pune mâna, spui şi împingi perna spre mâna mea.

Mă uit şi văd chiloţeii tăi negri sub cureaua de la jeanşii albi. S-au întins de la atâta maimuţăreală şi tu mă ţii de mână şi respiri şi nu miroşi deloc ca IKEA şi, pur şi simplu, mi se scoală.

— E moale, nu-i aşa?

— Da, răspund.

Tatăl chinez loveşte cu pumnul în masă. Bam! Suntem amândoi surprinşi şi momentul încetează când scapi perna. Dacă am fi fost în 500 Days of Summer, nu l-am fi auzit din cauza duetului Hall & Oates, care ar fi cântat doar pentru noi. Ridici altă pernă, una roz. O apeşi pe palma mea.

— Dar de asta ce zici?

Sunt sclavul tău şi tu ai părul prins în coc şi nu te uiţi la mine, chiar dacă eu mă uit la tine şi zâmbeşti şi nu îţi iei ochii de pe mâna mea care e pe pernă şi şopteşti:

— Cred că asta e numai bună.

— Şi eu cred, susur.

Abia am reuşit să te aud în ultimele ore şi acum vocea ta e divină. Mi-a fost dor de ea. Te uiţi la mine cu ochii tăi dulci.

— Se simte foarte plăcut, ştii?

— Da, spun şi chiar aşa e.

— Şi poţi să spui când ceva e plăcut pentru că majoritatea lucrurilor sunt oricum neplăcute.

— Da!

Îţi răspund cu speranţa că vorbim despre noi, nu despre un gunoi suedez de doişpe dolari, dar tu nu mă priveşti, încă nu mă laşi acolo cu totul. Aşa că bag pula. Totul e foarte plăcut şi eu o să intervin.

— Auzi, Beck?, întreb.

— Da?, spui cu ochii tot pe pernă, nu pe mine.

— Te plac.

Zâmbeşti.

— Da?

— Da, îţi răspund şi îmi pun mâna pe umărul tău şi acum mă priveşti.

Suntem atât de aproape unul de celălalt că acum îţi văd porii pe care încerci mereu să-i micşorezi şi îţi pot vedea sprâncenele pe care nu le-ai pensat în dimineaţa asta, pentru că în dimineaţa asta nu ştiai că o să mă vrei. În

dimineaţa asta te-am urmărit pregătindu-te în fix 5 minute.

— Deci luăm perna?, întrebi.

— Da, răspund ştiind că nu va mai trece mult până să ajung în tine.

Tocmai am făcut un pact pe care amândoi îl ştim şi nici nu ştiu cine apucă mâna cui. Ştiu doar că ne ţinem de mână şi tu ţii şi perna şi ne vânturăm dintr-un dormitor în altul şi acum tu mă ajuţi pentru că ai o mână pe căruţul de cumpărături. Suntem împreună implicaţi, unul lângă celălalt, navigând ca un cuplu de bătrâni, ca un cuplu nou şi ştii ce, Beck?

Se pare că IKEA e destul de-a dracului de minunată.

Apuci baza unei chestii numite pat HEMNES şi te uiţi la mine.

— Ăsta merge?

— Dap, răspund şi tu dai din cap.

Vrei să-mi placă patul tău. Ştii că va fi patul nostru şi iei un mic creion din buzunarul de la spate şi îţi notezi numerele şi literele.

Îmi înmânezi notiţa şi zâmbeşti.

— Adjudecat!

Unele fete ar avea nevoie de o zi întreagă aici, dar tu eşti incredibil de decisă şi sunt înnebunit după tine. Mă ciupeşti de obraz şi-mi ceri să iau loc „pe noul meu pat” şi tu fugi

la baie şi poate că te pişi, poate că nu. Dar trimiţi un e-mail către un tip pe care l-ai angajat pe Craigslist ca să-ţi asambleze noul căcat:

Salut, Brian, sunt Beck, cea cu anunţul. Îmi cer scuze, dar trebuie să anulăm. Iubitul meu şi-a luat zi liberă ca să mă ajute el. Scuze! Beck

Iubit. Când ieşi din baie, pleoapele tale sunt puţin roşii de la munca rapidă făcută asupra sprâncenelor şi buzele sunt rujate şi ţâţele îţi sunt puţin mai sus şi zâmbeşti şi aproape aş crede că ţi-ai frecat-o puţin acolo şi inspiri adânc şi baţi din palme.

— Deci acum pot cumpăra nişte chiftele?

— Nu, răspund. Dar pot să-ţi cumpăr eu chiftele.

Zâmbeşti pentru că sunt iubitul tău. Tu ai spus aşa, Beck. Aşa ai făcut. Parcăm căruţul de cumpărături în afara zonei de cafenea şi nivelul zgomotului de aici e prea de tot şi mai e şi coadă, dar tu promiţi că merită aşteptarea. Trăncăneşti continuu despre chiftele şi afurisita de familie de chinezi e chiar în faţa noastră şi cum de au ajuns aici primii? Le ia o veşnicie şi sunt în faţa noastră, la coadă şi în viaţă – căsătoriţi, cu copii. Apar norii din capul meu pentru că nu ai spus iubit unei prietene, ci unui tip la întâmplare de pe Craigslist. Dacă n-ai vorbit serios? Dacă ai ales atât de repede pentru că te-ai uitat înainte la paturi pe internet? Dacă nu îţi pasă de ce cred eu? Dacă nu te gândeşti că ar fi fain să împarţi patul ăsta cu mine, să-ţi faci o familie cu mine? Tatăl chinez se mişcă prea încet şi nu mai suport, aşa că mă întind peste braţul lui şi apuc celălalt polonic pentru chiftele. Polonic. Îmi aruncă o privire bolnavă şi tu îţi ceri scuze ca şi cum eu aş fi tipul

rău de la coada asta, din lumea asta, şi tu încă nu mi-ai spus nimic despre polonicul roşu. Mă priveşti.

— S-a întâmplat ceva, Joe?

— Erau nepoliticoşi.

— Doar e aglomerat, spui gândindu-te că sunt dur şi chiar sunt.

— Îmi cer scuze, îţi spun.

Îţi pică falca şi gura ţi se deschide şi apoi se închide şi ai ochii larg deschişi şi eşti nelămurită. Torci.

— Îşi cere scuze când greşeşte şi mă lasă să mă uit două ore la canapele de care nu am nevoie? Joe, eşti real?

Radiez. Pe bune. Mama chineză îmi îndepărtează mâna brutal ca să apuce un şerveţel, nici măcar nu reacţionez. Nu trebuie să îmi reţin furia pentru că nu sunt furios. Tu alegi chiftelele şi eu plătesc (sunt iubitul tău!) şi tu alegi o masă la care te urmez. În sfârşit, ne aşezăm.

— Ştii, Joe, în mod clar te ajut să asamblezi patul.

— Sigur că aşa vei face, domnişorică.

Tu tai o chiftea în două şi arunci jumătate din ea la tine în gură şi clefăi, mmmmm. Acum e rândul meu şi tu apuci cealaltă jumătate, iar eu deschid gura. Sunt foca ta, deschid gura şi tu arunci în ea cealaltă jumătate şi eu clefăi, mmm. Familia chineză ne întrerupe, iar, când băiatul târăşte o spatulă pe masa albă, ceea ce îmi aminteşte că încă nu mi-ai spus despre polonicul roşu şi,

brusc, chiftelele au gust de căcat. I-ai spus lui Benji despre polonic. Mie de ce nu?

— Eşti bine, Joe?

— Da, mint. Tocmai mi-am dat seama că trebuie să mă ocup de nişte comenzi online la librărie.

— De fapt, asta e chiar bine, spui. Pot face duş şi apuc să curăţ un pic, iar tu vii când termini.

Tot ce ai spus e ideal, dar tot nu ai menţionat polonicul roşu şi, din ce ştiu, n-o să o faci vreodată. Preiau eu controlul.

— Doar că trebuie să iau şi eu ceva de aici.

— Serios?, întrebi de parcă e aşa de greu de crezut. De ce anume ai nevoie?

Nu pot spune polonic.

— O spatulă.

— Spatulă pentru Joe, spui. Sună ca titlul unei cărţi sau ceva.

Familia chineză se târăşte pe lângă noi, îndreptându-se spre următoarea lor destinaţie din jungla asta de plastic. Te uiţi cu dorinţă la ei şi la căruţul lor plin şi ne punem iar în mişcare. Mă uit după indicatoarele spre USTENSILE DE BUCĂTĂRIE şi tu oftezi.

— Sunt frântă.

— Doar să iau şi eu spatula şi imediat plecăm.

Tu ţi-ai terminat treaba, leneşo.

— Eu pot rămâne aici, cu căruţul.

— Te deranjează să vii?, întreb. Ultima pe care am luat-o a fost complet de căcat.

Mă urmezi la USTENSILE DE BUCĂTĂRIE şi merg încet şi sper ca spatulele să fie aşezate chiar lângă polonice. Văd polonice roşii şi îmi tresaltă inima. Nu reacţionezi la ele. Ai nevoie de un impuls. Ridic unul.

— Poate iau numai chestii roşii, spun. E plictisitor?

Te uiţi la polonicul roşu.

— E foarte, foarte ciudat.

— Ce?

Şi acum, în sfârşit, alinţi polonicul roşu din mâna mea şi-mi spui povestea polonicului tău roşu. Erai o fetiţă mică într-un pătuţ micuţ şi mirosul de clătite te trezea în fiecare duminică dimineaţa. Tatăl tău folosea un polonic roşu special doar duminicile. Cânta fiecare melodie din top 40, nenorocea versurile, vă făcea pe tine şi pe fratele tău şi pe sora ta să râdeţi fie iarnă, primăvară, vară sau toamnă, iar în serile de sâmbătă nici nu puteai adormi de entuziasm că urma dimineaţa de duminică. Iar apoi, el a început să bea. Şi duminicile acestea s-au îndepărtat şi polonicul roşu a rămas în sertar şi clătitele mamei tale erau grase şi arse sau umede şi nefăcute şi tatăl tău plecase, dar polonicul era încă acolo şi clătitele proaste miros la fel ca cele bune şi el e mort acum, aşa că nimeni nu-ţi va mai face vreodată clătite. Nu e nimic scârbos la povestea ta dulce şi

tristă şi-mi bag pula-n Benji pentru că te-a făcut să te simţi aşa prost.

— Polonicul ăla încă e acolo şi-n ziua de azi, în casa noastră, ca şi cum tata s-ar putea întoarce, spui. Viaţa e răutăcioasă.

Îţi cuprind umerii cu braţele şi te uiţi la mine, aşteptând. Îţi spun:

— Îl iau pentru tine.

— Joe.

— Fără dacă, şi-uri şi dar-uri.

Lumea se opreşte şi ochii îţi sclipesc. Toţi Benji-i de pe lumea asta nu înţeleg ce vrei tu, adică pe cineva care să-ţi facă clătite. Ţie nu îţi pasă de bani. Tu nu vrei să fii plesnită la fund. Tu vrei iubire. Tatăl tău avea un polonic roşu şi acum eu am un polonic roşu şi eu o să-ţi fac clătitele pe care le vrei atât de mult, clătite de care n-ai mai gustat de când a murit el. Îţi lasă gura apă şi mi te supui, moale.

— Bine, Joe.

Apuci un polonic argintiu.

— Început nou, spui şi ai dreptate.

Sunt iubitul tău.

15

TRAVERSEZ Seventh Avenue şi zâmbesc la fiecare trecător în parte. Sunt fericit. Nici măcar nu mă gândesc că merg. E ca un vis şi, dacă aş începe să cânt şi să dansez, nu aş fi surprins dacă toţi necunoscuţii s-ar aşeza în linie şi m-ar urma. Ce zi magică, şi acum mă gândesc la tine, cum stai la tine acasă, făcând duş şi epilându-ţi picioarele ca să fie drăguţe şi moi pentru mine, spălându-ţi cartilajele din chiftele de pe dinţii tăi frumoşi. Abia aştept să te ating toată şi sunt lipsit de griji ca un tip dintr-o reclamă la bere pe măsură ce cobor pe Bank Street.

E chiar posibil să facem sex în seara asta şi nici nu mă gândisem că vom ajunge aici atât de repede. Dar Benji încă există şi i-am pus o salată de 20 de dolari şi o sticlă de Home Soda în sertar, aşa că va fi bine ore întregi. Sunt liber şi-ţi urc scările, la propriu, apăs soneria şi aştept să vii ţopăind spre uşă, ceea ce şi faci.

— Entrez vous.

Chicoteşti şi intru în hol şi chiar se întâmplă, o să ne futem. Părul tău e umed şi porii au dispărut şi nu ai sutien sub maieul ăla şi nici chiloţei sub pantalonii sport largi şi nu porţi nici şosete.

— Sunt un pic dezorganizată, spui când deschizi uşa şi vreau să-ţi spun că ştiu că eşti, dar nu o fac.

— Nu e chiar atât de rău, spun şi nu sunt sigur unde mergem.

E un spaţiu ciudat aici când eşti şi tu în el şi e atât de mic încât cred că e făcut doar pentru o persoană. Tu stai în faţa mea, cu mâinile sprijinite pe şolduri, te uiţi la toate chestiile de fete întinse peste tot, reviste şi cutii de

chibrituri, sticle goale de apă cu vitamine, vouchere şi bonuri, cărţi nou-nouţe, necitite, amestecate cu cărţile mult-iubite, ferfeniţite şi zdrenţuite. E un teren minat cu căcaturi şi poate că de asta te şi holbezi la tot. E o chicinetă în faţă, pe stânga, şi un nou prăjitor de pâine şi cutia de la prăjitorul nou e pe jos şi ţie chiar îţi plac lucrurile noi. Uşa de la baie e imediat la stânga, lumina e aprinsă şi ventilatorul funcţionează, iar eu întind mâna şi-l opresc. A fost ciudat să fac asta, ştiu, şi tu eşti îngrozită şi slavă Domnului că mă placi cât să glumeşti cu asta şi râzi.

— Deci da, Joe, dă-i drumul, simte-te ca acasă, spui croindu-ţi drum pe terenul minat, treci de televizor şi intri în dormitor.

Îmi scot jacheta şi o atârn pe cuier. Te întorci şi îţi încreţeşti nasul spre mine.

— Treci aici, spui.

— Da, domnişoară, spun şi calc pe un afurisit de umeraş care se rupe, dar eu nu mă opresc.

Camera ta. E o sticlă de vodcă pe podea şi două pahare noi (nu de la IKEA) şi un pahar de carton cu gheaţă pe care-l iei şi mi-l arăţi.

— Ca în ghetou, nu?, râzi.

— Nah, ghetou era dacă aveai îngheţata în şerveţel de hârtie.

Chicoteşti şi torni gheaţă şi vodcă în ambele pahare şi te aşezi jos, lângă pat. Se aude muzică, Bowie de la întâlnirea

noastră şi-mi faci semn să şed, aşa că mă aşez vizavi de tine.

— Într-o zi o să fiu genul de fată care are mereu amestecurile deja făcute în frigider, spui.

— E bine să ai ţeluri.

Îmi zâmbeşti şi genunchii tăi se mută mai aproape de ai mei şi eu mă aplec spre tine şi, când îmi iau paharul, îţi ating mâna intenţionat.

— Merci.

— N-ai de ce, şopteşti şi cumva, ca o balerină, ca un covrig, îţi relaxezi picioarele şi le întinzi şi acum stai ca un yoghin, cu picioarele goale împreunate.

Sorbi din vodcă şi te uiţi înspre tavan.

— Urăsc toate semnele alea.

— Nu, Beck, asta e o clădire veche. Semnele înseamnă istorie.

— Când eram mică, voiam pereţi din sticlă. Ştii cutiile alea de sticlă texturată? Din anii ’80, gen?

— Ţie îţi plac lucrurile noi, spun.

Eşti rapidă la a-mi da o replică.

— Iar ţie îţi plac cele vechi, Joe.

— Îmi place aici, spun şi privesc prin cameră.

E mai mică decât îmi amintesc sau poate doar e cald. Te vreau.

— Crezi că o să încapă aici noul tău pat?

— Am avut unul matrimonial înainte.

Nu ai dreptate pentru că vechiul tău pat era unul dublu şi abia încăpea, dar nu te pot contrazice. Îţi lingi buzele.

— Deci, pot fi asistenta ta?

— Nu, răspund. Dar poţi fi ucenica mea.

Mereu îţi spun lucrul potrivit, ceea ce merge chiar la ţintă. Ţie îţi plac cuvintele şi eu ştiu cuvinte şi ciocnim fără motiv, lăsăm băuturile deoparte şi eu mă ridic primul. Îţi ofer o mână ca să te ajut şi încă te ţin de mână, acum de amândouă mâinile. De data asta nu îmi dai drumul şi mi se scoală şi tu m-ai prins cu spatele la fereastră şi aud frunzele fremătând în copaci. Maşinile se grăbesc pe West Fourth, chiar prin interiorul meu. Simţurile mele, Beck, mă porneşti cu totul, la propriu, iar vântul îmi bate în spate prin fereastră. Îmi apuci mâinile şi le laşi să alunece în jos pe şoldurile tale, ghidându-mă. Îmi manevrezi degetele, unul câte unul, pe după elasticul pantalonilor tăi sport şi oricine trece pe afară ne poate vedea şi-mi duci mâinile tot mai jos şi fundul tău e moale şi totuşi ferm şi rotund şi îţi apuc curul şi tu dai drumul mâinilor mele şi tu le ridici pe ale tale şi le înfăşori în jurul feţei mele şi se întâmplă.

Sari şi te agăţi de mine şi aş putea merge de aici până în China cu tine înfăşurată aşa în jurul meu şi îţi străbat camera mică şi te sprijin de perete şi te sărut şi îţi strâng curul şi-mi plac călcâiele tale pe care le simt pe spate şi

patul tău din cutie şi se aude un sunet oribil la uşă, metal pe metal şi un mic fluier şi picioarele tale cad din nou pe podea şi-mi aranjezi părul şi la uşă e cineva.

— Mama ta e aici?, spun cât îţi umezeşti degetul ca să-mi aranjezi o sprânceană.

— Nup, e Peach, îmi explici.

Deci aşa stă treaba şi tu te îndepărtezi. E totul atât de greşit şi ăsta era momentul nostru şi tu alergi la uşă şi o laşi pe Peach să intre şi pe tine nu te pot auzi, dar sigur că o aud pe ea.

— Ce ai păţit la păr?

Tu spui ceva.

Ea mârâie.

— Doar nu te fuţi cu montatorul de pe Craigslist acum.

Tu iar spui ceva.

Ea mormăie.

— Beck, desertul trebuie să vină după cină. La ce ţi-e mintea când nici măcar nu a apucat să-ţi monteze patul?

Acum spui tare şi răspicat:

— Joe!

Vin când sunt chemat şi dau din cap a salut către Peach şi ea mimează un zâmbet.

— Salut, Joseph, spune. Scuze că vă stric petrecerea, dar mica noastră prietenă a angajat iniţial pe cineva ca să-i facă patul şi, eu fiind cea mai bună prietenă, ştiu că e datoria mea să vin aici în caz că muncitorul angajat era vreun nebuuuun.

— Ei, surpriză!, exclam şi tu râzi, dar Peach nu râde şi frate, vodca aia a fost tare.

Te priveşte.

— Pot să mă piş?

— Desigur, spui. Ai o criză?

— Da, am, răspunde şi îşi scoate tenişii şi mirosul picioarelor ei auto-suficiente şi transpirate acaparează apartamentul şi acum îşi scoate bluza pufoasă şi roz peste capul ei de păsărică şi o aruncă pe jos, nu pe cuier.

Mă fixează.

— Joseph, spune. Ştiu că asta e ceva mai mult decât ai vrea să ştii, dar am o boală rară la vezica urinară care se numeşte cistită interstiţială şi când îmi vine să mă piş, trebuie să mă piş neapărat.

— Chiar te rog, spun şi ea dă năvală în baia micuţă fără să aprindă lumina.

Îţi cunoaşte casa. Ştie că, dacă aprinde lumina, porneşte şi ventilatorul din baie şi nu ne mai poate auzi. Nu are încredere în mine. Dar probabil că nu are încredere în nimeni.

Dau să spun ceva, dar tu îmi spui şşşt şi-mi faci semn să te urmez în dormitor şi acum eşti schimbată.

— Îmi pare atât de rău, Joseph, îţi scapă. Joe.

— E ok. Peach e bine?

— Ai auzit vreodată de CI?

— C... ce?

— Cistită interstiţială, spui şi devii brusc treaba celei mai bune prietene, îţi strângi părul la spate cu un elastic şi desfaci o foarfecă şi o înfigi în cutie.

Iau foarfeca şi termin treaba şi tu torni mai multă vodcă pentru tine, nu şi pentru mine, nu mai facem sex şi nu mai eşti ucenica mea. În loc de asta, scot cadrul patului şi buloanele şi şurubelniţa în L şi toate micile piese le scot din cutie şi tu te apleci pe fereastră şi fumezi o ţigară aşa cum faci uneori. Îmi spui mai multe decât aş fi vrut vreodată să ştiu despre cistita interstiţială şi nu acesta e modul în care trebuia să decurgă totul.

— Deci e groaznic pentru ea, spui. Nu poate bea apă normală, doar Evian. Aproape toate mâncărurile îi irită vezica şi e imposibil de prevăzut când sau ce sau de ce sau cum. Nu poate mânca deloc fast food şi, dacă bea alcool, trebuie să fie ceva cu pH foarte mare, cum e Ketel One sau Goose, în special de pere, pentru că perele sunt delicate cu vezica. Oricum, săraca fată suferă. Lumea crede că e răsfăţată, dar dacă mănâncă chestii ieftine, vezica ei se poate rupe, la propriu, gen.

— La petrecere bea shot-uri de Jäger!, remarc.

— Joe, nu fi aşa.

— Îmi cer scuze, dar sunt confuz.

— E o boală complicată, spui şi eu iar îmi cer scuze şi tu mă ierţi şi vii alături şi mă mângâi şi mă săruţi pe cap, dar apoi te întorci pe pervaz şi eu n-am semnat nicăieri că asamblez patul ăsta singur.

Mi-e dor de tine. Mâinile mele erau în pantalonii tăi şi acum nici măcar nu te mai uiţi la mine şi tot vorbeşti.

— Uneori, dacă ia o anume pastilă şi îşi protejează vezica cu o grămadă de brânză sau lapte de capră şi cu suc de pere presat, poate, ştii tu, poate băga şi alte chestii, ca Jäger sau produse din grâu.

— E nasol să fii în locul ei, spun şi instrucţiunile pentru pat sunt ilustraţii.

Singurul cuvânt de pe toate cele opt pagini ale broşurii e IKEA. Nu am memorie vizuală şi ţigara ta face să-mi fie rău.

— Chiar e, răspunzi. Şi le iubesc pe Lynn şi Chana, dar ele sunt aşa de rele cu ea. Adică ele mereu vor la pizza sau în locuri cu whiskey şi ele ştiu că Peach nici nu se poate atinge de chestiile astea, dar tot fac planuri. Şi nu e chiar frumos din partea lor.

— Nu poate mânca nimic dintr-o pizzerie?, întreb şi ştiu că n-aş fi băut vodca aia dacă ştiam că urma să fie nevoie să mânuiesc o şurubelniţă.

Credeam că o să asamblez patul de dimineaţă, după ce m-aş fi trezit cu tine dezbrăcată în braţele mele pe canapeaua din sufragerie.

— Beck!, strigă Peach.

Şi plânge şi se preface, iar eu sunt sigur de asta, dar tu scoţi ţigara (şi nu o stingi de tot, trebuie să termin eu treaba) şi fugi la ea fără să zici măcar la revedere.

Bogaţii sunt dificili. Eşti atras în idiosincraziile şi dramele lor. Îţi asamblez patul încet şi cânt abia auzit, laolaltă cu Bowie şi durează mult, mult, mult şi tu eşti acolo cu ea şi nu pot auzi ce vorbiţi voi două şi niciodată în viaţa mea nu m-am simţit mai singur de-atât şi acum strâng ultimul şurub la patul tău. E mult prea mare pentru camera asta, aveam dreptate. Iau salteaua sprijinită de perete şi o las să cadă pe noul cadru de pat în loc să o aşez cu grijă. Vreau să vii aici şi să baţi din palme şi să-mi admiri munca. Dar, în loc, îmi dai un SMS din baie:

Îmi pare ATÂT de rău, Joe. Peach se simte super rău şi nu vreau să o las singură. Pot cumva să te rog tare mult să ne ajuţi cu ceva?

Ce pot să fac decât să-ţi scriu înapoi:

Orice.

Acum mă strigi şi eu vin până la uşa băii. Nu o deschid. Şi nici tu. Ciocăni.

— La dispoziţia dumneavoastră, doamnelor.

Deschizi uşa extrem de puţin şi zâmbeşti.

— Te-ar deranja să te duci la magazin şi să iei o sticlă de Evian şi o pară şi nişte gheaţă?

— Merg, sigur. Să iau cheile de la intrare?

Dai să spui că da, dar apoi ea te ghionteşte, cred, şi-mi spui să sun când revin. Nu te sărut de la revedere.

Mi-e clar, pe măsură ce trec de casa lui Graydon Carter şi respir aerul din West Village. Benji trebuie să dispară. Peach e cea mai bună prietenă a ta, aşa că ai voie să fii excesiv de tolerantă cu căcaturile ei, dar ai chestia asta în tine, Beck. Şi nu e vina ta, cu toţii avem câte ceva. Dennis Lehane i-ar spune cod Ivy League prost aplicat şi ar avea dreptate. Întotdeauna vei alege Peach-urile şi Benji-i din lumea asta în loc să mă alegi pe mine, pentru că eşti loială grupului. Aleg cea mai mică sticlă de Evian şi cea mai urâtă pară şi o pungă de gheaţă de 2 dolari şi o pereche de mănuşi de cauciuc de care o să am nevoie.

Îmi târâi curul transpirat şi înţepenit înapoi la tine şi nu îmi deschizi când sun. Vii tu la uşă şi iei sacoşa de plastic.

— Nu e în stare de musafiri, spui.

— Înţeleg, zic eu. Tu eşti bine?

— Da, eu sunt bine. Şi la fel e şi patul meu.

Zâmbeşti şi mă pupi rapid pe buze şi Peach te strigă, aşa că fugi înapoi la ea, iar eu traversez oraşul ca să ajung la librărie, cu tot binele de azi şi cu toată bucuria de iubit umbrite de cât de mult urăsc oraşul ăsta pentru că e deţinut de oameni ca Benji şi Peach. Până nu ajung la librărie nu îmi dau seama că am uitat mănuşile de cauciuc

în sacoşă. Dacă întrebi, o să-ţi spun că aveam de gând să-ţi fac curat în baie. O să mă crezi. Ştiu cum să fac eu chestiile astea, chiar ştiu.

Merg la magazinul meu de pe colţ care nu e aşa drăguţ ca magazinul tău de pe colţ şi iau alte mănuşi de cauciuc şi ulei de arahide şi apoi merg la Dean & DeLuca pentru a lua un latte cu soia. Mă întorc la librărie şi torn o lingură sănătoasă de ulei de arahide în latte-ul cu soia. Benji minte despre orice. Aşa că probabil minte şi despre alergia lui la arahide, dar cine ştie? Poate că o să am noroc.

16

MAJORITATEA oamenilor cred că Stephen Crane a scris The Red Badge of Courage despre război. Dar nu e aşa. Şi-a bazat descrierile pe experienţa de pe terenul de fotbal din şcoală. Crane era un fel de fătălău în tinereţe, mereu bolnav şi niciodată activ. Nu a fost niciodată la război; doar a fost bătut de echivalentul american precoce al Căcatului de Clay Matthews. Trebuia să-i fi văzut faţa lui Benji când i-am povestit asta, Beck. Ştia cartea pe interior şi exterior, dar nu ştia nimic despre Crane, nu avea habar că Crane era plin de dispreţ faţă de sine pentru că veteranii îl credeau pe cuvânt. Şi şi-a cam petrecut majoritatea zilelor rămase sinucigându-se încetişor, înrolându-se în război după război şi încercând să se revanşeze pentru că a fost tânăr, deştept şi norocos.

— E ireal, s-a minunat Benji, dând din cap.

— Ce e ireal e că iubeşti cartea aia atât de mult, dar niciodată n-ai vrut să ştii nimic despre autorul ei.

Atâta lucru e adevărat: Benji nu minţea; este, adică era alergic la arahide. A murit deştept. A murit cu încredere şi mândrie şi cine zice că viaţa trebuie trăită vreme de 80 de ani? El a învăţat, ştii? Câţi oameni se duc simţind că abia atunci ating apogeul? Cei mai mulţi oameni mor bătrâni, plini de dureri şi regrete. Sau tineri şi plini de droguri şi auto-suficienţă – sau pur şi simplu din ghinion. Dar Benji a avut parte de privilegiul suprem; a murit cu o inimă care începuse să se deschidă, cu o minte care se îmbunătăţea. Benji nu mai era bun la a fi Benji, Beck. Tu ştii asta, mai presus de oricine altcineva. Uită-te la cum te trata şi uită-te la cum se îngrijea faţă de propriul corp. Capcana pe care i-am întins-o a fost o cale de ieşire din capcana în care se născuse. I-am creat o lume în care nu putea fura, unde cuvintele lui contrafăcute nu mai contau. I-am luat drogul.

Mă uit peste apa dinspre IKEA, în zare. E cel mai nebun lucru, Beck. Depozitul despre care mi-a spus Benji, cel de la care mi-a dat cheia-card? E chiar lângă IKEA. Trebuie să te bucuri şi de lucrurile mici şi sunt curios ce ar avea de spus Paul Thomas Anderson despre această „coincidenţă”.

E mai uşor să pricepi lucrurile când eşti pe mare, pe un râu care ar putea să te omoare dacă ar vrea. Îţi aduci aminte că suntem nimic în comparaţie cu alte elemente, suntem ţărână, Beck, şi în ţărână ne întoarcem. Ţărâna care a fost Benji e într-o cutie IKEA, o rămăşiţă a călătoriei noastre. Îi spun însoţitorului de pe feribot că lipseau nişte părţi din ce am cumpărat şi că produsul din interior nici nu seamănă cu imaginea de pe cutie. De fapt, cutia asta are înăuntru rămăşiţele lui Benji. Şi nici nu ţi-ar veni să crezi prin câte

am trecut; un om nu se dezintegrează pur şi simplu ca să devină praf.

Acum două zile te stresai în legătură cu Halloween-ul. Urma să fii Prinţesa Leia (chiar eşti o uşuratică), şi tot făceai poze, ţie şi prietenilor tăi, şi te îmbătai mult. Nu mi-ai cerut să fiu Luke Skywalker şi, dând pe repede-nainte, o să avem nişte dispute tare amuzante legate de sărbătorirea Halloween-ului.

Şi tot acum două zile am început şi eu să mă stresez pentru că nu ştiam ce să fac cu corpul lui Benji. A trebuit să-l pun pe Curtis să lucreze în draci pe durata Halloween-ului şi a trebuit să învăţ cum se arde un corp. Curtis a fost maleabil; drogalăii trebuie să-şi cumpere droguri şi răspund bine la solicitările de a face ore peste program. Şi mi-am dat seama cum să procedez cu Benji după ce am găsit online informaţii despre incendierea în siguranţă a lucrurilor în curtea din spate. Dar nu era ceva ce aş fi putut face în oraş, aşa că am luat maşina domnului Mooney până la Jones Beach şi am găsit o ascunzătoare bună. Arderea necesită timp. Trebuie să întreţii focul o eternitate şi nu e deloc munca ideală. Cenuşa lui Benji a fost osoasă, aşa că nu ai vrea să o torni printr-o strecurătoare! O ardere cum se cuvine cere timp şi câteva chimicale, dar eu cred că m-am descurcat onorabil, date fiind circumstanţele. Şi mi-a păsat suficient cât să îl pun în cutie şi să-l aduc înapoi acasă, când majoritatea oamenilor aflaţi în locul meu l-ar fi lăsat acolo, pe insulă. Zâmbesc un pic când mă gândesc la asta, pentru că tu nu eşti chiar Prinţesa Leia (cocurile tale erau mult prea mici), şi eu nu sunt chiar un angajat la pompe funebre. Există o simetrie de un anume fel, şi-mi place.

— Cât a costat?, întreabă marinarul prietenos.

— 80 de dolari, dacă-ţi vine să crezi.

Dă din cap şi pipăie puţin cutia cu Benji.

— Iau şi pielea de pe oameni. Dar fetelor le place la IKEA.

— Aşa am ajuns eu în situaţia asta, de fapt!, explic şi râdem şi îi dau 10 dolari bacşiş şi e fericit cu adevărat că a primit genul ăsta de bacşiş şi tu ştii că nimeni, niciodată, nu i-a lăsat bacşiş.

Ne croim drum spre ţărm şi el are o ţigară după ureche şi ţine odgonul şi-l strânge şi-l pregăteşte pentru a-l arunca şi-mi spune că o să mă ajute el să duc cutia cu Benji înapoi la IKEA, dar eu îi spun că mă descurc.

— Bucură-te de ţigară, tipule!, îi spun. Doar o dată eşti pe aici.

— Sau fac drumuri dus-întors de şase ori pe zi, râde.

Cardul-cheie funcţionează. Benji a avut dreptate. Depozitul e unde a spus că va fi şi nu am avut nicio problemă în a intra pentru că nimeni nu mai vrea să angajeze oameni. Pe vremea mea, ar fi fost un gardian şi un pitbull şi întrebări.

Cine eşti?

Ce ai în cutie?

Cine ţi-a acordat acces la acest depozit?

Unde ai dovada acordării accesului?

Poţi să mi-l dai la telefon pe domnul Crane?

Îl poţi chema aici pe domnul Crane?

Şi răspunsurile mele nu ar fi fost suficient de bune şi eu n-aş fi ştiut atunci ce să fac cu cutia cu Benji. Dar a fost generos în ultimele lui zile pe pământ. Ştia că voi intra fără probleme şi cred că voia să se odihnească aici. Cred că voia să fie reunit cu Rolex-urile furate şi costumele şi argintul, chestiile pe care a fost dresat să le respecte şi chestiile de care nu avea coaie să se despartă. Urma să fie un materialist nefericit pentru totdeauna. L-am salvat de ani în plus de chin.

Deschid două sticle de Home Soda, una pentru mine şi cealaltă pentru Benji, şi pe a lui o sprijin de cutie. Îţi spun eu, Beck, căcatul poate avea gust divin din când în când, dacă guşti din lotul potrivit. Îmi pun mănuşile şi curăţ şi ascult cum scade intensitatea bulelor. Observ o pălărie de marinar Mount Gay Rum Figawi Sailing din 2006 cu numele Spencer Hewitt cusut sub cozoroc. Copiii bogaţi au numele cusute peste tot pe haine pentru că se înfrăţesc cu rahaţi de cleptomani ca Benji şi dădacele lor tot au nevoie să li se reamintească cum să-i strige. O probez. Îmi vine şi decid să o păstrez. Am nevoie de ea, Beck. E roşu de Nantucket, acum decolorat până la o nuanţă de roz trandafiriu, sensibilă până în detaliu, cumva regală în ciuda faptului că e defectă, exact ca tine.

17

TU nu ştii că eşti în doliu. Tu nu ştii că Benji e mort. Nu ai avea de unde şti. Dar eşti dusă, Beck. Ai petrecut toată săptămâna frecând menta şi uitându-te la filme cu Peach. Nici nu poţi merge să iei cafea fără să dezbateţi avantajele

celei de la Starbucks, de la Dunkin' Donuts şi pe „muncitorii drăguţi" de la magazinul de pe colţ. Am încercat să ne vedem, dar acum eşti toată dedicată lui Peach.

Nu poţi să îţi menţii părerea nici în legătură cu un afurisit de film. Când am fost la Corner Bistro, ai spus că iubeşti Magnolia şi apoi mi-ai povestit despre relaţia ta de iubire-ură cu California şi cu visul tău de a-l întâlni pe Paul Thomas Anderson ca să-i spui cât de al naibii de deştept e. Şi eu am fost de acord cu tine. Dar Peach îţi spune că filmele lui sunt constipate şi judgy şi tu i-ai dat dreptate! Şi judgy nici măcar nu e un cuvânt şi tu cică eşti scriitoare. Încerc. Te întreb ce mai faci şi tu îmi spui că te uiţi la Magnolia şi apoi ce faci? Îmi spui că e judgy. Tu nu crezi asta. Peach crede asta. Şi încerc să mă văd cu tine, dar îmi zici că eşti bolnavă.

Tu nu eşti bolnavă, Beck. O rogi pe Peach să mergeţi la cumpărături, să luaţi masa în oraş. Ea spune că nu. Ea spune că e bolnavă. Dar am urmărit-o. Trebuie să ştiu de ce ţine aşa de tine, aşa că am urmărit-o mergând la firma ei de arhitectură şi apoi la prânz şi pupând oamenii în semn de salut şi cumpărând salate de la Cobb toată săptămâna asta futută, Beck. Nu e bolnavă. Te rog să ieşim la o plimbare, la o cafea, la o supă, la orice. Şi mereu răspunzi la fel:

Încă sunt bolnavă. J

Dorm. Sunt şase zile de când s-a prăpădit Benji şi încă nu te-am văzut. Măcar nu visez, cel puţin nu din câte îmi amintesc.

Lumea e un loc mai bun când mă trezesc pentru că, în finalul finalului, te-ai certat cu Peach. Ea ţi-a spus că e de părere că psihologul tău nu e bun şi tu i-ai luat apărarea psihologului şi ţi-ai luat şi ţie apărarea. Sunt mândru de tine. Şi partea cea mai bună este că, acum că ţi-au venit minţile la cap, tu eşti tu pe care o ştiu şi pe care o iubesc. Mi-ai scris aşa în miez de noapte:

Ok, ştiu că sunt prea multe cuvinte şi că e mult prea târziu, dar simţi vreodată nevoia de a spune tuturor din viaţa ta să se ducă dracului? Nu vreau să fiu tipa aia care se plânge de prietenele ei, dar acum trebuie să spun... prietenele mele sunt nişte nenorocite! Încerc atât de mult să le ţin unite, vezi foarte bine asta, şi ele se tot ciondănesc şi-mi fac viaţa imposibilă şi Chana nu vine nicăieri dacă vine şi Peach şi Peach nu merge nicăieri dacă e happy hour acolo pentru că ea crede că orele cu preţuri speciale la băuturi scot la suprafaţă toţi căcaţii din societate. Ideea e... acum e 5 dimineaţa şi eu nu mi-am terminat tema care trebuie discutată azi la seminar şi mrrr, ştii? Şi e tipa asta, Blythe, monstrul ăsta care mă urăşte, şi o să se ia de povestea cu cowboy şi ok. Trăncănesc aiurea. Dar oricum, soarele răsare şi mă gândesc la tine. Ne vedem curând, asta dacă nu decizi că sunt o persoană nebună după ce citeşti acest e-mail. Somn uşor. A

Şi uite-aşa, mi-ai făcut ziua mai frumoasă. Îţi scriu înapoi scurt şi drăguţ:

Dragă Beck, îţi cumpăr şase pahare diseară. Joe

Ţi-a plăcut şi am primit un smiley face şi avem întâlnire diseară – da! – şi eu am făcut toate mişcările corecte – da! – şi iau maşina de scris din pat şi o duc la locul ei şi părul

îmi stă bine azi – da! – şi Curtis lucrează diseară, aşa că nu e nevoie să închid librăria – da! – şi Peach a ieşit din schemă – da! – şi-mi dau drumul atât de violent pentru tine, Beck. Cine ştie? Poate se întâmplă diseară. Merg tocmai până în cartierul tău şi cumpăr două brioşe de la Magnolia Bakery. Miros al dracului de bine şi le vreau, dar sunt un băiat bun, Beck, şi am destule idei cu ce putem face cu frişca de deasupra.

Dar apoi... apoi. Ar trebui să ne întâlnim la 9 şi mă suni lipsită de aer la 9:04, de pe drum. E o poveste lungă, îmi explici, dar Peach e singură acasă şi crede că i-a spart cineva apartamentul pentru că mobila de pe terasă i-a fost mutată. Parcă ai fi ea, aşa panicată.

— Joe, ascultă-mă!, insişti. Oricine a intrat, i-a mutat şezlongul.

Te întrerup.

— Dar nu l-au furat?

— Nu, spui oftând. Dar cineva a intrat acolo, Joe. Şi e speriată.

— Sigur că da, spun şi tu continui şi nu e deloc atât de dramatic pe cât faci tu să sune.

Am folosit o cheie de serviciu pe care am găsit-o la petrecere. Şi nu i-am furat nimic. Seamănă mai mult a Moş Crăciun pentru că am dus o folie de protecţie pentru acel Bellow, aşa că paraşuta ar trebui să spună mulţumesc.

— Peach spune că-i pare rău, juri tu. Se simte groaznic, dar e oripilată că ar putea avea iar pe cineva obsedat care să o urmărească.

Nici măcar nu vreau să aud cuvântul iar şi îmi imaginez că poveştile horror născocite de Peach când e pe droguri au trecut.

— Nu-ţi face griji, spun şi sună de parcă aş vorbi serios şi chiar vorbesc serios şi îţi cer să ai grijă şi-ţi place de mine.

Te iert. Chiar te iert. Eşti o prietenă devotată şi şezlong nu e cuvântul tău, îi aparţine lui Peach. Mănânc ambele brioşe şi frişca e întărită şi ar avea un gust mult mai bun dacă aş linge-o de pe ţâţele tale. Postezi pe Twitter o poză ceva mai târziu. Mini-brioşe, mult mai mici decât ale mele, cele de la Magnolia, pe farfurii luminoase şi o sticlă imensă de vodcă cu zahăr de trestie. Scrii:

#petrecereînpijamale

N-ai fi avut cum să ştii despre brioşele mele. Dar uneori, uneori îmi pun întrebări.

18

TU chiar te revanşezi faţă de mine a doua zi. Dar nu cu şase pahare şi două brioşe într-un bar întunecos. În loc de asta, mergem la prânz şi tu îmi povesteşti despre depresia lui Peach, despre singurătatea ei. Suntem la Sarabeth’s şi bem apă (non-sexual) şi gustăm gemuri artizanale (suprem non-sexual) şi tot ce vrei să faci e să vorbeşti despre Peach (complet asexual). Te simţi răspunzătoare pentru ea pentru că nu are pe nimeni din familie aproape

şi noi ar trebui să venim în astfel de locuri abia după ce facem sex şi nu-mi pot da seama care e logica acum.

— Ea e în permanenţă orfană, îmi spui.

— Dar nici tu nu ai familia aproape, Beck!, încerc eu.

— Ştiu, spui şi alegi o brioşică. Dar eu am părăsit casa de bună voie. E natural. Pe ea, familia a părăsit-o. E nebunie. S-au mutat în San Francisco cu toţii în secunda de după absolvirea ei.

Nu mă miră când schimbi subiectul ca să te plângi de Blythe şi eu ascult şi dau din cap şi ascult şi dau din cap şi mănânc afurisita de brioşică şi tu te duci la baie ca să-i dai un e-mail lui Peach:

Trebuie să-ţi mărturisesc că Joe e un ascultător incredibil de bun. Să nu-ţi pierzi niciodată încrederea în oameni!

Peach îţi scrie înapoi, suspicios de rapid:

Ce dulce! Nu fi dură cu el, Beck. Pare că are potenţial. Îi povesteam profei mele de yoga despre Joseph al tău şi ea l-a comparat cu Good Will Hunting. E cumva bun la mate? Oricum, să vă distraţi la prânz! Sper că l-ai dus într-un loc drăguţ! Eşti o păpuşă că m-ai anunţat şi te asigur că încrederea mea în umanitate e complet restaurată. Iubesc să fiu singură. Suntem mult prea tinere ca să ne legăm, asta e sigur. Distrează-te cu Joseph! Sunt convinsă că are o grămadă de lucruri de învăţat de la tine şi asta e super!

Tu te întorci la masă şi mă întrebi dacă mi-a plăcut matematica în copilărie. Îţi spun că nu şi când te întreb de ce mă întrebi tocmai despre matematică, eviţi să răspunzi

şi-i dai înainte cu Blythe. Ne mai luăm cafea şi mi-ar fi plăcut şi mai mult totul dacă am fi făcut asta după ce am fi bătut palma. Nu te pot săruta de la revedere în mijlocul zilei şi dacă ăsta e modul tău de a mă pune în tagma amicilor? Există aşa ceva sau e doar un mit? Şi tipa deşteaptă rămâne în final cu Good Will Hunting? Nu reuşesc să-mi amintesc.

Când ne despărţim la Sarabeth’s, ne îmbrăţişăm ca nişte verişori şi nu mai stai atât de aproape de mine cum ai stat în noaptea în care aproape că am construit un pat împreună.

— A fost fain, zic.

— Ce faci mai încolo?

— Ies cu fetele.

— Dar ai fost noaptea trecută cu fetele la brioşe.

Tu m-ai prins şi eşti drăguţă.

— Joe, iar m-ai urmărit pe Twitter?

— Puţin, spun şi poate că aş putea să te sărut.

E cam înnorat, ca toamna din Hannah.

— Ei, chestia e că seara trecută a fost seara cu Peach şi asta e seara cu Lynn şi Chana.

— Atunci poate mâine seară?, întreb şi-mi dau seama că să te rog e opusul la a te săruta.

Ar trebui să renunţ.

— Chiar trebuie să scriu ceva mâine seară, dar ne-am putea vedea mai devreme. La prânz?

Sunt de acord cu prânzul şi tu pleci şi am cale lungă de făcut până la librărie şi mi-ar plăcea să-l urăsc pe Tucker Max şi revista Maxim şi personajul lui Tom Cruise în Magnolia şi mă gândesc că femeile nu sunt atât de simple pe cât te fac ele să crezi. Dar chiar acum aproape că trebuie să împrumut o mişcare din cartea Seduce and Destroy de Frank T. J. Mackey pentru că o dau în bară. Să nu te fut în noaptea în care ţi-am asamblat patul, nu, nici măcar să nu încerc să te fut în noaptea aia a fost clar o greşeală. O dau în bară cu asta şi e cea mai mare greşeală din viaţa mea de adult. Nici măcar nu te-am sărutat după ce te-am ascultat hyper-analizându-ţi viaţa timp de 5 ore. Sunt praf într-un mare fel şi s-ar putea ca tu să crezi că eu te pun pe tine în tagma amicilor şi atât.

Şi e cel mai rău efect de domino pentru că ziua următoare luăm masa la un loc nou despre care spui că „ar trebui să fie la fel de yummy ca la Sarabeth’s”. Şi iar nu te sărut după şi ce vrei în ziua următoare? Vrei un brunch. Care e singurul lucru mai non-sexual decât prânzul? Brunch-ul, o masă inventată de tipele albe bogate ca o scuză pentru băutul de alcool ziua şi mâncatul de pâine prăjită. Şi tu nici măcar nu bei cât luăm brunch-ul şi în curând cred că o să ajungem şi-n locuri unde nu mai sunt nici chelneri. Îţi place de mori magazinul ăsta de cartier unde stai la coadă cu corporatişti care citesc Stephen King pe iPad-uri cât aşteaptă la rând ca să comande salate verzi non-sexuale, afurisită de fasole şi sosuri şi şarlote şi cepe (Roşie sau albă? La grătar sau crudă?), pentru numele lui Căcat, oameni buni, e o SALATĂ. Nu o mai supra-apreciaţi atât.

N-ai terminat-o cu Peach, dar nici nu mai eşti sub vraja ei aşa cum erai şi abia acum îmi dau seama că tu o placi pentru că e ea obsedată de tine. Lynn şi Chana te iubesc, dar ele nu cred că-ţi miroase căcatul a trandafiri. Îţi place să fii legănată şi să ţi se cânte de noapte bună şi să fii sedată şi poveştile tale despre colegii tăi se termină cu mine spunându-ţi cât de specială eşti tu, cât de talentată, cât de invidioşi sunt cu toţii, cât de clar e că eşti mai bună decât ei şi tu te înalţi pe măsură ce bolul de plastic regenerabil de salată se goleşte şi vorbesc serios când îţi spun şi tu eşti norocoasă că ceea ce vrei să auzi e şi ceea ce gândesc eu de fapt:

— Beck, chiar eşti foarte talentată. Dacă n-ai fi fost, nici nu le-ar fi păsat de tine.

— Uneori, cei mai buni scriitori au fost urâţi înainte de a ajunge să fie iubiţi. Nabokov, de exemplu.

— Eu nu sunt în competiţie cu tine, aşa că mie îmi e confortabil să-ţi spun că eu cred că ai tot ce-ţi trebuie.

Şi ai. Când mă întind pe canapea ca să te ascult trăncănind despre Blythe, mă simt de parcă aş trăi în interiorul tău, prin tine. Ştiu cum e să fii tu şi tu ai dreptate. Blythe chiar te urăşte. Dar ura ţi se potriveşte, te inspiră. Te enervezi:

— E un mic ghem de furie şi antidepresive care nu vorbeşte cu mă-sa, soră-sa, tatăl ei, nevasta lui sau colega de cameră sau afurisita de pisică sau măcar cu vreunul dintre tipii cu care şi-a tras-o săptămâna trecută.

Tu te opreşti, respiri.

— Adică Blythe zice că ea e performance artist – în lumea reală se numeşte prostituată. Are webcam şi ea numeşte asta artă.

— Cu alte cuvinte, e o paraşută.

— Mulţumesc, Joe.

— Cu plăcere, Beck.

Continui.

— Şi ea mă urăşte pe mine pentru că sunt din Nantucket şi îmi place poezia.

— Atunci dă-o-n pula mea pe Blythe.

Încerc să te ajut să depăşeşti momentul, dar tu tot nu ştii de ce te urăşte şi e singurul lucru despre care poţi vorbi.

În

Fiecare

Noapte

Afurisită.

Şi ar fi mai uşor dacă discuţiile astea ar avea loc pe o bancă în parc sau pe veranda ta sau pe canapeaua ta sau pe patul tău pe care l-am montat, dar nu, discuţiile au loc la telefon. Şi la telefon nu te pot mirosi şi mă simt ca şi cum aş apela o linie gratuită de ajutor care să te facă să te simţi mai bine cu tine. Nu mă tratezi de parcă aş fi al tău; mergi la băut cu oameni de la şcoală şi mă suni după ce bei şi nu te comporţi ca şi cum ar fi ceva ciudat în faptul că

nu m-ai invitat şi pe mine. Sunt curva ta de la telefon şi nu-mi place. Nu vrei să ştii despre cum mi-a fost ziua. Mereu mă întrebi în modul politicos-obligatoriu.

— Şi cum a fost la librărie?

— Ştii tu, ca la librărie. A fost bine.

— Da?

— Da.

Şi apoi aştept ca tu să vrei să afli mai multe despre mine şi despre ziua mea, dar mereu mă fofilez şi întreb:

— Dar la tine? Cum a fost la şcoală?

Dar nu mai pot să fac nici asta. E timpul ca eu să ne salvez pe amândoi şi e treaba mea să ne menţinem la suprafaţă.

— Hei, Beck.

— Da?

— Vrei să ieşim?

— Oh, sunt în pijamale deja şi am şcoală.

— Nu, nu. Lasă-mă să te scot undeva săptămâna viitoare.

Faci o pauză şi tu ai uitat cât de mult vrei să facem sex şi încerci să trăieşti după Regulile Peach: fără tipi, doar poveşti, dar tu chiar mă vrei, altfel ai fi inventat o scuză chiar acum.

— Păi, bine, când vrei să ieşim?

— Vineri seara, spun. Fără petreceri. Vreau doar să te scot undeva.

Te pot auzi zâmbind şi tu spui da şi apoi spui iar că da şi acum e ok să-ţi spun că ţi-am citit povestirea „Iepuraşi de Praf” despre vara când ai lucrat ca menajeră. E ok să-ţi spun care sunt părţile mele favorite – sigur că mi-a plăcut când tăticul din casă a încercat să te înghesuie în spălătorie.

— Oh, să ştii că nu sunt eu în povestire.

— Dar mi-ai spus că ai lucrat ca menajeră într-o vară.

— Adevărat, dar nu m-am aruncat pe bărbaţii din casă, spui şi nu e de mirare că Benji te urăşte.

Nu l-ai urmărit şi Benji nu va avea niciodată dreptate, dar te prefaci, inocentă, doar pentru că nu îţi e confortabil în propria piele, nu încă, dar o să te ajut eu. Tu continui:

— Joe, nu pot sublinia suficient, acela e un nivel la care nu m-aş coborî niciodată. E ficţiune.

— Ştiu.

Nu ştiu.

— Nu-s ceva paraşută de oraş. E o poveste inventată.

— Ştiu.

— Nu umblu după tipi bogaţi şi însuraţi.

— Ştiu.

— Deci, unde o să mă scoţi, Joe?

Tu te bucuri că nu am vrut să-ţi spun pentru că nu ai foarte des motive să te aranjezi şi să mergi undeva fără a şti unde anume mergi. Ai o fustă lungă, roz pal, cu două despicături uriaşe şi porţi cizme maro cu toc înalt – noi, pentru mine – despicăturile sunt atât de largi, încât aproape că-ţi pot zări chiloţeii şi deasupra porţi un pulovăr maro lejer, pe care îmi va fi atât de uşor să-l dau jos. Corpul tău e un cadou, e o plată pentru toate acele convorbiri la telefon, pentru prânzurile luate. Sutienul tău e roz, roz aprins, ca să te asiguri că nu uit nici măcar o secundă de ţâţele tale de sub pulovăr. Când te îmbrăţişez simt miros de flori şi detergent de rufe şi pizdă umedă şi mă întreb cât de tare a trebuit să încaleci perna şi sunt mândru de mine pentru că nu ţi-am verificat e-mail-ul de mai bine de două ore, ca să ne acord tot suspansul de care avem nevoie şi tu eşti pe punctul de a spune să dăm naibii întâlnirea, să urc la tine şi acum mă retrag. A trecut atât de mult timp, Beck. Şi chiar dacă eşti mereu adorabilă, niciodată nu te-ai aranjat atât de mult pentru mine. În seara asta îţi pasă de ce cred. Nu ne vom vedea cu prietenele tale şi nimeni nu îţi va face poză ca să o posteze pe Facebook. Corpul tău şi părul tău şi buzele tale şi coapsele tale, totul, totul e pentru mine. Chiar din noaptea în care ţi-am asamblat patul, ne-ai forţat să ne vedem doar în locuri asexuale, însorite. Acum te am în sfârşit în întuneric şi nu te mai ascunzi de mine şi o să fac totul să dureze cât de mult pot. Iubesc seara asta. Te iubesc pe tine.

— Să mergem, spun şi îţi iau mâna şi mâna ta se simte bine în a mea şi mergem în linişte şi se dovedeşte că e ceva de capul tuturor discuţiilor enervante de la telefon

pentru că acum suntem conectaţi, tu şi cu mine, şi suntem amândoi surprinşi de cât de bine ne cunoaştem şi eu îţi strâng mâna şi tu te uiţi la mine şi eu strig un taxi care apare imediat pentru că aşa o să fie viaţa pentru noi de acum încolo.

— Unde mergeţi?

— Central Park, spun eu.

— Doamne-Dumnezeule, Joe. Serios?

— Acolo unde sunt trăsurile.

Tu ţipi ascuţit şi baţi din palme şi eu m-am descurcat numai bine şi nu eram chiar sigur de asta pentru că o parte din mine credea că nu te topeşti la vederea unei trăsuri trase de cai, dar, în final, au trecut două săptămâni de la seara noastră IKEA şi voiam ca reîntâlnirea noastră nocturnă să fie cât mai încinsă posibil. Taxiul navighează spre centru şi ajungem la destinaţie mai repede decât credeam că e posibil şi, de data asta, eu cobor primul din taxi. Şi, de data asta, eu alerg spre partea ta de maşină şi îţi deschid portiera. Îţi ofer mâna. O apuci. Taximetristul te studiază din cap până-n picioare. Îi las bacşiş. Şi, înainte să-ţi dai seama, stăm unul lângă celălalt într-o trăsură trasă de cai, îmbrăţişaţi ca nişte porumbei.

— Asta e foarte tare, Joe, spui apropiindu-te şi mai mult de mine, iar.

— Despicăturile din rochia ta sunt mai tari, spun şi tu îţi desfaci picioarele la maximum şi vrei ca eu să te ajut şi îmi strecor mâna pe lângă coapsa ta şi tu eşti încinsă

(tropăitul calului, culoarea frunzelor, eu) şi tu scânceşti uşor şi eu ajung acolo.

Chiloţei de dantelă, înrouraţi de tine şi tu scânceşti iar şi te împingi un pic mai mult în mâna mea şi eu ajung sub chiloţeii tăi şi eşti un lac călduţ şi moale ca o pernă, doar pentru mine, şi tu îmi spui numele şi eu îmi menţin mâna acolo, primindu-te şi apoi tu mă săruţi pe gât.

— Mulţumesc.

— Nu, nu!, spun pentru că nu pot emite cuvinte chiar acum.

Sunt prea fericit ca să vorbesc. Partea din relaţia noastră cu vorbitul e încheiată şi îmi folosesc cealaltă mână ca să mă mişc puţin şi să-ţi prind umărul cu palma şi stăm aşa, cu ochii închişi, acceptându-ne reciproc – mâna ta înaintând pe piciorul meu, dureros, frumos de încet – şi nici măcar nu ştii ce urmează şi ăştia sunt cei mai bine cheltuiţi 200 de dolari din viaţa mea. Merci, calule.

Deci Benji avea dreptate. Îţi place luxul. Şi îmi dau seama că şi mie îmi place. Suntem aşezaţi în cel mai întunecat colţ din Bemelmans Bar din Carlyle şi eşti a mea şi te torturez, pentru că suntem atât de aproape de toate acele camere goale, de toate acele paturi moi, şi eu nu te duc în pat, nu încă.

— Oh, haide!, spui tu. Furăm o cheie de la o menajeră. N-am mai făcut niciodată aşa ceva.

— Şi ce anume doreşti să facem acolo, tânără domniţă?

— Ştii foarte bine ce o să facem acolo.

— Da?

Dai din cap şi mă pişti de ureche şi, dacă ţi-aş cere, ai îngenunchea sub masă aici, acum. Dar nu te rog pentru că vreau să-ţi simt gura în urechea mea. Mâinile tale sunt în mişcare, căutându-mi cureaua, aşa, e spaţiu acolo, aşa, aia e mâna ta, asta e bluza mea. Scoate-o, da. O apuci şi o vrei şi mă ai în mâna ta, acasă, şi e nevoie de un nou cuvânt pentru masturbare pentru că asta

E

Magic.

Eşti un ghem de dorinţă şi trebuie să deschid ochii şi să văd ceva ne-sexy sau o să o dau în bară şi camera pare că străluceşte în întuneric. Niciodată nu m-am simţit mai sigur decât acum, în mâinile tale. Te sărut şi tu mă săruţi şi totul a meritat aşteptarea şi magnolia ta mă va primi înăuntru, nu peste mult timp de acum, eşti udă fleaşcă, eşti pregătită.

Nimeni nu ne priveşte. Nimeni nu e supărat de ce facem. Nimic nu e greşit. Chelnerul în haină roşie, care ne-a adus două pahare înalte cu gheaţă şi două şervete de cocktail şi două mici pahare de vodcă rece, a fost respectuos şi bun. Desenele de pe pereţi sunt bune, aşa cum erau când le-am văzut online când încercam să găsesc unde să te duc cu trăsura mea aurie ca să-ţi antrenez creierul să creadă că eu sunt paşaportul tău către bani şi banchete de piele. Când eu câştig mai puţin decât orice tip de aici, chiar şi decât chelnerul.

— Joe.

— Beck.

— Te vreau. Acum.

Eşti lipicioasă şi caldă.

Dar un afurisit de chelner se apropie, încet, manierat.

— Scuzaţi-mă, domnule.

— Huh?

Te retragi şi îţi strângi picioarele şi-ţi muşti buza. O să fim reclamaţi pentru indecenţă în public? Se apleacă uşor:

— Domnişoară, sunteţi domnişoara Beck?

— Sunt Beck, spui chelnerului confuz. Da, sunt domnişoara Beck. Care e problema?

Totul.

— Îmi cer scuze pentru întrerupere, dar aţi primit un apel destul de urgent de la domnişoara Peach.

— Oh, Doamne!, îţi duci mâna la gură şi s-a terminat.

Nu mai eşti în siguranţă.

Se uită la mine şi eu dau din cap. El pleacă şi tu scormoneşti în poşetă şi tot ce am construit noi până acum se topeşte mai repede decât cuburile de gheaţă care ne-au rămas.

— E ciudat!, spun când tu încă scormoneşti.

Cari prea multe căcaturi în poşetă.

— Nu-mi găsesc telefonul.

— De unde ştia că eşti aici?

Te înroşeşti.

— E posibil să fi postat pe Twitter.

Beck, Beck, asta trebuia să fie noaptea noastră, singuri. Am făcut asta pentru tine. Despicăturile fustei erau pentru mine şi sutienul era pentru mine şi chiloţeii tăi tot pentru mine. Cum o să funcţioneze totul dacă nu poţi sta câteva ore fără să cauţi un public? E un pact pe care-l faci când te aşezi într-un separeu şi când îţi înfigi mâna în pantalonii unui bărbat, Beck. Nu postezi pe Twitter când te fuţi şi ce o să mă fac eu cu tine? Vreau să urlu şi să mai cer gheaţă, dar trebuie să respir şi să beau şi să nu spun nimic.

— Joe, nu eşti supărat, nu?

— Nu.

— N-am mai fost aici niciodată. Când ai mers la baie, nu ştiu..., spui şi ţi-ai găsit telefonul şi-l foloseşti ca să mă atingi cu el pe braţ şi mă întorc spre tine. Joe, sunt atât de fericită că sunt aici. Mereu am vrut să vin şi eram doar bucuroasă.

— E în regulă.

— Ar trebui să o sun pe Peach.

— Bine, domnişoară Beck. Mergi şi sun-o.

Fiecare tip de aici te priveşte când ieşi din separeu şi doi dintre ei se uită la tine ca şi cum ar avea vreo şansă şi mie nu mi-ar plăcea nimic mai mult decât să bat nişte cretini. Trebuia să ieşim împreună din bar. Nu trebuia să te strecori de aici singură, cu fustiţa ta boţită de paraşută. În mod absolut deloc necesar îţi pui mâna pe braţul uşierului întrebând ce, nu ştiu, şi fusta aia e un pic prea transparentă, dacă vrei să fiu sincer. Va fi greu să-ţi potolesc asta, partea asta flămândă din tine care vrea să fie remarcată, văzută. Ai nevoie de un paznic, Beck, dacă vrei să te îmbraci aşa, ca o afurisită de curvă.

— Tu la ce pula mea te uiţi?, îl întreb pe primul tip, un căcat de la bar care încă se holbează la uşa pe care ai ieşit ca şi cum ar plănui în care parte din corpul tău de curvă să-ţi bage pula mai întâi.

Are gen o sută de ani, nu e speriat, dar o să-l fac eu să fie dacă nu îşi vede de treaba lui.

Mă strigi din hol:

— Joe! Trebuie să plecăm! Trebuie să plecăm acum.

Tipul bătrân râde de mine şi tu tremuri, nerăbdătoare.

— O să chem un taxi.

— Trebuie să plătesc întâi.

— Am plătit eu chelnerului când intram!, spui cu superioritate. E ok. Chestia cu căluţul-taxi trebuie să te fi costat o avere.

Şi uite aşa ai transformat toată munca mea de a încerca să te transform în prinţesă într-un căcat. Tu ai plătit şi eu nu mai sunt bărbatul şi Tucker Max probabil râde de mine, laolaltă cu moşul de la bar şi cu desenele care râd de mine şi cu chelnerul care câştigă mai mult decât mine şi acum râde de mine şi tu deschizi uşa taxiului – distrugi bărbatul din mine, bucată cu bucată şi eu iar sunt curva ta de la telefon şi fusta ta e un dezastru – şi n-ar putea fi mai rău, dar uite că poate.

— Unde mergem?

— Seventy-First, colţ cu Central Park West.

— Peach îi ok?, întreb surprins că pot vorbi atât de tare.

— Nu!, spui şi-ţi legi părul cu un elastic din geanta aia afurisită şi mare şi deloc sexy pe care ai adus-o ca şi cum ai fi ştiut că o să se termine aşa. Niciodată n-o să crezi ce s-a întâmplat!

19

TOTUL are un apogeu. Aşa e natura vieţii.

Pe când ne îndreptăm cu taxiul spre Peach, mă simt tot mai sigur şi mai sigur că eu mi-am atins apogeul în trăsură (nu „chestia aia cu căluţ”, cum i-ai zis tu) şi acum ştiu că nu voi mai fi niciodată bărbat adevărat. Nu voi mai fi niciodată în locul acela precis, după ce te-am luat de acasă şi te-am dat pe spate, la propriu, tu cu pielea ta proaspătă şi cu fusta curată şi cu noaptea întreagă aşternându-se în faţa noastră. E aşa cum spune Michael Cunningham în The Hours: Fericirea e să crezi că vei fi fericit. E speranţă.

Peach mi-a furat toate speranţele. Citeşti e-mail-uri şi trimiţi mesaje şi cum să te fac să te agăţi de mine pentru prima dată în viaţa noastră împreună şi cum te fac să-l închizi? Eşti la un milion de kilometri distanţă de mine, vorbind cu oameni care nu au nimic de-a face cu noi.

— Hei, ăăă, Beck!, încerc.

Nici măcar nu te uiţi la mine, eşti absentă.

— Ce?

— Vrei cumva să-mi spui ce se întâmplă?

— Multe!, şi în sfârşit mă priveşti. Oh, eşti supărat.

— Nu.

Şi nu e vina mea că prietenii tăi sunt aşa de căcaţi şi nu e vina mea că n-ai putut sta departe de Twitter pentru o singură seară afurisită. Lucrurile astea ies din aria mea de control şi sunt mai bun decât tine şi tu ştii asta, altfel nu mi-ai ţine mâna şi n-ai aiura despre Peach şi cum crede ea că cineva i-a intrat iar în casă şi i-a furat căcaturi, lucru care e ridicol pentru că am intrat la ea în casă doar o dată şi niciodată n-am furat nimic.

— Ha?, zic.

Îţi încrucişezi braţele.

— Uite, Joe. E singură. E speriată. Şi e prietena mea.

— Ştiu, spun.

Pocneşti din degete.

— Atunci nu mai zice ha.

Clar nu ai curaj să le faci faţă lui Lynn şi Chana şi o să fiu cu bucurie cel pe care să-ţi descarci nervii în seara asta.

— Îmi pare rău, Beck, chiar îmi pare.

Dai din cap. Eşti loială.

— Dar lasă-mă doar să spun un lucru. Clădirea aia e solidă. Ar fi al naibii de greu să intre cineva acolo.

Dar nu eşti mişcată şi pufneşti.

— Ei bine, nici măcar nu contează că s-a întâmplat sau nu. Ea simte că aşa s-a întâmplat.

Te las să câştigi; tu eşti fata. Ai voie. Mergem în linişte şi-mi notez în minte că Lynn şi Chana nu te sună când suntem la întâlnire pretinzând că Bigfoot încearcă să le înece în fântâna tinereţii veşnice. Tu ieşi pe uşă înainte ca taximetristul să parcheze şi eu plătesc, trist.

Când cobor din taxi îţi petreci braţele în jurul meu, puternic, şi şopteşti:

— Asta a fost cea mai frumoasă întâlnire la care am fost vreodată.

— Defineşte vreodată!, îţi cer şi ştiu că vrei să te sărut, aşa că te sărut.

Când intrăm în clădire semănăm cu un cuplu şi urcăm în lift şi telefonul bâzâie şi tu răspunzi şi e Peach.

Ţipă:

— Unde dracului eşti?

— Îmi cer scuze, suntem în lift!

Mormăie:

— Suntem?

Pierzi semnalul şi oftezi:

— O să fie o noapte lungă.

— Vrei să plec?

Îmi dau seama că ţi-ai dori să fi plecat deja, dar mă iei de braţ:

— Te rog să nu o judeci prea aspru pe Peach. Uite, are o grămadă de probleme. A încercat să se sinucidă de câteva ori. E neputincioasă. E tristă.

— Doar nu-mi place să aud că ţipă cineva la tine.

Zâmbeşti şi mă strângi de mână.

— Eşti protector.

— Sunt.

Îţi apuc mâna care a fost pe pula mea. O sărut şi-ţi promit că tu eşti în siguranţă.

Chicoteşti:

— Cavalerul meu pe cal alb.

Liftul se cască şi tremură şi clopoţelul sună şi uşile se deschid spre o imagine urâtă. E zgomot, se aude Elton John şi Peach pare electrocutată, cu păr ciufulit şi ochi nedormiţi. E înarmată, dintre toate lucrurile posibile, cu un afurisit de cuţit pentru decojit.

— Ce ţi-a luat atâta?, latră.

Trece ca o furtună spre living, care e şi mai larg acum, fără oamenii de la Brown. Îmi strângi mâna, scuze. Şi eu îţi strâng mâna, e ok. O urmăm pe Peach cea nervoasă prin casa ei şi, dacă aş trăi sigur într-un loc aşa imens, şi eu aş înnebuni.

Au trecut mai puţin de zece minute şi am deja sentimentul acela de livrator neplătit. Peach vorbeşte numai cu tine şi când îndrăznesc să intervin, aşteaptă să termin ca să continue, aşa, şi cum ziceam... Nu o iau personal şi cred sincer că ar fi fost la fel de nervoasă dacă le-ai fi adus pe Lynn sau Chana. Dar nu e amuzant, Beck.

Mă aşez la loc pe canapea cu braţele larg deschise şi tu stai lângă mine, dar distantă, pe margine. Nu îţi pot spune direct că Peach e otravă de-a dreptul. Să o ascult pe ea cum minte şi să te ascult pe tine cum o crezi e prea mult pentru mine, dar nu pot zice nimic.

Îţi iei telefonul.

— Cred că trebuie să chemăm poliţia.

Te scuturăşi eu nu mai pot să suport şi mă ridic.

— Cred că ar trebui să arunc şi eu un ochi pe aici. E ok?

Peach ridică din umeri.

— Dă-i drumul, Joseph.

— Ai vreun suspect?, întreb şi tu îţi pui braţul în jurul piciorului meu.

Te alint pe cap.

Peach se uită pe geam, o mişcare clasică de mincinos.

— E un livrator trist şi incompetent de la locul ăsta cu sucuri. Dar nu mi-l pot imagina având inteligenţa necesară ca să intre aici. Adică scuze, Joseph, dar mă îndoiesc că tipul ăsta a terminat măcar liceul.

— Nu-i nevoie de scuze.

Se agită.

— N-a ieşit cum trebuia.

— E în regulă!, spun şi crede-mă că e norocoasă că nu-mi pasă de ce crede.

Mă aplec şi îţi ridic bărbia, te sărut pe buze, umed, cu gura deschisă, până la capăt. Mă retrag şi o salut pe Peach când ies din cameră.

Mă duc înspre camera cu iz de bibliotecă să văd ce mai face sărmanul domn Bellow. Nici nu e de mirare că nu prea scrii. Peach e un albatros, te trage la fund mereu cu problemele ei, cu dramele ei inventate. Chiar acum, Blythe aia din clasa ta e scufundată într-o ceaşcă de ceai şi înarmată cu un pix roşu, lucrează la a zecea schiţă a unei poveşti. Ascultă Mozart şi e pierdută în munca ei. Tu

preferi viaţa. Tu apreciezi melodrama acestui penthouse. Ridic cartea lui Bellow (acum într-o husă; cu plăcere, Salinger!) şi vă ascult pe voi mergând în bucătărie. Peach îţi cere să pui pizza în cuptor şi tu te împotriveşti.

— Credeam că nu poţi mânca pizza din cauza CI.

— Sincer, când sunt aşa de aprinsă şi stresată cum sunt acum, nu mai e nicio diferenţă.

— Drăguţa de tine!, torci tu.

— Ştiu, zice ea. E atât. De. Nedrept.

Mie mi-a ajuns şi-i spun la revedere domnului Bellow, după care urc pe scări. Prima mea oprire e, desigur, dormitorul lui Peach. Ultima dată când am fost aici mi s-a părut că e mai mare decât librăria mea şi, când intru iar acum îmi dau seama, spre dezamăgirea mea, că am avut dreptate. Ar putea juca Twister opt echipe simultan aici. Şi are un design frumos, desigur. Bogaţii ştiu cum să-şi facă pereţii potriviţi pentru ei. Uşile franţuzeşti sunt peste tot. Unele se deschid înspre dulapul de şase metri. Şi altele se deschid spre terasă. Simt că cel mai frumos obiect de aici e un dulap de mahon albit, antic, de 5, poate 6 metri.

Vreau să mă relaxez, aşa că încui uşa în urma mea. Îmi scot încălţămintea şi îmi dau jos şosetele şi zona cu covoraşele din blană de nurcă – afurisită de nurcă – se simt divin. Patul e o frumuseţe, cu baldachin imens, şi stă chiar în centru. Aşternuturi Ralph Lauren – le verific – şi munţi de cărţi de Virginia Woolf în rafturile încorporate, cărţi cartonate, necartonate, noi, vechi. A participat la un milion de maratoane. Medaliile sunt dovada, înfipte la întâmplare peste tot ca semne de carte. Îmi trec mâna

peste mahonul albit al dulapului şi e material de bună calitate. Ce ruşine. Abia îi poţi vedea partea de sus din cauza pădurii de plastice cu produse pentru păr. Şi e şi un televizor gigantic, dar ăsta e un fapt dat într-o aglomerare de tipul acesta.

Vreau să ies pe terasă, dar uşa e blocată. O scutur, hai, tâmpito, deschide-te, şi se deschide. Dar îmi pierd echilibrul şi apuc sticlele de plastic cu mâzga pentru păr, încercând să nu cad. Nu funcţionează şi acum sunt întins pe podea. Am dat cu mâna peste o grămadă de sticluţe şi un exemplar din Room of One's Own şi nişte fotografii cad pe nurcă. Nu pot crede ce noroc am când mă uit prin cele şaisprezece fotografii, răvăşitoare, toate cu tine. Peach chiar e fotograf bun, se pare.

Dar marca unui bun fotograf e un ochi independent. Un fotograf bun poate poza şi un jgheab şi să găsească unghiul potrivit ca să-l facă să pară o prismă metalică. Fotografiile astea sunt adorabile, dar nu sunt artă, Beck. Nu. Pozele astea sunt pornografie şi trebuie să stau jos pentru că am o grămadă de asimilat, de înţeles. Peach te iubeşte. Peach te vrea. Simţurile mele sunt alerte; un duşman trăieşte aici şi acum îmi dau seama că pozele sunt unsuroase, iubite, lipicioase. Unele dintre ele au urme de degete. Nu doar că te iubeşte, Beck; e deranjată dracului la cap, Beck, e obsedată. Mă uit mai de aproape şi văd straturi vărgate de zeamă de muiere şi de asta au toate pozele aspectul ăsta filtrat. Ea se pipăie şi apoi te pipăie în poze, apoi iar pe ea şi iar pe tine. A trecut o veşnicie şi nu e de mirare că tipa e aşa de nervoasă, aşa de închisă. Pozele cu tine îmi oferă o istorie a corpului tău (mulţumesc, Peach) şi te văd la 18, poate 17 ani, într-un maieu larg, fără chiloţi, dormind în patul tău, întinsă pe spate. Lumina curge pe tine de pe plaja din fundal şi tu

eşti un înger, cu ochii închişi, picioarele depărtate. Te văd şi în costum de baie, înmuind un deget în apă. Fundul tău este, ironic, o piersică delicioasă, coaptă. Te văd pe plajă într-o seară, călărind un tip, goală. Peach are o cameră bună, pentru că te pot privi în ochi şi îţi văd sfârcurile întărite.

Trebuie să le pun pe patul imens. Pozele astea, Beck.

Pozele.

Astea.

Nenorocite.

E o ridicătură sub pătură şi ridic pătura şi găsesc o dezordine de lucruri murdare de sport de-ale lui Peach, şosete însângerate. Mă urc pe toată mizeria asta şi dau de unul dintre şalurile ei, numai bune pentru a-şi ascunde erecţiile invizibile pe care acum le înţeleg. Împrăştii toate fotografiile şi slavă Domnului că patul e atât de mare. Vreau să-i fut fiecare poză. Cea cu tine la liceu, cu breton, şi cea cu tine la facultate, cu şolduri şi cea cu tine pe semi-fututã, versiunea alb-negru a celei cu tine călărindu-l pe tipul ăla. Nu sunt eu în poza aceea, dar voi fi curând şi eu o să te prind de gât aşa cum îţi place, iar tu vei scânci şi vei geme, Joe. Împrăştii o tonă de spermă fierbinte în cel mai apropiat lucru de care dau: o bustieră de sport ponosită.

Peach nu îi va simţi lipsa şi nu am de ales, aşa că mi-o îndes în pantaloni şi o înghesui în boxeri. Fac poze fotografiilor înainte să le pun deoparte în mica cutie Beck şi zâmbesc.

Când mă calmez şi curăţ locul, cobor scările şi vă găsesc pe amândouă pe terasă. Totul pare diferit acum şi asta e o problemă. Peach e îndrăgostită de tine şi tu eşti a mea şi viaţa nu ne va mai fi niciodată uşoară cu ea făcând-o pe bolnava, pe victima, pe agresata, pe orice numai ca să-ţi atragă ţie atenţia. Şi acum sunt şi eu diferit, mi-e teamă să mă uit la tine cât încă sunt proaspete pozele în mintea mea. Peach e beată şi aiurează despre cum e urmărită. Mă aşez pe braţul scaunului aşa cum s-ar aşeza un detectiv şi-mi cuprind bărbia cu mâna.

— Dacă-mi dai voie, Peach. Observ că ai alergat la multe maratoane. Alergi în fiecare zi?

— De ce?, întreabă încet.

Îşi doreşte să mă vadă mort. Şi nu e pentru că eu n-am făcut o facultate. E din cauza modului în care te uiţi la mine.

— Ei bine, încep eu. Dacă alergi zilnic, e foarte uşor ca vreun ciudat să-şi dea seama de asta şi să te urmărească.

Dai din mâini şi şalul îţi cade în braţe.

— Doamne-Dumnezeule, Joe! Peach aleargă în fiecare zi, înainte de răsărit, prin parc.

— Nu în fiecare zi, te corectează Peach, dar dă volumul lui Elton mai încet ca să te audă cum îi cânţi ode.

— Ba da, Peach. Eşti minunată, neînfricată, adică alergi prin pădure.

Peach dă din umeri, dar şi tu o poţi vedea cum îşi gravează cuvintele acelea în minte: minunată, neînfricată.

— Asta nu e deloc sigur, îi spun.

— Păi aşa trăiesc eu, Joseph!, spune Peach. Aşa sunt eu.

Iei lista cu bărbaţi la care voi, fetele, aţi lucrat şi eu nici nu pot să ascult pentru că în mintea mea e un slide show cu tu şi tu şi tu şi iar tu.

— Peach, spui. Mai e cineva care îţi vine în minte? Vreun tip cu care ai ieşit?

Dă din umeri.

— Poate Jasper ăla. Am luat prânzul împreună şi am văzut că i-am frânt inima. Cine ştie? Poate l-am făcut să sufere şi nu mi-am dat seama.

E o futută de minciună, dar trebuie să fiu puternic.

— Tipul ăsta, Jasper, s-a crizat la despărţire?

Dacă aş zice că cerul e albastru marin, Peach m-ar corecta şi ar spune că e albastru ca miezul nopţii, aşa că sigur că are de comentat.

— Din experienţa mea, bărbaţii ca Jasper se descurcă destul de bine cu respingerea, de fapt. Bărbaţii ca Jasper au vieţi atât de bogate încât au tendinţa să nu fie excesiv de emoţionali în viaţa personală.

— Deci ai o grămadă de foşti iubiţi?, întreb fără să mă pot abţine.

— Încă sunt prietenă cu toţi, tună ea. Nu suntem în generală, nu e nevoie de dramă.

— Foarte bine pentru tine, spun şi vreau să o sugrum. Eu nu sunt prieten cu nimeni dintre fostele mele, ar fi prea multă pasiune implicată. Nu pot da pasiunea aia deoparte aşa simplu ca să mă duc la un prânz.

Nu mai are replică şi eu mă aplec să te sărut.

— Ai grijă!, îţi cer.

— Oh, Joe!, spui şi nu e nevoie să dramatizezi. Mulţumesc pentru înţelegere. Eu trebuie să rămân aici.

Uită-te la toată iubirea pe care o ai în inimă. Eşti loială, dulce şi te ridici să mă conduci la uşă şi-mi mulţumeşti iar pentru că sunt atât de înţelegător. Ne sărutăm de noapte bună pe măsură ce Elton John cântă tot mai tare despre prinţesă şi despre căcatul ei de scaun electric. Mă vrei. Limba ta e fierbinte.

20

UN STUDIU din 2008 făcut în Germania a cam dovedit că „bucuria alergătorului”[8] chiar e o problemă de tip medical. Din nefericire, pentru mine, probabil că eu sunt doar parţial uman pentru că o urmăresc pe Peach de 8 zile de acum şi încă n-am trăit încă „bucuria alergătorului” despre care ea vorbeşte necontenit. Au trecut aproape două săptămâni şi tu stai la ea acasă, în caz că bau-bau se întoarce. Ha. Te-am văzut doar de două ori.

[8] Runner’s high – eliberarea de endorfine care are loc după mişcare intensă şi care echivalează cu luarea unor droguri, însă cu efect natural de „limpezire” a gândirii (n.tr.).

Prima dată, acum şapte zile: M-ai chemat la tine pentru că te-ai dus ca să iei câteva lucruri de la apartamentul tău. Ai împachetat şi m-ai întrebat ce planuri am de Ziua Recunoştinţei. Ţi-am spus că o să mănânc la domnul Mooney, cu familia lui, şi tu m-ai crezut. Tu mi-ai spus că stai cu familia lui Peach pentru că Peach se deprimă când sunt şi ei în preajmă.

Am început să ne prostim, dar m-ai oprit şi ţi-ai frecat fruntea cu mâna. Am crezut că viaţa se termină atunci, dar apoi ţi-ai pus mâna pe mine.

— Asta e problema mea, Joe, mi-ai explicat. Devin ciudată în preajma sărbătorilor din cauza tatei. Nimic nu mai e la fel de când a murit.

Ţi-am spus că înţeleg şi chiar am înţeles şi apoi ne-am uitat la Pitch Perfect şi ai pus pauză când te-a sunat Peach şi i-ai răspuns şi ţi-ai cerut scuze şi m-ai expediat acasă.

Mă ascund sub fereastra ta şi, din fericire, îţi dai telefonul pe difuzor. Discuţia inutilă s-a încheiat şi apoi Peach a oftat.

— Mda, şi mama a luat masa cu mama lui Benji.

— Mhîm, zici tu.

— Păi cum, nu vrei să ştii ce a spus?

— Benji e un răsfăţat, spui cu un calm care-mi dă de înţeles că nu-l mai placi de acum. Şi, sigur, e şi destul de drogat mereu.

Peach a vrut să contraatace:

— Ei bine, mulţi artişti sunt slabi în sensul ăsta, Beck.

Nu i-ai înghiţit tâmpenia şi i-ai spus:

— Până acum cred că e deja în China, îmbăiat până-n gât în heroină, înecându-se cu pizde chineze. E clar că e pe ceva. Postările lui sunt ciudate.

Nu, Beck. Postările mele pentru Benji nu sunt ciudate. Sunt dezarmante. Sunt întunecate.

Şi tu vorbeşti în continuare despre el.

— Sincer, Peach, ultimul lucru pe care l-aş putea face ar fi să-mi fac griji pentru Benji!, ai declarat. El şi-a făcut griji pentru mine?

— Calmează-te, fată.

— Scuze, dar fac bagaje şi niciodată nu e uşor să faci bagaje.

— Am cămăşi de noapte pe care le poţi împrumuta. Poţi să-mi porţi toate hainele.

Doamne, te vrea şi tu zici că trebuie să închizi şi apoi îmi scrii să-ţi ceri scuze şi eu îţi spun să nu-ţi faci griji şi atunci ai încălecat una dintre pernele tale şi eu am ascultat. Şi mi-a plăcut.

Apoi iar, acum trei zile: Tu şi cu mine şi cu Peach ne-am întâlnit la Seredicăcatpity pentru că ciocolata lor e singura ciocolată pe care ea o poate mânca şi chiar avea nevoie de ciocolată acum, cu toată drama asta cu cel care o urmăreşte. Am stat la o masă făcută pentru copii sau pentru oameni cu copii şi am privit-o pe Peach inhalând un

bol supradimensionat cu ciocolată caldă îngheţată şi ştiu, după ce am citit despre cistita interstiţială, că nu poţi să faci acest lucru dacă ai problema asta (nu boală, Peach, problemă), şi ea a vorbit mai mult decât noi doi la un loc şi când am vrut să-ţi prind mâna pe sub masă m-ai bătut pe picior, nu. Apoi ne-am sărutat de la revedere pe stradă şi buzele tale erau atât de strânse, încât se încreţiseră.

Nu a fost o Zi a Recunoştinţei fericită. Sărbătoarea vine aşa cum a făcut-o mereu. Familia lui Peach vine acasă şi tu eşti ocupată cu ei şi eu nu sunt iubitul tău acum şi tu nu mă inviţi să mănânc curcan alături de familia ei. Curtis mai vrea câteva zile libere, aşa că lucrez eu tot timpul. Prima dată când fug este pentru că aş fi putut să o omor pe Peach. Fac plimbări când toţi ceilalţi sunt ocupaţi cu familiile lor şi eu mă simt atras de clădirea în care stă ea pentru că ştiu că tu eşti acolo. Fug pentru că Peach iese brusc, trântind uşa, şi aproape că mă vede. Şi dacă m-ar vedea pierzând vremea pe lângă clădirea în care stă, ar înnebuni şi-ar începe să creadă că eu sunt cel care o urmăreşte. Aşa că da, pentru o secundă, acolo, am alergat pe cât de repede am putut în pădure din cauza ei, pentru că urma să o apuc de gât şi să o fac să se oprească din alergat odată pentru totdeauna.

Şi am alergat şi ziua următoare şi ziua de după pentru că eram al dracului de dezgustat că nu reuşeam să ţin pasul cu ea. E frig dimineaţa şi încălţămintea mea de la magazinul de vechituri nu e bună şi mi-am cumpărat tenişi speciali pentru alergat de la un magazin de articole sportive (împuşcă-mă, te rog) şi acum picioarele mele sunt acoperite de sânge la fel ca ale lui Peach şi, până să ajung în fiecare zi la librărie, sunt frânt. Cine a zis că alergarea de dimineaţă îţi dă energie nu a lucrat niciodată undeva unde să aibă contact direct cu clienţii.

Până în a zecea zi, îmi e atât de dor de faţa ta că fotografiile fotografiilor nu mai au efect. Vorbim în fiecare zi, dar eşti diferită acum, când practic locuieşti la Peach. Mi-e dor de tine şi de mine la Bemelmans Bar şi merg acolo singur într-o seară şi-mi plâng de milă şi dau de un chelner naşpa care mă tot întreabă dacă aştept vreun prieten. E o perioadă întunecată şi singuratică şi eu chiar nu mai pot continua aşa, Beck.

În a 11-a zi, arăt ca un alergător adevărat cu noul meu hanorac şi cu încălţările. Chiar am şi o nenorocită de bandană în jurul capului. Peach porneşte mai târziu azi pentru că aţi băut azi-noapte, aşa cum am văzut pe Twitter:

Vodcă sau gin? Vodcă şi gin mai degrabă. #petrecereînpijamale

E înceată şi pierdută şi clar e mahmură. Se apleacă de parcă ar urma să vomite şi majoritatea oamenilor ar evita să facă efort. E frig şi picioarele îmi tremură şi m-am săturat să tot fug atâta prin pădure zi de zi. Dar cu un lucru despre alergat o să fiu de acord: dă dracului dependenţă. La mai puţin de două săptămâni din viaţa mea ca alergător şi nici nu mai am nevoie să-mi setez alarma de trezire.

Mereu începe încet înainte de răsărit, cu Elton John cântând Someone Saved My Life Tonight. Muzica asta nocturnă de pian nu merge cu spandex-ul. Nu te face să vrei să transpiri. E un cântec făcut să-l asculţi dacă ai stat trează până la răsărit, nu dacă te trezeşti la răsărit, în pula mea. Motivul pentru care îl pot auzi pe Elton John e că ea nu are niciun respect faţă de spaţiile publice. Cetăţenii respectabili din lumea asta folosesc căşti mici sau mari

pentru a asculta muzică în privat. Dar nu şi Peach. Ea îşi bagă iPhone-ul într-o bandă pe care şi-o înfăşoară în jurul braţului, sus. Şi are un difuzor special ataşat şi muzica erupe. Când oamenii protestează din cauza asta sau obiectează, cum s-a şi întâmplat (iubesc newyorkezii), ea nu îşi cere scuze. Le spune să se descurce! Şi muzica aia! Elton John e lent şi astfel opus şi mişcarea e pedeapsă pentru corpul ei. E lipsită de bucurie şi urâtă când pufăie şi gâfâie şi majoritatea fetelor aleargă pe cărări bine iluminate, dar Peach aleargă acolo unde nu îşi are locul, singură, cu Elton John care neintenţionat şi nedorit îi cântă o serenadă din iPod, promiţându-i că fluturii sunt liberi. Ea nu e un fluture, Beck. Tu eşti fluturele şi nu eşti liberă cât timp va trăi ea. O urmez. Nu poate zbura pentru că e o afurisită de perversă periculoasă care te fotografiază, care râvneşte la tine. E ceva mai bolnav decât să fotografiezi pe cineva când omul acela doarme?

Trebuie să o opresc şi trebuie să te salvez şi alerg mai repede şi o prind din urmă, o pot mirosi acum, transpirată, şi Elton e mai zgomotos acum, cântând celui care i-a salvat viaţa, iar eu sunt cel care te va salva pe tine. Asta e. Îmi adun toate forţele şi o atac şi îi împing corpul osos spre pământ. Ea ţipă, dar sunetul se taie brusc când capul i se izbeşte de o piatră. S-a dus, e moartă. Ei i-a plăcut ce zicea Elton John despre culcatul cu sine, despre muzica lui care va trăi. Dacă i-ar fi semănat şi Peach mai mult: onest, recunoscător, adevărat.

Muzica încă se aude şi eu respir atât de greu şi tremur şi vreau să opresc muzica, dar amprentele sunt periculoase. Dar acum toată apărarea ei a căzut şi îi înţeleg muzica. E un sistem de securitate. Se pregătea pentru un astfel de moment. Şi, chiar dacă e enervant să-ţi bagi muzica cu forţa în urechile altora, e şi ceva inteligent şi curajos în a

face asta. Ce păcat că părinţii lui Peach sunt aşa căcaţi pentru că exista mult potenţial ca ea să fie un om bun, un inovator. Îi las muzica să cânte ca un tribut, ironic, desigur, dat fiind că muzica nu i-a salvat viaţa. Dar, hei, măcar a încercat.

Nimeni nu va fi uimit să audă de o fată moartă în Central Park. Femeile care aleargă singure pe întuneric se privează de deplinătatea simţurilor. E un lucru periculos să alergi singur şi, pe măsură ce asimilez realitatea corpului ei în pădure, îmi răresc paşii. Niciodată n-am alergat atât de repede, niciodată nu mi-am cunoscut aşa capacitatea plămânilor şi ajung în stradă şi dispar la metrou şi acum s-ar putea să vomit şi borăsc şi zâmbesc.

Germanii ăia aveau dreptate, la urma urmei. Chestia asta cu „bucuria alergătorului" chiar nu e vrăjeală.

Şi e bine că sunt atât de bucuros de viaţă pentru că, ceva mai târziu, primesc un mesaj supărător de la tine:

Nu ne putem vedea diseară. Sunt la NY Presbyterian. Peach... J

Ar trebui să fie la morgă, nu la spital. Pentru că nu am idee ce s-a întâmplat, pentru că nu sunt vreun ciudat care să o urmărească, răspund surprins şi cer detalii. Îmi spui că a fost atacată în parc. Dar sunt şi veşti bune, conform ţie:

E norocoasă. A găsit-o o fată imediat după ce s-a întâmplat. Altfel ar fi putut, ştii tu...

Scriu înapoi:

Dar o să fie bine?

Tu îmi scrii:

Păi, fizic, da. Dar emoţional e greu. O să stea în spital o vreme.

N-ai mai vorbi niciodată cu mine dacă Peach m-a zărit câtuşi de puţin, aşa că măcar pot fi recunoscător pentru asta. Mă ofer să ajut şi tu insişti că nu ai nevoie de mine, dar o să-ţi arăt că sunt un iubit bun şi o să trec de nedreptatea că ea a ajuns pe un pat de spital. Oricum e internată doar pentru că tatăl ei e parte din comitetul de conducere al spitalului. Şi nu e drept dacă ne gândim la toţi oamenii bolnavi pe bune care sunt acum întorşi din drum. Dar nimic nu e drept.

21

EU nu sunt supărat. Serios. Nu sunt supărat. Tu eşti o prietenă bună. Ştiu că e posibil ca părinţii lui Peach să se fi întors deja în San Francisco. Şi ştiu că tu trebuie să îi fii ei alături. Nu o să te provoc aşa cum fac Lynn şi Chana care aruncă cu vorbe cum ar fi codependenţă şi care refuză să o viziteze pe Peach la spital. Nu sunt supărat. Nu sunt! Şi îţi dovedesc că nu sunt supărat trimiţându-i ei flori la spital. Chiar plătesc în plus pentru un balon mare şi galben cu o faţă zâmbitoare pe el.

Un tip care e supărat cumpără baloane? Nu, nu cumpără.

Şi nu mă comport ca un căcat nici cu clienţii. Poţi să-ţi dai seama că nu sunt supărat pentru că am mai multă răbdare ca niciodată. Nu mă iau de Curtis când întârzie şi nu-l cert când uită să mai comande Doctor Sleep (singura carte

care se mai mişcă, în afară de prequel, desigur) şi să privesc cum cartea ajunge pe primul loc pe lista celor mai bine vândute în Times mă face tot mai conştient de faptul că nu progresăm deloc. Prima noastră întâlnire adevărată a fost în ziua în care a ieşit cartea şi acum cartea dărâmă recorduri şi e a treia futută de lună pe lista de bestseller şi citesc despre inevitabila adaptare cinematografică pe internet fără niciun motiv – şi nu sunt supărat pe tine sau pe King sau pe clienţi sau pe Peach sau pe orice altceva. Nu sunt supărat că ea e aşa mincinoasă. Empatizez cu sărmana fată. Este, evident, un produs al tendinţelor sociopate ale familiei ei şi e în mod tragic obsedată de tine şi, sincer, mai mult decât orice altceva, îmi fac griji pentru tine.

Şi pot avea răbdare. Unele rahaturi bune au loc rapid (vânzarea unei cărţi) şi unele rahaturi, tot bune, se întâmplă lent (iubirea). Înţeleg. Eşti ocupată. Ai cursuri – înţeleg – şi o ai pe Peach pe cap – înţeleg – şi nu mă eviţi pe mine – înţeleg – şi ai pagini de scris şi predat – înţeleg – şi Peach nu suportă bărbaţi în preajmă – înţeleg – şi nici nu poţi să-mi dai e-mail-uri chiar cu tot ce se întâmplă – înţeleg – şi te gândeşti la mine când te bagi în patul pe care eu ţi l-am făcut – înţeleg. Vezi tu, Beck, nu sunt un căcat narcisist care vrea ca nevoile lui să primeze mereu. Mă trezesc şi alerg până la apă şi înapoi şi picioarele mele sunt mai ferme ca niciodată – vezi tu, eventual – şi vând King şi citesc King şi iau prânzul singur şi cina, tot singur, şi nici măcar o singură dată nu mă vezi plângându-mă că mă ignori. Nici măcar o dată.

Balonul, Beck, a costat aproape 10 dolari şi când te-am întrebat dacă l-a primit, parcă am auzit-o pe Peach vorbind din tine.

— Mda, a ajuns.

— E vreo problemă?

— Joe, las-o baltă. Adică pentru ea totul e o problemă acum, ştii?

— Beck, ce dracu’?

Şi n-am zis asta ca un dobitoc. Doar voiam să fii sinceră cu mine.

— Joe, las-o baltă. E ok.

— E evident că nu e.

Laşi să-ţi scape un oftat şi tu eşti cea supărată şi pari diferită, ca şi cum ai fi băut tu sucul verde livrat în fiecare dimineaţă pentru Peach, ca şi cum ar începe să-ţi placă stilul ăsta de viaţă, să dormi în centru, să te trezeşti cu un singur obiect de la IKEA în încăpere.

— Nu te supăra.

— Nu sunt supărat, Beck.

— Amândurora ni s-a părut că balonul a fost un pic insensibil.

— Insensibil.

— Adică… e o faţă zâmbitoare.

— Da, e un balon pentru bolnavi.

— Da, Joe, dar nu e chiar aşa de simplu.

— Pe site-ul lor e chiar acolo, la baloane cu urări pentru bolnavi.

— Da, dar nu e ca şi cum s-ar fi accidentat la tenis.

Tenis.

— Beck, înţelege-mă.

— Te înţeleg.

— N-am avut intenţii rele.

— Ştii, Joe. O faţă zâmbitoare şi galbenă, imensă, e cam ultimul lucru din lume pe care vrei să-l vezi când un ciudat ţi-a intrat în casă şi te-a atacat. Adică e un zâmbet. E aşa, gen...

— Isuse!, am spus.

— Nu e genul de moment când să zâmbeşti.

— Îmi pare rău.

— Nu trebuie să-ţi pară rău acum.

— Beck, putem merge la o cafea sau la ceva?

— Chiar nu pot acum.

Niciodată n-ai părut a fi mai departe de mine şi o să iau balonul ăla şi o să-l înţep de o să-l ia toţi dracii şi în acelaşi timp o să iau balonul şi o să-l înfăşor de gâtul lui Peach pentru că CINE MAMA DRACULUI SE PLÂNGE ŞI DE UN BALON?

Au trecut şapte ore şi şase zile întregi de când Peach s-a întors de la spital. Tu eşti ocupată cu şcoala şi ocupată cu Peach, încă stai la ea acasă. Dar nu eşti prea ocupată ca să faci schimb de e-mail-uri cu un necunoscut numit CaptainNedAck@gmail.com.

Tu: Hei, mă poţi suna?

Căpitanul: Nu chiar acum. Mai vii weekend-ul ăsta?

Tu: Sunt foarte ocupată. Nu mă poţi suna?

Căpitanul: Vreau să te văd.

Tu: Dar nu am maşină.

Căpitanul: Ia-ţi una şi am eu grijă de restul. Încă porţi mărimea S, da?

Tu: Da.

Când planurile tale cu căpitanul sunt stabilite, pleci de la Peach cu un taxi. Te sun. Intră căsuţa vocală şi nu îţi las un mesaj. Nu sunt Căpitanul şi ignori şi apelul de la Peach şi ea îţi trimite un e-mail, tot scris cu majuscule:

UNDE EŞTI TU?

Scrii înapoi rapid şi concis:

Urgenţă de scris. Poveste lungă. Merg la „tabăra de scris” (haha) la Silver Seahorse, în Bridgepoint. Să ai grijă de tine şi să încui uşile. Love love love Beck

Şi acum Peach e supărată pe tine şi, sincer, n-o condamn deloc. E o tâmpenie să te duci la Bridgeport. Tu închiriezi o

maşină pentru că, aşa cum ştim, Căpitanul plăteşte. Eu stau captiv în Buick-ul vechi şi greoi al domnului Mooney. Fac o grămadă de lucruri pentru tine, Beck. Ai fi putut să crezi că eu sunt Căpitanul până acum şi nu ascult deloc muzică până la Bridgeport. Sunt prea trist pentru muzică, prea trist pentru Elton John şi mă doare capul.

Oh Captain, my Captain

Plâng.

Eu ajung primul la Bridgeport. Silver Seahorse e un hotel mic lângă apă, unul dintre acele locuri unde intrările în camere se fac direct de afară. Peach nici măcar n-ar pune piciorul într-un astfel de loc, dar ăsta trebuie să fie locul pentru că nu există alt Silver Seahorse în Bridgeport. Ascult ştirile locale şi mănânc un burrito dintr-o benzinărie. Mi-e atât de frică pentru tine, pentru mine, pentru noi că nici nu pot să-mi termin burrito. Căpitanul. Cine e acest Căpitan?

Tu intri în parcare şi eu mă las în scaun şi te privesc în oglinda retrovizoare. Trânteşti portiera şi mergi în spate, dar nu-ţi scoţi bagajele pentru că iese Căpitanul din una dintre camere. Are cel puţin 45 de ani, poate 50, şi păr grizonant a la Clooney – chestiile astea îţi plac ţie? – şi îşi roteşte ţigara – să te fut, Căpitane, sper să faci cancer şi să crăpi – şi te ridică şi te roteşte în aer şi ştii ce, Beck?

Acum sunt supărat.

Căpitanul Pensionar de Căcat urcă în maşina ta. Vă urmăresc pe măsură ce el conduce, căcatul (cu mine n-ai fost niciodată într-o maşină) şi vă opriţi la un bancomat din

Cumberland Farms. Sari din maşină şi te întorci cu o mână de bancnote de 20. El te pune să numeri banii (sper să moară acum) şi ţie îţi e foame şi numeri încet, ca un copil de clasa a III-a care exersează şi mi-am amintit de Întâlnirile fără Obligaţii de pe Craigslist şi acum îmi e frică de ce e mai rău. Vă urmăresc pe tine şi pe Căpitan înapoi la Silver Seahorse, şi ăsta-s eu, Beck. Căpitanul coboară primul şi îţi deschide portiera şi tu ieşi şi îţi iei bagajele din portbagaj, iar el are deja cheia de la cameră şi sunt suficient de aproape ca să aud.

— Hei, îmi dai şi mie un fum?

El dă din cap.

— Drăguţo, nu pot face asta.

— Deci e ok ca tu să fumezi, dar eu n-am voie?

— Ţi-ai adus un costum?

Costum? Isuse.

— Crezi că am adus un costum?, te încrunţi. Doar un fum, te rog.

— Să mă ia dracu’ dacă-ţi dau vreunul.

— Glumeşti acum, nu? Fix acum decizi că te comporţi ca un futut de tată?

Ai spus tată şi s-ar putea să fac o criză pentru că creierul meu sfârâie şi inima mi se opreşte. Tată. Mi-ai spus că e mort. Ai spus tuturor că e mort. Oh, Beck, de ce? Nu ştiu dacă sunt enervat sau supărat pentru că acum sunt atât de uşurat că nu plăteşti (sau nu eşti plătită) ca să-ţi pui

costum de şcolăriţă şi să ţi-o tragi într-o cameră de hotel. Respir. Căpitanul este tatăl tău şi tatăl tău are cheia şi tu icneşti şi-l urmezi în camera 213. Vreau să-l cunosc şi vreau să te urmez înăuntru şi vreau ca el să-mi strângă mâna şi să-mi spună cât de fericit este să-şi vadă fiica cu un om aşa de bun în viaţa ei. Dar tu mi-ai spus că el e mort, aşa că oare ai fi mai fericită dacă aş intra acolo şi aş face ca asta să se întâmple? Sunt confuz şi cu fiecare secundă care trece mi se face tot mai frig.

E extra-sezon în gaura asta de căcat numită Bridgeport şi activitatea de a mă caza într-o cameră mă ajută să mă liniştesc. E o grămadă de asimilat, dar sunt uşurat. Am bâlbâit nişte căcaturi despre numere norocoase şi am făcut rost de camera de lângă a voastră. Mi-o dau şi miroase a înălbitor şi Newports şi pereţii sunt subţiri şi după ce fac duş las un prosop pe jos, mă aşez pe el şi te ascult cum te cerţi cu tatăl tău (ceva despre bani, copii, parcă sunteţi doi adulţi din desenele Peanuts). El trânteşte uşa şi tu rămâi singură. Faci duş după ce termini de plâns şi acum eşti udă şi curată, aşa cum sunt eu, şi te aud cum încui uşa. Tragi pătura de pe pat – loveşte podeaua, e grea, o aud clar – şi începi să te pipăi şi să gemi – eşti zgomotoasă, te aud clar – şi acum mă pipăi şi eu şi te pipăi şi tu şi, în mintea mea, nu există niciun perete care să ne despartă pentru că te fut chiar pe patul ăla şi eşti aplecată şi mă implori şi suntem în Bridgeport pentru că vrem să ne-o punem într-un motel şi te trag de păr şi tu ţipi – aşa faci, Beck, eşti zgomotoasă şi aici nu există nicio pernă verzuie în care să-ţi înăbuşi ţipetele – şi apoi termini şi dai drumul la televizor şi îţi aprinzi o ţigară. Aud când o aprinzi şi îi simt mirosul şi sunt atât de încărcat că ne-am futut şi că nu ne-am futut şi-mi ia un minut până să mă lovească.

Ştiai că balonul cu faţă zâmbitoare a fost ok şi tatăl tău nu e un beţiv mort.

Eşti doar o mincinoasă nenorocită.

22

DOAMNE, ai un mod de a mă face să fac ce n-aş face în mod normal. Nu m-am mai costumat de Halloween din clasa a treia (Spiderman) şi, deşi a fost mai greu pe măsură ce au trecut anii, am reuşit să protestez în tăcere împotriva acestei paraşute de sărbătoare. Totuşi, iată-mă într-o cabină de probă de la Bridgeport Costumes care miroase a naftalină. Cabina de probă e atât de mică încât un Strumf afurisit ar transpira. Celine Dion cântă despre inima ei futută din cel mai prost sistem audio cu putinţă, în timp ce vânzătoarea irlandeză bine intenţionată flecăreşte aproape de cabină.

— Ţi-ai pus pantalonaşii, fiule?

— Nu!, spun şi mă uit în oglindă şi-mi vine să mor.

Dar nu pot muri pentru că tu ai nevoie de mine. Tatăl tău te duce la Căcatul de Festival Charles Dickens din Port Jefferson. Tu nu vrei să mergi, dar el ţi-a închiriat deja un costum şi, după ce aţi terminat să vă certaţi în dimineaţa asta, ai fost de acord să petreci nişte timp cu familia lui.

Cât tu şi tatăl tău v-aţi pregătit pentru festival, eu m-am învârtit prin cameră şi am citit lucruri despre festivalul ăsta de căcat. Când ai ieşit la o ţigară, m-am uitat la tine şi mi-am dat seama că nu am nicio şansă. Erai ca o nălucă în costumul tău, înecată în velur roşu şi cu părul căzând de

sub boneta roşie. Fumai şi îţi ţuguiai buzele într-o parcare de la motelul Silver Seahorse. Eşti singura fată din lume care poate să arate atât de serioasă şi atât de prostesc în acelaşi timp. Tatăl tău a ieşit ca să ţi se alăture, cu joben şi frac. Ţi-a dat un manşon blănos alb.

— Ce ar trebui să fac cu asta?, ai întrebat.

— Bagi mâinile în el, să-ţi ţină de cald.

— Dar am deja mănuşi.

— Beck, poţi să mă scuteşti un pic?

Ai oftat şi ţi-ai băgat mâinile în manşonul acela norocos şi eu vreau să-mi bag mâinile în tine. Îmi ia prea mult să mă îmbrac şi vânzătoarea irlandeză bate la uşă. Vrea să tragă un pic cu ochiul, desigur.

— E aşa de frumos să vezi tineri care intră în spiritul sărbătorii!, spune. Dacă nu te deranjează că spun, cred că pantalonaşii ăştia ţi se potrivesc chiar bine, să ştii.

— Da, o secundă.

— Şi nu sunt sigură dacă am spus, zice ea pentru a treia oară. Închirierile trebuie returnate într-o săptămână de la data închirierii. Altfel s-ar putea să-ţi bată la uşă o irlandeză bătrână. Eşti gata?

— O secundă, spun şi poate că femeia irlandeză nu vorbeşte engleza.

Celine Dion încă mai cântă despre inima ei futută şi eu mă înec în naftalină şi dispreţ faţă de mine şi, dacă tu i-ai fi spus tatălui tău despre mine, el ne-ar fi închiriat costume

amândurora. Şi tu ai fi aici cu mine şi eu nici măcar n-aş observa naftalina sau căcatul canadian siropos. Dar tu m-ai minţit. Şi acum trebuie să ies din cabina de probă şi să-i spun doamnei irlandeze că merg la festival de unul singur.

— Un cavaler arătos ca dumneata n-o să stea mult timp fără să găsească o domniţă drăguţă, sunt sigură!, jubilează ea.

Şi e o oglindă în spatele ei şi căcat. Costumul ăsta chiar arată bine pe mine – jobenul meu e mai înalt decât al tatălui tău – dar costumul nu ajută deloc la a mă deghiza.

— Aveţi şi bărbi?

Obiectează glumind:

— Vorbeşti serios, tinere domn?

— E destul de frig afară.

— Avem bărbi, dar nu toate sunt à la Dickens.

— Nu contează!, spun şi ea îmi admiră tinereţea şi se evaporă.

Oraşele mici mă sperie mai mult decât cele mari. Femeia asta, care părea bună şi slugarnică acum un minut, se topeşte că vreau eu o barbă.

— Mă cam grăbesc!, spun cu o uşoară afectare irlandeză.

Dă mai încet volumul la casetofonul antic. Celine Dion pe casetă nu e prea dickensian, dar cedează şi îmi arată bărbile nereturnabile, ne-dickensiene, care sunt într-o cutie în spate pe care scrie JOHNNY DEPP/DUCK DYNASTY.

Viaţa devine mai tristă când eşti singur la o petrecere tematică pe o barcă cu oameni care sunt toţi împreună, costumaţi, pe o barcă. Nu suntem nici măcar aproape de a ajunge la Port Jeff şi n-ar fi trebuit să urc pe feribotul acesta. Dar nu m-am gândit până la capăt. Ce fac dacă mă recunoşti? Nu o să vrei să-mi faci cunoştinţă cu tatăl tău dacă port pantalonaşii curului.

Ar fi trebuit să mă întorc la New York, dar n-am cum să întorc din drum barca asta festivă, aşa că încerc să mă concentrez pe ce e bine: Tu n-ai mai postat nimic pe Twitter de când ai ajuns aici, nici n-ai trimis vreun e-mail. Dar gânduri rele îmi vin. Tatăl tău s-a întors în peisaj. Dacă asta înseamnă că-i poţi spune mamei tale să-ţi închidă abonamentul vechi? Calmează-te, Joe. Îţi ştiu parolele şi o să găsesc mereu drumul spre tine, dar îmi place să-ţi folosesc telefonul. Îmi place să mă gândesc că mama ta plăteşte ca eu să te protejez. E greu să fii raţional în costumaţia asta şi încerc iar să mă gândesc doar la ce e bine. Se pare că poţi sta neconectată la internet şi minţi pe toată lumea, nu doar pe mine. Şi, într-un fel, parcă eu sunt mai relaxat decât tine. Tu şi taică-tu staţi pe scaune făcute din găleţi întoarse în cabina principală. Arăţi impecabil, desigur, Rose de pe Titanicul nostru, Jack, şiret şi vesel, şi dacă am fi venit aici împreună, oh, Beck, aş fi găsit o modalitate să ajung cumva sub fusta aia a ta.

Dar nici tu, nici tatăl tău nu păreţi entuziasmaţi de Festival şi presupun că e a lui barca. Marinarii de pe punte îl pupă-n cur pentru că e costumat şi Căpitanul acestei curse iese din cabina de comandă şi insistă să facă o poză cu tine şi taică-tu. Nu vrei să fii pozată, dar taică-tu insistă şi sunt tentat să mă duc acolo şi să pornesc o revoltă. Dar trebuie

să vă las, pe tine şi pe tatăl tău, să vă rezolvaţi singuri problemele. Ştiu când ai nevoie de spaţiu. De asta mi-am pus şi barbă.

Tatăl tău te întreabă dacă vrei un pahar şi tu dai din umeri.

— De ce vrei să faci totul şi mai dificil?

— Doar am zis că nu ştiu!, te îmbufnezi şi te transformi într-o adolescentă lângă tatăl tău, ceea ce are şi mai mult sens.

— Păi, Guinevere, vrei sau nu vrei ceva de băut?

— Cafea, bine!, şuieri.

Ţi-a spus Guinevere şi un grup de fani semi-beţi de-ai lui Dickens încep să cânte colinde şi un grăsan într-o costumaţie de Ben Franklin (oh, America) încearcă să treacă şi varsă jumătate din bere pe mine. Şi aerul e impregnat de naftalină şi apă sărată şi Coors şi nu-mi place aici absolut deloc. Pentru că tu ai fugit ca să-ţi vezi tatăl care trăieşte (trăieşte!) şi pentru că vreau să fiu aici în caz că ai nevoie de mine, va trebui să vând un afurisit de Dickens pe eBay ca să acopăr cheltuielile motelului, ale costumaţiei, psihoterapia de care nu mă îndoiesc că o să am nevoie când o să-mi dau seama că mi-am futut permanent creierii în ziua în care mi-a îngheţat curul în pantalonaşi şi am stat pe chei cu o grămadă de semi-normali. Cei pe jumătate normali stau acasă şi se uită la Great Expectations, filmul.

Singurul lucru mai rău decât drumul cu feribotul până la festival e festivalul în sine. Violul Public asupra lui Charles Dickens e o atrocitate, Beck? Ştiai că există aşa căcaturi? Ştiai. Stai la distanţă de fratele şi sora vitregă, amândoi copii, mici, şase şi opt ani presupun, costumaţi, toată lumea e costumată şi Charles Dickens ar fi dezgustat că întreaga lui muncă e sărbătorită de moşnegi retraşi la pensie care n-au nimic mai bun de făcut decât să arunce cu banii pe fereastră pentru pantofi închiriaţi şi jupoane şi peruci şi să traverseze Long Island Sound doar ca să se adune cu alţii la fel de săriţi şi să se îndrepte spre satul Port Jeff, unde să-şi facă reciproc complimente legate de cretinele lor de costumaţii şi să se îndoape cu mere zaharisite şi să se comporte ca şi cum ar fi amuzant să faci turul unor coşmelii vechi şi să asculţi chitare din secolul optişpe şi să se îndoape iar cu popcorn caramelizat şi să-şi picteze feţele (de parcă feţele pictate ar avea vreo legătură cu Dickens) şi să asculte muzică de cameră. Sincer, Beck, dintre toţi nenorociţii ăştia albi care-s acum pe barcă (serios, nicio persoană de culoare n-ar face asta în veci), câţi crezi că ar trece un test despre Oliver Twist? Câţi crezi că îi ştiu operele mai puţin cunoscute?

Dar nu era nicicum posibil să nu te urmez în orăşelul ăsta. Şi e bine că sunt mereu aici, sunt Kevin Costner pentru tine, Whitney Houston, pentru că oamenii devin ciudaţi când sunt costumaţi, chiar şi dobitocii albi şi bătrâni din Connecticut. S-au ameţit uşor de la beri (să bei ziua e acceptabil dacă aşa îl sărbătoreşti pe Dickens) şi mai mult de doi tipi s-au arătat un pic prea entuziasmaţi de tine şi acum am o listă mentală cu toată lumea care are nevoie de o bătaie bună. N-aş lovi niciodată o femeie, dar mama ta vitregă nu te place şi e geloasă pe atenţia de care ai parte şi copiii ei nu sunt tu şi copiii noştri vor fi mai drăguţi

şi nervii mei faţă de tine chiar se transformă mereu în iubire?

— Guinevere, spune mama ta vitregă.

Tatăl tău îi spune ei Ronnie şi ea luptă împotriva vârstei de 40 de ani cu botox şi pudră auto-bronzantă şi Spanx. Tu îţi vei accepta vârsta şi vei fi frumoasă, nu ca Ronnie, care latră:

— Mi-ai dat restul de la automatul de mere caramelizate?

— Mi-ai dat 20.

Tatăl tău te priveşte ca şi cum ar fi gata să explodeze şi îşi îndreaptă atenţia asupra celor doi copilaşi de căcat, ca şi cum ar avea nevoie de el fix acum, dar e clar că nu au.

Te bosumfli.

— Merele caramelizate au fost gen 5 dolari fiecare, în căcat.

Acum îl doare şi pe taică-tu în cur şi te împacă:

— Guinevere, scumpo, haide.

— Bine, spui atât de fragil că te-ai putea sparge.

Îţi scoţi ambele mâini din manşon şi manşonul loveşte pământul şi începi să pescuieşti în gigantica poşetă Prada şi mama ta vitregă alege unul dintre copiii ei şterşi şi-l propteşte pe şoldul ei.

— Prada, observă. Ai luat-o de pe eBay?

— Am primit-o, îi răspunzi, şi uneori chiar spui adevărul.

Îi dai doi dolari şi ea îi ia şi acum îţi priveşti tatăl.

— Acum putem pleca?

Antivomitivul pe care l-am cumpărat de la magazinul de suveniruri nu funcţionează şi întoarcerea e mai rea decât sosirea. Mi-am petrecut cea mai mare parte în cutia asta de conservă care e baia şi Connecticăcaţii coloniali tot trag de uşă pentru că tuturor le e rău de la prea multă mâncare şi distracţie. Şi barba asta provoacă mâncărimi şi nava asta se balansează şi apa de la toaletă nu poate fi trasă. Scutur clanţa. Un cretin dă cu pumnul în uşă.

— Tipule, şi noi avem colon, să ştii.

Nu-l consider demn de un răspuns, dar nenorocita asta de barcă se tot bălăngăne – e beat şi Căpitanul? – şi sunt izbit de perete şi apoi vomit şi încerc să-mi dau repede deoparte barba nereturnabilă şi imediat o scap în dezastrul din veceu.

Fleoşc.

N-am cum să ies din problema asta şi robinetul abia dă ceva mai mult decât nişte picături. Dacă nu ies de aici cât mai curând, voi atrage şi mai multă atenţie asupra mea. Nu am ce face decât să-mi plec capul şi să mă rog al dracului ca tu să nu faci parte din tabăra mafiotă de afară care vrea să mă linşeze. Dacă există un Dumnezeu, tu te ţii până când ajungi înapoi pe terenul sigur de la Silver Seahorse.

Şi există un Dumnezeu. Sunt doar patru oameni care aşteaptă şi care par o duzină şi eu alerg spre pupa. Vântul muşcă aici şi sper să fiu singur şi sper să pot face restul călătoriei fără să-ţi distrug ziua. Cred că tu te-ai speria dacă m-ai vedea aici şi ar suna a prostie să zic că am venit să-mi văd familia şi sunt lacrimi întinse pe obrajii mei şi nu pot să spun dacă plâng sau sunt din cauza vântului. Mi-e dor de barba mea caldă şi ţepoasă şi pantalonaşii ăştia sunt făcuţi din hârtie şi picioarele mele se duc dracului de frig.

În sfârşit, nava încetineşte pe măsură ce intrăm în port şi apoi ceva inimaginabil de oribil mi se întâmplă, ceva atât de rău încât e posibil să sar din barcă. Dacă ar fi vară, aş fi deja în apă pentru că micul tău frate şi sora vitregă se joacă de-a v-aţi ascunselea (superb joc pentru copii pe o barcă, Ronnie) şi o aud pe Ronnie strigându-i pe plozi, care se ascund după o cutie chiar în faţa mea.

Respiră, Joe. Respiră.

O aud pe Ronnie alergând şi ajunge aici repede şi apucă pe fiecare copil de câte o mână şi se uită la mine.

— Ce mai zi, nu?

Flirtează cu mine pentru că e geloasă pe tine şi eu sunt în echipa Beck şi ştiu cum să abordez problema.

— Da, doamnă.

Nu i-a plăcut acel doamnă al meu care a avut scop dublu. Trebuia să o facă să se simtă bătrână (rezolvat) şi trebuia să o facă şi să plece. Dar apoi apar de nicăieri doi marinari şi nava întoarce atât de uşor şi marinarii desfac frânghia şi

Connecticăcaţii beţi se apropie de mine pentru că ăsta mi-e fututul de noroc, barca asta se andochează cu pupa invers.

Şi dacă există Dumnezeu, atunci te cerţi cu tatăl tău şi eşti prinsă în conversaţie. Dacă există Dumnezeu, voi fi primul care coboară din barcă. Dacă există Dumnezeu, bestia asta lentă de metal a ajuns deja la mal şi mama ta vitregă îşi poate lua copiii acasă ca să le dea macaroanele cu brânză după care tot urlă. Şi dacă există Dumnezeu, atunci andocăm chiar acum, şi aşa facem, şi pe mal e un copil care ridică o rampă, chiar e. Ajungem acolo şi eu voi fi al treilea, poate al patrulea care va coborî de pe barca asta şi acum oamenii încep deja să se împingă.

Şi dacă există Dumnezeu, cea din spatele meu nu eşti tu. Şi dacă există Dumnezeu, Ronnie nu mă va ruga pe mine (pe mine!) să mă dau din cale.

— Soţul meu încearcă să ajungă aici, spune şi ştie foarte bine cum să-şi ia revanşa.

Tatăl tău se strecoară pe lângă mine şi îşi cere scuze. Îşi întoarce capul şi te fluieră, chiar când barca se opreşte în sfârşit şi marinarul apucă rampa care leagă nava de uscat.

— Vin acum!, spui tu. Isuse Cristoase, oameni buni, ăsta nu e căcatul de Ellis Island.

Şi eu îţi iubesc simţul umorului şi dezgustul şi te iubesc pe tine şi de asta, ca o floare în soare, îmi întorc capul un milimetru, suficient de puţin cât să-ţi văd faţa frumoasă şi suficient de mult cât să o vezi şi tu pe a mea, înainte ca marinarul să apuce rampa şi să o fixeze la locul ei, şi eu

îmi înfig capul în mulţime şi trec prin ea ca să scap de pe nenorocita asta de barcă.

23

DE FIECARE DATĂ când mă apropii de o ieşire, vreau să trag pe dreapta şi să caut o benzinărie ca să mă schimb de costumul ăsta umed. Dar nu o fac. Sunt paralizat în spatele volanului. Sunt atât de panicat că nu pot merge decât înainte. Şi motivul e înfiorător de simplu: m-ai sunat de patru ori în ultima oră, de când feribotul a andocat şi asta nu poate însemna decât un lucru. M-ai văzut.

— Nu!, strig şi mă simt de parcă aş conduce dintotdeauna şi dau cu pumnii în volan şi Buick-ul derapează în partea dreaptă şi tai calea unui camion şi camionagiul apasă pe claxon şi eu deschid fereastra ca să-i urlu:

— Du-te să o fuţi pe mă-ta!

Dacă a răspuns, eu nu am auzit şi ridic geamul manual (domnul Mooney e un nenorocit bătrân şi zgârcit) şi trebuie să încetinesc pentru că ar fi de căcat să fiu tras pe dreapta tocmai acum. Şi nu e ca şi cum e vina mea, să ştii. Tu m-ai minţit. Tatăl tău nu e mort. Eu am fost pe nava aia pentru că tu m-ai minţit pe mine.

Poate că nu te cunosc atât de bine pe cât cred. Dar e absurd; aveam o legătură stabilită. Şi tu ai stricat totul. Tu trebuia să-mi fi spus despre tatăl tău, indiferent de cât de ruşinată erai. Şi eu trebuia să te ascult şi să te iubesc şi să-ţi spun că eşti o fată bună. Şi apoi m-ai fi întrebat

despre viaţa mea şi m-ai fi ascultat aşa cum te-aş fi ascultat şi eu şi atunci am fi devenit şi mai apropiaţi.

Vreau să depăşesc o tipă care merge prea încet şi ea îmi arată muie agresiv. Are un autocolant cu TAILGATERS FLUNKED PHYSICS şi unul cu Boston College şi urăsc să conduc şi mi-ar plăcea să-mi izbesc maşina de Volvo-ul ei şi să o privesc cum sângerează, dar nu, Joe, nu. Nu ea e personajul negativ şi nu ea va plăti pentru greşelile tale.

E vina ta, Beck. Ai dat-o în bară grav şi tu ştii că te-am urmărit şi tu ştii. Tu ştii. Apăs pe claxon şi mă bag în spatele curvei până când semnalizează. Când o depăşesc încetinesc ca să-i merg alături cu o mână pe volan şi cu cealaltă arătându-i muie. Paraşuta râde şi eu merg mai departe. Să o ia dracu'. Să te ia dracu'.

Tu nu o să mă ierţi niciodată şi am nevoie să nu te mai văd niciodată şi mai am nevoie ca familia asta din Land Rover să se ducă dracului cu skiurile lor şi cu cauciucurile nou-nouţe şi îi depăşesc şi pe ei agresiv, şi telefonul meu sună.

Tu.

Copilul din spate nu-l ascultă pe tatăl lui şi se întoarce şi ştii ce ştiu eu despre copilul acela? Va ajunge la Choate Rosemary Hall (sticker de absolvent în oglinda retrovizoare) şi copilul acela va fuma droguri şi va înghiţi pastile chiar înainte de cea de a 13-a aniversare şi toată lumea va crede că e atât de al naibii de elevat pentru că înghite pastile prin pădurile din Connecticut. Îi arăt muie. Îl las cu o amintire. Ştiu ce o să devină copilul acesta şi ştiu că nu va plăti pentru greşeli. Va fi simpatizat şi respectat şi virez înspre ei şi le sar în faţă şi mă joc cu frânele şi tatăl claxonează scurt, enervat şi viu acum; eu trag iar de volan

şi plec de aici, mă cac pe ei şi pe noile lor skiuri şi pe cizmele lor de zăpadă. Căldura din maşina asta nu merge şi nu îmi va trece niciodată frigul de pe feribot. Nu mă voi mai putea uita niciodată la vreun Dickens fără să nu-mi amintesc ziua de azi şi trag pe dreapta la un refugiu şi opresc motorul. E al dracului de linişte. E aşa decembrie şi e aşa de terminat totul.

Telefonul meu sună, iar. Tare. Tu.

Ignor (iar) apelul şi şterg mesajul pentru că nu pot suporta ideea ca tu să ţipi la mine înfricoşată, acuzându-mă că te urmăresc. Nu. Totul e greşit şi lovesc volanul iar şi încheieturile mele s-au învineţit şi vânătăile se vor vindeca, dar tu nu vei uita niciodată ziua aceea când un tip te-a urmărit până în Connecticut şi şi-a pus un costum (un costum!) şi te-a urmărit la un festival.

Probabil că deja sunt o anecdotă la tine în coşul din mintea ta, furaj pentru o poveste, o chestie din trecut, doar un alt pretendent. Plâng. Tu suni. Îmi închid telefonul. Îţi închid şi ţie telefonul pentru că mama ta îl va opri oricum, ceea ce va face, în cele din urmă. E o zi neagră. La propriu.

Eu las cheile domnului Mooney şi el are rezervor de oxigen şi cuţit de vânătoare şi într-o zi şi eu o să am rezervor de oxigen şi cuţit de vânătoare pentru că nu vei mai vorbi niciodată cu mine şi eu ştiu asta. E atât de bine intenţionat şi e un tip aşa de amuzant, un veteran în salopetă şi acum uite cum nu sunt în stare să mă uit în ochii lui pentru că e atât de greu să recunosc că, oricât de mult îl admir şi îl respect, ei bine, nu vreau să ajung ca el. Sunt un om oribil şi el e un om bun şi el îşi ţine uşa mereu deschisă şi oamenii bătrâni sunt atât de dureros de singuri când sunt

singuri. Îmi frânge inima cât de evident e că-şi doreşte să intru şi să beau o Pabest cu el. Un tip de treabă ar intra, dar cu toţii ştim că eu nu sunt altceva decât un nenorocit.

El încearcă să glumească:

— Ce-i cu costumaţia asta, Joseph?

Am uitat de costum şi acum gândesc.

— Am fost la o petrecere tematică.

El nu vrea să afle mai multe despre petrecere.

— Librăria-i bine?

— Da, foarte bine, domnule Mooney, foarte bine.

Îi ofer cheile, dar el mă evită. Încă mai ţine uşa deschisă. Nu e genul de om care ar recunoaşte vreodată că îşi doreşte companie. Dar pricepe din modul în care-mi îndes cheile în buzunar şi păşesc înapoi. El se retrage în casa lui mucegăită şi prăfoasă.

— Ţine tu cheile alea!, îmi spune. Oricum nu folosesc maşina niciodată.

— Sunteţi sigur, domnule Mooney?

— Păi, unde merg eu?

— Vă pot duce eu când doriţi să ajungeţi undeva.

Îmi face semn că nu şi ştiu că nu are nevoie nicăieri. Un flăcău de la biserică îl duce la doctor. Şi în acest punct din

viaţa lui nu are alt loc unde să meargă. Ar trebui să intru. Dar pur şi simplu nu pot acum.

Se întoarce.

— Ne mai vedem, copile.

— Mulţumesc, domnule Mooney.

Uşa se închide încet şi eu merg fără direcţie, dar cumva tot ajung acasă. Una dintre maşinile de scris râde de mine, jur, din cauza costumaţiei. O iau şi dau cu ea de perete. Băga-mi-aş. Nu e ca şi cum proprietarul repară vreodată ceva. Ies din costum şi vreau să-i dau foc, dar îl pun într-o cutie de pantofi şi leg cu scotch. Nu vreau să-l mai văd şi scriu pe cutie adresa şi când trebuie să scriu Bridgeport, mi se înmoaie mâna pe pix. Îmi pun cele mai proaste haine confortabile: un tricou zdrenţăros cu Nirvana pe care l-a lăsat mama şi pantaloni murdari de lână de la o vânzare stradală de pe Houston de acum o sută de ani. Vreau să arăt la fel de mizerabil cum mă simt şi mă bag în dulciurile Twizzlers pe care le-am cumpărat de la magazinul coreean de lângă casa domnului Mooney. Noua gaură din peretele meu spune totul.

Au mai rămas două Twizzlers şi am pierdut noţiunea timpului, aşa cum fac aici uneori, ascult Make Me Lose Control de la Eric Carmen pe repeat, auto-distructiv, tăindu-mă în versuri siropoase despre un moment pe care sunt prea bătrân să mi-l mai amintesc, despre iubirea de-o vară şi decapotabile cu scaunele din spate uriaşe. Se aude o bătaie la uşă şi aici nu bate nimeni niciodată la uşă şi nu e niciodată o gaură în perete şi acum se aude iar bătaia. Opresc muzica. Bătaia se aude iar.

24

CÂND deschid uşa, mor. Tu eşti aici, în clădirea în care stau, în pantaloni de catifea albastru-pudrat şi o mică haină blănoasă. Vrei să intri şi asta e periculos. Toate bucăţile din tine pe care le-am strâns sunt aici cu mine şi tu nu trebuie să le vezi. Tu încă miroşi ca tine, divin, şi pare că ai plâns. Te îndrepţi spre mine şi eu înşfac clanţa.

— Beck.

Tu oftezi.

— Înţeleg, bine? Nu ai nicio veste de la mine o vreme şi apoi te sun de cincizeci de ori şi apar brusc la tine în uşă ca şi cum aş fi o nenorocită nebună care te urmăreşte.

Şi acum ştiu. E în regulă să las clanţa din mână. Nu m-ai văzut pe feribot. Tu ai ochii blânzi şi siguri. Vrei să intri.

Mă joc cu tine.

— Nu eşti o nenorocită nebună care mă urmăreşte.

— Bine, măcar puţin nebună, spui. A trebuit să-l bruschez pe copilul de la librărie ca să-mi dea adresa ta.

Eşti prea mică pentru a brusca pe cineva să facă orice şi pe el o să-l omor şi tu eşti obosită şi nu mai am nimic de făcut decât să mă dau din calea ta şi să te las să intri. Odată ajunsă înăuntru, eziţi ca şi cum ai intra la cea mai proastă baie de la un cinematograf şi mi-aş dori să fi făcut curat. În chiuvetă e deschisă o cutie de sardine care n-ar fi

fost acolo dacă ştiam că vii. Dar dacă atrag atenţia la nenorocitul de peşte, ei bine, nici aia nu va fi ok.

— Îmi place tricoul tău, Nirvana!, observi.

— Merci, spun impulsiv. A fost al mamei.

Dai din cap, pentru că ce dracu' ai putea să răspunzi la asta oricum?

— V-vrei să deschid o fereastră?, bâlbâi.

— Nu, mă obişnuiesc eu.

Nenorocitul de Curtis şi scanez sufrageria în căutare de sutiene sau chiloţi sau e-mail-uri. Nimic. Miracol. Ieşi din haina de blană şi îţi deschei cizmele şi te aşezi pe canapeaua mea ca şi cum ai fi la tine acasă. Un lucru bun: eşti atât de concentrată pe tine încât nici nu pari să observi apartamentul meu. Îţi sufli nasul şi te agiţi şi eu iau loc pe scaunul pe care l-am găsit pe aleea librăriei acum câteva săptămâni. Când l-am adus acasă cu metroul am presupus că nimeni nu-l va mai vedea niciodată, ca şi cum aceea era ultima zi în care scaunul avea să fie văzut de cineva.

— Deci, ştiu că a trecut o vreme. Dar aveam nevoie de cineva şi m-am gândit la tine şi... nu mi-ai răspuns la telefon.

— Îmi pare rău, spun şi ar trebui să-ţi acord o şansă.

Dacă aş fi un bărbat curajos, discuţia asta ar avea loc la tine în apartament. Îţi cuprinzi genunchii şi te legeni.

— În fine, nici nu ştiu... Sunt cam praf.

— Eşti bine?

Dai din cap că nu.

— Ţi-a făcut cineva ceva?

Îţi ridici ochii spre mine ca şi cum ai fi protejat pe cineva pentru prea mult timp, ca şi cum ai fi spus mereu nu când ar fi trebuit să zici da şi reuşeşti să scoţi un răspuns:

— Da.

Şi suspini. Merg spre tine şi te las să plângi şi tu nu scoţi niciun sunet o vreme. Te iau în braţe şi te las să plângi. Lacrimile tale se afundă în tricoul meu şi mă simt ca un ciudat care n-o să-şi mai spele niciodată hainele şi tot corpul tău tremură de nefericire şi o să te fac eu, curând, să ţopăi de bucurie. Mă mângâi pe spate.

— Ok, sunt ok.

Înţeleg că ai nevoie de spaţiu şi mă întorc la locul meu de pe scaun, iar tu laşi să-ţi scape un oftat mare.

— Ai ţinut vreodată un secret? Adică secret gen minciună. Şi într-o zi să nu mai vrei să-l ţii? Şi trebuie să-l laşi să iasă?

Uneori îl văd pe televizor pe cretinul de frate al lui Candace şi vreau să pocnesc ecranul şi să-i spun că soră-sa nu s-a înecat în timp ce făcea surfing. Dau din cap.

— Da, înţeleg.

Ochii tăi se plimbă prin încăpere şi în sfârşit se opresc pe mine.

— Păi... e o poveste lungă, Joe, dar cam aşa e. Te-am minţit pe tine, am minţit pe toată lumea. Tatăl meu nu e mort. E foarte viu şi foarte bine şi trăieşte în Long Island.

— Wow!, exclam.

Tu m-ai ales pe mine.

— Nu mai puteam rezista. Trebuia să spun cuiva sau...

— Înţeleg, spun, şi chiar înţeleg.

Şi mă gândesc că nu ai ales pe cineva, ci m-ai ales pe mine. Şi asta înseamnă ceva, Beck. Tu m-ai vânat până aici, la mine acasă.

— Şi ştii cum sunt fetele. Dacă i-aş spune lui Peach sau lui Chana sau lui Lynn sau cuiva la fel, apoi ele ar mai spune cuiva şi persoana aceea încă altcuiva şi altcineva ar posta ceva tweet criptic despre asta şi of. De asta m-am gândit la tine. Ştiam că tu vei păstra secretul.

— Înţeleg, spun, şi chiar înţeleg.

Am multe secrete şi acum îl am şi pe al tău.

— Şi sincer, ştii, într-un fel nu mint pentru că tata e mort pentru mine în toate sensurile, Joe. Dar chestia e că s-a însurat cu o avocată şi ea e bogată şi el are bani şi eu sunt falită. Şi sigur că nu îmi dă bani pur şi simplu, nu. Trebuie să mă maimuţăresc într-o nenorocită de rochie Charles Dickens cu plozii lui răsfăţaţi ca să pot primi vreun ban de la el.

— Asta e multă informaţie, zic. Charles Dickens?

Râzi şi îmi povesteşti despre festival. Aici trebuie să am grijă şi mă comport ca şi cum nu aş fi auzit niciodată de aşa ceva şi te las să-mi dai detalii şi sunt metodic în reacţii şi apoi dau din cap.

— E mult prea mult. Merită? Să înduri toate acestea pentru câţiva dolari?

— Păi, viaţa costă, spui şi îţi încrucişezi braţele. Dacă poate plăti ca noii lui copii să mănânce mere caramelizate organice, atunci ar trebui să plătească şi pentru vechiul copil.

— Înţeleg, spun, şi chiar înţeleg.

Tatăl tău şi nevasta lui probabil că au dat câteva sute de dolari pe costumele de Dickens, ciocolată caldă şi mere caramelizate. Şi tu nu eşti genul de fată care să servească la mese. Prietenele tale nu trebuie să-şi facă griji legate de bani; tu de ce trebuie să-ţi faci?

Termini de trimis un SMS şi îţi relaxezi braţele şi îţi cobori picioarele, iar când animalele procedează aşa, vor să facă sex. Tu eşti animalul meu, de pe canapeaua mea, şi te uiţi prin apartamentul meu.

— Wow, exclami. Chiar îţi plac lucrurile vechi.

— Fiecare lucruşor pe care-l am e găsit pe stradă, recunosc cu mândrie.

— Văd, spui dezgustată.

Tu preferi obiectele noi şi sterile de la IKEA, şi totuşi îţi îndeşi şerveţelele murdare înapoi în poşetă. Ah, femeile. Îţi mişti degetele şi începi iar să vorbeşti despre tatăl tău:

— Divorţul e diferit când provii dintr-o familie destul de săracă, ştii? Tata a întâlnit-o pe Ronnie pe insulă când ea era acolo în vacanţă. La propriu, Joe, a întâlnit-o la barul unde lucra sora mea. Şi a fost destul de greu să încep facultatea ca fata care a crescut acolo unde toată lumea merge în vacanţă. N-am vrut să spun oamenilor că tatăl meu a fugit cu o turistă. Deja e prea mult, pricepi?

— Nu e drept, spun.

— Nu e, spui şi tu şi nu te-am văzut niciodată atât de aprinsă. E o chestie să fii o orăşeancă la Ivy League, dar o orăşeancă cu un tată absent? Pula. E un clişeu.

— Înţeleg, spun şi chiar înţeleg.

Te iubesc pentru că eşti o luptătoare mândră şi răsfăţată. Tu eşti puternică; tu omori oameni. Tu eşti brutală.

— Credeam că odată cu mutarea aici nu mă voi mai gândi la asta!, oftezi şi dai din cap. Toată lumea de la şcoală e aici şi dacă le-aş spune acum prietenelor mele despre tata, ar trebui să mă descurc cu tot, ştii?

— Ştiu, spun. Oamenii te judecă pentru astfel de lucruri. Trebuie să ai grijă.

— Nimeni nu ştie, spui cu ochii mari, la fel ca ai mei. Nimeni.

— Cu excepţia mea, spun făcându-te să roşeşti.

— Cu excepţia ta, repeţi şi zâmbeşti, aproape că zâmbeşti pentru că apoi te întristezi. Şi ştiu că nu ar trebui să fiu aşa nesigură, doar că el n-a plecat şi atât, ştii? Şi-a construit o

întreagă familie alături de o soţie mai tânără şi mai frumoasă şi cu copii mai tineri şi mai frumoşi.

— Copiii aceia nu sunt mai frumoşi decât tine, Beck.

Nu eşti setată să fii suspicioasă, slavă Domnului, şi râzi, presupui că eu fac presupuneri.

— Toţi copiii sunt mai frumoşi decât adulţii, Joe!, oftezi. Aşa funcţionează diabolica Mamă Natură.

— Dă-o în pula mea atunci!, te fac eu să râzi. Tu ţi-ai făcut treaba. L-ai văzut pe el şi i-ai văzut familia? Măcar te-a ajutat cu vreun ban?

Îţi întinzi braţele spre tavan şi te întinzi spre dreapta şi observi gaura din peretele de lângă tine.

— Isuse, aia e o gaură a dracului de mare.

Înghit.

— S-a spart o ţeavă deasupra şi au fost nevoiţi să intre şi aici.

— Şi se pare că au cam intrat, spui şi acum te transformi în mediul tău.

Îl vezi pe Larry, maşina mea de scris stricată de pe masa de cafea. Te uiţi la mine pentru permisiunea de a-l atinge. Dau din cap. Tu spui minciuni. Eu strâng maşini de scris. Suntem diferiţi, sexy.

— Numele lui e Larry, spun şi decid să fiu sincer cu tine.

— Dai nume tuturor maşinilor tale de scris?, întrebi.

— Nu. Nu le dau eu nume. Ele îmi zic cum le cheamă când le aduc acasă.

E amuzant să glumesc cu tine şi tu nu te poţi decide dacă glumesc sau sunt nebun şi nu-mi pot da seama dacă eşti drăguţă sau îngrijorată când râzi.

— Sigur.

— Beck, evident că eu le dau numele. Doar glumeam.

— Oricum, Larry e arătos, spui şi te apleci ca să-l saluţi şi te joci cu tastele.

Îţi pot vedea chiloţeii. Tu mă întrebi:

— Pot să-l ţin?

— E greu, Beck.

— Poţi să-l pui tu la mine în poală, spui şi porţi bikini roz, mărime mică, din colecţia Angels de la Victoria’s Secret. Îl ridic pe Larry şi-l aşez în poala ta şi mă rog să nu observi că sunt identici chiloţeii tăi cu cei înfipţi între pernele de pe canapea. Îţi explic că Larry e stricat pentru că a căzut (hahaha) şi tu îl mângâi cu delicateţe.

— O fi Larry stricat, dar e o bestie arătoasă, Joe.

— E unic, da!, răspund.

Îl analizezi pe Harry.

— Îi lipseşte un L.

Trebuie să mint pentru că încă n-am căutat L-ul pe jos.

— Aşa e din ziua când l-am adus acasă.

Mă priveşti.

— Ai ceva de băut?

Nu am nimic de băut. Nenorocitul de Curtis. Îţi îndrepţi atenţia spre maşina de scris şi vrei să te uiţi între perne să te asiguri că L-ul nu e acolo, dar dacă faci asta, îţi găseşti chiloţii, despre care vei şti că sunt ai tăi dacă ai un bun simţ olfactiv, şi cred că ai. Eşti ca un copil care trebuie să fie distras şi eu iau un Twizzler şi tu pe ultimul.

— Mai ai din astea?, întrebi.

— Mi-e teamă că nu, spun şi acum sunt îngrijorat pentru că nu mai mesteci şi ţi-ai fixat ochii pe ceva din dormitor.

Te concentrezi.

— Acela e Dan Brown-ul italian pe care ţi l-am dat?

Vreau să închid uşa dormitorului, dar ar fi ciudat, aşa că mă întorc şi îţi urmăresc privirea şi îmi dau seama că te uiţi la raftul pe care l-am construit special. Ar fi putut fi mai rău; aş fi putut avea acolo Cartea despre Beck, chiar pe raft.

— Cred că e cartea ta, mint.

Îl alinţi pe Larry şi te încrunţi.

— E drăguţ, Joe.

Înghit restul din Twizzler-ul meu şi acum trebuie să te scot de aici.

— Vrei să mergem să mai luăm Twizzlers?

— Clar, da!, exclami şi mă îndrept spre tine şi pari chiar şi mai mică cu Larry în braţe şi tu îl atingi.

— Ridică-l, te rog.

Îl ridic din poala ta şi pantalonii albastru-pudrat au acum urme negre şi eu îl pun la locul lui obişnuit, de pe podea, iar tu te încalţi şi te strecori înapoi în haina blănoasă, şi te îndrepţi spre celălalt capăt al încăperii, departe de dovezile afecţiunii mele, chiloţii şi sutienul tău. Ce uşurare să deschid uşa şi să te conduc afară din casa mea, şi acum am o lume nouă cu tine în ea. Te opreşti pe scări ca să-mi arăţi o pată de pe perete:

— Sânge?, şopteşti, vie şi alertă, nimfa mea îmblănită, iar eu dau din cap şi tu ridici din sprâncene. Sângele lui Larry?

Te plesnesc la fund şi ţie îţi place şi ţopăi pe scări în jos şi eu sunt singurul de pe aici care ştie despre tatăl tău şi în curând va veni şi momentul pentru polonicul roşu. Împingi uşa pe care şi eu o împing la fel de aproape 15 ani. Mergem la magazin şi tu practic ţopăi.

— Asta e partea pe care vor să o transforme într-un district istoric?, întrebi. Am citit parcă pe undeva.

— Nu!, răspund. E doar o altă parte din Bed-Stuy.

Strada mea îţi aminteşte de „Sesame Street şi cântece de Jennifer Lopez” şi fiecare tip din magazin vrea să ţi-o tragă, dar tu eşti cu mine. Tu te bucuri de atenţia primită; îmi spui că te simţi ca o celebritate aici şi chicoteşti. Plătesc pentru Twizzlers şi pentru Evian şi tu îţi îndeşi cutia

de Twizzlers în buzunarul de la spate, de parcă ar fi nevoie să atragi şi mai multă atenţie spre fundul tău. Deci aşa ar arăta viaţa pentru noi dacă ai locui aici, cu mine. Ar fi cald şi bine. Înainte să-mi dau seama, ajungem iar în faţa blocului meu.

Stăm aproape unul de celălalt şi tragem de Twizzlers şi împărţim sticla de Evian. Câteva adolescente trec pe lângă noi şi te fixează pe tine şi Evian-ul tău şi tu devii dulce şi defensivă şi mă asiguri că bei Evian doar pentru că Peach spune că e alcalină şi tu nu porţi sutien, aşa cum nu purtai nici în prima zi când ai trecut pe la librărie şi acum totul chiar pare ca un nou început.

Îmi ciufuleşti părul cu mâna ta mică şi rece.

— Vrei să intrăm?

— Da, spun şi-mi doresc, îmi doresc să te fi pregătit, să-ţi fi ascuns lucruri, să fi făcut duş şi să-mi fi pus două şosete la fel.

Dar eşti aici acum, urci încet pe scările mele, mă aţâţi cu fiecare pas, intenţionat şi uşor.

De aici încolo e ceaţă totală. Canapeaua mea de căcat se transformă într-un hamac pe o insulă nisipoasă dintr-o reclamă la Corona, mai puţin berea. Nu avem nevoie de bere, nu avem nevoie de nimic, ne avem unul pe celălalt acum. Îmi ţin braţele în jurul tău şi tu mă strângi într-un mod care l-ar mulţumi pe Eric Carmen. Ne sărutăm până nu mai putem şi apoi ne spunem lucruri. Tu îmi povesteşti despre festivalul cu Dickens, cearta cu tatăl tău legată de ţigări, monstrul de mamă vitregă şi motelul de căcat, fraţii vitregi răsfăţaţi, merele caramelizate cu preţuri mari. Tu

vrei să afli lucruri despre mine şi îţi spun că te plac, te plac mult. Ne reîntoarcem la săruturi. Continuăm aşa o vreme şi tu eşti epuizată şi te simţi confortabil. Când adormi, în sfârşit, corpul îţi e moale. Nu ştiu dacă voi putea dormi vreodată cu tine atât de aproape. Nu poţi minţi în somn şi zâmbeşti puţin, cred, din când în când, şi te muţi mai aproape de mine.

Singurul motiv pentru care ştiu că voi putea dormi atât de aproape de tine este că în dimineaţa ce vine mă trezesc în sunetul duşului pornit şi tu nu mai eşti în braţele mele, ci stai aici, goală şi udă.

25

DACĂ locuieşti singur, eşti un nenorocit de masochist dacă-ţi cumperi perdea de duş opacă. Am început să mă gândesc la asta la Silver Seahorse, unde perdeaua de la duş era albă, mă rog, cu excepţia câtorva pete de mucegai la bază. Ca şi cum încercau tot posibilul pentru ca fiecare cameră să arate ca în Psycho. Credeam că să-ţi cumperi o perdea de baie e cel mai uşor lucru afurisit de făcut, dar dacă mergi la Bed Bath & Beyond, unde au gen 600 de perdele de duş opace, atunci asta clar nu e o variantă. Şi apoi intri pe net şi acolo găseşti mii dintre care să alegi. Nu am cumpărat una complet simplă pentru că e nevoie să te uiţi, totuşi, la ceva cât stai acolo, dar dacă te gândeşti, perdeaua de duş e ceva la care te vei uita în

Fiecare

Zi

Nenorocită.

Aşa că am început să caut printre sutele de opinii online. Cele mai multe design-uri sunt căcaturi pe care n-ai avea tăria să le vezi zilnic (o hartă a lumii, du-te-n pula mea, o hartă cu Brooklyn, serios, du-te în pula mea, oameni de zăpadă, Turnul Eiffel, semne nautice – adică eu nu-s vreun dobitoc care cumpără eşarfe de la Urban Outfitters şi care dă note filmelor pe IMDB). Doar vreau ceva amuzant şi clasic.

M-am decis, în sfârşit, pe o perdea de duş simplă, cu bandă galbenă de poliţie pe care scrie POLIŢIA – NU TRECEŢI. Şi când am cumpărat perdeaua de duş nu mi-am imaginat nicio clipă că tu vei fi de cealaltă parte a benzii de poliţie, cu dungile alea galbene cretine care-mi blochează privirea. Data viitoare aleg una complet simplă, Beck. Mi-am învăţat lecţia.

Şi e totul spre bine pentru că nu am timp să te privesc cum faci duş. Mă folosesc de şansa asta ca să ascund toate Beckoşeniile şi sper că n-ai scormonit tu pe undeva când te-ai trezit. Îţi refac paşii. Ai lăsat uşa de la baie deschisă (tipic feminin) după ce ţi-ai luat un prosop. Din fericire, ai luat prosopul din vârf şi n-ai găsit sutienele înghesuite sub prosopul de jos. Sper că n-ai deschis dulăpiorul de medicamente din baie şi că n-ai găsit acolo agrafa ta de păr argintie şi zgâriată (am furat-o în prima zi în care am pus piciorul la tine în apartament, agrafele alea sunt peste tot, nu i-ai simţi lipsa oricum, aşa e?). Aveam nevoie de ea pentru că avea câteva fire delicioase din părul tău prinse în ea, cu ADN-ul tău în ele, cu aroma ta. Ai deschis cumva uşa frigiderului şi ai găsit sticla ta de ceai dietetic de la Nantucket Nectar, pe jumătate goală? Buzele tale au atins-o şi eu am vrut să-ţi ţin buzele în frigiderul

meu. Ţi-ai pus un pahar cu apă şi există posibilitatea ca tu să fi confundat sticla ta de ceai, să fi crezut că e a mea.

Uşa de la baie e singurul lucru de aici care nu e stricat, nici măcar un pic, şi ai fi putut să o închizi de tot, dar n-ai făcut-o. E ca şi cum ai vrea ca uşile să fie deschise mereu, aşa cum ferestrele de la tine din apartament nu au perdele. Şi nu pot face altceva decât să mă simt excitat într-un fel, pentru că ai vrut să trag cu ochiul la tine, acolo, chiar acum, blocat doar de banda aia colorată de poliţie. Îţi arcuieşti spatele şi laşi apa să-ţi lovească o ţâţă şi apoi pe cealaltă şi apoi te întorci şi îţi place aici, în duşul meu, în casa mea şi laşi apa să curgă pe gât în jos, pe spate şi iei apoi bucata de săpun Ivory (săpunul meu) şi-l ţii între sâni şi-l mişti în jos şi-l laşi să cadă şi apoi îţi freci spuma de pe burtă, jos, tot mai jos până ce mâinile îţi ajung chiar acolo şi imediat ce ajung acolo, le duci iarăşi la gât şi dai înapoi şi eşti atât de sexy pentru mine acum şi ar trebui să arunc hainele de pe mine şi să intru acolo, lângă tine, dar dacă aş face asta, te-ai uita la uşa glisantă şi ai vedea că sutienul tău alb atârnă de clanţă. Ştiu că încă nu l-ai văzut. Şi există şansa să nu-l vezi deloc, de vreme ce nu ai închis uşa. Pot lua sutienul şi să mă rog să fii atât de adâncită în a te uda – sens dublu, fetiţă – încât nu vei observa sau îl pot lăsa acolo şi să presupun că atunci când termini – de spălat, nu în sens sexual – vei fi atât de preocupată să te usuci şi orbită de aburi că nu vei observa propriul sutien.

Pe cine păcălesc aici? Trebuie să iau sutienul ăla. Îmi închid ochii. Mă rog. Mâna îmi tremură când o bag pe partea interioară a uşii şi îl trag de pe clanţă. Tu nu observi şi totul e în siguranţă iar şi trebuie să fac cumva să te scot dracului din apartamentul meu. Pun sutienul tău după chestiile îngheţate de la Stouffer, pe care le cumpăr

mereu, deşi nu le mănânc niciodată, şi apoi tu ieşi din duş, ieşi din baie şi mă strigi.

— Hei, Joe, ce faci cu puşca aia în mână?

Pentru o secundă, intru în panică. Ştii că sutienul e o armă şi acum sunt futut complet, dar tu eşti în prosop, apa picură de pe tine, iar eu arăt ca un nebun înfipt în frigider.

— Glumeam, spui. Ştiu că e o glumă proastă, dar nu e chiar atât de proastă. Calmează-te!

— Presupun că ai găsit prosoapele.

— Sper că e în regulă, şopteşti, şi casa mea nu e deloc potrivită pentru picioare goale şi tu te tot mişti pentru că podeaua e lipicioasă peste tot şi murdară şi acum te uiţi la maşinile mele de scris şi pui prea multe întrebări şi ridici unul dintre capetele mele de aligator miniatural împăiat pe care l-aş fi ascuns dacă aş fi ştiut că vii şi totul e greşit, totul, nu e deloc în regulă la lumina zilei şi tu ai dormit aici şi ai făcut duş aici şi te-ai săpunit aici fără să faci dragoste cu mine şi în ce univers posibil se întâmplă ca acesta să fie un lucru bun?

Mâinile tale curate sunt prea clinic de corecte acum şi examinezi tot locul de parcă e scena unei crime. Poate că banda aia galbenă te-a alertat. Mă întrebi când am început să colecţionez maşini de scris şi animale moarte şi întrebi în glumă dacă sunt criminal în serie şi arăţi spre gaura din perete spunând:

— Joseph, mai spune-mi o dată despre gaura aia.

Şi da, râzi, şi nu intenţionezi să mă şi asculţi, dar asta nu e bine pentru noi şi tu eşti prea curată şi eu am somn în ochi şi erecţie de dimineaţă şi n-am cafea şi nici ouă ca să-ţi fac. Chiuveta picură (n-ai închis-o cum trebuia) şi eu nu o pot închide în locul tău pentru că nu te pot lăsa singură în sufrageria mea. Te scuzi ca să mergi la baie şi să-ţi speli mâinile cu o grămadă de săpun (taxidermie şi maşini de scris). Când ieşi din baie cu mâinile proaspăt frecate, ai terminat-o cu mine, vorbeşti despre şcoală, mă pupi de la revedere, dar fără limbă.

Când ieşi, stau în cada udă şi te inspir. Toată.

— Frate, nu crezi că e un pic cam dur?

Curtis îşi ia apărarea şi se înroşeşte şi micul căcat n-a mai fost niciodată concediat şi dintr-o dată îi place aici la Mooney’s la nebunie şi brusc îi pasă la culme şi brusc minionul meu drogalău nu se va mai droga niciodată, promite.

— Curtis, singurul lucru potrivit acum este să spui „OK, şefule!”.

Se aprinde şi o femeie mică şi bondoacă bate-n tejghea ca şi cum ar fi o uşă.

— Scuzaţ’, da’ aveţi ceva cărţi de gătit de la Zone?

— Da!, îi răspund pregătit să-i spun şi unde, dar brusc Curtis chiar lucrează aici şi chiar îi pasă şi se strecoară pe după mine şi o conduce pe dulceaţa bondoacă la cărţile de gătit şi îi povesteşte despre faptul că putem comanda, special pentru ea, orice carte din colecţia Zone pe care

mica ei inimă grăsană o doreşte şi îi spune despre politicile noastre legate de returnare, atât de tare încât ai crede că femeia e surdă, nu grasă, şi e incredibil cum unii oameni pot fi educaţi doar cu o armă la tâmplă şi apoi te aud iar pe tine (Hei, Joe, ce faci cu puşca aia în mână?) şi dimineaţa aceea a fost cu totul vina lui şi trebuie să plătească.

Trebuie să plătească şi doamna grasă vrea să plătească o parte cu un cec, o parte cash şi o parte cu cardul şi sunt nevoit să mă întreb cum îşi va permite să cumpere ingredientele necesare pentru reţetele din cartea Zone şi brusc Curtis e un Nenorocit de Poliţist, cu totul dedicat verificării duble făcute permisului ei de conducere, aşa cum l-am învăţat să facă, aşa cum nu face niciodată, şi îi scanează cardul atât de repede, dur şi hotărât, astfel încât maşinăria veche să meargă din prima. Bagă câte un semn de carte în fiecare carte afurisită de gătit şi, frate, copilul ăsta, numai un psihopat perfecţionat căcănar l-ar demite pe copilul ăsta, atât de bun e, atât de dedicat.

Mica doamnă grasă e mulţumită şi-mi fluieră:

— Iuu-huu, drăgu’!

Dau din cap şi zâmbesc şi ea ar fi trebuit să mi se adreseze cu domnule.

— Ar trebui să-i măreşti salariul tinerelului, spune şi se face toată roz de la atâta şuierat prin magazin. Îţi spun eu, am fost la altă librărie mică prin centru şi două ore nu m-a ajutat nimeni, dar tânărul ăsta pe care-l ai aici a fost minunat şi o gazdă grozavă pentru mine. Şi plin de cunoştinţe.

Mi-ar plăcea să-i spun că, atât în librării, cât şi în cafenele, e de fapt politicos să-i laşi în pace şi pe cei care doar pierd vremea, şi pe cititori. Când hărţuieşti oameni şi te oferi prea mult să-i ajuţi, se simt ca şi cum i-ai împinge pe uşă afară. Doamna asta nu ştie nimic despre lume şi încă e în extaz datorită acestui tânăr prietenos şi mie mi-ar plăcea să-i spun că nerăbdătorul Curtis (a luat metamfetamină sau ceva?) a scos azi clienţi din librărie pentru că majorităţii oamenilor nu le place să fie întrerupţi când citesc primele câteva pagini ale unui roman. Oh, vreau să-i spun cum Curtis fumează iarbă de patru ori pe zi şi fură biciclete şi le vinde pentru bani în plus. I-aş putea spune cum întârzie la începutul fiecărei nenorocite de ture şi că se cacă regulat la baie (nepoliticos) şi că şi-a înşelat fiecare iubită pe care a avut-o vreodată şi că, atunci când ea va ieşi din librărie, dacă nu-l dau afară imediat, o să-şi bată al naibii joc de ea şi probabil o să-şi noteze datele pentru a-i verifica cecul. Da. Plăteşte cu un cec.

În loc de asta, doar zâmbesc tipei.

— Sunteţi motivul precis pentru care deschidem librăria în fiecare zi, spun. Suntem în afacerea asta ca să ajutăm oamenii să cumpere mai multe cărţi.

— E ca în filmul ăla cu Meg Ryan, guiţă ea. Ştii, când tipa drăguţă care are magazin mic se îndrăgosteşte de bărbatul cu magazinele mari?

Cretinul de Curtis fredonează:

— You’ve Got Mail?

— You’ve Got Mail!, ţipă şi râde. Oh, iubesc filmul ăsta! Îl aveţi aici? Aveţi DVD-uri?

Leneşul ăsta n-o să folosească vreo carte de gătit. O să cumpere un raft micuţ de la Target şi cineva o să i-l prindă în cuie pe peretele bucătăriei. O să alinieze cărţile pe raft şi o să iubească felul în care arată acolo şi-o să arunce câte o pizza în cuptorul cu microunde şi se va înfige în DVD-ul cu You've Got Mail pentru care va pufăi prin jumătate de oraş ca să-l cumpere. Nu se va mai întoarce aici niciodată.

După ce ea pleacă, Curtis înţelege cumva. Ştie că s-a terminat.

— Frate, zice. Din ce pot spune, eu credeam că te ajut. Tipa era sexy. Futabilă şi sexy.

— Nu dai adresa mea necunoscuţilor.

— Ea mi-a zis că te cunoaşte. Şi am zis futabilă? Al naibii de futabilă.

Să se consemneze că l-am pocnit doar o dată şi nu direct în faţă. Să ţii minte asta, Beck. Nu e ca şi cum sunt vreun monstru şi nu e ca şi cum l-aş fi rănit. L-am concediat, ca de la bărbat la bărbat, ca de la şef la angajat. Nu a fost personal şi nu a fost agresiv şi doamna aia grasă a fost prima clientă pe care a tratat-o bine din prima lui săptămână afurisită aici şi până acum. Şi, apropo, nu eşti futabilă, Beck. Tu eşti frumoasă. E o diferenţă.

26

ZIUA de după ce ai dormit la mine fără să facem sex m-ai rugat să ne vedem la jumătatea distanţei dintre noi. Curtis nu mai era şi eu eram singur la librărie, dar toată lumea

ştie că singurul lucru pe care-l poţi spune unei femei în ziua de după ce a stat goală la tine în apartament este da. Ţi-am luat noul decodor. Coada a fost lungă de o milă. Apoi m-ai trimis acasă.

Şi a fost la fel în ultimele două săptămâni, mai mult sau mai puţin. Azi m-ai rugat să ne întâlnim în faţa Starbucks-ului din Herald Square, unde stau acum când mă săruţi de bun-venit (pe obraz). Nu vei sta în poala mea pe un scaun pufos şi nu vei linge frişcă de pe buza mea superioară. Eşti în modul de zi hai-să-rezolvăm-lucruri şi probabil că par cel mai bun prieten gay al tău pentru cumpărătorii de Crăciun care trec pe lângă noi. Mă doare pula, Beck. Mie unde mi-e vacanţa?

— Deci, veştile bune sunt că ştiu exact ce vreau.

— Ştii?, întreb cu speranţa că mă vrei ruga să te ling în baia de la Starbucks.

— Vreau să-i cumpăr mamei căştile alea mari care se pot face şi mici.

— Ah.

Căştile digitale sunt opusul fizic al sexului oral.

— Şi vestea şi mai bună este că am un voucher!, zici când ne îndreptăm spre Macy’s.

Acum începi să vorbeşti despre bani. Stai prost cu banii. Mă prefac că nu am citit schimbul de e-mail-uri cu tatăl tău din dimineaţa aceasta. Ştiu că aştepţi să vezi dacă taică-tu, Căpitanul, te va ajuta.

Suntem la raionul cu încălţăminte pentru femei (nu voiai căşti?) când mă întrebi despre Curtis. Îţi spun că l-am prins furând şi că l-am concediat. Nu-ţi spun că a fost pentru că ţi-a dat adresa mea. Oftezi; părea un copil aşa bun. Ha. Ne plimbăm pe la bijuterii (nu voiai doar căşti?) şi vrei să ştii când o să angajez pe cineva în loc. Îţi spun că singurul lucru mai imposibil decât să găsesc ajutor potrivit este să ţin librăria de unul singur. Dai din cap şi eşti de acord că majoritatea oamenilor sunt neangajabili şi serios, chiar numai aşa o să fie, flecăreală despre CV-uri şi căcaturi?

— Vrei să dăm o tură?, întrebi şi, dacă te referi la o tură în pula mea, atunci da.

Dar nu, tu mă iei de mână şi mă duci la una dintre scările rulante. E aglomerat şi transpirat şi decorat de Crăciun şi aş prefera să fiu îngropat până-n coaie într-un tomberon. Nu există intimitate pe o scară rulantă de la Macy’s în decembrie, dar tu eşti o mică artistă, aşa că uită-te la noi.

— Deci, îndrumătorul anului meu, cel cu anul sabatic care e cu bursă la Princeton.

Şi faci pauză, ca şi cum tipei mexicane din faţa noastră i-ar păsa.

— Vrea tema predată înainte de vacanţă, ceea ce e evident ridicol.

— Cum ziceai că-l cheamă?, întreb, deşi nu mi-ai spus niciodată numele.

— Paul!, spui fără să-mi dai şi numele de familie şi conversaţia se încheie.

Ne dăm jos la al patrulea etaj. E gălăgie şi miroase a covrigi şi a parfum. Se aude un cântec de Miley Cyrus şi e prea alert ca să fie dat aici. Curvele zgomotoase care se iau la ceartă îmi agresează simţurile şi te întreb dacă sunt la etajul acesta căştile şi tu îmi spui că întâi trebuie să returnezi ceva.

Din fericire, coada de la Departamentul Tinerelor Paraşute nu e chiar atât de lungă pentru că majoritatea Tinerelor Paraşute nu-şi permit aşa ceva. Se pare că nu mi-ai spus întreaga poveste şi, când îţi vine rândul, scoţi din poşetă nişte colanţi şi un bon mototolit şi sărmana fată din spatele tejghelei nu a făcut niciodată un storno şi, desigur, trebuie să aşteptăm.

— E vreun motiv pentru care durează atât de mult?, arunci vorbele.

— Păi, aţi cumpărat colanţii gen acum o sută de ani.

— Şi?

Şi sfinte căcat, tu chiar eşti falită pentru că, dacă nu, de ce ai returna colanţii de acum trei luni? Înşfaci colanţii şi bonul şi le îndeşi înapoi în poşetă.

— Lasă, mă întorc când o să fie şi managerul aici.

— Pentru mine e ok.

Eşti rănită acum; depindeai de returnarea acelor bani. Te izbeşti în fiecare persoană de la Tinerele Paraşute, te înfigi prin mătase artificială şi culori neon fără a-ţi cere scuze. Două paraşute zic că vor să te pocnească, dar n-o vor face; ele sunt la liceu, sunt fericite să-ţi poată spune

paraşuuuută. Te rog să încetineşti şi nu mă asculţi şi aproape că iubesc cât de zdreanţă poţi fi pentru că într-una din zilele ce urmează mă vei lega de pat şi mă vei plesni şi mă vei domina aşa cum domini pe toţi cei care îţi stau în cale. Eşti atât de încinsă şi vreau să mă joc cu tine şi chiar o fac.

— Beck.

— Ce e?

— Uite, habar n-am de hainele fetelor, dar colanţii ăia pe care ai vrut să-i returnezi arată bine.

— Nu pe mine.

— Pot să văd?

Te lupţi cu un zâmbet, dar pierzi.

— Aici?

— Da.

Şi tu mergi mai încet acum şi nu e nimeni care să monitorizeze cabinele de probă deoarece chiar e Crăciunul şi Moşul ştie că eu sunt băiat bun. Mergem pe coridorul cabinelor de probă până la cea din capăt, pentru handicapaţi. Nu-mi spui de ce deschizi larg uşa şi nu mă inviţi înăuntru, dar eu te urmez. Mă aşez pe băncuţă şi tu stai în faţa mea, înconjurată pe trei laturi de oglinzi. Scoţi pantalonii din poşetă şi care naiba e problema ta de te mai gândeşti încă la pantaloni?

Oftezi.

— Ştii, eu de fapt aveam nevoie de colanţi din jeans.

Dar tu ai nevoie de fapt de un orgasm, aşa că-ţi cer să-i iei pe tine. Roşeşti, obraznico, şi o uşă se trânteşte şi cineva mormăie luaţi-vă o cameră şi noi chiar ne-am luat una, o avem pe asta şi ghetele tale îmblănite sunt scoase şi îţi deschei fermoarul jeanşilor care sunt atât de strâmţi încât trebuie să-i tragi în jos cu tot cu chiloţi.

— Vino aici.

— Joe, şşşt!

Îţi fac semn să te apropii. Pentru că în adâncul tău eşti timidă, îţi ridici pantalonii la loc şi începi chiar să le strângi fermoarul pe măsură ce te apropii. Mă uit în sus la tine şi tu te uiţi în jos, la mine, şi începi să te ghemuieşti şi să tragi de cureaua mea, dar nu. Te apuc ferm de mână.

— Ridică-te.

Şi te ridici. Când încep să-ţi desfac fermoarul, te apropii cu un pas şi tremuri şi mă ajuţi să te scot din pantaloni şi în sfârşit ai ieşit cu totul din ei şi-i arunci spre o oglindă, şi-n sfârşit, în sfârşit, Crăciunul vine mai devreme în Departamentul Tinerelor Paraşute de la Macy’s, în Herald Square. Te gust. Te ling. Şi când termini, termini din adâncul plămânilor.

Iubesc cumpărăturile.

Sexul limpezeşte mintea şi orgasmul te aprobă. Ieşim din cabina de probă şi tu decizi să-i dai mamei tale pantalonii pe care încercai să-i returnezi – ştiam eu că nu vom cumpăra căşti niciodată. Îmi ţii mâna strâns şi aproape şi

mergem pe scările rulante patru etaje mai jos şi nu mai vrei să te uiţi la nimic. Muzica se îmblânzeşte, „Have Yourself a Merry Little Christmas” începe, cântecul meu trist favorit de sărbători. Mă întrebi ce fac în vacanţa asta, iar eu îţi spun că lucrez, desigur, şi tu îmi mărturiseşti că vei fi nevoită să-ţi găseşti un loc de muncă. Mă duci la raionul cu pălării pentru bărbaţi şi alegi o oribilitate din lână colorată-n roşu şi verde. Te dau deoparte.

— Poate că aş putea lucra aici, zâmbeşti. Ai putea să mă vizitezi în pauze.

— Chiar ai nevoie de un loc de muncă?

În loc să-mi răspunzi, ridici o şapcă roşie de vânătoare, cum purta Caulfield în The Catcher in the Rye şi mă priveşti rugător:

— Te rog. E cartea mea preferată cam... din toate timpurile.

Nu pot spune nu şi te iubesc pentru că nu ai spus şi titlul cărţii. Îmi pun şapca şi tu îţi muşti buza.

— Adorabil.

E greu să te fac să mă iei în serios cât port şapca asta ridicolă, dar încerc.

— Serios, Beck, ai nevoie de un loc de muncă?

— Eşti mult prea sexy!, scânceşti şi scoţi telefonul. O poză, Joe. Trebuie să mă laşi să o fac.

— Bine ar fi să n-o văd pe Facebook.

— Păi, tu nici nu ai Facebook, prostuţule, spui. Zâmbeşte!

Îmi faci fotografia şi îţi înapoiez şapca, iar tu cauţi cartea de credit în poşetă.

— Beck, nu trebuie să-mi cumperi o şapcă pe care n-o voi purta niciodată. Serios. Ai nevoie de un loc de muncă?

— Ştiu că nu trebuie să o cumpăr. Dar vreau să o cumpăr.

E Crăciunul, aşa că te las să o cumperi şi îţi spun că o voi purta, dar cu o singură condiţie.

— Orice, spui şi ai o privire minunată.

— Spune-mi că accepţi postul de la librărie.

— Da!, strigi.

Şi te arunci în braţele mele, o să-ţi dau tot ce vrei, tot ce ai nevoie, şi mă săruţi pe gât încet, iar pe buze pasional. Îmi şopteşti numele – Joe – şi toată lumea care trece pe lângă noi probabil crede că ne-am logodit.

Mai târziu în aceeaşi zi, Ethan apare pentru interviu. N-am inima să-i spun că postul nu mai e liber. Arată ca un hamster şi e prietenos ca un căţel şi i-ar fi mai bine la un adăpost de animale decât într-o librărie. Vorbeşte mult şi eu îţi verific e-mail-ul şi îmi e clar că ai sunat-o pe Peach şi i-ai spus despre excursia la cumpărături şi despre noul loc de muncă. Ea îţi scrie:

Beckalicious, sper că nu te autopedepseşti pentru ţopăiala de la Target. Ţine minte: Să faci ceva uşuratic nu te face pe tine uşuratică. Eşti doar om, micuţo! Dar te rog să fii

blândă cu el, probabil nu e cea mai bună idee să lucraţi împreună. Poate ar fi mai bine să lucrezi în campus. Oricum, ai grijă de tine, Peach.

E-mail-ul de la Peach îmi ucide bucuria de la Macy's. Dacă tu dai înapoi? Dacă lucrăm împreună şi nu ne înţelegem? Dacă ai nevoie de #petrecereînpijamale în serile libere şi eu nu mai pot merge cu tine la cumpărături niciodată? Ethan nu m-ar lăsa baltă niciodată; şi-a adus CV-ul în trei exemplare.

— Pari groaznic de ocupat, Joe!, spune obraznic. Dacă vrei, pot să plec şi să mă întorc mai târziu! Ziua mea e liberă!

Trag de timp. Nu ştiu dacă mă pot descurca cu toată energia lui.

— Care sunt primele cinci cărţi favorite ale tale?

Zâmbeşte ca şi cum i-aş fi spus că Moş Crăciun există şi eu îţi citesc răspunsul către Peach:

Oh, a fost la Macy's, nu la Target, aşa că e ceva mai respectabil... Sper. Şi ai dreptate, ştiu că nu ar trebui să lucrez la librărie. Sunt atât de proastă la impus bariere. De ce eşti tu mereu atât de deşteaptă?

Ethan e în mijlocul analizei lui la The Lord of the Rings când îl întrerup.

— Îmi cer scuze, Ethan. Mai lasă-mă un minut, te rog.

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze, cântă. Tu eşti şeful!

Totul e cu semnul exclamării la tipul ăsta, ceea ce mă intrigă pentru că spune că American Psycho e cartea preferată dintre toate.

— Îmi plac sperieturile pe cinste! Ţie nu, Joe?

Eu prefer ficţiunea şi el dă din codiţă şi eu dau refresh la inbox-ul tău şi citesc răspunsul lui Peach:

Mie doar îmi pasă să-ţi fie bine, Beckalicious. Ţine minte: limite! Şi să ştii că mi se pare că nu ne-am mai văzut de o veşnicieeeee.

Las telefonul deoparte şi îi mulţumesc încet mamei tale pentru că încă îţi mai plăteşte factura. Ethan încă vorbeşte despre hamsterul din American Psycho.

Vorbeşte încontinuu şi chicoteşte şi cine dracu' e tipul ăsta?

— Doar îmi plac cărţile, ciripeşte. Aş putea vorbi despre cărţi până vin vacile de la păscut. Asta e cea mai proastă parte când îţi pierzi locul de muncă şi iubita. Mi-e dor să vorbesc. Îmi place să vorbesc!

Ethan e cel mai singur şi mai deprimant bărbat pe care l-am întâlnit în toată viaţa mea şi, în acelaşi timp, el mă salvează. Şi e perfect, e exact ce îmi trebuie. Pe tine nu te va atrage şi, pe lângă el, eu par bărbatul. Zâmbesc.

— Deci, Ethan. În weekend-uri eşti disponibil să lucrezi?

— Desigur!, chiţăie, nu departe de un hamster. Pot lucra oricând!

Când ne ridicăm îmi dau seama că e cu aproape 30 de centimetri mai scund decât mine. Are mătreaţă şi debordează de recunoştinţă când îl conduc spre uşă.

— Ştii, Joe, mereu am avut sentimentul că voi ajunge să am un loc de muncă aşa distractiv! Să fiu sincer, diploma în finanţe a fost ideea tatei. Nu a mea!

— Păi, asta e bine, Ethan, e foarte bine!, spun şi el e cel cu probleme legate de limite. Trebuie să bei o bere, să sărbătoreşti.

— Nu prea beau, dar poate o să-mi picur nişte rom în Dr. Pepper-ul meu dietetic!, exclamă şi când îl văd plecând pe stradă, mă simt mândru ca un profesor.

Azi am făcut un lucru bun.

Îi scrii lui Peach şi îi urezi vacanţă plăcută la soare. Îi spui că probabil vei rămâne în oraş pentru că e prea scump să mergi spre Nantucket şi ea răspunde:

Dulceaţă, dacă ai nevoie de un împrumut, ştii că sunt aici...

Îi scrii un NU vehement şi Peach pleacă să se întâlnească cu familia în St. Barts şi să-şi frece corpul grotesc cu cremă de protecţie solară organică şi să se gândească la tine. Poate că va găsi o localnică, se va îndrăgosti şi te va lăsa în pace. Îţi scriu că mâine începi munca şi tu răspunzi imediat şi corect:

A Da, şefu’.

Mai târziu, în aceeaşi seară, mă suni ca să clarificăm detaliile de început. Eşti confuză când îţi spun despre Ethan.

— Credeam că eu am obţinut postul.

— Păi, e cea mai aglomerată perioadă din an, Beck.

— Şi asta înseamnă că n-o să primesc atât de multe ore?

— Asta înseamnă că s-ar putea să avem amândoi câte o seară liberă din când în când.

Pricepi şi micşorezi volumul vocii.

— Deja mă hărţuieşti sexual?

Nu râd.

— Da, domnişoară, aşa fac.

Sunt un geniu, clar, şi Peach poate să se ducă dracului pentru că vorbim în continuare, ca un iubit cu o iubită. Îţi spun mai multe despre Ethan şi tu râzi.

— Pare gen complet opusul lui Blythe. Ea taie semnele de exclamaţie din povestirile tuturor. La propriu.

— Drace. Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă ar ajunge amândoi în aceeaşi încăpere.

— Doamne-Dumnezeule, spui şi-mi dau seama că tocmai te-ai ridicat. Trebuie să facem asta.

— Beck.

— Trebuie să-i facem să se întâlnească.

— Puştiul e inocent, spun. Nu cred că o putem asmuţi pe Blythe asupra lui.

— Sincer, Joe. E posibil ca Ethan să fie exact ce-i trebuie lui Blythe. Şi invers. Adică diferenţele se atrag, ştii?

— Noi suntem diferiţi?

— Vom vedea, spui şi apoi schimbăm discuţia la mâncare indiană şi muzică şi e una dintre acele conversaţii care curg pur şi simplu, genul pe care-l poţi purta doar după o cabină de probă.

Când închidem, în sfârşit, îţi trimit datele de contact ale lui Ethan ca să i le dai lui Blythe. Îţi scriu:

Crăciun fericit!

Tu îmi răspunzi:

Chiar e fericit! A

27

IUBESC să te am în librărie. Munca alături de tine m-a făcut să mă reîndrăgostesc de librăria lui Mooney. Suntem un cuplu adorabil şi ne potrivim perfect şi îţi place la nebunie când ne spune cineva asta. Nu mai avem întâlniri. Suntem doar noi. Ajungi aici înainte ca tura ta să înceapă şi mă săruţi drept salut. Cuplurile plictisite de trecători îşi iau câine ca să exerseze cum e să ai copii, dar noi avem împreună o librărie plină cu cărţi. Împărţim greutăţile şi

râdem de clienţi şi ne certăm în joacă despre muzica pe care să o punem şi suntem unul dintre acele cupluri din anii 1950, foarte sexiste, pentru că eu sunt la conducere şi ţie îţi place aşa. Te joci cu mine, încalci regulile zilnic şi trăieşti ca să mă stârneşti. Râdem cu uşurinţă. Îmi aduc şapca de Holden la muncă şi mi-o pun pe cap când nu eşti atentă, şi apoi izbucneşti în râs de fiecare dată când mă vezi.

— Doamne-Dumnezeule, Joe, trebuie să mă laşi să ţi-o dau jos.

Mă prefac că mă lupt cu tine.

— Nu poţi să-mi iei şapca de Holden Caulfield!

Tu râzi.

— Nu, ce nu pot face este să te las să ieşi aşa în lume, purtând chestia aia. Clar nu gândeam limpede când ţi-am cumpărat-o.

Îmi place referinţa la clipele petrecute la Tinerele Paraşute şi te las să-mi scoţi şapca. Nici măcar nu i-am îndepărtat eticheta şi tu eşti bucuroasă să o descoperi tot acolo.

— Acum îţi pot lua ceva mai bun în loc.

Şi nu-mi vine să cred cât de romantic mă simt, cât de optimist, dar e ca şi cum lumea ar fi de partea mea; e de-a dreptul fericire aici, la Mooney’s. Ethan şi Blythe ies la întâlniri împreună, ceea ce e incredibil, iar eu merg la culcare întrebându-mă ce vei purta a doua zi la muncă, întrebându-mă când va erupe chimia noastră într-un maraton de sex în patul pe care ţi l-am construit. Mai

aşteptăm până să facem sex pentru că spui că e special. Şi chiar e.

În fiecare zi e Crăciunul şi azi soseşti la muncă într-un pulovăr gri, lejer şi curviştin care-ţi atârnă pe umăr şi care-ţi transformă clavicula într-o scenă porno care-ţi declanşează instant o erecţie. Tu plescăi nişte morcovi. Îţi cer să mergi acasă şi să te schimbi.

Vorbeşti cu gura plină.

— N-ai zis niciodată că trebuie să ne îmbrăcăm într-un fel anume.

— Asta se deduce.

— Din ce?, te răţoieşti. Hanoracele care atârnă de pe Ethan?

— Calmează-te.

— Sunt calmă, Joe. Doar te rog să-mi spui despre cum ar trebui să mă îmbrac.

— Gândeşte-te la librărie ca la şcoală. Nu ai merge la şcoală purtând asta.

Arunci morcovii pe tejghea. Îţi încrucişezi braţele.

— Păi, de la şcoală vin.

— Doar acoperă-te, spun şi vreau să-ţi explic că de asta încearcă să te fută fiecare tip de la şcoală.

— Să acopăr ce?, întrebi şi acum vreau să te aplec peste tejghea şi să te învăţ minte.

Ai probleme grave cu complexul Electrei, Beck.

— Acoperă clavicula.

— Atunci de ce nu iau bluza ta?

Te las să încerci bluza mea neagră şi te acoperă cu totul şi mi-ar plăcea să te iau chiar de claviculă şi să te duc la rafturile F–K, acolo unde ai mers prima dată când ai venit aici şi când nici nu ştiai ce cauţi (pe mine), şi chiar aş putea face asta pentru că sunt şeful tău şi tu vrei să fac asta şi eu vreau să fac asta, dar n-o voi face. Îmi place cât de excitată eşti acum şi aşa va rămâne situaţia şi dau din cap spre tine, îţi fac semn să-ţi dai jos bluza mea şi tu sâsâi şi gemi şi pulovărul tău curviştin se ridică odată cu bluza, atunci când o scoţi prin cap, şi un pervers de la enciclopedii se holbează şi eu mă întind, apuc pulovărul şi-l trag în jos.

Tu tresari şi radiatorul hârşâie şi soundtrack-ul de la Hannah and Her Sisters livrează vechi cântece de dragoste instrumentale şi tu mi-ai adus cafea, ca o fată bună ce eşti, şi-mi înapoiezi bluza. O iau şi mă aşez pe taburetul de la casă şi tu fluturi din gene spre mine şi perversul ăla încă se holbează şi trebuie să am eu grijă de el.

— Când te întorci – spun ridicând vocea – ar fi bine să porţi sutien.

Roşeşti şi încerci să nu zâmbeşti şi te strecori în jachetă şi iei poşeta cu căcaturi pe care ai târât-o după tine până aici şi dai din cap.

— Ce culoare?

Nu mai poate dura mult până ne futem şi ridic din umeri.

— Tu alegi.

— Roşu?

— Bine.

— Negru.

— Fugi odată!

Tu pleci şi eu mă uit la perversul pe care-l strig cu răceală:

— Aveţi nevoie de ajutor, domnule?

— Uh, nu, doar mă uit.

— Păi, dacă aveţi nevoie de ajutor, aici sunt.

Opresc Hannah şi pun Beastie Boys şi aştept ca tu să te întorci, ceea ce vei face pentru că îţi place aici cu mine şi am zis cumva că asta a fost cea mai bună idee? Prima ta tură ai fost un dezastru arogant şi ai stricat fiecare tranzacţie pe care ai făcut-o şi ai încasat prea mult sau prea puţin şi ai purtat pulovărul nenorocit cu Brown University ca şi cum trebuia să afle toată lumea că tu eşti superioară şi ţi-am spus să nu mai vii cu aşa ceva şi tu te-ai înroşit pentru că ştiai că eşti nenorocită. Perversul de la enciclopedii întreabă dacă avem baie şi-i spun tăios şi ascuţit că „Nu” şi el iese fără să spună măcar la revedere, iar eu profit de ocazie pentru a coborî ca să mi-o frec puţin pentru că să lucrez cu tine şi să aştept să ajungi aici ca să te miros şi să te văd şi să fiu zilnic lângă tine mă încinge ca o suplinitoare uşuratică pe un elev de clasa a opta.

Telefonul vibrează şi tu eşti rapidă şi mi-ai scris.

Cioc cioc

Şi e o poză cu tine în sutien roşu şi scrii iar:

E potrivit pentru locul de muncă?

Şi eu scriu înapoi:

Nu.

Şi ianuarie e cea mai moartă lună din lume şi aş putea sta aici, dându-mi cu părerea despre sutiene, întreaga zi şi tu ştii şi revii imediat:

Cioc cioc

Scriu:

Da?

Şi iar eşti tu, fără faţă, doar ţâţele înghesuite într-un sutien de dantelă roz şi sfârcurile s-au întărit pentru mine şi nu mai suport şi termin şi tu îmi scrii iar:

?

Şi eu refuz să-ţi ofer pula mea în modul ăsta şi tu începi să-ţi dai seama de asta şi-mi trimiţi o altă poză. Fără sutien. Şi îţi dau ceea ce vrei. Scriu:

Fetiţă rea. Vino aici. Acum.

Scrii înapoi cu viteza fulgerului:

Da şefu.

Fără punctuaţie, doar da, eufemismul universal pentru FUTE-MĂ ACUM, şi şefu, eufemismul universal pentru MĂ SUPUN, şi eu mă curăţ şi urc scările şi iau cartea aceea de Paula Fox pe care pretind că o citesc mereu când apari şi opresc Beastie Boys ca să pun nişte Beck – e un lucru obişnuit acum, o glumă a noastră, suntem acel cuplu cu un vocabular secret al melodiilor şi al cărţilor şi al înfăţişării şi al meselor – şi până ajungi înapoi e aproape ora închiderii şi eu nici măcar nu ţi-am mai verificat e-mail-ul de câteva zile, atât de aprinsă eşti după mine, şi tu ieşi din jachetă şi porţi dantelă, un maieu prin care se vede totul şi râzi.

— Aşa e bine?

Închid cartea de Paula Fox şi cântecul Sexx Laws de la Beck începe să cânte, o odă adusă cătuşelor şi futaiurilor ilogic de grozave. Tu şi cu mine ne vom scrie singuri cântecul pentru futut şi mă aşez astfel încât să te văd şi uşa nu e încuiată şi semnul de pe ea zice că e deschis şi străzile se golesc (e o zi de luni, ianuarie) şi Hannah a fost preludiul şi mesajele prima mişcare şi acum te apropii încet de mine şi eu îmi desfac uşor picioarele şi tu stai înfăşurată în jachetă şi în cizmele-trage-mi-o şi nu mai pot rezista şi cedez.

— Ai întârziat. Aproape închidem.

— Scuze, şefule. Când închidem, şefule?

— Acum.

— Uh-oh.

— Da.

Sunt tare ca piatra şi tu nu porţi chiloţi sub fusta aia, curvă ce eşti, şi îţi legeni capul micuţ şi îţi răsuceşti o şuviţă şi e incredibil cum cel mai generic căcat din lume poate fi atât de sexy: tipa pe jumătate dezbrăcată într-o librărie, întinzând mâna după un Twizzler, mestecându-l încet şi cerând, silenţios.

— Ei, atunci poate că e altceva ce pot face pentru tine, te alinţi şi eu dau din cap că nu şi îţi fac semn să vii aici acum şi tu încă ai un Twizzler care-ţi atârnă din gură şi îţi pui ambele mâini pe genunchii mei şi te apleci în faţă şi-mi întinzi Twizzler-ul din gura ta.

Îl muşc. În sfârşit.

28

TOCMAI te-am futut, pentru prima oară în vieţile noastre, şi nu a fost bine şi nu a continuat la nesfârşit şi tu nu ai ţipat. Unde a fost căldura de la Macy’s când te-am pătruns? Şi cine e de învinuit pentru sexul rapid? A fost din cauză că nu eram într-o cabină de probă sau în faţa unei ferestre deschise? Sau a fost vina mea? Am fost prea flămând? Prea nerăbdător? Te-am ţinut prea strâns? Poate că sunt mai bun când ţi-o ling decât când ţi-o trag, iar asta e o posibilitate oribilă şi nedreaptă. Am făcut-o doar o dată. O să mai am şansa din nou? Tu vrei să o facem din nou?

Nu vrei să o facem din nou. Nu te încingi cât ne revenim pe podeaua cuştii. Stai pe mine şi mă alinţi pe păr şi nu-ţi

văd faţa, dar simt dezamăgirea în mâinile tale, în atingerile încărcate de milă. Vârfurile degetelor tale îmi transmit un lasă-lasă şi eu nu te pot lăsa şi e posibil ca tu să te distanţezi puţin şi eu să fiu nevoit să-ţi văd faţa şi nu pot permite asta. Am rezistat vreo opt secunde. Nouă. Derulez totul în cap şi nu ştiu cum s-a întâmplat aşa. Poate că m-am masturbat prea mult sau poate că m-ai zgândărit prea mult şi poate că ar fi trebuit să încui uşa.

— Nu, spui. E aşa sexy cu uşa descuiată şi cu semnul de deschis încă acolo, nu?

Trebuia să fi fost sincer cu tine şi să-ţi fi spus că lipsa siguranţei mă va face anxios. Dar nu am vrut să te dezamăgesc şi am vrut să pun nevoile tale pe primul loc. Tu ai vrut să o facem chiar la casa de marcat, dar eu am spus nu.

— Hai să mergem la subsol.

— Serios?, ai întrebat excitată.

Erai excitată. Sunt sigur de asta.

Ai venit aici jos (ideea mea, eu am cheile, eu sunt şeful) şi am descuiat cuşca şi ţi-am poruncit să intri şi te-am încuiat şi tu ai zâmbit şi ţi-am cerut să-ţi scoţi fusta şi tu te-ai supus (eu sunt şeful) şi tu nu purtai chiloţi şi ţi-am spus să te atingi şi ai făcut-o şi mi-am dorit ca cealaltă Beck să tacă dracului din gură. Dar tu voiai muzică, aşa că am lăsat-o în pace (eu sunt şeful şi mi se permite să îţi satisfac uneori câte o dorinţă). Ai stat în picioare, strângând uşa cuştii cu o mână şi frecându-te uşor cu cealaltă în timp ce eu începusem să mă dezbrac şi tu m-ai văzut zâmbind o secundă, apoi hotărât şi pregătit în

următoarea. Ţi-am cerut să mă implori şi tu m-ai implorat să mă alătur ţie şi mi-am dat jos pantalonii şi ai văzut cât de mult îmi doream să vin în cuşcă şi ţi-am poruncit să îngenunchezi şi tu ai făcut-o şi m-ai apucat (eu sunt şeful şi mi se permite să îţi satisfac uneori câte o dorinţă) şi eu am descuiat cuşca şi am intrat. Mi-ai luat-o în mână şi în gură şi te-ai uitat mereu în sus, spre mine, şi aşa am ştiut că e timpul să te fut şi ţi-am spus că e timpul, iar tu ai sărit pe mine ca un animal şi m-ai încălecat şi m-ai condus între picioarele tale (eu sunt şeful şi mi se permite să îţi satisfac uneori câte o dorinţă) şi atunci.

Şi atunci.

Şi atunci am intrat în tine şi am terminat. Am dat-o în bară. Am terminat atât de repede şi atât de violent şi tu nu ai spus nimic la început şi nu mi-ai dat de înţeles că ai vrea să te ajut să termini şi tu, aşa că ai intrat rapid în modul de mângâiere a părului (genul greşit de atingere sexuală) şi mi-ai spus încetişor:

— Nu-ţi face griji, Joe, iau pastile.

Şi acela a fost momentul când mi-a fost cel mai frică de tine şi de ce ai putea să-mi faci sau să nu-mi faci pentru că acela a fost momentul când mi-am dat seama că tu eşti şeful, nu eu, şi că îţi permiţi să îmi satisfaci uneori câte o dorinţă, dacă vrei. Când ne-am ridicat amândoi, în sfârşit, ne era foame şi eram ameţiţi şi sus, la casă, aştepta un bătrân care ne-a privit, eu complet îmbrăcat, tu în sutien, şi ne-a zâmbit.

— Noapte bună să aveţi, copii. O să revin altă dată.

A fost ceva ucigător de ne-sexual şi anti-orgasmic şi pleoştitor în cuvintele lui, în ochii bătrânului şi în plăcerea cu care ne-a privit pe noi, tineri şi sexy şi vii. El se simţea mai bine decât tine şi prima noastră dată se întâmplase şi nu puteam evita asta şi nici nu m-a mirat când mi-ai spus că ar trebui să vezi ce mai face Peach pentru că e foarte deprimată. Nu am fost surprins că nu ai sugerat să mergem împreună în patul tău ca să ne futem iar. Eu am fost prost şi tu eşti şeful.

Dar asta mă miră. O zi mai târziu – nici măcar nu ai aşteptat întreaga zi – mi-ai trimis un SMS:

Hei Joe, nu pot ajunge azi. Scuze!

Şi semnul exclamării a fost începutul sfârşitului nostru şi eu am greşit răspunzând:

OK!

Şi apoi tu ţi-ai făcut planuri de ieşit cu Lynn şi Chana în loc să te vezi cu mine.

Tu: Îmi e dor de voi, fetelor. Am o şedinţă de urgenţă cu Dr. Nicky, dar vreţi să ne vedem la un prânz mai târziu şi/sau la un happy hour?

Chana: Cine întreabă? Haha. Da. Bine.

Lynn: Sunt deja în pijamale şi pe modul Housewives. J Beţi un pahar şi pentru mine!

Deci asta a fost, aşa-i? Adevăratul final pentru că, în loc să te vezi cu mine, ai optat pentru a vedea un specialist pentru probleme psihice şi o prietenă cu care să vorbeşti despre mine. Şi când unei fete îi place mai mult să

vorbească despre tine decât cu tine, ei bine, din experienţa mea, acolo e sfârşitul. Aşa că urma să mă sinucid dracului şi să omor pe toată lumea din librărie şi să scot CD-ul cu Eric Carmen şi să-l fac bucăţi pentru că începusem să nu mai cred nici în mine, nici în viitor. Ţi-am scris iar, penibil:

OK!

E un lucru bun că ai ştiut că sunt aproape de a înnebuni pentru că, cinci minute mai târziu, opresc CD-ul – uneori liniştea e cel mai plăcut sunet – şi m-am aşezat pe taburet şi m-am gândit să mă castrez ca pe perversul din Little Children şi tu mi-ai răspuns:

Dar tu ce faci în seara asta? A

Şi totul s-a luminat în univers pentru că acel zâmbet a fost al pizdei tale umede care ştia că mai am multe de oferit. Şi am fost iar bine. Şi mi-a devenit clar că urma să mergi la psiholog pentru a vorbi despre problema ta, aceea că îţi place sexul mai mult când ai şi spectatori. Şi urma să o vezi pe Chana pentru că ai tot fost ocupată cu mine şi ea a fost în vacanţă şi tu voiai să-i spui totul despre cel mai bun sex oral din viaţa ta de la Macy’s. Emoticonul a fost felul tău de a-mi spune că nu mai lucrăm împreună. Ci că facem sex împreună. Ţi-am spus să vii la mine la şapte şi tu ai răspuns:

Ne vedem atunci!

Era 7.12 când mi-am dat seama că lumânările erau blestemate. Cinci lumânări mici pe care le-am luat de la Pier 1 Imports din cauza unui tip de la librărie care cumva mi-a rămas în minte. Părea fain, genul cu care aş fi prieten

dacă aş fi interesat de prietenii, şi a sprijinit o sacoşă grea de tejghea ca să-şi poată scoate cardul şi a oftat:

— Căcaturi de lumânări. Femeile şi lumânările, nu?

— Da!, i-am răspuns şi nu mi-am dat seama, dar atunci s-a produs un declic că nu pot avea niciodată o femeie fără lumânări aprinse din cauza unui soţ obsedat care cumpără Tom Clancy pentru el şi lumânări pentru nevasta fără chef.

Nu ştiu de ce, dar la 7.12 am început să urăsc acele lumânări şi micile flăcări penibile din fiecare. Pizza era rece şi vinul pe care l-am cumpărat – detest vinul – devenea tot mai de căcat cu fiecare secundă. Nu poţi lăsa vinul la aer atât de mult – şi am ştiut că nu vii şi că era o chestiune de timp până să te dezlănţui şi sigur că la 7.14 stăteam la masă – masa pe care am târât-o acasă şi sus pe scări pentru acest moment – când mi-ai trimis SMS-ul:

Nu mă urî, dar trebuie să renunţ J

Şi emoticonul acela e faţa ta, închisă, ochii plecaţi şi renunţarea ta la mine, la noi, şi nu e nevoie să-ţi citesc e-mail-urile să ştiu că nu pot da vina în totalitate pe Peach pentru asta, pentru că nu ea e pula bleagă, ci eu, şi am pus Twizzlers într-o vază pentru tine, Beck. Apuc vaza şi o arunc în perete, pe tapetul pe care l-am cumpărat de la o bătrână de pe stradă pentru a acoperi gaura din perete, ca să te fac să te simţi cât mai în largul tău la mine acasă. Vaza nu se sparge. Doar sare pe canapea şi probabil că sunt cea mai oloagă pulă bleagă din lume. Nici măcar nu pot să sparg o vază şi lovesc lumânările, dar n-aş vrea să dau foc pe aici. Tu ai fost aici şi totuşi ai făcut sex cu mine. Nu trebuie să fac locul acesta responsabil şi nu pot da vina pe vază sau pe Twizzlers sau pe banda de poliţie cu

TRECEREA OPRITĂ de pe perdeaua de duş şi îmi cobor o mână pe o lumânare şi focul e fierbinte şi pielea mă doare şi mi-aş da foc la pulă dacă aş putea, dar ştim că sunt o pulă oloagă şi fricoasă ca o pizdă. Nu am coaiele necesare pentru a o face. Mirosul de carne arsă acoperă mirosul de pizza rece şi e un lucru bun că măcar nu am cheltuit niciun ban ca să cumpăr flori.

29

ÎŢI VOI SPUNE eu câte ceva despre sinucidere, Beck. Dacă ar fi să mă sinucid cu o armă sau cu un ştreang sau cu un înot definitiv, lucru pe care nu-l voi face, acum ar fi momentul potrivit. Te-ai descotorosit de mine şi au trecut cinci ore şi unsprezece zile de când ai dus departe dragostea noastră şi toate cântecele noastre sună rău pentru că niciodată nu ne vor mai vedea dominând asemenea culmi şi nu, tu nu mă vei iubi şi mâine pentru că nu m-ai iubit niciodată deloc. Eu nu sunt Bobby Short sau (adevăratul) Beck şi tu nu vrei să sfidezi logica tuturor legilor sexului cu mine şi tu nu iubeşti, iubeşti, iubeşti. Am reuşit să ajung în tine şi tu nu mă vrei înapoi. Nimic nu mai e amuzant, nici măcar să inventez postări pentru Twitter-ul lui Benji:

Cola. Pentru că voi dormi când voi muri. #cocacola #hahaha

— Scuze, dar poţi lăsa telefonul ăla şi să mă bagi în seamă?, ţipă o băbăciune arogantă.

Apăs TWEET şi îi ofer atenţie.

Curva latră:

— Am zis că nu vreau pungă. Mi-am adus eu de acasă.

— Bravo ţie!, îi arunc şi mototolesc punga de hârtie ca să o arunc în gunoi, doar ca să-i arăt eu cine-i şeful aici, iar Ethan oftează şi îi cere scuze pentru mine şi scoate punga din gunoi şi asta a devenit viaţa mea: eu, Ethan şi o grămadă de căcaţi-cumpărători-de-carte.

Petrec zi după zi cu Ethan şi nu e uşor să ajung să-l cunosc, mai ales acum, când nu-ţi mai povestesc totul despre el. Tu te-ai plâns de zgomotul pe care-l face ventilatorul de la baie şi m-ai grăbit să-l schimb, aşa cum ar fi făcut oricine altcineva; Ethan îi spune „maşină de făcut gălăgie” şi pretinde că pe el nu îl deranjează. E aproape ca un hermafrodit copilul ăsta, într-un mod asexual a la colonia CK One din 1992. Fără să întreb, pot să-ţi confirm că ştie toate versurile de la Gonna Make You Sweat şi acasă dansează pe podea, bătând din palme şi numărând. Cu voce tare. E agresiv în toate modurile greşite şi s-a născut prea târziu şi arată obosit la cei 41 de ani de vânat un mod de viaţă la modă, narat cu vocea lui Rick Dees. Poţi fie să simţi milă pentru el, fie să sari la el ca să-i furi portofelul. E genul de persoană-turnesol şi jumătate dintre clienţi îi zâmbesc înapoi, iar cealaltă jumătate se holbează la el şi îi spun mereu că ar trebui să lucreze în ceva casă de bătrâni şi vorbesc serios. Ar putea fi DJ la petreceri dansante pentru oamenii în cărucioare care necesită perfuzii. Oamenii cu pule încovoiate, puţind a muşeţel şi pizdele leneşe şi scorojite s-ar aprinde la nostalgia lui totală, completă şi incoerentă faţă de timpuri demult apuse.

— Zi frumoasă, doamna!

— Ethan, nu trebuie să spui tuturor „doamna”!, îi explic. Unora... unora doar le faci cu mâna sau te opreşti la „cu plăcere”.

Nu ascultă sau nu învaţă sau nu se supune şi eu îmi pierd răbdarea cu el, cu viaţa, cu oamenii. Nu mai am nimic să-mi doresc sau la care să mai visez. Mi-e rău când mă uit la el pentru că el e aşa de-al dracului de drăguţ încât nici măcar nu te pomeneşte. Nu-şi flutură superior relaţia în faţa mea şi o aminteşte pe Blythe cât mai rar posibil, ceea ce mă face demn de milă. Tot ce am e amintirea de căcat a rapidei noastre partide sexuale, cele opt secunde ale tale ca o maimuţă blocată în pula mea. În fiecare zi, tensiunea de la Macy’s pare tot mai rece şi amintirile sexuale sunt ca toate amintirile, condamnate la a se decolora şi a slăbi cu timpul. I-ai scris lui Chana:

Am ajuns prea adânc, prea repede... iar.

Acel iar doare şi e totul o pantă perpetuă. Zilele mele încep cu cereale Frosted Flakes stătute şi blugii proaspăt rupţi pe care am uitat să-i spăl, pe care nu îi vor spăla; tu ai fost pe ei. Iau metroul spre muncă şi nu-mi pasă de cărţi pentru că tu nu le atingi. Îţi verific e-mail-ul cu ferocitate. Tu îţi vezi de viaţa ta şi nu îmi scrii. Trag de crusta de pe degetul meu ars. Nu vreau să se vindece şi am nevoie de durerea asta şi trag de degetul meu care ţi-a plăcut atât de mult în noaptea aceea din trăsura trasă de cai. Degetul meu supurează puroi şi sânge şi durere, ca totul din viaţa mea. Dacă-mi mai spune o dată Ethan să merg la medic cu degetul şi să dau în judecată firma care a făcut espressorul – a trebuit să gândesc repede, nu-i poţi spune tipului nou de la casă că ţi-ai dat foc la deget după ce ai fost părăsit – ei bine, dacă lui Ethan nu-i tace fleanca, va fi lovit peste ea, cu puroi şi cu de toate.

Şi chiar dacă ai lucrat aici o perioadă scurtă, erai un indicator permanent al acestui loc. Şi cumva, mi se pare nepotrivit ca Ethan să îţi ia locul. Îi plac lucrurile noi, cumpărăturile proaspete de la Gap – „Ce afacere bună!” exclamă ca şi cum ai vrea să ştii povestea despre cum şi-a luat denim-ul la reducere – şi bluzele cu nasturi până jos – „Marţea, totul de la raionul de reduceri de la Gap are un procent adiţional de reducere de 40%!” mă informează, ca şi cum mi-ar marca în calendar, ca şi cum aş fi întrebat – şi în fiecare zi e într-o bună dispoziţie fututã şi e proaspăt ras şi tragic şi penibil de încrezător că şi mai multe lucruri bune urmează să i se întâmple. Faptul că o are pe Blythe îl face să se simtă ca un învingător şi acum joacă la loterie.

— Hei, Joe, poate punem un bilet împreună, ştii, cum citeşti în ziare, tipii ăia care lucrează împreună şi câştigă tot împreună!

În fiecare zi delirează despre cafeaua lui – ca şi cum e ceva ce trebuie să fie subliniat, cum cafeaua are gust de cafea – şi când vine ianuarie, cea mai urâtă universal lună a anului, când e lapoviţă şi cerul arată ca jeanşii spălaţi cu acid şi magazinul trebuie să fie şters cu mopul de trei ori pe zi din cauza neglijenţilor în ghete şi neglijenţilor cu umbrele, el trebuie să cânte dracului „Nu-i aşa că iubeşti zilele cenuşii?” şi când soarele răsare ca să-şi bată joc de noi pentru că oricum sunt zero grade Celsius, el trebuie să fredoneze iar: „Nimic nu se compară cu soarele de iarnă, n-am dreptate?”

Şi cea mai rea parte e că nu mă poate urî, Beck. Eu îl pot ignora şi îl pot repezi, iar el e câinele meu, zâmbeşte de fiecare dată când intru în librărie. Nici nu s-ar sinucide vreodată, chiar dacă a ratat o reducere de 75% la Gap. E prea blând. Într-o zi, chiar când începuse aici, a apărut cu

o pungă de la Bed Bath & Beyond. Când s-a dus să se cace – mănâncă prea multe tărâţe, e preocupat de colonul lui – am tras cu ochiul în pungă. Ai idee ce era acolo? O să-ţi spun eu ce era acolo: o tavă-măsuţă pliabilă. Există ceva mai trist de cumpărat în întreaga lume afurisită? Poate un CD cu C+C Music Factory's Greatest Hits, dar cam atât. Şi îmi aduc aminte că m-am gândit că Ethan se va duce acasă de la librărie şi îşi va găti fibre pentru cină şi îşi va pune cina pe noua tăviţă şi se va uita la sitcom-uri la televizor şi se va gândi la cât de amuzant e The Big Bang Theory. Va linge, la propriu, farfuria şi îşi va împături măsuţa şi o va pune în locul în care o va aşeza în fiecare seară pentru tot restul vieţii lui dureros de singure, fibroase şi organizate. Dar o are pe Blythe. Şi ştiu că sunt împreună; nu sunt idiot. Şi acum pare că eu sunt cel cu nenorocita de masă pliabilă şi lumea e cu curu-n sus. Tu ar trebui să fii aici, să-mi povesteşti despre ce spune Blythe de el în povestirile ei. Am nevoie de tine. Am nevoie de bucurie.

Îl urăsc pe Ethan. Îl urăsc pentru că o are pe Blythe. Când ne-am despărţit, trebuia ca şi ei să se despartă şi încerc să mă comport normal. Îl întreb ce mai fac ei doi, dar îmi livrează căcaturi:

— Nu vrem deloc să ne grăbim şi amândoi punem mare preţ pe independenţa fiecăruia, aşa că luăm lucrurile frumos, cu uşurelul, ştii?

Nu, nu ştiu pentru că eu nu pun preţ pe independenţa mea. Pun preţ pe pizda ta. Dacă aş fi în Reebok-urile lui – divorţat, strângător de vouchere, lent – mi-aş fi tras un glonţ în cap. Acestea sunt cele mai întunecate zile din istoria omenirii şi mă enervez. Şi ca şi cum asta nu ar fi destul, încearcă să înveţe spaniola ascultând cântecele lui

Enrique Iglesias şi acum mă întreabă dacă poate pune unul.

— Sigur, îi răspund.

Nu îmi mai pasă. Sunt atât de mort încât am surzit.

— Nu e nevoie să ascult chiar acum, dă înapoi. Vrei să pun altceva? Am o tonă de cântece aici. Am muzică de club şi rock şi muzică jazz.

— Ethan, nu e „muzică jazz”. E doar „jazz”.

— Joe, ştii atâtea despre tot!, spune şi caută un motiv pentru a zâmbi.

Dacă l-aş pocni în nas, ar găsi un motiv să-mi mulţumească.

— Simt că învăţ tot mai multe cu fiecare zi!

Cobor scările şi încui uşa şi îţi verific e-mail-ul. Sunt multe prostii despre şcoală, ciorovăieli financiare cu părinţii, tatăl tău te ajută „puţin” şi tu îţi plângi de milă cu Lynn şi Chana despre „Ianuarii”. Încerci să rămâi ocupată, cumperi tot felul de căcaturi online, le plăteşti cu cardul lui Tati, apoi promiţi lui Tati că-i vei returna datoria. Nu mai am nicio şansă. Tu ai plecat, faci cumpărături, şi eu iau pielea nouă de pe arsură şi privesc puroiul izvorând. Nu mă vindec. Refuz să depăşesc relaţia noastră. Apoi scrii către Chana:

Îmi pare atât de rău, dar nu voi putea veni cu tine la show-ul de săptămâna viitoare. Nu ştiu, îmi e dor de Joe.

Dacă aş avea o măsuţă pliabilă de luat cina la televizor, aş arunca-o pe geam şi m-aş bate cu pumnii în piept ca un

sălbatic, ca o gorilă alfa cu pula groasă. Da! Îţi e dor de mine! E adevărat! Îţi e! Numărătoarea inversă pentru apocalipsă a încetat şi îţi e dor de mine şi îmi suflu rana de pe deget şi iubesc viaţa şi C+C Music Factory şi poate că Ethan chiar va învăţa spaniolă şi citesc în continuare:

Nu ştiu dacă la propriu de el sau de ce aveam împreună. Dar mă tot gândesc la el şi aproape că-l sun şi o să-l sun dacă nu plec de aici. Aşa că mă duc la Peach în Little Compton ca să mă liniştesc.

Şi acum mă agit pentru că mă iubeşti atât de mult încât trebuie să pleci din New York. E oficial. Eşti obsedată şi continui:

Deci, din nou, ATÂT de rău îmi pare că anulez. Dar Peach spune că eşti binevenită să ni te alături dacă vrei!

Răspunsul lui Chana e epic şi o iubesc şi pe ea, şi întreaga lume. Ea e succintă:

? Um, ok, Beck. Îţi e dor de Joe, aşa că fugi într-o casă de pe plajă, în mijlocul iernii, cu Peach?

Tu: Am nevoie de spaţiu.

Chana: Păi, fără supărare, dar nu cred că Peach înseamnă „spaţiu”. Ne vedem când te întorci.

Îţi e dor de mine şi îţi e dor de mine şi ai un e-mail de la Peach:

Beckalicious, eşti cea mai tare. Ştiu că erai pe punctul de a-l suna pe Joseph aseară şi sunt ATÂT DE MÂNDRĂ DE TINE pentru că nu ai cedat. Eşti atât de talentată şi încă eşti la şcoală. Sigur că acestea trebuie să primeze. Şi

Joseph, mai mult decât oricine, ar vrea ce e mai bine pentru tine. Nu fi prea dură cu tine, B. Oricum... o să ne distrăm de minune în L.C. Oh. Să nu uit, se pare că majoritatea dormitoarelor sunt în mijlocul renovării. Urăsc să zic asta, dar poţi să nu le inviţi pe C&L? Merci!

Dormitoare în renovare, dar e mereu loc pentru încă unul. E timpul pentru vacanţă! Şi înainte de vacanţă trebuie să te pregăteşti! Toată lumea ştie asta! Urc scările în fugă şi-i spun lui Ethan că merg la Gap.

— Nici să nu te uiţi la nimic din faţă!, mă sfătuieşte. Du-te direct în spate, pe dreapta!

— Eşti un om bun, Ethan!, îi mărturisesc serios. Vei vorbi spaniola într-o clipă, să vezi!

— Merci, Joe! Sau ar trebui să spun... Gracias! Şi ţine minte, e marţi!

— Ştiu. Şi articolele la reducere au 40% în plus la discount.

— Te-ai prins, Joe!

Şi m-am prins. Abia aştept să-mi iau lucruri noi. Îmi plac chestiile vechi, dar ţie îţi plac cele noi şi poate că e ceva de spus şi despre cele noi. Îţi e dor de mine şi asta e nou şi e bine.

30

MĂ ÎNTORC la magazin înconjurat de noutăţi şi poate că semăn mai mult cu tine decât ştiu pentru că lucrurile noi sunt entuziasmante, Beck. Bandaje noi – curat! – fes nou –

lână! – tunsoare nouă – scurt! – şi o nouă atitudine – emoţionat! Îi dau voie lui Ethan să plece acasă mai devreme, mi-a spus că e fericit să mă vadă în aşa dispoziţie bună. E doar o chestiune de timp până să mă cauţi – îţi e dor de mine – şi îţi verific din nou e-mail-ul pentru că ultimele veşti au fost atât de bune. Chana te ia tare pentru „LC”-ul din postarea ta:

Chana: „LC”? Beck, singurul mod în care ai putea suna şi mai cretină ar fi dacă prin „LC” te referi la Lauren Conrad. Nu poţi să-i spui „LC” dacă nici n-ai fost vreodată acolo. Şi n-ai fost, aşa-i?

Tu: Ok, ai dreptate. A fost o postare naşpa. Doar că mă simt tare prost fără Joe.

Chana: Dacă te simţi nasol, atunci ar trebui să fii matură şi să-l suni şi să vă vedeţi. Să fugi departe cu Prinţesa Peach e, pe bune, cel mai rău lucru pe care-l poţi face.

Tu: Ştiu, e ca în Sex and the City, când Carrie e în Paris cu rusul şi zice că nu se poate abţine să se gândească la cum ar fi fost dacă era acolo cu Mr. Big.

Chana: Exceptând că ăla e un serial de căcat unde trebuie să scoată chestii din scenă. Asta e viaţa reală. Nu mai dramatiza şi sună-l. Cine ştie? Poate chiar va dori să meargă în Rhode Island pentru o noapte.

Oh, Beck, voi merge acolo în fiecare noapte. Asta e. Noul nostru început. Îi scrii înapoi:

Tu: Hmm. De fapt, sună chiar bine.

Chana: Atunci fă-o. Invită-l. Dă-o dracului pe Peach. Poţi să-i spui că el te-a urmărit acolo, romantic şi căcat.

Tu: Poate. Cum ar fi dacă i-aş trimite SMS cu adresa şi să-i cer să vină lol.

Şi eu îmi verific telefonul. Nimic. Dar e oficial, tu mă vrei, şi e oficial, eu te vreau. Nu pot sta aici degeaba, aşteptând. Trebuie să mă comport ca un bărbat şi chiar asta fac. În primul rând, găsesc adresa familiei lui Peach combinând un articol vechi din Architectural Digest şi Google Maps. Acum îl sun pe domnul Mooney şi-l întreb dacă e în regulă să merg într-o vacanţă şi să închid pentru câteva zile librăria.

— Joe, acum tu eşti şeful acolo. Şi ştii părerea mea despre ianuarie. E o pierdere de vreme. Ia-ţi o vacanţă. O meriţi.

Şi chiar o merit.

Între timp, tu ai tot schimbat e-mail-uri cu Chana şi Lynn, care e şi ea în Echipa Joe, evident:

Lynn: Deci de ce nu fugi undeva departe cu el, în loc să fugi cu Peach?

Tu: Vă rog să nu vă mai luaţi de Peach. Trece printr-o perioadă tare grea.

Chana: Întreaga ei viaţă e o perioadă grea. Ugh. Altceva!

Lynn: Ştii că nu-i nimic deschis în partea aia de Rhode Island în perioada asta, Beck.

Tu: Haideţi, mă. E doar un weekend. Nu e aşa mare lucru.

Chana: Zi-i merci că ne-a invitat pe mine şi pe Lynn. În fine.

Tu: Chana, chiar v-a invitat. Mi-a cerut mie să vă invit.

Lynn: Nu e ca şi cum ne-ar fi invitat personal...

Tu: Fetelor, e deprimată. Ştiţi că e cineva care o urmăreşte, nu?

Lyn: LOLOLOLOLOL

Chana: Cu cât îl plăteşte ca s-o urmărească?

Lyn: LOLOLOLOLOL

Tu: Fetelor... e bine intenţionată.

Chana: $igur că e$te.

Lynn: #binespuschana

Tu: J

Îţi iubesc prietenele pentru că sunt de partea mea. Înseamnă mult pentru mine şi cândva, la nunta noastră, le voi mulţumi pentru ajutor. Mi-ar plăcea să pot spune la fel despre Peach, dar ea nu e în Echipa Joe. Ea e în Echipa Beck şi nu pricepe că Echipa Beck şi Echipa Joe sunt una şi aceeaşi. Te-ai şi contrat puţin cu ea:

Peach: Era să uit, o să MORI când vezi biblioteca noastră. Tone de princepsuri, Beck. Spalding a fost prieten de familie, avem o grămadă semnate, atâtea lucruri incredibile, prime ediţii foarte rare pe care nu le poţi găsi nicăieri în altă parte. Adică am un To the Lighthouse, de

Virginia Woolf, cu autograf. În fine, e poveste lungă, mai bine o păstrez să ţi-o spun la o sticlă de Pinot.

Tu: Ştii cui i-ar plăcea? Ugh, sigur că ştii cui i-ar plăcea. J

Peach: Ştiu, scumpo. Dar promit că te va distrage ieşitul din oraş.

Tu: J Da, aşa sper şi eu.

Înfig telefonul în sacoşa de plastic de la Gap. E timpul să mă opresc din citit e-mail-uri şi să încep să mă pregătesc ca să te văd. Nu pot aştepta până cedezi tu şi îmi scrii. Şi ştiu că o vei face. Vei sta singură în dormitorul din casa de pe plajă şi te vei gândi la cât de bine ar fi să mă vezi. Îmi vei da SMS şi voi ajunge şi mă vei lăsa să mă strecor la etaj ca să facem sex în casa de pe plajă. Acum sunt calm, ştiu care ne e destinul. Tot ce am de făcut este să ajung la Little Compton şi să aştept să mă suni.

Încui uşile subsolului şi sting luminile şi mă chinui să-mi amintesc unde am parcat maşina domnului Mooney şi mă gândesc dacă n-ar fi bine să merg tot drumul pe autostrada 95. Legile lui Murphy există cu un motiv, aşa că uşa de la intrare se deschide şi câţiva întârziaţi se strecoară înăuntru.

Strig cât mai prietenos:

— Îmi pare rău, dar am închis!

Cunosc sunetele librăriei şi am o presimţire rea. Ştiu cum se aude când cineva încuie uşa de la intrare şi ştiu cum se aude cânt semnul cu DESCHIS este întors spre ÎNCHIS. Maceta mea e la subsol şi eu sunt sus şi îi aud strigându-

mă, oricine ar fi. Sunt trei, tipi fără feţe ascunşi în măşti gen Barack Obama, doi mari, unul mai mic. Cel mai mic flutură o rangă şi nu am timp să mă ascund în hol sau la subsol. Când nu poţi câştiga, pierzi; şi se aruncă cu toţii deodată asupra mea.

Atacă.

Accept totul ca un bărbat şi ei mă caftesc ca pe un nenorocit, ca şi cum le-aş fi futut mamele. Faţa mea e acoperită în sânge şi salivă şi e posibil ca ochiul drept să nu mai fie funcţional. În sfârşit, atacul se termină şi acum nu mai sunt bărbat, sunt o colecţie de răni care pulsează. Deschid ochiul cu care mai văd. Obama cel mic şterpeleşte noul meu fes de la Gap de pe tejghea şi-mi arată pumnul. Şi atunci. Şi atunci.

Sfinte Căcat! Recunosc tenişii ăia pentru că l-am rugat pe Curtis să-şi ţină picioarele jegoase departe de tejghea de cel puţin o sută de ori. Deci ăsta e el, asta e răzbunarea lui. Curtis şi ceilalţi Obama se reped la uşă şi eu rămân la podea, tremurând. Nu-mi voi plânge de milă. Meritam asta. Sunt lucruri pe care le-am făcut, lucruri grave; îmi aduc aminte de insigna roşie a curajului a lui Benji. Sigur că, la un moment dat, trebuia să sufăr. Ţie îţi e dor de mine şi eu sunt aproape să te am, în sfârşit, şi aceasta e cumpăna vieţii mele, deci sigur că e un timp şi pentru ispăşire. Sângerez şi mă umflu. Ochiul meu drept zvâcneşte şi eu m-am ispăşit şi semnul cu ÎNCHIS are dreptate; există închidere. În sfârşit, sunt liber.

31

ESTE drum lung şi friguros până în Little Compton. Căldura din maşina domnului Mooney e încă stricată. Fesul meu de lână s-a dus, aşa că port pălăria Figawi a lui Benji – sau, mai bine zis, pe cea pe care Benji a furat-o de la Spencer Hewitt – dar e de pânză, nu de lână. În astfel de momente ar fi plăcut să fiu bogat, să am un nou fes de lână şi un SUV nou-nouţ şi mă întreb la ce mi-a fost mintea când am lăsat cardul de acces la bunurile furate ale lui Benji închis în depozit. Toată prada aceea va putrezi până când ceva săpător în gunoaie va cumpăra depozitul în cadrul unei emisiuni televizate. Tendinţa mea e să mă scufund mereu şi de asta am nevoie de muzică, dar am uitat să-mi iau muzica pentru că am alte lucruri pe cap, cum ar fi faptul că e posibil să fi chiorât dracului de un ochi din cauza cuiva atât de banal cum e Curtis. Mai degrabă aş accepta să mi se taie coiul drept în onoarea lui Ethan-Semnul-Exclamării.

Am la dispoziţie doar radio şi nu e nimic altceva decât Taylor Swift la fiecare nenorocit de post. Ea e un fel de versiune faimoasă a ta, Beck (are prea multe întâlniri, cade prea tare, se fute prea repede, pleacă prea departe) şi tot mut de la un post la altul, dar e pare că Taylor Swift are o vilă nu departe de LC (nicăieri nu e departe de oriunde în statul ăsta mic) şi e posibil ca ea să fie, la fel de bine, regina şi primarul şi prinţesa Rhode Island-ului de vreme ce îi dau cântecele la toate posturile rock (Ştii cum zic, mi-ar plăcea să-i văd pe cei de la Foo Fighters făcând un cover după ceva nou de la donşoara Swift, sau poate chiar Arcade Fire!) şi la toate posturile country (Haideţi să auzim cel mai nou single de la cea mai nouă comoară a Rhode Island-ului, ştiţi cu toţii de cine zic, aşa-i?) şi la toate posturile pop (Niciodată nu eşti prea bătrân ca să simţi că ai 22 de ani, Rhode Island!). Deci du-te dracului,

Taylor Swift, că niciodată în viaţa mea nu m-am simţit mai departe de vârsta de 22 de ani şi de ce n-a inventat nimeni o modalitate ca autostrăzile să nu mai fie aşa geroase? Mă împrăştii peste tot tremurând aşa, dracului.

Opresc să alimentez şi mă uit la tine pe Twitter. Tocmai ai postat din Mystic, Connecticut. Pentru că eşti fată, ai inclus şi o poză cu Mystic Pizza.

Cu limuzina spre Mystic pentru Mystic Pizza în drum spre Little C. pentru adăpost de iarnă la căsuţă? #rezolvatşirezolvat #pepperoni #maibundecâtsexul #casăpeplajă

Asocierile mele cu Mystic, Connecticut, nu au nimic de-a face cu cretinul de film cu Julia Roberts. Mystic e un loc de rău augur pentru mine. Am fost odată acolo, cu clasa, într-a patra, într-o excursie. La vremea aceea, îmi plăcea de o ciudată arţăgoasă numită Maureen Grady, „Mo” pe scurt. Majoritatea copiilor sunt căcaţi, ca majoritatea adulţilor, deci da, mulţi dintre ei îi spuneau „Ho Mo”. Eram cu clasa pe puntea unei nave înalte şi era plictisitor, aşa că eu şi Mo am tras chiulul şi am intrat în carenă.

Pe întuneric, Mo mi-a spus că avea de gând să-mi fure virginitatea. Am încercat să fug, dar m-a trântit jos. Am lovit-o, am scăpat şi le-am spus profesorilor. Mo a spus şi ea o poveste, şi mai era şi bună la plâns. Cine credeţi că a ajuns naibii la psiholog, la director, la „consilier” cu păpuşa cretină arată-mi-cine-şi-unde-te-a-atins? Nu Mo Grady! Dar nu mă ţin legat de trecut. Mo e futută acum (juristă divorţată de două ori, cu profil pe OkCupid şi un câine Pomeranian numit Gosling – evident, va fi singură pentru totdeauna). Eu prefer să trăiesc în prezent, motiv pentru

care alung toate gândurile despre Mo, mă conectez la profilul lui Benji şi postez:

Nu-i nimic mai dulce decât orăşeanca. #IarnaînNantucket

Oficial, nu-l mai urmăreşti pe Benji. Şi îi trimiţi un mesaj privat:

Eşti mort pentru mine. Mort.

Zâmbesc. Mi-aş strânge mâna singur pentru că Benji e în rai acum şi eu mă chinui cu zăpadă rece şi umedă. Să trăieşti e mai greu decât să mori, Beck, şi aş da orice să mănânc pizza cu tine acum. Îmi spăl mâinile în baia de la benzinărie şi e foarte dificil să mă uit la propria faţă. Nenorocitul de Curtis şi gorilele lui m-au însemnat. Pe frunte am o tăietură mare, de Halloween, şi încă una la fel pe obraz. Dau cu apă rece pe faţă şi merg mai departe, ca inima lui Celine Dion în Bridgeport.

Ajung destul de bine în Little Compton, dacă iau în calcul zăpada şi faţa mea. Vederea îmi e înceţoşată şi încerc să privesc drumul cu ochiul stâng. Încă mai ninge când mă apropii de oraş. Sunt panicat. Nu mă descurc bine în raiurile de la malul mării, cu tonete cu îngheţată şi oameni maritimi şi trebuie să încetinesc. Cauciucurile astea tocite nu se descurcă cu zăpada şi Buick-ul scoate nişte sunete ca Sloth din filmul The Goonies.

Drumul e mai puternic decât Buick-ul şi magazinele sunt toate închise şi luminile sunt stinse. E ca şi cum întreaga populaţie din Little Compton s-a cuibărit în vila lui Tay-Tay[9]. Dar animalele încă sunt libere. Şi până observ căprioara care sare peste drum şi apăs frâna, e prea

[9] Taylor Swift (n.tr.).

târziu. Buick-ul geme şi trece peste căprioară şi acum suntem una, carne şi oţel, o tornadă de maşină învârtindu-se pe şosea, în copaci şi prin ei. Pierd timp. Îmi pierd echilibrul şi îmi închid ochii şi mirosul de cauciuc şi carne arse mă copleşeşte. Totul. Şi apoi.

Nimic.

Când mă trezesc, e numai linişte. Durere, apoi crengi în poala mea, blocându-mi vederea. Dar miracolele abundă în Buick: sunt în viaţă. Pălărioara Figawi e pe cap. Şi telefonul e neatins. Am fost leşinat doar vreo 20 de minute.

— Wow!, zic pentru că trebuie zis.

Tot ce văd sunt fire de iarbă şi crengi şi frunze. E ca şi cu un copac ar fi mâncat Buick-ul şi, pentru o secundă, mi-e teamă că nu am scăpare. Sângerez în hainele calde, dar asta nu e nimic nou. Sunt binecuvântat, din nou, pentru că nimic din maşina asta nu e electronic. Pot descuia uşa înţepenită şi mă pot lupta ca să ies din această glorioasă bestie de producţie americană. Cad în zăpada roşie. Sânge de căprioară. Sângele meu. Totuşi, sunt în viaţă.

Îmi verific e-mail-ul; nu m-ai contactat, dar o vei face. Intru pe Google Maps şi destinul ne vrea împreună, Beck. Sunt destinat să fiu cu tine pentru că telefonul confirmă că sunt la o distanţă de 70 de metri vest de casa lui Peach Salinger de pe Plover’s Way 43.

Dar e dificil să urc iar spre stradă. Ceva rău s-a întâmplat cu fiecare parte a corpului meu când am lovit căprioara aceea. Ridic piciorul drept, iar cel stâng freamătă. Mut

greutatea pe piciorul drept, dar atunci încep să doară coastele. Cad în zăpadă şi las gerul să mă acapareze.

— Răbdare, Joe!, îmi spun. Răbdare!

Mă mai târăsc câţiva metri şi observ două indicatoare, parţial acoperite. Unul e un simplu semn de stop, universal înţeles. Celălalt e mai pedant, pe o tablă albă:

HUCKIN'S NECK BEACH CLUB INC. NU TRECEŢI. DOAR MEMBRI. NU URCAŢI PE STÂNCI. NU SĂRIŢI ŞI NU ÎNOTAŢI. FĂRĂ SALVAMARI LA DATORIE. ÎNOTAŢI PE PROPRIA RĂSPUNDERE.

Natura e de partea mea pentru că aceste reguli nu se aplică iarna. O cabină micuţă pentru pază, aflată chiar lângă semn, e foarte clar închisă pentru iarnă.

— În regulă, spun şi merg mai departe, mai puternic decât inima lui Celine Dion.

Ca un soldat care se târăşte prin tranşee, rămân foarte aproape de sol. Braţele nu-mi sunt chiar atât de distruse ca picioarele şi ca mijlocul. Transpir şi dinţii clănţăne şi ochiul drept e o umflătură inutilă, dar ochiul stâng e nevătămat, funcţional. Dar trebuie să fi ajuns deja şi recalculez distanţa pe telefon: sunt la 68 de metri depărtare.

— Serios?, strig tare. Am mers doar doi metri nenorociţi?

Gura îmi e uscată şi îndes zăpadă în ea. În ritmul acesta, ajung la tine cam vara viitoare. Închid ochii. Pot face orice. Pot face orice, iar ţie îţi e dor de mine şi cea mai grea parte va fi acest drum şi tu ai putea suna în orice clipă, ai

putea. Îmi înfig mâinile în zăpada murdară pentru nişte tracţiune în plus. Trebuie să îmi forţez genunchii şi tresar de durere şi înţepături, dar reuşesc, Beck. Sunt sus. Găsesc un băţ care funcţionează ca un picior-fantomă, merg ca şi cum mi-ar lipsi siamezul. Verific telefonul şi punctul albastru e deasupra celui roşu.

Sunt.

Unde.

Trebuie.

Încă 3 paşi şi am ajuns la şosea şi wow. Asta nu e o căsuţă, Beck. E o vilă din cărţile cu poveşti despre o regină malefică de la mare care ia toţi banii oraşului şi îşi construieşte o şosea deloc necesar de lungă, înconjurată de tufe şi care se revarsă ca un râu într-un garaj pentru 4 maşini care parcă spune mă-piş-pe-lumea-voastră. Casa are două etaje, trei dacă numeri şi cupola. Curtea din faţă e curată ca un covor strălucitor făcut din zăpadă proaspătă şi luminile sclipesc din interior în vreme ce stelele plutesc deasupra, sperând să poată intra. Dacă Thomas Kinkade, Pictorul Luminii, şi-ar fi încrucişat pensulele cu Edward Hopper, aşa ar fi arătat.

Şi liniştea! Mă aşteptam să aud apa, dar oceanul doarme şi el, şi pot auzi cum fulgii de zăpadă se topesc şi ramurile fremătând. Mereu sunt aşa gălăgios? Respiraţia mea este prea hârşâită şi dacă mă poţi auzi tocmai din căsuţă? Fac un pas instinctiv înapoi. Aud o picătură de sânge care face pleosc pe zăpada nou-aşternută. Nu pot lăsa urme; Peach va crede că s-a întors cel care o urmăreşte şi va suna la poliţie. Nu vreau să te sperii, aşa că mă îndrept spre est, către casa vecină. Avem noroc, Beck. Vecinii nu împart

pasiunea familiei Salinger pentru amenajarea terenului. Proprietatea e luxuriantă, acoperită de copaci şi zăpadă care nu e un cearşaf impecabil pe care să nu pot păşi. E o linişte pe care mulţi oameni vor muri fără să o fi cunoscut.

Şi apoi un ţipăt, Peach strigă:

— Beck!

Mă las în jos. Dar îmi dau seama, după ţipătul ei, că răspunzi chemării pentru că alergi spre aripa de vest a căsuţei. Asta e şansa mea şi o iau la fugă spre peretele dinspre est şi-mi dau voie să mă uit în camera mare (aşa spun bogătanii sufrageriilor lor). E imensă. O canapea gigantică, albastru-nautic, şerpuieşte ca un şarpe gras şi iubitor. Măsuţa de cafea e făcută din cuşti pentru homari, reinterpretate şi alăturate şi acoperite cu sticlă. Şi sunt luminate datorită focului din şemineu.

Când te aud râzând sunt, în sfârşit, sigur că nu am murit. Fumul îşi croieşte drum din şemineu şi nici nu-i de mirare că Taylor Swift şi-a cumpărat o casă aici. Aud Elton John – Peach chiar e în vacanţă, înlocuind balada ursuză şi vag suicidară cu ceva mai îndrăzneţ şi auto-tolerant cum e Goodbye Yellow Brick Road. Oh, şi simt mirosul de marijuana. Mă ghemuiesc când dai năvală în încăpere.

Marea ţi se potriveşte şi, Dumnezeule, îmi e dor de tine. Stai în faţa şemineului cu picioarele desfăcute ca şi cum ai fi gata să fii mângâiată – eşti aprinsă ca focul, eşti vie – în colanţi negri şi pulovărul acela pe care l-ai purtat la librărie în ziua în care am făcut sex. Când te apleci uşor ca să te încălzeşti la foc, simt nevoia incontrolabilă de a sări prin fereastră ca să intru în tine.

Dar Peach se târăşte în cameră şi strică scena şi îţi întinde un pahar de vin – tipic – şi tu sorbi când ea se întoarce în bucătărie. N-aş fi surprins dacă ţi-a pus un somnifer în vin.

Îţi e dor de mine. Şi mie îmi e dor de tine. Doare să te văd lângă foc, oferindu-ţi mâinile căldurii aşa cum mi-am pus şi eu mâna în foc atunci, doar că diferit. Îmi imaginez cum ar fi să te împing în abisul roşiatic şi să te urmez ca să ardem împreună, pentru totdeauna, un copac al vieţii, luminii şi sexului.

Şi, evident, Peach se târăşte iar în cameră şi te informează că cina va fi gata într-o oră. Vrea să joace rummy şi să bea gin – are 85 de ani sau ce? – şi tu i te supui şi te alături pe canapeaua imensă.

Mâinile mi-au amorţit şi încă mă dor şi e prea frig să stau aici; nu sunt un animal, şi care e planul meu? Mi-am dat seama că am venit aici cu un vis, nu un plan. Visul meu: tu îmi dai SMS. Eu pretind că sunt în New York şi aştept 3 ore. Apoi conduc pe străduţa către Peach. Tu ieşi în fugă chiar înainte să parchez. Tu ţopăi – bucurie! – îmi oferi cina – friptură şi cartofi – şi apoi ne-o punem toată noaptea în unul dintre dormitoarele nerenovate.

Nu am un plan sau un plan de rezervă şi nu m-am gândit clar la lucruri. Eşti o prietenă bună, politicoasă şi iubitoare. Sigur că ai nevoie de timp alături de Peach. Şi eu sunt un dezastru, murdar şi sângerând. Maşina mea e în copaci şi eu nu sunt suficient de puternic ca să merg înapoi în oraş şi să intru la o pensiune. Mă ghemuiesc şi mă strecor iar înspre terenul vecinilor.

Uşa din faţă e încuiată (dă-ţi seama) şi lumea e aprinsă de la lumina lunii sau de la zăpadă (Doamne ajută!), aşa că

merg până în spate fără să mă duc cu cracii-n sus. Există un debarcader – dă-ţi seama! – şi uşa asta e descuiată – Doamne ajută. Mă strecor înăuntru şi mă învelesc cu o prelată. Rănile se trezesc la viaţă la căldură, ca şi cum m-ar muşca nişte câini invizibili, scrâşnind din dinţi. Mă doare. Dar rezist. Îţi e dor de mine şi gândul acesta mă ridică deasupra durerii. Mă stabilesc în colţul stâng îndepărtat, unde vântul nu poate muşca din mine cu atâta forţă.

Un poliţist îmi luminează faţa cu o lanternă. Îi văd arma şi n-am nevoie de oglindă ca să ştiu cum arăt şi că miros ca un zombie. Poliţistul tună ca un bariton:

— Spune-ţi numele.

Tuşesc sânge înainte ca numele să-mi iasă pe buze. Poliţistul lasă deoparte pistolul. Progres. Mă ridic. Progres. E cel mai american bărbat produs în America, piele închisă la culoare într-un oraş alb, cu zăpadă albă. Îmi scanează pălăria Figawi pe care acum o ţine în mână ca şi cum ar avea vreun cod de bare inscripţionat în logo-ul cu Mount Gay Rum. Probabil că mi-a căzut din cap cât dormeam. Zâmbeşte.

— Ai concurat la Figawi, Spencer?

— De câteva ori, răspund.

Şi acum ştiu de ce Stephen King nu se poate opri din scris despre New England. Eu sângerez. O căprioară e moartă. Eu stau ghemuit. Maşina mea fumegă în pădure. Şi nenorocitul ăsta vrea să vorbim despre navigaţie.

Îmi înmânează pălăria.

— Eşti prieten cu Salingerii? Am văzut că e ceva mişcare pe acolo. Te-ai rătăcit?

Mor dacă mai spune numele de Salinger o singură dată şi dau din cap.

— Nu, m-am rătăcit.

— Unde încerci să ajungi?

Întrebarea mă dezmorţeşte şi durerea se intensifică. Totul e greşit şi coastele mă înţeapă. Mă crispez de durere. Poliţistul e îngrijorat (da) şi se oferă să mă ajute (mulţumesc, RIPD[10]). O iau şi rezist.

— Cu toată sinceritatea, nici măcar nu am idee unde sunt. GPS-ul mi s-a stricat acum ceva timp. M-am pierdut. Sunt vai de capul meu.

— Deci al tău e Buick-ul din pădure.

— Da, zic.

Căcat.

— Spencer, ai băut ceva în noaptea asta?

Sunt cât pe-aci să-l întreb de ce-mi spune Spencer, dar îmi amintesc de numele cusut pe pălărie: Spencer Hewitt. Cu uşurare:

— Nu, domnule.

---

[10] Referire la filmul cu acelaşi nume, apărut în 2013 (n.tr.).

— Ai fumat ceva?

— Nu, spun. Dar poate întrebaţi la fel şi căprioara care s-a aruncat aşa pe mine din senin.

Zâmbeşte şi mă strâng de durere. Întreabă prin staţie de timpul de sosire al salvatorilor de urgenţă şi trebuie să plecăm acum de aici. Tu eşti aproape, abia la câţiva paşi distanţă. Din câte presupun, ai putea fi deja trează, frecându-ţi ochii cu mâna ca să scapi de somn, liniştind-o pe paranoica de Peach. Dacă o fi văzut maşina poliţistului? Dacă poliţistul şi-a pornit luminile maşinii? Dacă a cerut întăriri? Dacă acum eşti afară şi dai declaraţii vreunui alt poliţist? Vomit pe toată prelata.

— Vei fi bine, Spence!, îmi spune implicat. Îţi facem rost de o ambulanţă curând.

Dar ambulanţele sunt luminoase şi gălăgioase. De dragul tău, trebuie să fiu puternic şi reuşesc să mă ridic.

— Nu e nevoie, domnule poliţist.

— Bine, atunci te duc eu la spital.

Aş merge oriunde ca să mă îndepărtez de tine şi poliţistul mă ajută să ies şi să merg spre maşină. Copacii blochează vederea spre casa lui Peach, deci chiar dacă ai sta la fereastra de la camera mare, tot n-ai putea să mă vezi. Poliţistul Nico – tare nume – nu şi-a lăsat luminile pornite – tare tip – şi maşina lui de serviciu e un hibrid – doar în LC vezi asta – şi plecăm uşuraţi.

Nico e un om bun, de treabă, îmi distrage atenţia cu poveştile lui despre zilele în care juca fotbal la URI[11]. Îi place aici. E din Hartford şi se trezeşte la viaţă povestindu-mi despre nebunii care vin aici sperând să o zărească pe Taylor Swift.

— Ca şi cum ea abia aşteaptă să iasă cu vreunul care o urmăreşte aşa, nu?

— Corect, spun.

— Încearcă să dormi puţin. Mai avem ceva de mers.

Recunosc că e plăcut să aibă cineva aşa grijă de mine, cineva care îşi doreşte ca eu să mă mai bucur de nişte somn. Mă pot relaxa aici, portierele sunt închise, căldura e pornită, compartimentarea e trainică. Curând adorm înfrigurat, visând la tine într-o rochie veche umflată din epoca lui Dickens.

Spitalul Charlton Memorial e în Fall River, Massachusetts, la doar 30 şi ceva de kilometri distanţă. Dar 30 de kilometri pot la fel de bine să fie 30 de ani-lumină pentru că locul ăsta e ruinat, zgomotos şi împuţit, anti-LC. Când Nico deschide portiera, un val de fum de ţigară mă învăluie. O duzină de drogaţi degeneraţi freacă menta încercând să facă rost de medicamente ce pot fi trase pe nas. Sunt tentat să-l întreb pe poliţistul Nico de ce nu m-a dus la spitalul la care merg oamenii verii, dar care ar fi rostul? Suntem aici. Tipul din faţa noastră are un cuţit însângerat care se vede din buzunarul de la spate şi încearcă să-i spună asistentei că a avut un mic accident cu

[11] University of Long Island (n.tr.).

portiera unei maşini. Şi un copil de clasa a patra şi-ar da seama că minte, şi el totuşi imploră:

— Doar o pastilă, Sue.

Dar Sue se ţine tare:

— Ia-ţi o cafea, du-te la o întâlnire şi du-te dracului.

Eu nu sunt un drogat distrus şi Nico face demersurile ca să fim repartizaţi într-un salon imediat. Se pare că Nico obişnuia să lucreze în oraşul lui, dar a plecat pentru că a fost „mestecat, înghiţit şi scuipat afară” de heroină şi oxy. El dă din cap şi probabil că eu mă holbez la disperaţii din sala de aşteptare pentru că Sue se încruntă la mine.

— Care-i p’oblema, copile? Prea multă străluci’e pen’ tine?

Gâjâie şi accentul ei e atât de grosolan că mi-e milă de cuvintele care îi ies pe gură. Nico chicoteşte:

— Tânărul nu e de pe aici.

Sue nu mai râde.

— Ei, câcat, Sherlock. Ai vreun pe’mis pen’ ca să-l dau la recepţie?

— Nu, mint eu. Am fost jefuit.

— ‘N parcare?

— În Manhattan, răspund cu vocea mea cea mai apropiată de Whit Stillman.

Ea dă ochii peste cap şi sunt uşurată când doctorul trage perdeaua de lângă. Sue iese, iar doctorul îmi întinde o mână:

— Sunt Dr. Kazikarnaski, spune. Îmi poţi zice Dr. K.

Aprob din cap, pe care-l mişc aşa cum ar face un tip care a navigat la Figawi.

— Excelent, spun. Eu sunt Spencer.

Dr. K. îmi examinează rănile şi mă întreabă cine mi-a făcut toate acestea.

— Ei bine, încep eu. Au fost 24 de ore sălbatice. Am fost jefuit în Manhattan. Tocmai plecam din Lincoln Center şi mergeam liniştit când, pur şi simplu, bam.

Am uitat că Nico e aici şi întreabă:

— Cine cânta la Lincoln Center?

Dau din umeri.

— Noi doar eram în trecere, spun şi mă scutur de durere ca să amintesc tuturor că eu sunt pacientul. Oricum, apoi am părăsit oraşul şi am nimerit pe furtună. Am avut un accident. O căprioară. Şi acum am ajuns aici.

— E vechi rău Buick-ul de acolo!, remarcă Nico. Din ce an e?

Tremur iar şi las să se înţeleagă că am nevoie de un minut să-mi revin. Din fericire, Nico şi Dr. K intră într-o discuţie despre maşini vechi, despre frontul de aer cald care se apropie – o s’ fie ca o vară-n India după cum spune Sue,

care tot intră şi iese – şi fac toate acestea fără să întrebe ce caută un marinar de viţă nobilă într-o bestie maronie antică. Dr. K. îşi scoate mănuşile şi le pune la gunoi. Spune că nu am coaste rupte şi că rănile se vor vindeca. Dar cu faţa mea e altă poveste.

— Ai avut vreodată copci?, vrea să ştie.

Scutur din cap că nu.

O asistentă gravidă şi cu mult fard la ochi intră cu două cafele şi două rulouri. Nu-mi vine să cred ce noroc am. Sunt mort de foame.

— Helen, nu trebuia!, spune poliţistul Nico în timp ce înşfacă prada.

— Te rog, îi răspunde ea. Ştiu că nu ai pe nimeni acasă care să-ţi gătească. Un bărbat de dimensiunile tale are nevoie de hrană.

Aşa am şi eu, dar Nico mestecă şi înghite rulourile mele şi doctorul ţine o seringă şi-mi cere să închid ochii.

— O să doară, spune şi când Jude Law i-a spus acelaşi lucru Nataliei Portman în Closer, nu glumea, şi tu nu eşti aici să mă ţii de mână.

Înţepătura din frunte nu doar doare, ci ucide. Nico mă bate pe spate.

— Respiră, Spence. Te descurci de minune.

Doctorul mă înjunghie iar, de data asta pe obraz. Mi se spune să stau liniştit cât aşteptăm ca anestezia să îşi facă

efectul. Asistenta gravidă pierde vremea aiurea pe lângă Nico:

— Deci, Nico, cum îţi e în Oraşul Îngâmfaţilor?

— Destul de bine, râde. Ţie?

— Mai bine mi-ar fi dacă aş avea o ceaşcă mare de ciocolată fierbinte care să-mi ţină cald noaptea, corect, Nico?

Nico e amuzat şi asistenta gravidă dă din cur în drum spre ieşire.

— Tu numai să-mi spui, sexoşenie.

Brusc, îmi place aici, modul în care oamenii sunt atât de sinceri despre ceea ce vor – oxy, pula lui Nico, cafea – şi vreau să fiu şi eu inclus aici, aşa că-l întreb pe Nico:

— Crezi că au mai rămas ceva rulouri pe aici?

În loc să-mi răspundă, trage perdeaua, căutând să ne asigure intimitate. Scoate un carneţel şi mi-ar plăcea ca medicamentele să-mi fi amorţit creierul. Nu îmi place carneţelul ăla şi nici pixul ăla şi aici începe.

— Ştiu că nu ai nimic de identificare, dar vrei să-mi spui care e adresa ta?

Inventez una şi sper că am terminat, dar văd că abia începem. Nico vrea să mai afle lucruri despre mine. A văzut maşina; mi-a văzut sângele pe stradă; aşa m-a găsit şi mă rog ca zăpada să se topească deja. Mă rog ca tu şi Peach să staţi în casă. Nu vreau să îmi vedeţi sângele.

— Dar ce căutai?, întreabă Nico. Te-ai gândit că oamenii ăia pot fi acasă?

— Eram atât de praf că nu ştiu.

— Ai mers în linie dreaptă, exact la casa aceea, Spencer. De ce nu ai încercat să mergi la benzinăria de mai sus de pe stradă?

— N-am văzut-o.

De ce mă atacă?

— Dar chiar te-ai gândit că poate fi cineva acasă?

— Nu ştiu.

Nu vreau să fac asta. Eu vreau un rulou.

— Cunoşti pe cineva în LC, Spencer?

— Nu ştiam că sunt în LC, spun şi e vremea să-mi îmbunătăţesc jocul.

Ştiu cum să joc un poliţist; voi spune ceea ce am spus când am fost prins furând bomboane când eram un mic anarhist. Înghit şi buza de jos îmi tremură. Pot juca. Şi spun tremurând:

— U-uitaţi, nu vreau să intru în detalii, şi nici nu mai e nimic de făcut, dar mama a murit. Tocmai a murit.

Lasă pixul şi închide carneţelul.

— Spencer, îmi pare rău. Nu ştiam.

E uşor să plâng pentru că îmi e dor de tine şi încă nu ştiu cum să fac să mă întorc la tine şi tu tot nu m-ai sunat ca să-mi spui că îţi e dor de mine. Nico îmi aduce un rulou şi îl înghit. Când doctorul revine şi mă coase, nu simt nimic.

Treizeci de minute mai târziu, eu şi Nico suntem în parcare şi el vrea să mă conducă la gară. Scena de aici exagerează deja. E o întreagă întrunire aici cu drogaţi care vorbesc despre care unităţi de urgenţă dau mai uşor oxy. Un tip într-o geacă North Face zdrenţăroasă încearcă să spargă o Mazda cu o rangă. Nico zbiară:

— Hei, Teddy. Puţin respect, ce dracu'!

Teddy îl salută pe poliţistul Nico şi eu îmi accept soarta.

— Sigur nu te superi?

— Sigur, spune. Dar stai, cum o să plăteşti biletul?

Bună întrebare, poliţistule. Bat cu palma în partea de jos a piciorului.

— Card de credit ascuns pentru urgenţe.

— Te-ai gândit bine, Spence. Să fii mereu pregătit.

Dau din cap.

— Mereu.

Nico mă asigură că „Leroy" îmi va tracta maşina, o va ridica şi porni.

— Şi nu te va taxa în plus, promit.

— Eşti cel mai tare, domnule poliţist Nico!, îi strâng mâna ferm.

Mă lasă în gară, care e aproape la fel de naşpa ca spitalul. Mă ajută să cobor din maşină şi drogaţii distruşi se împrăştie ca gândacii. Merg în gară şi mă aşez. Când poliţistul pleacă, ies. Deschid fermoarul buzunarului interior al gecii şi scot portofelul. Nu pot crede că toţi au crezut abureala mea cu portofelul furat. Dar apoi mă uit iar la sărmanele suflete condamnate. Sigur că m-au crezut; uite ce înfruntă zi de zi. Ies în stradă şi strig un taxi:

— LC, vă rog.

Şoferul pufneşte şi trage cu ochiul la cascheta mea cu Figawi:

— Adică Little Compton?

New England: Cel mai Al Dracului, Cel mai Plin de Nave, Zero Toleranţă la Căcaturi.

32

MĂ TREZESC într-un alt debarcader, la mai bine de 800 de metri mai jos de casa de pe plajă a lui Peach. Nico şi Sue şi doctorul au avut dreptate despre frontul cald; suntem într-o altă lume acum şi furtuna aia probabil a fost o iluzie, o aberaţie. Chiar e vară. E incredibil cât de bine se simt 10 grade când e soare după ce ai sângerat la -10 într-un vânticel care parcă zicea du-te dracului. Şi apoi, chiar mai important, nimeni nu m-a găsit de data asta. Cred că Mama Natură se ispăşeşte pentru accidentul meu şi ies din

debarcader şi ce uşurare să nu mă bată vântul îngheţat. Cobor pe iarba înaltă de pe dune. Tu şi Peach sunteţi doar nişte puncte la orizont. Amândouă vă încălziţi: veţi merge să alergaţi pentru că eşti un musafir bun. Telefonul meu e mort, ceea ce e o problemă, pentru că dacă mi-ai scris în miez de noapte, implorându-mă să vin, n-aş avea de unde şti. Vă privesc cum luaţi startul din nisip şi eu alerg printre dune ca să am unde să mă ascund în caz de ceva. Când ajung la casa lui Peach, tăietura de pe faţa mea zvâcneşte iar (fir-ai al dracului, Curtis), dar uşa din spate e descuiată, aşa cum speram. Nu te simţi speriată aici, ceea ce e o veste bună pentru mine.

Totul e drăguţ în casa Salinger şi totul din casa familiei mele, odinioară, era atât de slinos şi asta nici măcar nu e casa în care locuiesc oamenii ăştia. Asta e extra! E un sertar întreg plin cu încărcătoare de iPhone şi îmi pun telefonul la încărcat. Îmi fac o ceaşcă de cafea la espressorul de la Keurig şi-mi ard limba instantaneu. Am lăsat dâre umede peste tot pe jos şi nu aşa e? E ca şi cum casa ar şti că fac parte din clasa muncitoare şi vrea să pun mâna pe un afurisit de mop.

Folosesc un prosop pentru vase pentru că evident că nu au prosoape de hârtie. (Sunt sigur că aşa salvează planeta). Mă aplec şi frec pe jos şi o urăsc pe Peach. E dominantă şi lipicioasă; a fost nesimţită să le dez-invite pe Lynn şi Chana. Îmi scot telefonul de la încărcat – 10% baterie – dar tot nu am niciun mesaj de la tine. Bag încărcătorul în buzunar şi urc scările şi descopăr că toate cele şase dormitoare sunt într-o stare impecabilă, curate şi gata de a primi oaspeţi. Peach e o bolnavă patologic şi eu nu semăn deloc cu ea. Întotdeauna îţi ofer spaţiu. Elton John sâsâie încetişor peste tot datorită sistemului de sunet artistic şi mi-o pot imagina pe Peach pledând pentru el într-o

judecătorie a fanilor înrăiţi. Ea imploră să o lase să fie fana lui nr. 1, dar Sir Elton trânteşte ciocănelul şi trimite un executor să ia toată muzica lui de la curva pedantă şi ea ajunge să lucreze ca vânzătoare la Walmart.

Dar trebuie să spun: dormitoarele sunt de rock star-uri. Ai dormit aici azi-noapte şi miroase a tine şi ridic colanţii pe care i-ai lăsat pe jos şi îţi inspir aroma. Faţa mi s-a calmat la căldură, graţie Domnului, şi îmi înfăşor strâns după gât colanţii tăi, şi am erecţie şi termin repede cu tine înfăşurată aşa de strâns de mine.

Sunt doar 70.000 de prosoape Ralph Lauren aici, aşa că sigur că Salingerii nu vor simţi lipsa unuia pe care-l folosesc să mă şterg şi cafeaua mea e încă fierbinte şi mă întorc pentru că e confortabil aici şi eu merit asta. Scormonesc în geanta ta şi îţi aliniez chiloţii şi sutienele şi mă pierd în tine şi acum am dat-o în bară.

Tu şi Peach v-aţi întors în casă, sunteţi jos, în bucătărie, scoţându-vă încălţămintea, râzând sau plângând, nu-mi pot da seama. Nu pot coborî scările din cauza scârţâitului plăcilor de parchet de sub tălpile mele. Îţi aud vocea şi urăsc casele vechi. Sunt ca Big Brother şi nu poate mişca omul un muşchi că riscă să fie găsit. Fac patru paşi uriaşi pe hol – cu cafeaua tot în mână – şi merg pe vârfuri cât de uşor pot spre dormitorul matrimonial care e aproape deasupra bucătăriei. Mă ghemuiesc în dulapul de cedru, în caz de ceva, şi iar ajung să fiu închis în timp ce tu şi Peach sunteţi libere. Acum sunt sigur că plângi, nu râzi; trebuie să mă piş şi nu am de ales. Mă piş în cană.

Probabil că Peach te îmbrăţişează pentru că o aud lovind peretele din antreu, o mostră arhitecturală de bogăţie excesivă a albilor care cred că ai nevoie de un spaţiu

special dedicat ca să-ţi dai jos cizmele. Azvârle şi mormăie şi trânteşte.

— Indiferent ce fac, aşa jegoase mi se fac încălţările. E ca şi cum iarna mă doreşte sau ceva de genul!

Zice că încearcă să fie amuzantă, dar tu nu crezi că e (oare crede cineva că e?) şi ea încearcă să-ţi spună să te opreşti din plâns şi tu te smiorcăi şi eu încerc să mă piş în linişte într-o cană de cafea şi Peach nu e foarte pricepută la a te linişti, Beck. Eu m-aş descurca mai bine, aş putea să mă descurc mai bine. Şi vreau să ştiu ce ai păţit. Dacă m-ai fi contactat, aşa cum ai vrut, eu aş fi cel care te-ar îmbrăţişa acum. Plânsul tău e atât de sonor încât mă simt în siguranţă să ies din dulap şi să merg spre uşă.

— Citeşte iar!, ceri.

Peach oftează şi citeşte:

— Dragi prieteni ai lui Benji.

— Sărmana lui mamă!, scânceşti.

Peach continuă:

— Cu durere în suflet vă anunţăm că fiul nostru, Benji, este presupus decedat.

Tu o întrerupi:

— Nu ar trebui să-l caute?

Peach e enervată. Citeşte în timp ce tu vorbeşti:

— Iubita lui ambarcaţiune Beetle, Courage, a fost găsită eşuată lângă Brant Point. Aşa cum unii dintre voi ştiu, Benji s-a luptat cu dependenţa de ceva timp deja. Recent îşi informase prietenii că este în Nantucket.

— Tweet-ul ăla nenorocit!, spui tu.

— Ştiu. Urăsc drogurile, zice Peach.

Slavă Domnului pentru tehnologie pentru că, sincer, încep să mă panichez. Intru pe site-ul Nantucket Inquirer and Mirror şi, cum mă aşteptam, acolo e o poză veche cu Benji treaz, la costum, surprins lângă ambarcaţiunea lui distrusă. Nu există martori care să-l fi văzut pe Benji în Nantucket, dar părinţii lui confirmă că a retras bani din New Haven şi că „nu e prima oară când fiul nostru cade pradă demonilor interiori”. Oficialii portului confirmă că ambarcaţiunea lipseşte. Şi confirm şi eu că nu am avut nimic de a face cu asta. Aparent, iarna în Nantucket poate fi violentă, iar mama lui Benji spune pentru Mirror: „Măcar a murit făcând ceea ce iubea”. Nu ştiu dacă se referă la luat droguri sau la navigat pe mare. Niciodată în viaţa mea nu m-am simţit mai norocos.

Peach îşi suflă nasul şi tu încă plângi şi ea spune că ar trebui să mergeţi în Insulele Turks şi Caicos şi tu râzi, dar ea vorbeşte serios.

— Să ştii că n-am mai fost. De ce n-am merge acum? Împachetăm repede. Şi plecăm. Sau mai bine, nu facem niciun bagaj. Ţi-ar plăcea acolo, jur.

— Am şcoală!, spui tu şi se aude un clinchet când ea îţi toarnă ceva de băut.

— Dă-o naibii!, spune într-o încercare de a părea obraznică.

Aud un fermoar şi ea geme:

— Doamne, e ceva mai bun pe lume decât să ieşi dintr-un Gore-Tex[12] transpirat?

— Ha!, spui tu şi eşti atât de lipsită de energie şi vreau să te îmbrăţişez.

Aud iar bufnituri pe măsură ce striptease-ul scârbos continuă şi Peach vorbeşte:

— Jur, e ca şi cum mi s-ar fi lipit pantalonii de picioare. Trebuie să-i jupoi la propriu pentru că mă mănâncă atât de rău încât o să explodez.

E posibil ca eu să vomit şi tu eşti tăcută.

— Sper că e în regulă că mă dezbrac chiar aici, spune Peach. Uneori mi-e aşa de silă să merg sus ca să fac cele mai mici lucruri. Şi oricum, poate fi ceva mai sexy de atât?

Tu spui că e în regulă şi o aud cum îşi scoate pantalonii de pe corpul ciolănos. Iese din cameră şi se întoarce şi ţie îţi place ce vezi pentru că spui:

— Wow.

— Tata e obsedat de halate!, spune şi slavă Domnului că la halat te refereai. Ritz le face pe cele mai bune. Avem un catralion în fiecare casă. Vrei şi tu?

[12] Echipamente dintr-o membrană specială, impermeabilă şi totodată respirabilă, după un concept la care Wilbert Gore a început să lucreze în anii ’50, ulterior perfecţionat de fiul său (n.tr.).

Vrei şi tu şi iei unul şi alegi să te schimbi la baie. Când te întorci, ea se entuziasmează:

— Ei, cât de bine e în halatul ăla?

— E minunat!, spui şi tu nu eşti una dintre fetele care spun minunat pentru orice.

Peach anunţă că va face smoothie-uri din kale şi ştiu că te-ar încuia aici şi ar arunca cheia dacă ar putea şi tu nici măcar nu-ţi dai seama de asta, nu? Blender-ul zgomotos e salvatorul meu şi zbor pe hol ca un ninja, apoi pe scări în jos (cele doar pentru servitori) şi ajung pe holul dintre bucătărie şi camera mare. Din fericire, aici sunt uşi tip saloon care blochează scările pentru că cine naiba ar vrea să se uite la servitori, corect? Eu pot vedea totul de aici. Sunteţi în nişte halate imense, identice, şi tu sari pe canapea şi îţi pui un pahar de scotch şi aşezi smoothie-ul pe măsuţa de cafea din cuşti de homar. Îţi atinge piciorul mic cu piciorul ei mare.

— Nu fi tristă.

— Nu ar trebui să fiu. M-a tratat ca naiba.

— Oh, Beckalicious, nu e vina ta. Băieţii n-au ce face. Sunt intimidaţi de fete ca noi.

— Nu cred că a fost vreodată intimidat, spui şi Peach îşi ia picioarele de pe masă şi le pune pe podea.

Îşi freacă mâinile una de alta ca să genereze nişte căldură.

— Tu, draga mea, ai nevoie de un masaj.

Tu râzi, dar ea vorbeşte serios şi se mută pe podea şi îngenunchează şi îţi freacă tălpile mici şi tu gemi – îţi place – şi îi spui cât de bună e la ce face şi zâmbeşte. Îi place că îţi place şi continuă să urce spre gambe şi nu îmi dau seama dacă ea îţi desface picioarele sau dacă tu le desfaci, dar ştiu clar că picioarele tale sunt desfăcute şi ea lucrează la pulpele inferioare şi tu îţi relaxezi capul şi spatele, expiri, mmm, şi braţele tale cad în lateral şi ea ajunge acolo, acolo sus, tot mai sus pe coapse. Tu gemi, gemi.

Ea se ridică şi cumva ajunge între picioarele tale. Îţi desface halatul de baie şi corpul tău e dezgolit şi sfârcurile ţi s-au întărit şi ea îţi freacă şoldurile şi tu spui nu, dar îţi cere să taci şi tu taci şi ea îţi sărută sânul stâng şi îţi strânge ferm celălalt sân. Tu te împotriveşti, dar ea te face să taci şi tu te supui şi ea îţi sărută gâtul şi îşi mută jos una dintre mâini şi tu nu i te împotriveşti şi nu faci nimic, doar accepţi şi ea greşeşte.

Tu eşti ameţită – ce ţi-a dat te-a afectat mai mult pe timp de zi, după alergare – şi suferi după mine şi eşti şocată de vestea cu Benji şi ea ar trebui să-ţi fie prietenă. Acum câteva momente erai o epavă, te smiorcăiai, şi ce fel de prietenă răspunde unei amice în suferinţă profitând de ea şi sugându-i lobul urechii? Ar fi rândul tău să o atingi, dar corpul tău încă i se oferă ei şi nu cred că eşti măcar prezentă acum, eşti undeva departe în capul tău, adânc şi în final te întorci şi întregul tău corp tresare şi picioarele ţi se închid, iar Peach se retrage. Eşti în picioare şi te închei la halat.

— Scuze.

— Lasă!, spune Peach şi bea smoothie vechi de kale direct din recipientul blender-ului. Mă duc să fac un duş.

— Peach, stai. Ar trebui să discutăm.

— Beck, te rog!, se crispează. Te-ai gândit vreodată că poate de asta nu se descurcă băieţii cu tine? Adică las-o aşa cum e. Nu trebuie să analizăm fiecare lucru prostesc.

Pleacă cu smoothie-ul de kale şi îmi dau seama că te simţi responsabilă pentru asta şi nu e corect. O strigi şi ea îţi răspunde dând mai tare muzica lui Elton John. Aud o uşă trântindu-se. Tu plângi şi ea cum îndrăzneşte să pună toată asta pe umerii tăi? Treci în bucătărie – din fericire, nu alegi drumul care trece pe lângă scările servitorilor – şi te întorci strângând telefonul. Eu tremur. Asta e. Acum o faci. Sună-mă, Beck. Sună-mă. Dar tu apelezi un număr şi telefonul meu nu vibrează.

— Chana, ştiu că eşti supărată pe mine, dar am nevoie de ajutorul tău. Benji e mort şi Peach plânge la etaj şi n-ar fi trebuit să accept să vin aici şi nu ştiu ce să fac. Te rog să mă suni.

Urci scările şi baţi la uşă şi o implori să iasă şi spui că-ţi pare rău până răguşeşti. Ea te ignoră şi e diabolică. Te-a prins aici şi tu nici măcar nu-ţi dai seama. Împing în uşi şi plec.

33

E PĂCAT că plaja asta se iroseşte pe oameni ca Peach. Toate aceste vile cu vedere la apă sunt goale, chiar dacă e neobişnuit şi glorios de cald. (Bat în lemn). Plaja n-ar fi

putut fi mai curată, totuşi niciun nenorocit dintre cei care deţin două case nu se urcă-n maşină să vină în LC ca să-şi aducă omagiile. Ce idioţi. Eu, pe de altă parte, sunt un turist recunoscător.

Ieri, am urmărit paşii lăsaţi de tine şi de Peach pe drumul spre digul care ajunge pe chei. E un loc grozav pentru ascuns şi pentru aşteptat. Sunt bolovani împrăştiaţi – STAŢI DEPARTE DE STÂNCI – şi există şi o potecă din lemn descompus care se termină în nisip. Sap un şanţ lângă potecă şi cred că e mai cald aici decât mi-a fost în vreunul dintre debarcadere. Totuşi, e imposibil să fac comparaţie, dat fiind cât de frig a fost în noaptea accidentului meu.

În orice caz, soarele răsare şi nu mai e mult de acum. În curând, Peach va ajunge aici, singură.

Lui Candace i-ar fi plăcut aici. Ultima oară când am văzut un răsărit pe plajă eram cu ea. Acum nu e momentul să mă gândesc la Candace, dar cum aş putea să nu o fac? Am privit soarele răsărind în Brighton Beach şi, pe măsură ce răsărea tot mai luminos, ea încerca tot mai tare să se despartă de mine. I-am cerut să meargă cu mine în apă. Şi a mers. Era crudă astfel; o fată de treabă ar fi spus nu, m-ar fi lăsat să plâng singur, dar ea a vrut să mă vadă în cel mai prost moment, aşa că a rămas.

— Te părăsesc!, mi-a spus.

Atunci pleacă, paraşuto. Pleacă.

Nu e vina mea că m-a urmat la marginea apei şi nu e vina mea că am apucat-o şi am ţinut-o sub apă până când a trecut pe lumea cealaltă. Candace voia să fie acolo, altfel

n-ar fi intrat cu mine în apă. Ştia că mă ucide şi ştia şi că nu sunt genul care se predă fără luptă.

Nu o acuz pe Peach că e atât de oribilă, în acelaşi mod în care nu o acuz pe Candace pentru că voia să scape de familia ei. Ce ruşine să fii atât de supărat pe ceea ce nu ai încât să tratezi şi ceea ce ai ca şi cum ar fi un nimic. Ea nu e recunoscătoare că are o casă în plus într-un loc unde cel mai mare pericol e Căcatul de Taylor Swift. Ea e cum era Candace, care nu era deloc recunoscătoare pentru vocea şi pentru talentul ei.

Am puţin timp, aşa că fac câţiva paşi pe plajă. Îmi place felul în care apa se apropie ca să îmi şteargă urmele. Mă gândesc la căcatul ăla de poezie din generală când tipul care merge pe mal nu e singur pentru că Isus îl poartă pe umeri şi zâmbesc. Ani întregi am crezut că e invers, că tipul din poezie îl căra pe Isus, ştii, aşa cum un Hare Krishna îşi duce tamburina, cum un copil evreu cară Tora la un bar mitzvah. Nu mă gândeam la Isus Cristos ca fiind tipul care duce-n spate cretini şi acum nu las nicio urmă, aşa că suge-o, poezie din generală. Recunosc, sunt puţin indispus. Ultima masă pe care am mâncat-o a fost ruloul acela. Traversez poteca din lemn pe care o familie care are ceva împotriva păşitului direct pe nisip alb a construit-o şi mă întorc la tranşeea mea, aşteptând.

În sfârşit, o văd pe Peach cum apare pe terasă, un punct roşu aprins în zare. Se întinde şi pleacă pe alee şi acum începem. Cu fiecare secundă care trece o aud tot mai clar, respiraţia ei, picioarele tropăind, şi Elton John urlând din telefon. Trece de mine, vâjjj, şi mă strecor afară din tranşee ca o jucărie propulsată de un arc şi mă iau după ea. Nu mă aude. E lipsită de frică pe plaja asta. O apuc de coadă. Înainte să apuce măcar să ţipe, o trântesc în nisip

şi urc pe spatele ei. Se luptă, loveşte, dar gura ei e în nisip şi Elton John nu se opreşte din cântat despre nenorocita aia de prinţesă de pe scaunul electric şi eu m-am săturat, gata. Iau piatra din buzunar.

Îşi întoarce capul într-o parte şi ochii sunt mult mai frumoşi decât mi-am dat seama vreodată şi mă recunoaşte şi scuipă:

— TU!

S-ar putea să fie cea mai puternică femeie pe care am cunoscut-o vreodată şi chiar dacă şi-a spus ultimele cuvinte, încă se luptă şi se zbate. Pielea i se irită, roşu de Nantucket, şi toată mişcarea făcută i-a insuflat o putere inumană, o capacitate a plămânilor care mă intrigă. Nu o condamn pentru că se luptă. Pentru că a fost crescută de monştri bigoţi plini de ură, nu şi-a celebrat niciodată viaţa şi cred că de asta musteşte de forţă – picioarele alea încă tremură! – ca să maximizeze ultimele clipe pe pământ. Vârfurile degetelor îmi caută mâinile; e prea târziu, Peach. Ochii i se duc peste cap, înspre vârful capului, şi cu toţii putem învăţa câte ceva dintr-un deces timpuriu tragic. Ce periculos e să dai vina pe alţi oameni pentru problemele tale. Ce irosire a vieţii. Dacă s-ar fi rupt de familia ei de nenorociţi şi s-ar fi mutat într-unul dintre raiurile ei însorite şi ar fi lucrat ca barmaniţă sau ca instructoare de Pilates, orice, nu contează, ar fi putut să se aşeze la casa ei cu o fată drăguţă care să-i semene şi ar fi fost recunoscătoare pentru toate binecuvântările din viaţa ei – sănătate, creier, muşchi – fiind sinceră cu ea însăşi. În acelaşi timp, ducă-se dracului părinţii ei. Nu face un copil dacă nu eşti capabil de iubire necondiţionată.

Ea se stinge şi asta înseamnă că muzica se aude doar pentru mine acum. Valurile sunt liniştite. Îi plăcea cântecul acesta pentru că o făcea să nu se mai simtă atât de singură. Voia să creadă că suferim cu toţii. Îmi pare rău pentru ea. O lovesc în cap cu piatra şi e tăcută, în sfârşit. O întorc şi tremur. Ea s-a dus în pace, dar cu mine cum rămâne? Am rămas singur cu Elton, care cântă încă triumfător din telefonul lui Peach. Peach cea moartă, Peach cea grea. Muzica pare mai asurzitoare sau e aşa doar pentru că e Peach tăcută? Încerc să mă concentrez pe a o muta, dar apoi aud un cuvânt – alunecare – şi mintea mi se limpezeşte. Mă opresc. Mă panichez. Dacă decizi să ieşi şi tu la alergat? Dacă poliţistul Nico ajunge pe plaja asta? Trebuie să mă mişc rapid. Îi încarc buzunarele cu pietre, în caz că nu dispare. Posibilitatea să nu dispară cadavrul e reală. Îndes şi mai multe pietre în buzunare. Îl aud pe Elton, ceva despre fundul adânc al unui râu. O fi suficientă mareea?

Trebuie să mă calmez. Închid ochii şi văd ochii lui Candace în mizeria nămoloasă din Brighton Beach şi deschid ochii şi scot telefonul lui Peach din banda de pe braţul ei. Acum e telefonul meu şi îl opresc pe Elton care acum anticipează revenirea sa acasă. E vremea pentru Peach. Îi ridic cadavrul. Peach e atât de îmbrăcată şi Candace era aproape dezbrăcată, doar cu o mică rochie neagră peste costumul de baie. Era vară, fetele bete se îneacă, se mai întâmplă, familia acceptă că ea nu se mai întoarce niciodată acasă – şi intru cu ea în apă. E iarnă. Fetele triste intră în apă ca să moară. Se mai întâmplă.

Nu mă mai menţin departe de stânci şi o car pe Peach Salinger pe dig. Stâncile sunt netede şi uscate şi eu sunt pregătit. Peach e grea din cauza pietrelor din buzunare, din cauza greutăţii propriului jeg. Număr până la trei şi o

arunc în ocean. Apa o întâmpină aşa cum a îmbrăţişat-o apa de la Brighton Beach pe Candace. Încep să scriu un e-mail de la Peach către tine. E uşor să ştiu ce să scriu:

Beck, trebuie să plec. În ultima vreme, când alerg, e ca şi cum Virginia Woolf aleargă cu mine. Ea spunea: „M-am gândit la cât de neplăcut este să fii încuiat pe dinafară; şi m-am gândit la cum e mult mai rău, probabil, să fii încuiat înăuntru”. Şi avea dreptate. E greu să fii închis, aşteptând pe cineva care nu vine. Mult mai greu.

Bucură-te de căsuţă. Te iubesc, Beckalicious.

Pa,

Peach Is

Corpul meu e slinos de la transpiraţie şi muşchii mă dor de la efort şi rânjesc puţin pentru că înţeleg despre ce vorbea Peach mai devreme. Mi-ar plăcea să jupoi hainele de pe mine acum. Chiar mă mănâncă pielea.

Te verific încă o dată înainte să plec. A trecut mai puţin de o oră de când ţi-am trimis e-mail-ul de la Peach şi pare că ai primit vestea destul de bine. Îl asculţi pe Bowie şi probezi hainele lui Peach în camera mare în timp ce dansezi şi le suni pe Lynn şi Chana şi pe mama ta şi te porceşti. Tu eşti fericită, Beck. Îi spui lui Lynn ce i-ai spus şi mamei tale şi ce i-ai spus Chanei:

— Nu e vina mea. Peach fugea de acasă în fiecare lună în facultate. La dracu’, cine n-ar face cu atâţia bani cât are ea? Şi oricum, cred că e mai bine aşa. Părea aproape fericită că a murit Benji. Şi da, ştiu cât de bolnav sună.

— Lasă-l pe Benji, spune Lynn. E trist, dar faptul că e mort nu îl transformă într-un băiat bun. Ai vorbit cu Joe?

Bravo, Lynn!

— Nu, dar am de gând.

Asta e tot ce-mi trebuie. Plec.

Merg pe strada pustie către oraş. Prietenii lui Nico de la vulcanizare sunt super prietenoşi. Nu se întâmplă prea multe aici (ei, serios) şi le place su'priza cu v'emea de vară, aşa că bestia mea maronie e gata de plecare. Reparaţiile costă 400 de dolari şi sunt bucuros că am venit pregătit. New England nu e un loc prietenos pentru mine, Beck, aşa că am încasat salariul în avans înainte să vin aici. Drumurile sunt libere şi telefonul lui Peach are multă muzică bună. Poate că mi se schimbă norocul cu New England.

Sunt aproape acasă când îmi aduc aminte de cana cu ADN-ul meu din căsuţă. Lovesc puternic frânele. Dar nu trebuie să-mi fac griji. Oamenii cu două case oferă chei menajerelor, tâmplarilor, designerilor de interior. Nu o să mă îngrijorez în legătură cu o cană cu pişat uscat, nu după toate lucrurile bune pe care le-am făcut.

În plus, povestea asta e despre tine şi Twitter-ul tău confirmă că deja eşti în drum înapoi spre Bank Street. Ştiu că îţi va lua o vreme până te vei deschide. Ştiu că eşti o floare, compusă din petale. Dar te vei deschide. Peach nu te mai poate trage în jos. Tu eşti liberă. Nu avea să-şi elibereze strânsoarea şi tu vei fi acum o persoană complet nouă fără presiunea ei. Ea se poate odihni acum. Tu te poţi

relaxa. Şi când prima adiere a vântului de primăvară te va izbi în faţă, vei trece pe lângă o librărie sau o trăsură trasă de cai şi vei descoperi că roşeşti, copleşită de dorinţă. Şi atunci mă vei căuta pe mine, Joe.

34

TELEFONUL meu nu e stricat. M-am apelat de câteva ori de pe telefonul din librărie în ultimele zile. Tu nu eşti în afara reţelei. Eşti aici în New York, trăind, scriind, postând:

Există ceva mai romantic decât zăpada care cade noaptea? #linişte #iubire

Nu există niciun motiv logic sau tehnologic sau romantic pentru faptul că nu m-ai sunat sau nu mi-ai trimis e-mail de când te-ai întors din LC. Au trecut douăzeci şi trei de minute şi treisprezece zile de când Peach a ieşit din peisaj. Rana de pe faţa mea e încăpăţânată, dar se vindecă şi sunt tot mai puţin monstruos cu fiecare zi. Şi acesta este doar un reminder că pierdem timp preţios. Nu te înţeleg, Beck. Nu schimbi e-mail-uri cu niciun tip nou şi nu scrii prietenelor despre nimic romantic în viaţa ta, dar scrii despre tipi. Ultima povestire pe care ai scris-o e despre o fată (tu, dăăh, mereu eşti tu) care merge la medic şi află că are un penis blocat în ea. Sună fiecare tip cu care a fost vreodată ca să vadă dacă încă mai au penisuri. Lista tipilor e scârbos de lungă (o exagerare, asta trebuie să fie) şi cu toţii încă au penisuri. În final, ea recunoaşte că e unul pe care nu l-a sunat pentru că e căsătorit şi are copii. Ea nu vrea să îi dea pula înapoi omului; vrea ca el să-şi părăsească nevasta şi să vină la ea. Cum zicea Blythe în e-mail-ul ei critic: „Nu există un final cu adevărat, nu are

climax, nu are o idee generală. Nu presupun că e bazat pe ceva real din viaţa ta, dar dacă e, totuşi, gândeşte-te să laşi povestirea într-un sertar şi să o revizuieşti din când în când, după ce te mai distanţezi de emoţiile tale”.

Şi, evident, sunt preocupat. Ai fost la Dr. Nicky de două ori pe săptămână de când te-ai întors. Şi apoi scrii povestea asta cusută cu aţă albă despre fututul cu un tip însurat. Sigur că am sunat ca să-mi fac şi eu o programare la el. Cum altfel pot să mă asigur că nu profită de tine? Şi nu e ca şi cum sunt singurul preocupat.

Chana: Tocmai ai fost la terapie. WTF? De unde îţi permiţi aşa ceva?

Tu: Prioritătţi noi. Fără băutură, fără cumpărături, doar scriu povestiri şi ţin jurnal şi cresc.

Chana: OK, Beck. Dar ţine minte, Dr. Nicky e.... Dr. Nicky.

Dar azi e o zi bună pentru că liftul a ajuns la etajul al 12-lea şi păşesc pe hol şi găsesc uşa sălii de aşteptare deschisă, aşa cum a spus Dr. Nicky că va fi. Am ajuns puţin cam devreme, ceea ce e bine pentru că am timp să-mi rememorez noua identitate.

Nume: Dan Fox (fiul al Paulei Fox şi al lui Dan Brown!)

Ocupaţie: manager de cafenea

Afecţiune: TOC[13]. Ştiu căcălău despre TOC, am citit mult pe tema asta.

[13] Tulburare obsesiv-compulsivă (n.tr.).

Deja mă simt mai bine şi îmi place sala de aşteptare, pereţii de un albastru pentru copii şi canapeaua la fel. Şi se întâmplă că e localizat în cartierul meu preferat cabinetul, în Upper West Side. Elliot a fost la psiholog în Hannah şi cine ştie? Poate că nu se întâmplă nimic între tine şi Dr. Nicky. Poate că doar e foarte bun la ceea ce face. Se poate. În doar două săptămâni ţi-ai dat seama de multe lucruri despre tine.

Ştiu pentru că Nicky îţi dă teme de făcut. Trebuie să-ţi scrii zilnic câte o scrisoare. Şi tu asta faci:

Dragă Beck, Tu ştii doar cum să împingi sau să tragi când vine vorba de băieţi. Recunoaşte-o. Asumă-ţi-o. Repar-o. Cu drag, Beck

Dragă Beck, Te concentrezi pe bărbaţi şi îţi pierzi interesul când îi ai. Nu porţi sutien pentru ca ei să se uite la sfârcurile tale. Poartă sutien. Nicky vede ce faci. Asta e bine. Fii văzută. Cu drag, Beck

Dragă Beck, Intimitatea te îngrozeşte. De ce ţi-e frică? Poţi doar să cobori când joci un rol. De ce nu poţi fi tu însăţi? Nicky te cunoaşte şi te acceptă. Şi ceilalţi vor face la fel. Cu drag, Beck

Dragă Beck, Tu crezi că nu poţi avea iubire până nu scapi de complexul Electra. Dar poate că n-o să scapi de acest concept până nu îţi vei da voie să te îndrăgosteşti. Nicky are dreptate. Creşti prin iubire. Nu amâni iubirea până reuşeşti să creşti. Cu drag, Beck

Dragă Beck, Nu e vina ta că te-ai născut pe insula aceea. Sigur că identitatea ta este o insulă. Dar, fată dragă, tu nu eşti o insulă. Fii populată. Fii primitoare pentru iubire. Cu drag, Beck.

Dragă Beck, Este în regulă să o urăşti pe mama ta. Şi ea te invidiază pe tine. Cu drag, Beck

Dragă Beck, Nu fi propriul tău duşman şi nu mai umbla după tipi care nu te vor. Fii cea mai bună prietenă a ta şi învaţă cum să-i iubeşti pe cei care te vor. Şi ţine minte, nimeni nu e perfect. Cu drag, Beck

Aceste e-mail-uri chiar m-au ajutat să trec prin această perioadă de tăcere dintre noi. Acum ştiu că nu mi-ai dat papucii din cauza sexului. Ai făcut-o pentru că ai probleme. Aşa că, într-o lună sau cam aşa, când voi fi intrat până la genunchi în terapie, când îmi voi fi scris scrisori mie însumi, poate că voi sta cu tine în pat într-o dimineaţă târzie de duminică. Poate că până atunci mă voi înţelege şi eu mai bine şi ne vom citi reciproc scrisorile de la terapie în pat.

Uşa de la cabinet se deschide şi aerul miroase a castraveţi şi Dr. Nicky nu e ceea ce aşteptam.

— Dan Fox?

Reuşesc să-l salut şi să dau mâna cu el. Îl urmez în cabinetul brutal de bej şi mă aşez pe canapea, dar ce

căcat, Beck? Dr. Nicky Angevine e tânăr. Presupuneam că are peste cincizeci de ani, dar evident n-are nici patruzeci încă. Pereţii sunt acoperiţi cu albume clasice de rock înrămate – The Rolling Stones şi Bread, Led Zeppelin şi Van Morrison. Pierde vremea pe lângă calculator şi îşi cere scuze pentru că mai are nevoie de un minut şi eu spun că e în regulă. Poartă Vans, lipiţi pe tinereţea lui. E o imagine a înfrânării cu părul ăla bogat şi fluturător dat cu gel ca să fie îmblânzit şi cu ochi imposibil de albaştri care par ticsiţi cu lacrimi. Nu-mi pot da seama dacă e evreu sau italian şi el termină cu computerul şi se aşază pe un fotoliu de piele. Ia o carafă cu apă. Sunt castraveţi în acea apă, deci de aici mirosul.

— Pot să-ţi ofer ceva de băut?, întreabă şi, încă o dată, nu e deloc ceea ce aşteptam.

— Sigur!, spun şi iau apa şi, căcat, Beck, apa asta e divină.

— Ar trebui să îţi spun chiar de la început, spune. Am un carneţel, dar nu prea iau notiţe. Prefer să notez totul aici, sus.

Arată spre capul lui şi se încruntă şi ar putea fi criminal în serie sau cel mai de treabă om de pe pământ, dar nu are cum să existe un teren de mijloc pentru tipul ăsta. Nici nu e de mirare că s-a făcut psiholog. Trebuia să găsească o cale pentru a se înfrâna de la comportament şi gânduri nepotrivite, perverse. Când zâmbeşte, dinţii lui albiţi chimic ies în evidenţă, complet nepotriviţi pe faţa lui trasă, tristă.

— Ei bine, Dan Fox. Hai să vedem ce dracu’ e greşit la tine, nu?

Trebuie să recunosc, chiar e uşor să vorbeşti cu el. Mă aşteptam la un cabinet de medic, dar aici e ca şi cum aş sta în camera de cămin a unui tip de vârstă mijlocie. Şi dacă am fi la facultate, ar pleca pentru a se duce la curs şi apoi aş intra în calculator şi aş căuta acolo toate documentele despre tine. Dar asta nu se întâmplă; suntem adulţi şi el trebuie să muncească aici. Vrea să ştie cine m-a bătut şi îi spun despre accidentul pe care l-am avut pe drumul spre o staţiune de ski (derapajul din LC) şi îi spun despre cum am fost jefuit după ce am închis cafeneaua (Curtis şi băieţii lui). Şi apoi începe să devină mai personal şi întreabă:

— Ai o iubită, Dan?

— Da.

Aş putea avea una, cu uşurinţă chiar, aşa că e în regulă ce-i spun. Îi spun că nu din cauza iubitei sunt aici; ea e minunată. Îi spun că am nevoie de ajutor pentru TOC-ul meu.

— Care e obsesia ta?

Ştiu totul despre imitaţie, Beck. Una dintre cele mai bune metode de a face pe cineva să aibă încredere în tine este să te concentrezi pe ce aveţi în comun.

— E destul de amuzant, zic. Cu toate albumele pe care le ai aici. Nu ştiu cum sau de ce, dar am devenit psihotic de obsedat de un video la întâmplare de la Honeydrippers.

— Iubesc Honeydrippers, spune. Nu-mi zice că e Sea of Love.

— Ai nimerit-o, spun şi mi-e cel mai bun prieten.

Şi sunt bun la asta, cred. Îi mărturisesc că nu mă pot opri din a mă uita la video (la tine) şi din a vorbi despre video (despre tine) şi din dorit să trăiesc în video (în tine). Îi spun că mi-am pierdut interesul faţă de orice altceva din cauza acestui video (din cauza ta) şi că am nevoie să preiau controlul.

— Iubita ta îşi pierde răbdarea cu tine?

— Nu, îi răspund.

Dacă aş avea una, ar fi prea fericită că e cu mine ca să îşi piardă răbdarea.

— Eu sunt cel care şi-a pierdut răbdarea, doctore.

— Niciun doctor, copile.

Şi dă din cap că nu.

— Nu sunt doctor, doar am o diplomă de masterat.

Îmi vine să-l întreb de ce îi spui Dr. Nicky dacă nu e doctor pe bune, dar nu pot face asta şi el spune că i se pare destul de corect să-mi spună câteva lucruri despre viaţa lui.

— Ce ai în faţa ochilor, asta primeşti, Danny. Sunt un drogat de 45 de ani slash chitarist eşuat cu o diplomă de psiho, îmi explică. Îmi place rock-ul şi iniţial am ajuns în domeniul acesta pentru că sunt un artist de căcat în mod natural. Dar apoi mi-am dat seama că-mi place să ajut oameni, aşa că iată-ne azi aici.

— Asta-i mişto, Nicky.

Şi prima dată când îi pronunţ numele, sună ciudat ieşind din gura mea, un nou cuvânt în vocabularul meu: Nicky.

Îi spun că sună bine şi vorbim despre maturizare – el e din Queens şi eu sunt din Bed-Stuy. Se pare că terapia e doar vorbărie şi poate că tu încerci numai să creşti. Poate că o să fiu chiar eu psiholog într-o zi. Aş putea face asta. Aş putea înrăma cărţile mele preferate şi le-aş pune pe perete într-o cameră bej şi aş vorbi cu oameni ca mine şi ca tine.

Nicky spune că e timpul să adunăm datele şi să facem un plan. E ciudat că sunt entuziasmat de temă?

— Danny, vom munci mult aici. Pentru început, vei admite că locuieşti într-o casă.

N-am locuit în viaţa mea în casă, ci doar în apartamente. Dar aprob din cap.

— Şi în casa ta e un şoarece. Video-ul. Şi vestea bună e că e doar atât: un şoarece.

Şi acum eşti un şoarece, Beck.

— El nu e puternic ca tine, Danny.

Acum e foarte serios.

— Şoarecele ăla e mic. Tu ai mâini, braţe. Ai dexteritate.

Tu ai doar o pizduţă şi eu sunt de acord cu el.

— Tu poţi să ajungi la clanţă, Dan. Tu poţi pune capcane.

Capcane.

— Ştii, Danny, viaţa e o curvă şi uneori se întunecă la tine în casă.

Arată spre capul lui şi eu aprob din al meu. Se cam întunecă aici, aşa-i.

— Şi atunci apar şoarecii.

Tu ai venit în librăria mea şi ai dat startul acestei chestii, nouă de fapt.

— Uneori se întunecă atât de tare încât tot ce poţi face este să asculţi acel nenorocit de şoarece care umblă peste tot şi-ţi mănâncă mâncarea şi se cacă pe podeaua ta şi e atât de întuneric încât nu poţi vedea clanţa, continuă el. Uiţi că există o clanţă şi ceea ce facem aici este să aprindem luminile, Danny.

— Corect.

— Şi punem capcane, Danny.

— Corect, strig mai tare decât înainte.

— Şi noi deschidem uşa şi luăm mătura şi alungăm şoarecele, spune şi loveşte aerul. Şi uneori nici nu trebuie să mai facem asta pentru că uneori omorâm şoarecele.

Nu de data asta.

— Şi nu se întâmplă totul într-o clipă. Nu te voi minţi, Danny. Dar e realizabil.

— Ai muncit vreodată în construcţii?, îl întreb.

Majoritatea băieţilor din cartierul nostru au muncit aşa, la un moment dat, şi îmi place ideea ca eu şi Nicky să avem asta în comun, să fim egali.

— Vreo două veri, mai demult!, răspunde şi am avut dreptate. Tu?

— Vreo două veri, mai demult!, spun prea nerăbdător.

Ce fraier şi ce imitator sunt, dar Nicky zâmbeşte şi mă gândesc la ultimele săptămâni şi la nopţile pe care le-am petrecut pe podea, cu spatele sprijinit de perete şi cu chiloţii tăi în mână, holbându-mă la gaura din perete pe care am făcut-o din cauza ta şi pe care am acoperit-o datorită ţie.

— Da, doctore...

El dă din cap şi eu râd.

— Adică Nicky. Trebuie să găsesc clanţa.

— O vei găsi. Şi dacă acest concept, casă-şoarece, nu funcţionează pentru tine, te poţi gândi la video ca la un coş. Îl poţi stoarce şi s-a dus. Pentru totdeauna, fără cicatrice, dacă ai grijă puţin de piele după aceea.

Tu nu eşti un coş, tu eşti un şoricel, iar eu spun:

— Credeam că nu e bine să storci coşurile.

— Ei, căcat!, exclamă şi se uită la ceas. Deci. Joia e bine?

După aceea, când merg pe stradă, mă simt cu totul alt om, Beck. Cincizeci de minute cu Nicky şi e ca şi cum am

primit alţi ochi. Lumea arată diferit pentru mine, ca şi cum mi-aş fi pus ochelari 3D şi aş fi fumat nişte iarbă şi te-aş fi futut în draci. Mă simt drogat, dar bine, şi mă îndrept spre parc, unde mă uit la videoclipul de la Sea of Love pentru prima dată după multă vreme. Fata din video e destul de drăguţă, cu păr blond a la Bowie şi terapia funcţionează deja. Adică să mă uit la acest videoclip halucinant şi defazat mă face fericit şi eu n-am mai fost fericit de multă vreme. Şi partea cea mai bună e că nu îmi mai este frică. Nu te culci cu Nicky. Doar experimentezi transferul emoţional. Ştiu despre asta din The Prince of Tides. Se întâmplă. Nicky are un master şi Nicky e bărbat şi nu ar rupe niciodată relaţia doctor-pacient. Se aplică, cu toate că nu e doctor pe bune.

Merg spre metrou şi cobor scările. Îmi place viaţa, Beck. Simt această răbdare nouă pe care o am. Pot aştepta să mă suni. Sunt suficient de puternic pentru a-ţi oferi timp. Am uitat să-ţi verific e-mail-ul şi telefonul tău e mai greu decât era de dimineaţă. Îmi scriu mie, chiar dacă psihologul nu mi-a cerut să fac asta:

Dragă Joe, Ai un şoarece în casă şi, când ea va fi pregătită, o vei săruta şi ea se va transforma în fata visurilor tale. Fii răbdător. Fii deschis. Cele bune, Dan Fox

Nu m-am mai simţit atât de apropiat de tine de două săptămâni. Iubesc terapia, chiar o iubesc.

35

LA URMĂTOAREA mea şedinţă, i-am spus lui Nicky despre cât de bine mă simt când ies din cabinetul lui bej. A spus

că reacţia mea e des întâlnită – sunt normal! – şi că e vorba despre perspectiva nouă pe care mi-o dă.

— Eu am un loc în nord, mi-a spus. Şi merg acolo, în pădure, la fiecare două săptămâni. Nu pentru aerul proaspăt, ci pentru perspectiva proaspătă.

La a treia şedinţă vorbim iar despre videoclip (tu) şi îmi spune că el numeşte asta strategia pisicii.

— Aveam o vecină care îşi dădea pisica în chirie. Ştii de ce?

— Să ajute oamenii deprimaţi?, întreb, greşind.

— Dacă vreun vecin din cartier avea o problemă cu şoarecii, doamna Robinson îi dădea pisica ei o zi sau două. Şi, Danny, chestia fainã la şoareci e că, dacă simt măcar miros de pisică, s-au cărat de acolo.

— Deci dacă aş începe să mă uit la altceva, aş înceta să mai văd videoclipul acesta.

El dă din cap. Nu vorbim. Uneori se întâmplă asta aici, o linişte abruptă. Nicky spune că e normal; trebuie să poţi procesa lucrurile. Eu procesez ideea unei vieţi fără tine. M-aş vedea cu alte fete (inimaginabil) şi aş merge la plimbări şi poate că aş găsi oameni cu care să joc baschet sau cu care să stau într-un bar întunecos, privind ştirile, şi aş adormi în patul meu fără telefonul tău în mână şi m-aş trezi fără ca telefonul să-mi fi intrat în carne. Mă doare mâna de la verificatul obsesiv al telefonului tău; poate că ar fi bine să am degetele neînţepenite. Nu ştiu cum ar fi să exist fără să te am în interiorul meu, Beck. Ştiu că eşti prea mult material de manevrat. Am obosit.

Nicky simte când am terminat de procesat. Îşi reaşază scaunul.

— Încearcă săptămâna asta, spune. Scrie despre asta într-un jurnal şi zi-mi cum merge.

Îmi place să am teme de făcut şi ies din biroul lui şi descopăr că sunt o grămadă de alte femei pe lume. Aşa că poate vreau să aflu mai multe despre o posibilă viaţă fără tine. Aproape că uitasem de alte fete. Sunt peste tot. Beck, pe peronul de la metrou sunt fete de facultate în blugi strâmţi şi cu capetele afundate în Kindle şi tipe grăsuţe mai în vârstă care se agaţă de sacoşele reutilizabile cu legume şi femei măritate de vârstă mijlocie cu pungi zdrenţuite de la Macy’s sau Forever 21, şi e o tipă blondă sexy care e atât de mică încât te face pe tine să pari ca un uriaş verde pe lângă ea, şi e în salopetă de asistentă şi arată proaspăt aranjată şi mă holbez ca dobitocul şi ea zâmbeşte. Jocul începe.

— Ne cunoaştem?, întreabă şi simt puţin accent, cred că de Long Island City.

— Nu, spun şi ea vine spre mine, nu departe de mine, şi miroase a sandviş cu şuncă şi a spirt medicinal.

Îmi plac ţâţele ei.

— Nu ne cunoaştem deloc?

— Scuze, nu.

— Atunci de ce mama dracului te holbezi aşa la mine?

— Nu ştiu!, recunosc şi mă întreb ce ar spune Nicky. Presupun că îmi place să mă uit la tine, pur şi simplu.

Trenul scârţâie când se opreşte şi ochii ei verzi, mici şi migdalaţi, zăbovesc pe mine şi două femei intră în tren şi două femei coboară şi noi rămânem cu ochii blocaţi unul pe celălalt ca animalele în călduri. Are sprâncene subţiri şi unghii lungi, vopsite, nu seamănă cu tine, ceea ce e bine. N-aş putea să o iubesc niciodată pe fata asta. Dar aş putea exersa cu ea.

Ea începe:

— Cine te-a bătut?

— Am avut un accident.

— Ai avut un accident, zice dispreţuitor. Asta-i bună.

— Am fost tâlhărit.

— Deci mă minţi dracului chiar înainte să-ţi spun cum mă cheamă?

— Presupun că aşa-mi vine, să mint.

Sunt bun la asta, iar Nicky ar fi impresionat.

— Ei bine, şi dacă eu nu ies cu mincinoşi?

— Atunci e naşpa să fii tu.

— Ce dracu’ se întâmplă acum?

— Cine ştie, cui îi pasă?, spun pornit ca Donkey Kong. Dacă discuţia asta am purta-o într-un bar întunecos şi am fi amândoi muci, atunci ar fi totul perfect normal.

Numele ei e Karen Minty şi îşi muşcă buza lucioasă rujată şi îşi ia revanşa:

— Şi dacă bunică-ta ar fi avut coaie, atunci ar fi fost bunică-tu.

Karen Minty decide chiar atunci şi acolo că va face sex cu mine şi eu ştiu. Ea e mult mai uşor de citit decât eşti tu şi nici că aş fi putut să-mi doresc o pisică mai potrivită şi începem cu băutura obligatorie la ceva bar căcăcios plin-ochi cu copii de NYU care beau bere americană din găleţi. Tu ai detesta locul, dar ei îi place. Barul acesta a fost alegerea ei, aşa că acum e rândul meu să o duc într-o fundătură din Houston care ştiu că o va impresiona – am avut dreptate, ea chiar e din Long Island City – şi e impresionată de Botanica Bar şi bea Greyhounds şi spune căcaturi pe care tu nu le-ai spune niciodată, cum ar fi:

— Ştii cum de ştiu despre băutura asta? Leonardo DiCaprio bea aşa ceva. Serios.

— Ştii de ce mâncarea din spitale e de căcat? Pentru că ei vor ca tu să mori. E adevărat, Joey. E al dracului de ieftin şi nici nu mai trebuie să facă nimeni ture duble dacă ai mai multe paturi goale.

— Ştii că tot aveam senzaţia că o să cunosc pe cineva în seara asta? Ştiu că, la dracu', n-ar trebui să zic asta, al dracului Greyhound, dar, Joe, am avut sentimentul ăsta, la dracu'. Şi apoi ai apărut tu, holbându-te la mine.

Râgâie.

— Trebuie să dăm jos chestia aia.

— Tricoul meu?

— Pansamentul de pe mână.

Şi uitasem că e acolo. Uite ce mi-ai făcut tu mie. Totul a început când mi-am ars mâna la lumânare. Apoi vindecarea a fost întreruptă pentru că am tras de coajă din cauză la ce mi-ai făcut. Apoi Curtis m-a bătut când mă grăbeam să mă pregătesc ca să te văd pe tine. Şi apoi sigur că mi-am distrus maşina pentru că te căutam pe tine. Văd un tipar aici şi Nicky spune că în viaţă totul se reduce la tipare şi acum Karen Minty mă apucă de mână de parcă ar fi a ei. Karen Minty e al naibii de puternică şi-mi şopteşte în ureche:

— Nu-ţi irosi energia, Joey. Vei avea nevoie de ea.

Îmi smulge bandajul de pe mână şi, înainte să apuc să tresar măcar, mă sărută. După cum se pare, buzele lui Karen Minty sunt şi ele puternice. Mâna nu mă mai doare.

Până ne urcăm în tren, nu cred că niciunul dintre noi ştie unde merge trenul. E un miracol că e gol, fără vreun vagabond sau gangster sau curvă. E un miracol că Karen Minty linge locul de pe faţă unde m-a futut Curtis şi limba ei e mai ascuţită decât a ta şi îi rup nenorocita de salopetă de spital – poartă tanga – şi ea mă apucă de penis şi o facem chiar acolo, în nenorocitul de metrou, la patru dimineaţa, şi când Karen Minty termină, ţipă – da Joe da sunt a ta termin acum ACUM – şi îşi înfige ghearele în spatele meu şi ochii i se dau peste cap şi când termină, picioarele ei încă sunt înfăşurate după mine şi ea vibrează. Îşi înfige limba ascuţită în jos, pe gâtul meu, şi apoi şi-o retrage şi se uită la mine.

— Te iubesc, spune şi uite ce-am făcut acum şi începe să râdă şi sare de pe mine şi se acoperă cu haina mea. Faţa ta, Joey, Doamne-Dumnezeule. Ar fi trebuit să-ţi vezi dracului faţa acum, doar glumeam şi eu cu tine.

— Ştiu, spun.

Şi nu-mi voi face griji; majoritatea tipelor înnebunesc pentru câteva minute după ce se fut. Aşa stau lucrurile, pur şi simplu.

E defensivă.

— Evident, pentru că nici măcar nu te cunosc.

— Ştiu, spun şi ea se sprijină pe mine şi uită-te la reflexia noastră în fereastră.

Apărem şi dispărem pe măsură ce luminile clipesc în tunel şi în noaptea aceasta voi dormi pentru prima oară după multă vreme şi Karen Minty îmi va face sandviş cu ou şi mi-o va suge de dimineaţă. Şi pot să-mi dau seama uşor, e ceva cu acel Greyhound, e ceva cu gura aia. Ea chiar mă iubeşte.

Sunt cel mai bun pacient din lume pentru că deja am găsit o pisicuţă vagaboandă.

Ziua următoare merg la librărie şi sunt mahmur ca toţi dracii şi plin cu un sandviş cu ou care a fost o idee proastă. Probabil că a fost bine intenţionată Karen Minty, dar probabil că a fost şi prea beată încă pentru a găti această Karen Minty. I-am spus că m-am simţit bine. Ea mi-a spus că va trece pe la librărie. Nu am încurajat-o, Beck. Acum

mi s-a înfipt Ethan în cur – iar a venit prea devreme – şi vrea să ştie dacă mi-e rău.

— Ai răcit, Joe? Sau ai mâncat prea mult sos?

Numai Ethan îi spune alcoolului sos şi eu descui uşa şi dacă aş fi terapeut, ca Nicky, nu ar mai trebui să-l suport pe Ethan. Îl trimit la Ficţiune ca să găsească recomandările librarului şi pornesc muzica. Karma e o curvă. Prima melodie care începe e You Are Too Beautiful din Hannah and Her Sisters. O opresc. Şi deodată mă loveşte. Te-am înşelat, ne-am înşelat.

Inima îmi bubuie. Clopoţelul de la uşă se aude şi fiecare zgomot doare, mai ales cea care vine acum, fata pe care tocmai am călărit-o, Căcata de Karen Minty. Vreau să-mi tai venele.

Dar, în acelaşi timp, mor după nişte cafea şi ea ţine în mână două pahare – surprinzător, Starbucks – şi dă din umeri.

— Nu ştiam cum vă beţi voi cafeaua, aşa că le-am zis să pună dracului de toate.

Montează o sacoşă grea de hârtie pe tejghea. Ethan vine ţopăind spre partea din faţă a magazinului şi ea e groaznic de prietenoasă cu el chiar de la început.

— Tu eşti Ethan, aşa-i? Joe mi-a spus totul despre tine.

Cât de beat am fost noaptea trecută? Ethan nu-şi poate ascunde entuziasmul la gândul că eu i-am spus unei muieri la întâmplare despre el şi practic îşi lasă balele

peste tot pe Karen Minty. Ea nu pierde timpul, se face confortabilă, apoi mă priveşte.

— Deci, cum îţi bei tu cafeaua, Joe?

Spun că e în regulă aşa şi ea dă ochii peste cap şi-mi face cu ochiul şi zice:

— Hei, Ethan?

Se împiedică în propriile picioare venind înapoi. Ethan. Şi el îi spune că beau cafeaua neagră cu două de zahăr şi că el bea cu „frişcă sau stevie. Sau Truvia. Sau Splenda. Şi dacă nu e disponibil nimic din toate acestea, atunci zahăr adevărat din ambalajele maro. Dar niciodată de la Equal!”

În tot acest timp, Karen se uită adânc în ochii mei şi crede că-mi va aduce cafea pentru tot restul vieţii ei. Te iubesc pe tine, nu pe ea, şi-mi bag pula, e genul ăla de fată. Zâmbeşte puternic spre mine şi-mi face cu ochiul.

— Mulţumesc, Ethan.

Şi n-am cum să mai scap de asta. Nu am alintat pisica. Am adoptat-o.

36

SĂ FIU cu Karen e şocant de eficient, cel puţin în sensul că tu eşti tot mai departe şi mai departe de mine. Încerc să văd partea bună în asta: apuc să exersez cum e să fii iubitul cuiva, iar asta e bine pentru noi. Dar mă simt prost când îi mângâi fundul în pat şi când îi împachetez chiloţii tanga la spălătorie şi când îi trimit mamei ei mulţumiri

scrise de mână pentru cina de duminică. E greşit să te trădez. Dar ţine minte asta, Beck: în fiecare zi găsesc un prilej să ajung să mă uit la pozele cu tine din telefon. Sunt credincios. Şapte săptămâni de viaţă cu Karen Minty şi unsprezece săptămâni de terapie şi Nicky crede că fac progrese serioase. Nu mai sunt deprimat. Îţi citesc e-mail-ul şi ştiu că încă te ţii de treabă – fără băutură, fără cumpărături – şi acum că-l ştiu şi eu pe Dr. Nicky, înţeleg în totalitate cum te face să vrei să rămâi concentrată.

— Arăţi mult mai fericit decât în ziua în care am început, Danny.

— Merci, spun. Mă simt mai fericit.

— Şi lucrurile merg bine cu Karen?

— Lucrurile sunt grozave cu ea, spun şi tehnic aşa e.

Nicky a râs prima dată când i-am spus despre ea. A spus că o fată e o pisică mult mai eficientă decât un alt videoclip de pe YouTube. Şi are dreptate.

— Cunosc privirea asta, Danny. După ce am întâlnit-o pe soţia mea, nu m-am oprit din zâmbit vreo doi ani.

Spun fără să gândesc:

— Oh, noi nu ne vom căsători, Nicky.

Îşi pune masca aia de ştie-tot şi eu continui:

— Adică vreau să spun doar că ea nu e pentru mine.

El insistă.

— Acum nu mai pari aşa de fericit. Îţi e frică de căsătorie?

— Chiar deloc.

Şi e adevărat. Cu tine m-aş căsători într-o clipă.

— Atunci care e problema cu Karen, Danny?

Ea nu e tu.

— Ea e doar... nimic.

— Ea e nimic, spune ridicând din sprâncene. Ouch!

Mă încrunt.

— Am vrut să spun că nimic nu e în neregulă cu ea.

— Oricum, spune şi ştiu că ne-a expirat timpul. Am o temă pentru tine. Vreau o listă cu 10 lucruri care îţi plac la Karen. Pisica aceea reuşeşte să ţină şoarecele la distanţă. Şi nu uita. Să te gândeşti la pisică e mai bine decât să te gândeşti la şoarece.

— Bine, doc!, spun şi „doc” e deja o glumă curentă, ştii, pentru că el nu e doctor de fapt.

Încerc să-mi fac tema pe drumul spre casă, dar nu pot face altceva decât să mă gândesc la tine.

Câteva zile mai târziu, încă încerc, cât timp stau pe canapea şi mă uit la emisiunea preferată a lui Karen Minty, The King of Queens. Râde la o glumă care pe tine nu te-ar face nici măcar să zâmbeşti şi te iubesc pentru că tu nu râzi uşor. Îşi scoate chiloţii tanga din cur şi eu te iubesc pentru chiloţeii tăi de bumbac.

Ea geme.

— La dracu', îl iubesc pe Kevin James.

— E bun!, mint eu.

Te iubesc pentru că tu nu-l iubeşti pe Kevin James şi, chiar dacă ai râde la vreuna dintre glumele lui, tot nu ţi-ar plăcea de el.

Intră o reclamă la Burger King – Karen Minty iubeşte nenorocitele de reclame – şi arată muie televizorului:

— Pupă-mă-n cur, BK. Cartofii prăjiţi de la BK sunt de căcat, aşa-i, Joe?

Intru în joc şi râd, dar te iubesc pe tine pentru că am putea fi căsătoriţi de o sută de ani şi nu m-ai întreba niciodată ce cred despre cartofii prăjiţi de la BK pentru că n-ai spune niciodată BK şi, dacă am vorbi despre cartofi prăjiţi, ne-am referi la mult mai mult de-atât. Ar exista semnificaţii. Ar exista o poveste. Tu eşti ca o ceapă şi Karen e o cireaşă Maraschino şi eu te iubesc pe tine pentru că cepele au mai multe straturi decât cireşele. Sunt condamnat.

Aproape am uitat că am în poală capul lui Karen Minty şi se uită în sus la mine.

— Iubi, eşti ok?

— Da!, îi spun trecându-mi mâna prin păr, aşa cum îi place. Doar mă gândeam la tema pe care o am de făcut.

Karen nu e de acord.

— Mă jur, Joe, cred că arunci cu banii-n vânt pentru căcatul ăsta.

— Ştiu că aşa crezi.

— La spital, toţi nebunii sunt psihologi. Fiecare în parte, toţi înşală şi mint şi sunt mai nebuni decât pacienţii lor.

— Nicky nu e aşa.

Pufneşte.

— Pula mea că nu-i. Toţi înşală şi mint, Joe, toţi înşală şi mint.

Tu nu te repeţi niciodată pentru că tu eşti creativă şi Karen nu e şi acum mă pişcă de sfârc.

— Joe, uită-te la mine.

Mă uit.

— Mă uitam, domnişoară.

— Şi despre ce vorbiţi acolo, oricum? Adică eşti perfect, Joey.

— Nimeni nu e perfect!, afirm ca un profesor. Am un pic de TOC.

— Mda, râde Karen Minty. Eşti obsedat compulsiv... de pizda mea.

Tu nu spui niciodată ceva atât de grosolan şi o alint pe Karen Minty şi ne uităm la Kevin James şi îmi e atât de dor

de tine încât mi se face rău. Brusc, trebuie să plec. Mă ridic.

— Wow, unde arde?

Îmi îmbrăţişează pernuţa de pe canapea, e prea miloagă.

— Merg la magazin, spun şi-mi înşfac cheile.

— Vrei însoţitor?

Nu e deloc misterioasă.

— Nu, spun şi-mi înşfac haina.

— Ai nevoie de bani cash?

Se ridică. E penibilă.

— Nu, răspund. Stai liniştită. Vin imediat înapoi.

Alerg pe scări în jos şi-apoi mă opresc. Aş putea face orice cu Karen Minty şi ea ar rămâne. Şi-a înfipt ghearele în mine, Beck. Mama ei îmi tricotează un pulovăr şi tatăl ei vrea să mă ia pe barca lui într-o duminică. Mă aşez pe trotuar. Poate că acum, departe de ea, pot face o listă cu lucrurile care-mi plac la ea.

#1 Karen Minty a crescut alături de trei fraţi, aşa că e maleabilă.

Şi e adevărat. Ea e maleabilă. Dacă FedEx strică o comandă din Nora Roberts, aş putea să o urc pe Karen în metrou şi să o trimit în centru şi îşi va duce curul acolo, va trage după ea o cutie cu cărţi înapoi la metrou, apoi sus pe scări şi înapoi în librărie. Şi dacă aş ruga-o, Karen ar

descărca cărţile, le-ar pune preţuri şi le-ar aranja la raft. Ea nu se plânge, Beck. Ea vrea să fie rugată, ca un răzgâiat care încearcă să fie copil bun în Ajunul Crăciunului, în caz că-l vede Moş Crăciun. Chiar o pot ruga să scoată mopul şi să cureţe praful observat cât a aranjat cărţile.

#2 Lui Karen Minty îi place curăţenia.

— Am crescut într-o nenorocită de cocină, îi place să spună. Singurul mod de a curăţa căcaturi este să le cureţi şi îmi plac căcaturile curate, aşa că asta fac.

#3 Lui Karen îi place să gătească.

Şi e bună la asta. N-am mai mâncat aşa nici nu mai ştiu de când, mâncare adevărată, de familie (o lasagna care are gust divin şi rece, chiar la cinci zile după ce a fost făcută) şi corpul de atlet pe care-l aveam când o urmăream pe Peach Salinger (care ar fi absolut îngrozită de Karen), ei bine, încă îl am în mare parte, asta pentru că lui Karen îi place să gătească, să mănânce, să cureţe şi să se fută. Şi intenţionează să facă lucrurile astea pentru mine pentru totdeauna. Am găsit un mic dosar cu reţete ţiplate care a aparţinut mamei ei. I-am scris despre asta şi mi-a răspuns:

Gătesc mult mai mult la tine-n bucătărie decât la mine.

Orice vreau, oricând, pot cere şi ea îmi oferă pentru că mama ei ştie cum să gătească orice. Am adus lasagna rămasă lui Ethan şi el crede acum că mama ei ar trebui să scrie o carte cu reţete. Atât de pricepută e.

#4 Karen Minty e o bunăciune.

Aşa cum ţie îţi place să vorbeşti căcaturi despre Blythe, aşa cum îţi place să aţâţi – sfârcurile ieşite prin librărie chiar în Ziua Unu – ei bine, lui Karen Minty îi place să călărească pula. Orice pulă; îţi poţi da seama că s-a futut o grămadă şi asta nu mă deranjează. Sunt cel mai bun pe care l-a avut între craci; cuvintele ei, nu ale mele.

#5 Karen Minty ştie că Ethan e om bun.

Am ieşit odată cu Blythe şi Ethan. A fost naşpa. Blythe a tot atacat-o pe Karen din cauza greyhound-urilor băute şi i-a spus că Leonardo DiCaprio bea o grămadă de alte lucruri, Karen. Chiar eşti aşa naivă? Ouch. Ziua următoare, Ethan a venit la librărie cerându-şi scuze – „Blythe nu prea are multe prietene! Sper că nu se simte jignită Karen!” – şi Karen a apărut în timpul acesta. Karen i-a spus lui Ethan că Blythe e „super deşteaptă” şi „al naibii de frumuşică”. Când Ethan a plecat să se cace, Karen mi-a spus că Blythe i s-a părut o javră. „Ethan ar trebui să fie cu o fată de treabă”, mi-a spus. „Dar tipii de treabă mereu au parte de javre. Nu se despart de tine dacă le atragi atenţia. Dă-i nişte timp. O va părăsi până la urmă”. Karen Minty e o asistentă adevărată.

Acum două zile, el m-a întrebat complet serios dacă plănuiesc să o cer de soţie pe Karen.

— Ethan, suntem împreună de două luni.

A dat din umeri şi mi-a spus, pentru a cincizecea oară, că el a cerut-o de soţie pe Shelly, fosta iubită, după doar şase săptămâni.

I-am spus direct:

— Şi uite ce bine aţi ajuns.

— Când ştii, ştii şi gata.

— Păi, eu nu ştiu, Ethan.

— Ar fi bine să începi să te gândeşti atunci!, şi pentru prima dată a avut şi el o umbră de dreptate – alt miracol. Pentru că e clar că ea ştie.

#6...

Nu are niciun rost. Poate că Dan Fox o iubeşte pe Karen Minty, dar eu nu o iubesc pe Karen Minty.

Eu te iubesc pe tine. Iubesc profunzimea ta şi scrisorile pe care ţi le scrii şi greşesc că o las să continue. Şi sincer, mă ia prea tare. Altfel de ce ar tot vorbi Ethan şi Nicky despre căsătorie când ne vedem de mai puţin de două luni? Şi uite-o, bocăne pe scări şi vine după mine.

— Buu-huu!, ţipă.

Şi eu tresar chiar dacă o auzisem venind.

— Oh, Doamne, ce uşor te sperii.

Râde. Se aşază lângă mine şi îşi pune capul pe umărul meu şi oftează.

— Eu deloc nu mă sperii. Când eram mică, fraţii mei mă speriau atât de des încât nu ştiu. Cred că mi-am pierdut toată frica sau ceva.

E o noapte frumoasă. Copiii se joacă afară. Imediat se va face primăvară. Karen Minty cască:

— Ce noapte, aşa-i?

— Mda, zic.

Aude cronometrul de la cuptor şi mă trage aproape şi-mi trage un sărut dur, ca de obicei.

— Vrei enchiladas?

— Zic vreodată nu la enchiladas?, spun şi primesc încă un sărut.

— Ei, haide. Întâi enchiladas. Apoi ai promis că mă ajuţi să învăţ.

Bag în buzunar cheile de la librărie şi o urmez sus pe scări în apartamentul meu.

#7 Karen Minty are un cur grozav.

#8 Karen Minty face enchiladas bestiale.

#9 Karen Minty amestecă nişte cartonaşe cu favoruri sexuale cu cele de pe care învaţă pentru şcoala de asistente atât de la întâmplare, încât uneori trag un cartonaş pe care scrie SCOATE-MI BLUZA.

#10 Lui Karen Minty îi place să se fută.

După ce ne-o tragem, mă uit la listă şi văd că am sărit peste #6.

#6 Karen Minty ştie ce vrea. Vrea să fie flebotomist.

Ea nu se plânge despre teme pentru că ea ştie ce vrea. Vrea să scoată sângele din oameni; vrea să fie flebotomist.

— Eu sunt un toiag şi când stai întins într-un pat timp de 8 zile şi perfuzia şi se comprimă pentru că ceva paraşută proastă ţi-a prescris medicamentele greşit, cel mai important lucru din lume e un toiag. Nu un mare doctor, ci un toiag mare. Şi eu vreau să fiu toiagul de pe lângă nenorociţii ăia de oameni.

Vezi tu, Beck? Nu e ca şi cum vrea să posteze pe Twitter despre cum e să fie asistentă – „Twitter în căcat, eu prefer viaţa”, mi-a spus ieri. E o simplitate în tot care e benefică pentru mine şi ştiu asta pentru că obrajii mi-s roşii, burta mi-e plină şi pula mea e un toiag în nenorocita asta de lume – doar întreab-o pe Karen – şi mă trezesc şi vreau să mă dau jos din pat şi să-mi văd de viaţă. Dar mă trezesc şi gândindu-mă la tine.

Termin de citit lista lui Dr. Nicky. La început nu scoate un sunet.

Sunt nerăbdător.

— Ce s-a întâmplat, doc?

— Tu să-mi spui, Danny.

— Eu mi-am făcut tema. E rândul tău.

Dr. Nicky se holbează la mine şi eu la el. Oare aşa îţi face şi ţie?

— Bine, Danny. Să te întreb ceva.

Se apleacă spre mine.

— Karen ştie că nu eşti îndrăgostit de ea?

Nu pot să-l mint în legătură cu Karen. Nu mă poate ajuta decât dacă îi spun adevărul.

— Nu!, recunosc. Nu ştie.

— Minciunile nu pavează calea către fericire, spune şi uneori îmi aminteşte de un rabin şi nu pot să cred că mai demult îmi imaginam că faci sex cu el. Şi, dacă e ceva ce am învăţat în cei aproape cincizeci de ani pe planeta asta, acela e următorul lucru: dacă nu începi cu iubire nebună-nebună, genul acela despre care cântă Van Morrison, atunci nu ai şanse la relaţie pe termen lung. Iubirea e un maraton, Danny, nu un sprint.

Fără să mă gândesc, întreb:

— Dar tu? Tu îţi iubeşti soţia?

— Nu, spune rapid. Dar am iubit-o.

Pe drumul spre casă sunt deprimat şi îţi verific e-mail-ul. Ai răspuns afirmativ la invitaţia la o petrecere a unei zile de naştere de la un club de bowling de lux pentru dobitoci. Ştiu că nu vei merge; nu mai mergi nicăieri acum. Te duci doar la Dr. Nicky pentru că e... Dr. Nicky. Dar ştiu că Karen Minty va merge cu mine la clubul de bowling şi va sta acolo până când voi spune eu că e timpul să plecăm acasă.

Stă cu mine la un bar de hipsteri de lângă culoarul de bowling şi nu ne e acolo locul. Suntem singurii oameni care nu sunt acolo pentru petrecere. Sunt cu toţii în jurul nostru, vorbind despre garderoba Lenei Dunham – Cine-i Lena Dunning? vrea să ştie Karen Minty – şi vorbesc despre bretelele vintage pentru bărbaţii alfa – Karen Minty

ronţăie paiul din băutură şi ridică din umeri – şi vorbesc despre Campus Dance de la Universitatea Brown – Karen Minty joacă un joc cu bijuterii pe telefon. Tu nu vii la petrecere şi Karen Minty e îndrăgostită de mine şi eu nu o pot iubi înapoi, chiar nu pot. A trecut atât de mult de când te-am văzut ultima oară şi viaţa ar fi mult mai uşoară dacă aş putea să mă transform în fan al emisiunii The King of Queens. Dar nu pot, Beck. Şi dintre toţi oamenii, tu ar trebui să înţelegi asta. E ca în scrisoarea pe care ţi-ai scris-o astăzi:

Dragă Beck, Louisa May Alcott are dreptate. O fată ieşită din comun nu poate avea o viaţă obişnuită. Nu te judeca. Iubeşte-te. Cu drag, Beck

37

AM CITIT destule cărţi şi am văzut suficiente filme ca să ştiu că Nicky a dat-o în bară când mi-a spus despre soţia lui. Nu sunt mirat când îmi spune că trebuie să vorbim. Îşi asumă întreaga responsabilitate pentru ruptură, pentru depăşirea graniţei dintre pacient şi terapeut. Niciodată nu l-am văzut să arate mai rău decât acum, Beck. Şi e un om atât de bun, cum era domnul Mooney mai demult, înainte să se oftice pe mine şi pe viaţă. Nu pot să îndur să văd cum se combate singur.

Insist:

— Hei, haide acum, doc. Nu te mai ataca singur.

Nu îmi dau seama dacă râde sau plânge şi s-ar putea să fie singurul tip de pe pământ care să le poată face pe

amândouă deodată. E un jongler şi Dumnezeu să-l binecuvânteze pentru că eu nu aş putea să-mi cer scuze de la alt tip pentru că am spus un singur lucru nenorocit despre viaţa mea.

— Danny, spune. Tot ce pot face este să-ţi dau o recomandare? Vrei o recomandare?

Sunt pete pe cămaşa lui şi hainele îi sunt şifonate, ca şi cum ar fi stat prea mult în ele. Ştiu cum să-l fac să se simtă mai bine şi îi spun că nu am nevoie de recomandare pentru altcineva pentru că sunt mai bine. El zâmbeşte. Eu continui. Îi spun că nu mai am un şoarece în casă pentru că el e cel mai bun psiholog.

— Cum merge cu Karen?

— E bine, spun.

Vreau să se simtă împlinit.

— Serios, şoarecele e mort.

— Wow!, exclamă şi cumva pare invidios.

Sau poate că e doar trist.

Îi spun că teoria asta cu şoarecele şi pisica e genială şi îi place că folosesc acest cuvânt, genial. Desigur, nu îi spun că vreau să mă acopăr cu brânză şi unt de arahide ca să fac şoarecele să se întoarcă. Merită mai mult.

— Mă bucur pentru tine, Danny. Ai muncit din greu şi ţi-ai făcut temele şi totul ţi se datorează, copilule. Să-ţi dai seama ce te face fericit e o călătorie în sine.

Tu mă faci pe mine fericit. Dau din cap.

— Aşa e.

— Să fii obsedat nu te făcea fericit, continuă Nicky. Şi tu ştiai asta. Şi, ce e mai important, ai acţionat conform acelor informaţii şi ai decis să te ridici deasupra obsesiei tale. Eşti deştept, Danny.

— Nu îţi pot mulţumi suficient, doc.

— Mi-ar plăcea să fim cu toţii atât de deştepţi ca tine, spune şi are ochii trişti şi înlăcrimaţi iar şi vorbeşte despre cât de greu este să faci şoarecele să dispară.

Eu stau şi mă gândesc la tine, dragul meu şoarece. Nicky are dreptate. S-ar putea să nu mai apari niciodată – ştiu că e posibil să fi depăşit etapa noastră – ba chiar s-ar putea să te vezi cu cineva. Dar lucrul cel mai important este că ştiu că vreau posibilitatea unui tu mai mult decât realitatea unei Karen Minty.

— Şi ce pot să zic, Danny? Sunt fericit că pisica ta a funcţionat, spune. Când ai venit aici, m-am îngrijorat. Nu arătai prea bine. Arătai ca un prizonier.

— Mă simţeam ca unul.

Şi chiar mă simţeam. Încă mă simt.

— Dar apoi ţi-ai luat o pisică.

— Amin.

Şi mi-o imaginez pe Karen Minty aşezată în patru labe, cu corpul tău micuţ atârnându-i din gură.

— Hei, am intrat pe YouTube şi m-am uitat la videoclipul acela de la Honeydrippers azi, chiar înainte să ajungi tu aici, spune şi pupilele i se măresc. Îţi pot înţelege obsesia. Video-ul acela chiar e dubios, cu tipul ăla în Speedo, geaca aia. Ce caută geaca pe umeraşul ăla?

Râdem, dar tristeţea i se vede în ochi ca febra, la fel şi pe buze. Mă simt prost că l-am minţit şi telefonul îi vibrează.

— Îmi cer scuze, spune. Trebuie să văd ce e.

Spune că trebuie să iasă – „ceva cu ventilatorul de acasă”, acum că a rupt dinamica doctor-pacient poate să dea iar din casă – şi promite să se întoarcă în 5 minute. Închide uşa şi mă uit imediat în calculatorul lui. Voiam să intru în acel calculator de prima dată când am păşit în cabinet. Tu trăieşti aici, undeva, şi tentaţia de a găsi Sea of Love e copleşitoare. Pot să jur că mă strigi de undeva din hard drive, că mă ademeneşti în propria mare, şi nu mă pot abţine. Eu chiar sunt tipul din videoclip. Şi asta e, e marea mea şansă. N-am mai fost niciodată singur aici şi-mi bag picioarele. Merg la biroul lui Danny şi apăs tasta de spaţiu şi mă bag.

Să mă uit la imaginea de pe ecran cu Nicky şi soţia şi fiicele mă face să mă simt vinovat. Profit de încrederea lui şi familia lui Nicky e atât de inocentă, cum stă aliniată în faţa pizzeriei Nicky din Chestertown, NY. E penibil să vezi un adult care îşi forţează soţia şi fiicele să pozeze într-o zi ploioasă în faţa unei pizzerii doar pentru că se numeşte Nicky. Mă simt prost, dar te vreau şi minimizez videoclipul cu Honeydrippers – e un om bun, chiar se uita la video – şi caut pe hard drive. Wow. Dr. Nicky nu scrie nimic de la şedinţele cu mine sau cu tine sau ale altcuiva. Doar îşi dictează gândurile în iPhone şi apoi descarcă fişierele MP3

în calculator. E un folder numit GBeck cu o grămadă de fişiere. Am sentimentul acela de la Van Morrison despre care vorbea Nicky. Îmi trimit folderul. Şterg e-mail-ul din folderul lui cu mesaje trimise. Şterg coşul de gunoi din e-mail. Am reuşit.

Numai că n-am reuşit. S-a terminat. Iar am ratat.

Nicky s-a întors, cu un zâmbet dezamăgit şi oftează.

— Danny, îmi pare atât de rău. E vina mea. Îţi spun că videoclipul e acolo şi plec. Sunt praf, Danny.

Respir. Se pare că totuşi am reuşit.

— Nu, nu eşti, doc.

Şi sunt sincer.

Pare slăbit, iar vocea îi e nesigură.

— Ce zici de recomandarea aia?

Iau recomandarea, dăm mâna şi plec. Îmi pare rău de Nicky, dar nimic nu-mi poate depăşi entuziasmul pentru fişierele din GBeck. În lift fac ceva ce nu fac niciodată. Mă rog ca Nicky să găsească pe cineva care să-i dea acel sentiment de Van Morrison, astfel încât dinţii lui albiţi să nu mai pară atât de penibili pe faţa lui trasă şi tristă.

Liftul mă scuipă în hol şi Danny Fox e mort. Când ies afară mă împiedic într-o nenorocită de gaură din asfalt. E o gaură neagră în mintea mea: sunt nebun? Aş putea să mă mulţumesc mâncând ouăle făcute de Karen şi păsărica ei. Aş putea să încep să merg la cel recomandat de Nicky şi aş putea încerca să trăiesc fără tine.

Aş putea.

Dar adevărul e că pisicile mă plictisesc. Mai degrabă aş asculta înregistrările lui Nicky cu tine vorbind decât să fac dragoste cu Karen Minty. Şi dacă Van Morrison nu e nebun, atunci nici eu nu sunt.

Dragă Joe, Tu nu eşti o persoană iubitoare de pisici. Tu vrei şoarecele. Cu drag, Joe

38

TREBUIE să-mi cumpăr căşti de la magazin pentru că trebuie să ştiu acum ce a spus Nicky despre tine şi tipului îi ia o veşnicie şi de ce lucrează atâţia cretini în relaţiile cu clienţii şi înşfac căştile şi mormăi merci, dobitocule şi plec şi rup ambalajul care e mult prea strâns şi ţip şi câţiva oameni de pe stradă dau înapoi de parcă aş fi Hulk ieşind din haine şi mă ghemuiesc pe o alee şi desfac plasticul cu răbdare şi scot căştile şi arunc foaia cu instrucţiuni şi nu le pot băga mai repede în telefon şi alerg pe scări şi-mi validez cardul de acces la metrou şi apăs butonul de pornire de la primul MP3 când intru în tren şi mă aşez vizavi de un tip orb care zâmbeşte fără motiv.

OK, prima zi, Beck. Femeie. Douăzeci şi ceva de ani. Hyper-sexuală. Probleme legate de limite. Probleme cu tatăl. Pretinde că e aici ca să-şi rezolve problemele cu bărbaţii, dar nu pare să vadă că am un inel pe deget. Singurul mod de comunicare e seducţia. Îşi încrucişează picioarele în mod repetat şi poartă o bluză largă, fără sutien. Cerşeşte atenţie. Întreabă direct despre transferul

emoţional, are o tulburare narcisică gravă. Insistă să-mi spună Dr. Nicky, deşi i-am spus de multiple ori că nu sunt medic. Întreabă continuu dacă sunt însurat şi dacă am o viaţă sexuală bună cu soţia, ca să evite să discute despre problemele ei. Mi-a spus că s-a culcat cu terapeutul ei din facultate. Continui. O întreb de ce nu merge la o femeie terapeut şi-mi spune că are deja o mamă, nu mai are nevoie de încă una. Posibile tendinţe masochiste, acaparatoare şi tulburare borderline.

Tipul orb de vizavi se holbează la mine, dar e orb şi nu mă poate vedea, aşa că nu mă supăr pe el şi ascult următorul segment. Poate că următorul va fi mai bun. Trebuie să fie.

Marcia a fost de coşmar în dimineaţa asta. Mack s-a trezit iar târziu şi Amy e răcită şi Marcia e pur şi simplu o mamă incompetentă. Aproape că am anulat întâlnirile, dar m-am surprins fiind alinat de gândul că urma să o văd pe Beck. Am ajuns să fiu nerăbdător să petrec timp cu femeia asta tânără. Mă surprind numărând orele, gândindu-mă cu ce să mă îmbrac. Îmi face viaţa suportabilă, fir-ar să fie. Acum cine mai vorbeşte de transfer afectiv? Azi s-a îmbrăcat în pantaloni de trening şi o bluză fără formă, cu păr ciufulit şi pielea strălucitoare. Nu pot decât să mă gândesc că s-a îmbrăcat aşa pentru mine, ceea ce e mult mai intim decât a se dezbrăca pentru mine. Ne stabilim obiective: ea vrea să fie încrezătoare sexual. Ceea ce mi se pare amuzant pentru că ea este definiţia sexului.

Apăs PAUZĂ şi vreau ca negrul să se oprească din rânjit. Vreau ca lumea să se oprească din zâmbit. Dau pe repede-nainte. Apăs PLAY.

Spune că eu i-am deschis ochii şi că ia o pauză necesară de la bărbaţi, că şi-a dat seama de nişte lucruri despre

tatăl ei, lucruri despre viaţa ei amoroasă, toate acestea după doar câteva şedinţe pentru că eu sunt cel mai grozav medic pe care l-a avut vreodată. Îi spun iar că nu sunt doctor. E groaznic că ador să-mi spună Dr. Nicky? Nu răspund la asta. (Oftează.) Oricum, îi explic că nu există leac magic. Ea mă contrazice. Spune că am aprins ceva în interiorul ei. Spune că niciodată nu s-a simţit atât de mult în acord cu sine. Spune că să vorbească cu mine o face să se simtă cel mai bine. Se îmbracă tot mai sexualizat, cu ciorapi până la genunchi şi fuste scurte. Cred că ştie că mă îndrăgostesc de ea. Şi Dumnezeule, cred că şi ea se îndrăgosteşte de mine. Mă gândesc prea mult la ea. Şi uneori îmi fac griji că ea ştie. Ar trebui să opresc terapia, dar nu pot. Aşa m-am săturat de Marcia şi de maşina stricată de spălat vase şi Beck e... graţierea.

Lovesc butonul de PAUZĂ. Privesc în jur. Mi-ar plăcea să fie cineva pe care să-l pot pocni în faţă. Dar n-aş putea lovi niciodată un orb şi apăs PLAY.

Ştiu că ar trebui să-i scriu o recomandare şi să o las să plece pe drumul ei.

Apăs iar PAUZĂ pentru că surzesc de nervi. Nu a avut nicio problemă să-mi dea mie o recomandare. E în regulă să-i dăm un şut în cur lui Danny Fox, dar tu rămâi. Apăs PLAY:

Scrisul ei în jurnal e productiv. E receptivă la sugestiile mele că ar trebui să intre într-o relaţie ca să reuşească să-şi înfrunte problemele. Îmi spune în mod repetat că noi avem o legătură. Eu nu o încurajez, dar şi eu mă gândesc numai la această conexiune dintre noi. Cum oare sunt atât de nerăbdător să accept că am eşuat în munca mea? Totuşi nu sunt dispus să accept când un pacient foarte inteligent îmi spune că sunt genial. Poate chiar am

vindecat-o în câteva săptămâni. Mi s-a distrus atât de mult stima faţă de mine încât nu mai cred că e posibil aşa ceva doar pentru că am cumpărat maşina greşită pentru spălat vasele?

El te iubeşte şi te vrea şi bărbatul orb zâmbeşte, acum ridicat de pe scaun, învârtindu-se aiurea, şi suntem cu toţii vânători, aşa suntem, şi dau mai departe:

Îi spun Dianei că am început să am vise cu Beck. Şi sigur că Diane îmi cere să întrerup şedinţele cu ea. Asta ar spune un terapeut bun, iar Diane aşa este. Dar nu pot. Beck mi se deschide mie şi are încredere în mine suficient cât să-mi spună despre pernuţa verzuie pe care o foloseşte ca să se masturbeze. Să se masturbeze! Povestea din spate e revelatoare. Tatăl ei îi părăsise. Apoi a rugat-o pe mama ei să-i expedieze perna lui verde pentru gât. Mama ei pasivă a acceptat, dar Beck furase deja pernuţa. În visele mele, suntem în cabinetul meu şi ea vine şi îmi cere să mi se aşeze în poală. Spun nu, dar ea nu poate fi oprită. Mă încalecă. Visez la ea mereu şi acum că maşina rea de spălat vase e bună pentru că la spălătorie există încuietoare şi pot să mi-o frec acolo şi să mă gândesc la Beck fără să fiu prins. În mintea mea, când sunt în ea îmi spune că sunt un rock star şi penisul meu e un star şi niciodată nu m-am simţit atât de viu de mulţi ani. Să stau cu Marcia mi se pare mai mult o trădare. Ca şi cum o înşel pe Beck cu ea, chiar dacă nimic nu se întâmplă. Sunt tot mai detaşat de familia mea cu fiecare zi. Adevărul este urât: mai degrabă aş avea-o pe Beck.

Cândva, pe parcursul acestei înregistrări, orbul a părăsit trenul. Mi-am ratat staţia şi căştile îmi strivesc urechile, gunoaie de la magazinul de cartier, şi le smulg de pe urechi şi le arunc pe fereastra de lângă mine. Oamenii se

uită la mine şi oamenii se pot duce dracului. Trenul se apropie de o staţie şi eu sunt primul la uşă. Nu aş putea fi mai nervos decât sunt acum. Mă simt ca un fraier şi vreau să-mi smulg singur capul pentru că nu-mi vine să cred că eu am crezut toate căcaturile lui. Nu pot crede că i-am spus lui lucruri pe care nu le-am spus nimănui. Trec de colţ şi o văd pe Nenorocita de Karen Minty pe bordură cu un coş de picnic şi pisicile ar trebui să fie mai deştepte şi mai reci de atât.

— Surpriză!, strigă. Am pregătit un picnic.

Tu poţi să crezi că Karen încă mai există? Eu vreau să merg în casă şi să arunc maşini de scris în perete până când se sparge de tot şi şoarecii ajung victime colaterale, mor şi urlă şi Karen Minty – iubita mea – trebuie să stea ea acolo cu coşul de picnic. Niciodată n-am văzut unul în realitate, ci numai în desene animate, în cărţi, şi nu vreau să merg la niciun picnic. Simt miros de usturoi şi rozmarin şi de Noxzema cu care Karen s-a uns pe faţa mică şi ascuţită încă de când era copilă. S-a terminat. Dacă ar şti ce fraier sunt, dacă ar şti că am plătit un pulău însurat ca să încerce să o fută pe iubirea vieţii mele, atunci nu m-ar mai scoate la picnic. Trebuie să plece. Oricum nu e problema ei. E vina lui Nicky şi ei îi spun că nu îmi e foame.

Ei îi este foame şi se apropie, iar eu mă trag în spate.

— Joe, ce căcat?

Eu nu sunt Joe, sunt Dan Fox şi ţip:

— Isuse Cristoase, Karen! Nu poţi înţelege un indiciu aşa simplu?

Şi asta a fost. Se ridică, tremurând.

— Du-te dracului.

— Asta e inteligent.

— Du-te dracului tu, cu tot cu inteligenţa ta!, mârâie. Crezi că sunt ceva căcat de gagică pe care să o foloseşti ca pe un preş, să i-o tragi şi s-o fuţi când ai chef? Crezi că sunt ceva nenorocită de păpuşă de cârpă?

— Da, spun într-o secundă. Exact asta eşti.

Şi e adevărat. Am greşit în legătură cu toată lumea. Tu eşti o curvă şi Nicky e un muist şi dulceaţa de Karen, Coşul de Gunoi pentru Spermă, fierbe de ură reprimată. Sau o fi tristeţe? Tremură şi coşul îi face antebraţul să vibreze şi eu sunt un cretin nenorocit şi ea e un flebotomist care mă iubeşte şi dacă Nicky nu ar fi îndrăgostit de tine, nimic din toate acestea nu s-ar întâmpla. Dar el te vrea pe tine şi puiul miroase delicios şi eu sunt un dobitoc.

— Ia loc, spune Karen Minty şi o las să mă ajute să mă aşez pe trotuar.

Cum a putut Nicky să-i facă aşa ceva lui Karen? Ea e o fată muncitoare; coşul de picnic e plin. Ea are inimă; luna trecută a cărat un aspirator până la mine acasă. A dat cu el după canapea. A purtat pantaloni scurţi de paraşută şi o jumătate de tricou şi a găsit locuri mizerabile despre a căror existenţă eu nici măcar nu ştiam.

— Nu vrei să faci şoareci aici. Dacă se întâmplă aşa, eu nu mai vin pe aici.

Nimeni n-a transformat vreodată un aspirator într-un buchet de trandafiri, într-o inimă care bate. Şi ca tot ce-i rău, şi asta e tot vina lui Nicky. El e cel care mi-a spus să-mi iau pisică. Karen ar sta cu mine pentru totdeauna şi ar pompa copii când aş vrea copii şi ar lucra ture duble ca să putem merge în Florida o dată pe an şi am toate astea aici, într-un coş de picnic şi rozmarinul miroase dumnezeieşte. Dar chestia e, vezi tu, că ea n-a auzit niciodată de Paula Fox sau de Magnolia sau n-a încercat să-şi călărească psihologul însurat. Ea nu e diferită, sexy ca noi. Ea se supune regulilor; ea nu îndrăzneşte să se atingă de gaura din peretele meu pentru că trebuie să o repare un specialist. Ea respectă limitele şi du-te-n morţii tăi, Nicky, pentru că ai făcut-o să piardă timp şi pentru că i-ai frânt inima.

— De ce eşti supărat pe mine?, tremură. Am crezut că ţi se va părea fain picnicul. E super afară!

— Karen.

— Of, băga-mi-aş.

Şi ştie că o părăsesc. Se prelinge de pe trotuar şi începe să fugă, plângând. Nu o voi mai vedea vreodată şi eu iau coşul de picnic sus, în apartamentul meu Minty-fresh. Mă îndop cu piept de pui şi cartofi copţi şi conopidă în sos alb şi vin direct din sticlă. Mănânc ca şi cum ar fi cina cea de pe urmă, pentru că aşa şi e. Azi l-am îngropat pe Dan Fox şi acum trebuie să am grijă de Nicky. Nu am de ales, Beck. Ascult toată noaptea înregistrările lui. A profitat de tine în ceea ce trebuia să fie cel mai sigur loc de pe pământ. E în capul tău, un şoarece în casa ta şi e clar că te-a păcălit să crezi că-l iubeşti. Noi nu putem fi împreună cât îţi controlează el gândurile. Dr. Nicky e... Dr. Nicky: un porc

însurat şi lacom. Şi nu a avut dreptate în legătură cu mine. Eu nu am un şoarece în casă. Am un nenorocit de porc.

39

NU ÎMI ADUC AMINTE când am fost ultima oară aşa aproape de o şcoală. Multe s-au schimbat. Generala 87 de pe Seventy-Eighth Street are slogan, în căcat: „O singură familie sub soare”. Mi-am petrecut orele dimineţii pe treptele de la Muzeul American de Istorie Naturală, bând cafea şi informându-mă despre Nicky şi aşteptând ca familiile să se dea jos din paturi şi să iasă sub soare. Călătoria spre şcoala asta a fost incredibil de uşoară, în mare parte mulţumită cumnatei lui Nicky, Jackie. Am găsit-o pe Yelp, pe pagina de la pizzeria Nicky, unde a contribuit cu numeroase poze cu „familia noastră extinsă delectându-se cu ‘zza noastră preferată!”. Contul de Yelp al lui Jackie m-a condus la profilul ei generos de Facebook, acolo unde are multe check in-uri la „cabana din nord!” şi la Pizzeria Nicky (dăăh), şi, cel mai important, la „Generala 87! Cea Mai Tare Şcoală din Oraş!” Cel mai bun profil de Facebook din lume!

Serios, ar trebui să-mi fac cont pe Yelp pentru a-i mulţumi pentru evaluările spumoase şi expeditive făcute restaurantelor. A mea e. Ştiu totul despre Nicky.

Aşa că sunt îmbrăcat ca un alergător azi pentru că dacă e vreun loc pe lume unde te poţi să te relaxezi nederanjat, aia e şcoala. Mi-am ieşit din formă, observ când ies. Nu am mai alergat de pe vremea lui Peach. Am alergat în cerc, am făcut jogging de fapt – de la 4:30 dimineaţa, ascultând înregistrările din jurnalul audio pervers al lui Nicky pentru

a rămâne concentrat. Merg la Columbus, fac dreapta pe Seventy-Seven, trec de terenul de joacă pustiu, fac dreapta pe Amsterdam, apoi dreapta pe Seventy-Eighth, trec de Generala 87 şi apoi fac iar la fel. Am făcut nu ştiu câte ture până să dea totul roade, pentru că acum îl văd pe Nicky venind pe stradă. Acum arată diferit. Obişnuiam să-mi pară rău pentru cât de cocoşat e, cu ochii pironiţi în podea mereu. Dar acum arată doar malefic. Cocoaşa e pedeapsa pentru păcatele lui. (Tu.) Un tată ar trebui să fie atent la copilul lui, dar Nicky stă cu capul atârnat în asfalt.

Fiicele lui sunt mai mari acum şi fotografia aia din calculatorul lui trebuie să fi fost făcută acum câţiva ani. O ţine pe Amy de mână (Amy e cea pe care au făcut-o în loc să divorţeze) şi o strigă pe Mack să meargă mai încet. Mack e cea pe care au făcut-o ca să parafeze înţelegerea – mai bătrâni, mai detaşaţi. E în regulă pentru mine să alerg pe loc pentru că am ochelari de soare şi căşti pe urechi şi dacă există vreun tip pe care toată lumea din Upper West Side îl primeşte cu braţele deschide, atunci acela nu poate fi decât alergătorul.

Nicky îi conduce pe copii în şcoală (şi ce naiba s-a întâmplat cu oraşul ăsta de ajung părinţii în şcoală, alături de copii? Pe mine nu m-a ţinut nimeni de mână şi nici pe nimeni altcineva, odinioară) şi o mamă mă priveşte şi eu fac cu mâna şi zâmbesc (Mă pretind normal chiar bine!) şi ea face cu mâna, presupune că mi-a uitat numele şi că mă cunoaşte de la şedinţele cu părinţii sau de la sală sau haide odată, Nicky, ieşi, că alergatul pe loc nu e ca alergatul în cerc şi avem treabă de făcut, tu şi cu mine, Nicky, şi nu avem mult timp pentru că tu ar trebui să te vezi cu el mâine după-amiază la ora 13 şi eu am decis deja că întâlnirea nu va avea loc.

Nicky e dovada vie că inactivitatea e terenul de joacă al diavolilor excitaţi şi care înşală. Tipul ăsta e aşa de domol, Beck. După ce şi-a lăsat fetele la şcoală, a mers spre casă ocolind mult şi a vorbit la telefon – cu tine? – şi apoi a dispărut în clădirea în care stă. Nu am văzut pe nimeni să sune la intrare, deci nu vede pacienţi. El şi soţia au ieşit din clădire 3 ore mai târziu, ciorovăindu-se pe tema maşinii de spălat – de asta mă sperie căsnicia, ăştia vorbesc despre maşina aia de spălat stricată de luni întregi – şi rămân în spatele lor pe stradă. Dacă Nicky ar avea coaie, ar părăsi-o, dar nu are. Şi nu sunt supărat pe tine că te-ai îndrăgostit de el. Nu te învinovăţesc. Cu cât ascult mai mult înregistrările, cu atât văd mai clar ce e Nicky: un manipulator foarte priceput şi foarte bolnav. Eu n-am putut să văd printre aburelile lui, aşa că nu te pot învinovăţi nici pe tine pentru că ai căzut pradă trucurilor lui. Şi dacă stai să te gândeşti, e cumva drăguţ că amândoi ne-am lăsat păcăliţi. Suntem la fel. Zâmbesc.

Marcia, soţia lui Nicky, nu e deloc ca tine. E plictisitoare şi gălăgioasă. Predă psihologia la câteva facultăţi locale şi la câteva online. E o martiră cu gambe groase şi cu o rogojină de yoga pe umăr. Nu vreau să par lipsit de tact, dar yoga nu-şi face treaba. Are cozoroc cu Stop Cancerului de Sân – ştii că femeia asta se plânge mereu de ceva – şi părul îi e prins într-o coadă joasă şi tristă. Asta nu e o femeie fericită, Beck. E morocănoasă. Îşi încrucişează braţele de fiecare dată când trec pe lângă câte un boschetar de parcă boschetarii şi-ar dori să fie în locul ei. Mi-ar putea părea rău de Nicky, dar faptele sunt fapte: cândva în viaţa asta, el a cerut-o de soţie pe Marcia.

E deprimant să-l privesc alături de Marcia. Doar ea vorbeşte; despre petreceri de zile de naştere şi pediatri şi ore de yoga pentru copilaşi – de parcă nu se întind destul

copiii de bună voie. Sunt vitamine de cumpărat şi dădace de concediat şi sărmanul Nicky e tot mai cocoşat cu fiecare stradă pe care trecem. Când îl voi omorî în sfârşit, îl voi salva din propria nefericire. Tu nu îl vrei pe el, Beck. Viaţa nu i se potriveşte. Toată puterea pe care o are în cabinetul bej dispare atunci când iese din camera lui de joacă. Vrea să traverseze, dar nevastă-sa îl apucă de braţ:

— Aşteptăm verdele.

Traversează când e sigur – LOL – şi apoi intră într-o casă indescriptibilă. Caut adresa pe Google şi, evident, sunt aici pentru terapie de cuplu. După 52 de minute ies, dezumflaţi. Merg în tăcere spre o sală de sport şi se îmbrăţişează ca o familie înainte ca ea să dispară în refugiul ei de yoga şi femei care gândesc la fel. Îl urmăresc în continuare pe Nicky şi e tot mai puţin cocoşat cu fiecare stradă pe care trecem. Ajunge la destinaţie, la Westsider Books, de unde iese o oră mai târziu cu 3 CD-uri noi (şi fără cărţi, nţţţ, nţţţ). Îl urmăresc până ajungem la Urban Outfitters, unde intră cu sacoşa cu CD-uri şi se uită la toate hainele şi probează tricouri şi caută pe Shazam melodie după melodie şi în final pleacă fără să fi cumpărat ceva. Acum e gata şcoala, de unde îşi ia fetele pe care le conduce acasă. Cea mică e fericită şi vorbăreaţă şi cea mare e morocănoasă şi nu vorbeşte şi bine ar fi ca oamenii să fie grijulii cu vieţile lor, altfel s-ar putea să sfârşească acolo unde nu-şi doresc. E noroc că ne-am găsit când ne-am găsit, tu şi cu mine. Stau lângă blocul lui ca şi cum aş aştepta un partener de alergare. Şi uite că vine Marcia, alături de o prietenă care are aceleaşi gusturi oribile la haine.

Marcia oftează şi îmi e clar că oftează mult:

— A zis că mai degrabă s-ar sinucide decât să îşi părăsească fetele.

— Şi tu ce ai spus?

— Că eu cred că tuturor copiilor le e mai bine cu părinţi fericiţi decât cu părinţi căsătoriţi. Că nu mai există acel stigmat legat de divorţ.

Prietena dă aprobator din cap şi inelul ei de logodnă străluceşte.

Marcia continuă:

— Şi apoi a spus că mie mi-e uşor să fiu curajoasă cu divorţul pentru că părinţii mei au o căsnicie fericită. Dar îl ştii pe martirul de Nicky. Copiii lui nu vor trece niciodată printr-un divorţ.

Prietena oftează. Amândouă oftează. Mult. Apoi prietena se aprinde:

— Poate ar trebui să-i faci un cont pe Match.

Amândouă râd şi prietena spune că doar glumea.

Nu există răspunsuri uşoare şi apoi fac amândouă planuri pentru a petrece timp împreună, cu familiile – pentru că pare distractiv – şi Marcia merge spre casa pe care nu o vrea, la bărbatul pe care nu-l iubeşte. Acum ştiu de ce Nicky s-a făcut psiholog, pe bune. Avea nevoie de cineva cu care să vorbească după ce s-a însurat cu femeia nepotrivită. Ştia că renunţă la muzică, dar nu ştia că astfel renunţă şi la iubire. Începe iar să-mi pară rău pentru el, pentru că sunt un molâu. Merg spre metrou şi văd câteva asistente care se plâng de locul de muncă. Mă gândesc la

asistenta mea, Karen, la cât de groaznic se simte acum, probabil.

Nu pot să-ţi spun ce uşurare e să fiu iar în cartierul meu. Să-l omor pe Nicky va fi dificil. Dar este necesar. Tu eşti obsedată de el; el e un şoarece în casa mea şi pentru că sunt adâncit în gânduri, aproape o iau razna când văd un poliţist pe trotuarul meu. Blochează uşa de la intrare şi e un uriaş şi creierul îmi îngheaţă – BenjiPeachCandaceCanaCuUrină – şi pe mine mă aşteaptă. Cum spune Ethan, când ştii, ştii. Acest poliţist uriaş are bastonul în mână şi nu are chef de glume:

— Tu eşti, Joe?

Îmi folosesc toate resursele rămase ca să merg spre el când tot ce-mi doresc e să fug de el.

— Treci aici!, spune.

Lucrul trist, atunci când eşti sărac, e că majoritatea copiilor care se joacă pe-afară acum nici nu reacţionează; e o zi ca oricare alta.

— Pot să vă ajut?, întreb inocent şi chiar aşa sunt.

Mi-ar fi plăcut să fiu Dan Fox, dar nici el nu e bun, nu mai e bun.

— Da, mă poţi ajuta!, spune când mă apropii.

Acum stau faţă-n faţă cu el şi are porii enormi şi mâinile mai mari decât ale mele şi gâtul e plin de vene şi pun pariu că taică-su a fost poliţist, la fel ca bunicul lui.

— Poţi să-mi spui cine pula mea te crezi tu.

— Um, spun şi aproape mă piş pe mine. Ce e asta, uh, despre ce e vorba?

Mă imită:

— Despre ce e vorba?

Se întâmplă atât de repede. Mă apucă de guler şi mă trage aproape. Respiraţia lui e doar ceapă, ceapă crudă. Fierbe de furie.

— Căcat mic ce eşti tu.

Voi muri? Închid ochii şi el mă apucă mai strâns de tricou. Sunt inocent, inocent până se dovedeşte altceva. Mă scuipă. Apoi îmi dă drumul.

Nu îmi şterg faţa, dar fac un pas în spate. Loveşte asfaltul cu bastonul.

— Ştii, bine-ai face să respecţi uniforma asta, copile. Că dacă nu purtam uniforma asta, te-aş fi rupt în bătaie şi ţi-aş fi aruncat ciolanele în coşul de gunoi de colo, să vezi că nimeni nu te mai găsea.

— Îmi pare r-rău!, mă bâlbâi şi probabil că mă urăşte şi mai mult din cauza hainelor de alergat de fanfaron şi dă din cap.

— Ştii tu, soră-mea...

Se albăstreşte, se fragmentează şi acum îi recunosc cadenţa, e Minty.

— Soră-mea, Karen, e o sfântă, la dracu'. Nenorocitule. E la fel de frumoasă pe interior cum e pe exterior şi tu, tu, homosexualule, nu aveai niciun drept.

Soră-sa. Pot respira iar şi îl implor să mă ierte şi îi spun că ea a fost minunată, dar el nu mă crede. Tac.

— Nu-ţi baţi tu pula de Karen Elise Minty.

Ridică bastonul şi eu sunt laş şi nu vreau să mor, nu te pot părăsi aşa. Loveşte asfaltul de la picioarele mele cu bastonul.

— Stai în picioare, pizdă nenorocită ce eşti!

Mă apucă de gât. Şi asta e tot vina lui Nicky. El e cel care m-a împins spre Karen şi care apoi m-a făcut să o părăsesc. Imensul poliţist Minty mă strânge de gât, apoi îmi dă drumul, şi loveşte încă o dată asfaltul cu bastonul. Pleacă furtunos şi nu-i de mirare că Karen Minty vrea să devină flebotomist. Fratele ei are un baston zdravăn. Ea de ce să nu vrea să fie toiag?

40

SĂ AM GRIJĂ de Nicky va fi mult mai uşor decât am crezut. E un binefăcător, Beck, şi o dată pe săptămână ia metroul spre partea aceea de Queens care încă e toată numai droguri şi fărădelegi pentru a consilia drogaţi care încearcă să se lase. Dar în această seară, el va deveni o poveste moralizatoare pentru toţi dobitocii din Upper West Side care îşi imaginează că îşi ispăşesc păcatele cu 4 ore de pomană pe săptămână. În seara aceasta, Nicky-cel-doctor-doar-pentru-tine va fi atacat de dependenţii de droguri.

Iau o înghiţitură de Jack şi deschid la pagina de titlu a unei cărţi de dezvoltare personală, When Bad Things Happen to Good People. Prietenii lui Nicky Angevine îi vor face cadou văduvei lui cartea asta după ce va fi găsit mort în Queens. Moartea lui va fi văzută ca o tragedie. Fiicele lui vor creşte fără un tată (până când nevastă-sa îşi trage un înlocuitor, probabil în doar câteva săptămâni) şi dispariţia lui va avea o frumuseţe simplă, perversă. Fără suspecţi, fără confuzie, fără încălcarea legii, un furt pe faţă, portofelul dispărut, tipul s-a aflat în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Prietenii Marciei Angevine se vor învârti în jurul ei cu prăjituri cu cafea şi cu copiii lor şi cu sticle de vin şi îi vor spune cât de rău le pare pentru pierderea suferită. Dar eu ştiu că ea îi va mulţumi lui Dumnezeu pentru câştig.

E vremea, Beck. Nicky iese din casa drogaţilor abstinenţi şi se uită în ambele părţi înainte să traverseze, ca un băiat alb şi bun ce e. Capul îi atârnă şi începe să meargă pe stradă şi probabil că soţia lui i-a spălat hainele de la Van pentru că sunt incredibil de luminoase şi albe. El e un şoarece în casa ta şi mi-ar plăcea ca tu să nu-l vrei. Dar sigur că-l vrei, Beck. El e ca tatăl pe care nu l-ai avut şi vrei ca el să renunţe la familia lui. Şi e natural aşa. E un ciclu al abuzului şi munca lui Nicky presupunea ca el să te ajute să treci peste problemele tale.

Dar Nicky nu şi-a făcut treaba. Nicky e un porc. Şi dezastrul acesta nu are cum să aibă final fericit. Dacă l-aş lăsa să trăiască, într-un final vei primi ceea ce ai impresia că îţi doreşti. O să ţi-o tragă în cabinetul bej şi se va plânge nevesti-sii şi va implora după divorţ şi va merge la tine – pentru că are dreptate, tu eşti definiţia sexului – şi adevărul e că, în secunda în care devine disponibil, fără inel pe deget, fără albire periodică a dinţilor, atunci n-o să-l mai vrei.

El te duce în jos, pe drumul către iad, şi ar fi trebuit să păstreze distanţa de tine, dar nu a făcut-o. Şi tu ar fi trebuit să mă suni – îţi e dor de mine – dar nu ai făcut-o. Şi te cunosc atât de bine, Beck. Tu eşti carismă, tu eşti boală, şi cumva îi atragi pe cei slabi şi nevertebrali ca Peach, ca Benji, ca Nicky. Măresc ritmul şi ţin strâns noul meu baston. (Am mers la magazinul cu articole pentru armata militară să mă liniştesc după episodul de căcat cu Poliţistul Minty; e de bun-simţ să fim cu toţii înarmaţi împotriva poliţiştilor care cred că ei sunt mai presus de lege). Îmi încleştez fălcile. E tot mai aproape de mine şi pot face asta dintr-o singură lovitură. Dar apoi simt o vibraţie în buzunar. Nu am de ales decât să mă ghemuiesc pe vreo alee. Nicky s-ar întoarce dacă ar auzi telefonul şi nu-l pot face să înceteze şi nu pot respira şi mâinile îmi tremură şi uită-te la telefonul meu.

Tu eşti.

Tu mă suni.

Tu ai decis, în sfârşit, să faci după cum îţi dictează inima.

Numele tău arată frumos pe ecranul telefonului, strălucind în întuneric deasupra fotografiei cu tine în costum de baie alb. Mă holbez la tine, iluminată. Zâmbesc, şi eu strălucesc. Tu mă surprinzi, tu mă bucuri, îţi e dor de mine. Încerc să-mi fac inima să se liniştească şi Dr. Nicky e deja la câteva străzi distanţă şi eu apropii telefonul de ureche şi spun:

— Ei, salut, Beck.

— Joe, spui tu, moale cum îţi e şi pielea. Mă auzi?

Îmi pierd vocea şi tuşesc. Nu sunt eu însumi pentru că tocmai mă pregăteam să-l omor pe Nicky cu un baston pentru că încearcă să facă sex cu tine. Sunt ameţit şi tu pari enervată când vorbeşti iar:

— Joe? Mă auzi?

— Am semnal prost. Aştept metroul.

Repede ca un dictator, tu porunceşti:

— Am nevoie să vii până la mine. Poţi să vii la mine? Poţi să vii la mine chiar acum?

Niciodată n-am fost mai sigur de ceva în viaţa mea şi spun puternic:

— Da.

Apăs ÎNCHIDE şi nu-mi vine să cred cum s-a nimerit. Am nevoie de un minut să-mi pun ordine în gânduri. Tu ai sunat. Arunc bastonul într-un coş de gunoi. Mâna încă mi-e amorţită de la cât de strâns l-am ţinut şi inima mă doare de la şoc. Tu ai sunat. Te-ai întors! Acum sunt mai calm şi păşesc şi va fi frumos să merg acolo şi să te primesc pe tine. Tu ai sunat şi nu mă pot abţine să mă gândesc că, în ciuda idioţeniei lui, Nicky s-ar putea să fie bun la ceea ce face, la urma urmei. Clar, acum te simţi mai bine; tu m-ai sunat pe mine, nu pe el. Sar într-un taxi pentru că sunt prea fericit ca să merg cu metroul. Mă întreb ce porţi şi parcă nu mai ajung odată. Las pe bancheta din spate a taxiului When Bad Things Happen to Good People. Nu mai am nevoie de ea. Te am pe tine.

41

PERNA noastră de la IKEA încă are preţul şi e pusă pe jos, sub masă. Te ţin în braţe şi tu plângi. Eşti beată, iar eu nu pun întrebări. Nu te voi lăsa nici pe tine, nici perna ta să mă întristaţi. În plus, eşti la fel de fainã cum mi te aminteam, chiar mai bine. Casa ta e un dezastru, ceea ce mă face să cred că într-adevăr ai fost preocupată să creşti. Acum sunt perdele – ăsta e progres – şi aproape că nu mai ai lacrimi. Te alint pe cap şi mă holbez la perna noastră şi te inspir, inspir aroma ta, merele care îţi putrezesc pe masă. Nu mă pot opri din zâmbit şi, cu cât plângi mai tare, cu atât rânjesc mai larg şi în final, când nu mai ai nimic, te opreşti şi şopteşti:

— Scuze.

— Oh, e în regulă!, spun. Îţi pot trimite factura de la curăţătorie după.

Dacă ai fi Karen Minty, ai râde copios, dar eşti tu şi tot ce faci e să zâmbeşti:

— Nici nu-mi aduc aminte ultima oară când am râs.

— Acum vreo două secunde, Beck.

Îţi întinzi braţele deasupra capului şi te întorci spre stânga, apoi spre dreapta şi apoi le laşi să cadă şi te uiţi la mine:

— Probabil crezi că sunt nebună.

— Absolut deloc.

Şi chiar aşa cred.

— Oh, haide, Joe. Ne vedem şi ne cuplăm şi apoi dispar pur şi simplu.

Fac o glumă:

— De fapt, eu am fost plecat în sudul Franţei, într-o misiune super secretă pentru FBI.

Nu râzi şi nu ai chef de glume tâmpite şi te iubesc pentru că eşti atât de sinceră, atât de prezentă şi tot efortul a meritat pentru că a condus la acest moment.

Tu vorbeşti:

— Mi-ar cam fi plăcut să lucrezi la FBI.

— Serios?, întreb şi nu-mi place unde se îndreaptă discuţia.

Tu tremuri. Eu nu.

— Peach e moartă, Joe.

Pari exasperată şi asta nu trebuia să se întâmple. Peach e în Turks şi Caicos, dracu’ s-o ia.

— Glumeşti?

— I-au găsit cadavrul în Rhode Island.

— Nu.

— Ba da.

Nu. Imposibil. Am pus o tonă de pietre în buzunarele ei. Când am purtat-o pe stâncile acelea, avea probabil 70 de

kile. Ce căcat. Eu mi-am făcut treaba. I-am închis fermoarele buzunarelor? Da la dracu' da i-am închis buzunarele. Nimic nu se mai face cum trebuie în ziua de azi. Fermoarele erau din plastic, dacă stau să mă gândesc, şi probabil că s-au dezintegrat în apă. Băga-mi-aş pula în fermoarele ei.

— Nu-mi vine să cred, spui.

Sunt atâtea lucruri groaznice pe care le-ai putea spune acum şi dacă m-ai chemat aici cu alte scopuri şi de fapt FBI-ul e ascuns aici şi mă spionează?

— Rhode Island?

— Da, Rhode Island.

Am vorbit cu prea mulţi oameni în statul acela. Am fost neglijent şi prietenos cu poliţistul Nico şi cu Dr. K. şi cu toţi drogaţii şi cu tipul de la vulcanizare. Dacă au pus toţi informaţiile cap la cap? Dacă ştiu? Cana cu pişat îmi trece prin faţa ochilor şi ce am făcut?

— Familia ei avea o casă acolo, spui. Eram amândouă acolo şi ea a plecat. Adică mi-a trimis un e-mail melodramatic, dar aşa e Peach. Adică nu credeam că e, gen, serios.

— Isuse.

M-ai vizita la închisoare sau ţi-ar fi frică?

— Am presupus că a plecat pentru că aşa face ea uneori.

Iei sticla de bere dietetică din rădăcinoase şi bei un gât şi mi-ar plăcea să vorbeşti în continuare.

— Şi în ultimele luni nu am mai avut nicio veste de la ea, dar ştii cum sunt prietenii vechi, că poate să treacă o veşnicie fără să le vorbeşti şi apoi vorbeşti cu ei şi totul e bine? Stai o secundă.

Îţi vâri capul în telefon şi acum nu ştiu ce înseamnă asta şi la mine, dacă trece o lună fără să-l văd pe domnul Mooney, e super ciudat, dar cum naiba pot să mă gândesc la Nenorocitul de Domn Mooney chiar acum? Porţi microfon, Beck? Încerci să mă faci să mărturisesc? De asta ai perdele? Mă uit la ceas. E 10:43.

— Scuze, spui. Era ceva de la şcoală. Unde rămăsesem?

— Ea a dispărut.

— Nu a dispărut. S-a sinucis.

— Oh, Isuse.

Isuse, slavă Ţie!

— Ştiu, spui şi termini berea. Cum de am putut să nu văd că asta urma să facă?

Te îndrepţi spre bucătărie, scoţi vodca din frigider şi paharele din chiuvetă – Karen Minty nu lasă pahare în chiuvetă, dar Karen Minty nu poate plânge aşa cum faci tu – şi îmi vei spune o poveste şi Karen Minty nu e în stare să spună poveşti.

— Nu ştiu cum să încep.

— Cu începutul.

Te aşezi lângă mine şi nu ne vom săruta o vreme, dar, Doamne, îmi era dor de apropierea de tine, de anticiparea cuvintelor tale, de vocea ta.

— Deci, eram în Little Compton, e o comunitate pe plajă în Rhode Island. Şi ea era destul de deprimată, dar cam la fel eram şi eu. Ştii pe tipul ăla, Benji, fostul meu, drogatul?

— Aşa cred.

— Ei bine, a murit. Adică a fost dintotdeauna posibil pentru că era nebun. Dar totuşi.

Îţi muşti buza de jos. Eşti frumoasă.

— El moare şi apoi ea moare. Sunt Fata Morţii.

Te iubesc pentru că faci să fie totul despre tine, pentru că-ţi dai un nume după asta. Eşti atât de evident tu. Îţi spun ceea ce vrei să auzi:

— Beck, nu eşti Fata Morţii. Pare doar că eşti prietenă cu oameni cu probleme.

Îmi tai elanul:

— Sunt doi dintre prietenii mei care mor la câteva luni distanţă. Şi ştii ce cred, Joe? Cred că aşa mă pedepseşte universul pentru că sunt o nenorocită mincinoasă. Mint şi zic că tata e mort şi acum mor prietenii mei. Adică e evident că asta se întâmplă.

— Lasă să iasă tristeţea.

Ştiu că eşti beată şi că nu are rost să mă cert cu tine despre beneficiile unei vieţi fără Peach şi Benji.

— Dar nu e vina ta.

Pufneşti dispreţuitor.

— Pe dracu’ nu e.

— Vorbeşte cu mine, sunt aici.

E amuzant să te privesc cum încerci să te decizi dacă să-mi spui despre şedinţa de masaj cu Peach şi hotărăşti că nu.

— Peach a ieşit să alerge, dar făcea asta în fiecare dimineaţă. Dar aparent şi-a umplut buzunarele cu pietre de data asta. Şi e vina mea, Joe. Eu am fost ultima care a văzut-o în viaţă. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Eu am fost ultimul care a văzut-o în viaţă, dar în fine.

— Beck! Nu te poţi învinovăţi pe tine pentru ce a făcut ea. Era deprimată. Ştiai asta. Ai fost o prietenă a naibii de bună şi întâmplarea asta nu are nimic de-a face cu tine.

Îmi faci semn să mă opresc din vorbit şi torn vodcă în paharele murdare şi cauţi telefonul, care a căzut pe canapeaua plină de o grămadă de alte prostii şi cauţi până găseşti e-mail-ul pe care Peach ţi l-a trimis, cel pe care eu l-am scris. Ştiu că nu mai sunt suspect şi nu pot să nu mă gândesc cât de sexy e să-mi aud propriile cuvinte ieşind din gura ta. Termini de citit şi te uiţi la mine.

— Virginia Woolf. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Şi n-am făcut nimic.

— Nu poţi salva pe cineva care nu vrea să fie salvat.

— Dar ea voia să fie salvată, spui şi-ţi prinzi părul în coc. Doar că n-am putut eu să o fac.

— Ce să faci?

Iei o înghiţitură şi eu mi te amintesc goală şi vreau să-mi vină şi mie rândul şi iau o gură zdravănă de alcool.

— Asta trebuie să rămână între noi din motive evidente, dar trebuie să ştii. Peach a încercat să mi-o tragă, Joe.

— Oh, băiatule.

Da, te deschizi petală cu petală, se întâmplă.

— Am oprit-o imediat, bineînţeles.

Nu poţi rezista şi minţi, nu te poţi abţine de la a fura un pic de la ceilalţi jucători de Monopoly când ei nu sunt în cameră. Te-ai născut să înşeli, eşti aşa în profunzime, o reparatoare şi te admir, Beck. Nu încetezi să aduci îmbunătăţiri vieţii tale. Tu ai carismă. Tu ai viziune. Poate că într-o zi vom avea o fermă veche şi vei tot vopsi pereţii până vei găsi nuanţa potrivită de galben şi eu te voi necăji, dar voi iubi felul în care vei arăta cu vopsea pe faţă. Aici îţi desfăşori adevărata artă şi aici se întâmplă magia. Tu ai nevoie de public viu – de mine – nu de un psiholog, nu de un computer.

— Cum a reacţionat?

— Nu bine.

— La naiba, zic.

— Şi partea cea mai tristă e că nu s-a întâmplat atunci pentru prima dată.

— La naiba.

Sorbi o gură şi eşti prea jenată să mă priveşti. Sau poate doar eşti prea beată.

— Eşti oripilat?

— Beck, spun şi-mi pun mâna pe genunchiul tău. Nu sunt oripilat că prietena ta cea mai bună s-a îndrăgostit de tine. Nu o pot învinui.

Te arunci pe mine agresiv şi cu totul, neglijentă şi bâjbâind. Îţi smulgi tricoul de pe tine şi mâinile tale calde ajung sub tricoul meu – tricoul meu însemnat de lacrimile tale – şi sărutul tău e umed şi flămând şi îmi muşti buza şi curge sânge, e dulce şi e sărat şi e atingere. Îmi scoţi cureaua într- secundă, ca o profesionistă beată. De data asta, când te fut, eu sunt şoarecele din casa ta şi vrei să scapi de mine pentru că urăşti cât de mult mă vrei, cât de mult îmi aparţii când sunt în tine, cum nu-ţi vei mai dori niciodată altceva – Cine-i Nicky? – şi la un moment dat toate emoţiile tale se transformă în una singură, lacrimile tale pentru Peach, pizda ta frecându-se de mine, ţâţele tale fremătând datorită mie, toată exişti acum doar datorită mie şi te fut până-ţi iese Peach din cap, până îţi iese Benji din cap, până iese Nicky din capul tău, şi sunt singurul bărbat din lume şi, de data asta, eu mă trezesc primul. Merg în baia ta, intru în cada ta şi mă piş peste tot pe ea cât fac duş, îmi marchez locul, casa, pe tine. Scot de sub masă perna de la IKEA şi rup eticheta şi o aduc în pat. Eşti pe jumătate trează când o strecor sub obrazul tău şi tu torci:

— Mmm. Joe.

Când ne dăm jos din pat, ştim că de acum suntem împreună. Nici nu se pune problema dacă să luăm micul-dejun împreună; e doar o chestiune de decis unde anume să mergem. Stăm unul în faţa celuilalt la restaurant şi petrecem aici 6 ore pentru că nu ne putem sătura unul de celălalt. În final reuşesc să mă sustrag cât să mă piş rapid şi, când fac asta, îţi citesc mail-ul către Lynn şi Chana:

Oh, Doamne. Joe. JOE.

Când mă întorc la masă, o luăm iar de la început.

42

PRIMELE noastre opt zile împreună sunt cele mai frumoase din viaţa mea. Ai halatele astea pluşate imense de la Ritz-Carlton despre care îmi spui o poveste complicată cum că le-ai furat într-o vacanţă de primăvară, cu Lynn şi Chana. Îmi place că-ţi place să spui poveşti. Nu aveai de unde şti că eu ştiu că le-ai furat din casa lui Peach şi nu-ţi spun! Trăim în aceste halate şi îţi place să mă distrezi şi chiar o faci.

A Doua Zi din Noi, ne prostim în halate şi tu proclami Legea Halatului:

— Când eşti în apartamentul meu, îţi este permis să fii ori dezbrăcat, ori în halat.

— Şi dacă nu mă supun Legii Halatului?

Te apropii încet şi murmuri:

— Nu vrei să ştii ce se întâmplă atunci, infractorule.

Promit să mă supun regulii şi îmi place când eşti la conducere, adultă. Terapia a funcţionat pentru că obsesia pentru tatăl tău a dispărut şi cu mine eşti femeie, nu fetiţă. Nu îţi mai trimiţi singură e-mail-uri, oricum, de ce ai mai face-o? Mă ai pe mine pentru a vorbi şi, oh, cât vorbim! Van Morrison habar n-are despre iubire şi tu şi cu mine ne inventăm propria iubire în halate Ritz-Carlton, cu conversaţii târziu în noapte, cu momentele noastre de tăcere care sunt, aşa cum spui tu, „opusul tăcerilor stânjenitoare”.

Trăim unul datorită celuilalt şi nu avem nevoie de somn şi până în A Cincea Zi avem glume mai intime decât au Ethan cu Blythe. Ne uităm la Pitch Perfect pe Netflix – spui că e filmul tău preferat şi totuşi nu-l ai pe DVD; eşti fascinantă – şi apeşi PAUZĂ. Te înfigi în mine şi îmi spui că sunt cel mai tare şi eu glumesc pe seama filmului şi tu chicoteşti şi sforăi şi ne luptăm şi, până ajung ele să meargă la concurs sau unde naiba se duc, suntem în pat, ne futem. Mă iubeşti mai mult decât orice şi-mi spui că sunt mai deştept decât băieţii colegi cu tine şi decât alţii din facultate şi citim împreună una dintre povestirile lui Blythe şi eu zic că e solipsistă şi tu eşti de acord.

Ziua următoare, eu mă trezesc primul – cine să doarmă când tu exişti pe lume? – şi îmi dau seama că tu te-ai trezit înaintea mea. Eşti ca un copil în cel mai bun sens şi laşi o dâră de firimituri de pâine peste tot pe unde mergi şi urma mă conduce în bucătărie, unde ai dicţionarul deschis şi cuvântul solipsism e mânjit cu ciocolată de la biscuitul pe jumătate mâncat de pe masă. Te iubesc pentru că mă asculţi, netulburată.

Tu nu vrei să plec, dar trebuie să merg la librărie.

— Dar vreau să rămâi, spui şi chiar agresiunea ta e dulce. Nu poate să meargă Ethan?

— Îmi displace să fiu aşa sincer, Beck, dar ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte să-i faci lipeala cu Blythe.

Te încrunţi şi blochezi uşa şi laşi să-ţi cadă halatul.

— Încalci Regula Halatului, Joe.

— Pula!, exclam şi tu mă loveşti şi în cele din urmă plec şi ziua trece foarte greu şi ne trimitem atât de multe SMS-uri de ne cad degetele.

Vreau să-ţi aduc toate cărţile din lume, dar mă decid asupra uneia dintre favoritele mele, pe care tu nu ai citit-o, In the Lake of the Woods, de Tim O'Brien.

Mă laşi să intru în apartamentul tău şi iei cartea cu mâini gingaşe şi mă săruţi cu buzele tale dulci de Guinevere.

— Ştiam eu că există un motiv pentru care nu o citesc. E ca şi cum ştiam că într-o zi mi-o va oferi cineva sau ceva de genul.

— Ei bine, mă bucur că ai aşteptat.

În Ziua a Şaptea inventăm un joc: Scrabble Fals. Regula e că nu ai voie cu cuvinte reale. Aşa că tu spui calibraţie şi eu zic punklasic şi tu mă baţi şi te lauzi şi eu te iubesc pentru că te bucuri de victorie. Îţi place să câştigi şi eu nu sunt un fraier şi vom fi la fel de faini peste 40 de ani ca acum.

În Ziua a Noua, te găsesc folosindu-mi periuţa de dinţi şi roşeşti. La început te ştergi la gură şi spui că a fost din greşeală, dar eu văd prin tine şi îţi cunosc ochii şi tu îţi muşti buza şi îţi acoperi ochii:

— Voi spune următorul lucru şi nu mă pot uita la tine când îl spun. Îmi place să folosesc periuţa ta pentru că îmi place să te am în mine şi îmi pare rău, ştiu cât de scârbos sună.

Nu scot un cuvânt. Te bat uşor cu palma pe braţ şi îţi scot chiloţii şi ţi-o trag chiar aici, în baia mea.

În Ziua e Zecea îmi mărturiseşti că niciodată în viaţa ta nu te-ai simţit mai puţin singură.

În Ziua a Unsprezecea îţi spun că m-am trezit cântând prin librărie un cântec din Pitch Perfect şi nu m-am oprit nici când oamenii începuseră să râdă:

— Eşti în interiorul meu, spun şi imediat te arunci în genunchi, flămândă.

În Ziua a Paisprezecea îmi dau seama că am pierdut noţiunea timpului pentru că nu sunt sigur dacă e Ziua a Paisprezecea sau Ziua a Cincisprezecea şi tu mă strângi de mână când ne plimbăm pe stradă.

— Asta pentru că fiecare zi pare unica, spui tu. Niciodată n-am fost mai prezentă în viaţa mea.

Te sărut pe cap şi tu eşti iepuraşul meu vorbitor.

— Niciodată nu pierd noţiunea timpului, Beck. Dar cred că te cam plac.

În Ziua a Şaptesprezecea plouă şi noi stăm în halate în patul tău şi tu subliniezi părţile care îţi plac din In the Lake of the Woods şi mi le citeşti. Când merg la muncă, abia apuc să fac ceva pentru că nu trec nici 5 minute fără un SMS de la tine. Uneori vrei să vorbim despre nimic:

Ai observat vreodată că degetele mele de la dreapta sunt puţin încovoiate? Dap. Poţi să-ţi dai seama că le folosesc mult. Oricum... cum e la muncă?

Şi uneori nu-mi scrii, ci trimiţi doar poze intense de aproape cu părţile mele favorite din corpul tău, care sunt atât de multe. Niciodată nu-mi dai răgaz şi mereu îmi scrii când îţi scriu şi eu şi niciodată nu rămânem fără lucruri de spus. Nimeni nu m-a cunoscut vreodată aşa de profund ca tine. Nimănui nu i-a păsat atât. Când îţi povestesc ceva, ai întrebări. Eşti absorbită.

Ce vârstă aveai? Oh, hai, nu devin geloasă dacă-mi spui despre prima oară. Joe, te rog. Zi-mi zi-mi zi-mi!

Şi îţi zic, îţi zic, îţi zic! Ethan spune că primele zile ale oricărei relaţii sunt intense, dar Ethan nu înţelege că asta nu e o relaţie. Tu spui că asta e completitudine. Şi ce să fac eu cu acest cuvânt adorabil după ce tu îl inventezi? Cumpăr o cutie de amestec pentru prăjituri şi o tavă argintie detaşabilă şi o cutie de glazură şi trei de cremă. Îţi coc o prăjitură şi scriu pe ea:

Completitudine (s.): întâlnirea minţilor, corpurilor şi sufletelor.

Şi car cu mine prăjitura pe stradă şi-n jos pe scări la metrou şi sus pe scări de la metrou şi pe stradă până la uşa ta şi tu ţipi şi faci cam un milion de poze prăjiturii şi

apoi ne băgăm în pat şi mâncăm prăjitură şi facem sex şi ne uităm la filmări vechi cu familia ta în Nantucket şi mâncăm şi mai multă prăjitură şi facem şi mai mult sex şi asta e singura completitudine pe care am avut-o vreodată.

Stau pe scara de la librărie şi Ethan îmi dă cărţile care nu se vând ca să le ascund pe rafturile cele mai de sus şi zice că nu mă pot aştepta ca totul să rămână aşa de bine pentru totdeauna şi eu răspund repede, încrezător, ferm:

— Ştiu că nu va fi aşa de bine pentru totdeauna.

— Pfiu!, exclamă el.

— Va fi şi mai bine.

Pleacă să ajute un client şi oare dacă-urile mi se zbat în cap, chiar lângă Shell Silverstein de la Poezie. Îţi scriu un SMS:

Salut.

Şi tremur şi transpir. Dacă Ethan avea dreptate? Dacă nu-mi scrii înapoi? Dacă deja nu îţi mai e dor de mine? Dar îmi răspunzi imediat:

Te iubesc.

Aş putea să cad de pe scară şi să-mi crap capul şi nu ar conta. Ca Elliot din Hannah, „Răspunsul meu e aici”.

Tu eşti răspunsul meu.

43

ESTE foarte bine că am făcut captură de ecran cu mesajul tău cu Te iubesc. Ceva se schimbă după seara aia şi nu e ca şi cum stau atât de aproape de o pictură divizionistă şi văd doar punctele, nu imaginea de ansamblu. Încă eşti iubita mea – eşti. Dar...

Nu îmi mai scrii e-mail-uri imediat, ceea ce ar fi în regulă dacă nu ai mai tot inventa scuze:

Scuze, eram la curs.

Scuze, eram la telefon cu Chana...

Scuze, mă urăşti?

Încerc toate tipurile de răspuns:

Nicio grijă, B. Vrei să luăm cina?

Fără scuze. Excepţie când nu porţi halatul...

Să te urăsc? B., te iubesc.

Dar niciun răspuns nu e cel potrivit pentru că, imediat ce apăs TRIMITE, începe aşteptarea. Gândurile mi se întunecă şi mintea rătăceşte prin bârlogul bej al lui Nicky, umplut cu rock and roll şi pofte. Dar nu te vezi cu el. Dacă ar fi aşa, atunci ai spune cuiva sau i-ai scrie lui şi nu o faci. Încă am vechiul tău telefon şi încă îţi verific e-mail-urile şi Facebook-ul. Tu mă iubeşti. Şi într-una din zilele astea, voi găsi o modalitate de a te face să recunoşti că mama ta încă plăteşte factura pentru un telefon pierdut acum multe luni. Ajungem şi acolo. Dar te iubesc atât de mult încât nu pot să-mi închid cu bună ştiinţă accesul la canalele tale de comunicare. Când mi-e teamă că te îndepărtezi de mine – şi chiar mi-e teamă – pun mâna pe telefonul tău şi tu te

întorci. Sună nebuneşte, dar chiar funcţionează. Acum avem nevoie de ajutor, de oriunde ar veni el. Relaţiile ajung şi aşa; ştiu asta. Dar îmi e permis să devin frustrat. Cuvântul tău e scuze şi al meu e nu şi ce s-a întâmplat cu vremea când cuvântul nostru era completitudine? Ethan zice să nu-mi fac griji.

— E nebună după tine, Joe! Blythe zice că practic scrie numai porno pentru cursuri, să ştii.

Numai Ethan i-ar putea spune porno şi Ethan nu trebuie să se întrebe când sau unde va lua cina; Blythe e implicată la fel ca el şi de când relaţia lor a devenit mai puternică decât completitudinea noastră?

Periuţa mea de dinţi e uscată. Nu o mai foloseşti şi pot identifica clar momentul când ai încetat să te speli cu ea. Când vreau să vedem Pitch Perfect, eşti obosită sau tocmai ai văzut o parte din el în metrou. Când vreau să ieşim la pizza, ai mâncat pizza la prânz – altădată ştiam ce mănânci la prânz pentru că eram acolo – şi când vreau să facem sex îmi ceri să mai aşteptăm puţin.

— Stai să termin paragraful ăsta. Am întârziat aşa mult. Sunt naşpa, ştiu.

— Doar câteva minute aşteaptă. Am mâncat falafel şi nu cred că e o idee bună.

— Hai să mai stăm un pic. Am pus halatele la spălat şi ar trebui să mă duc să le iau; mai degrabă mai devreme decât prea târziu.

Îţi aduc A River Runs Through It şi The Things They Carried pentru că nu ştii că ambele au mai multe povestiri decât

pe cea de titlu. Las notiţe în fiecare şi nu îţi spun. Patru zile trec şi ambele cărţi sunt încă pe masă. Fără semne de ciocolată, fără paragrafe subliniate, fără pagini însemnate. Nu le iubeşti, nu le recunoşti şi uneori eu mă simt ca un intrus.

Eu: Mă uitam la poza cu locul ăla de pe coapsa ta.

Tu: Ahh, stai. Nu am semnal.

Eu: Lasă atunci. Vorbim mai târziu.

Şi apoi nu-mi scrii şi eu înnebunesc încet pentru că

Ce

Mama

Dracului?

Nu mă vorbeşti de rău cu Lynn şi Chana. Nu mă înşeli; n-ai reuşi niciodată să o faci atâta timp cât am acces la e-mail-ul tău. Ştiu. Ştiu că nu ai mult de lucru pentru şcoală şi să-i cuplăm pe Ethan şi Blythe a fost o idee foarte proastă pentru că el vine la librărie şi-mi povesteşte despre cât de bine s-au distrat aseară la golf – nu glumesc – şi eu nu primesc nici măcar un răspuns de la tine când îţi scriu să bârfim ciudata relaţie dintre Ethan şi Blythe.

Doare, Beck. Nu ştiu ce să fac cu absenţa ta. Nu eşti supărată pe mine. Te cunosc suficient de bine încât să simt când dai din coadă, şi nu eşti nici fericită cu mine. Te întreb dacă vrei să ne schimbăm în halate şi tu mă săruţi şi-mi spui că am depăşit etapa halatelor. Mă faci să te iau în braţe şi mă strângi, dar ce anume vrei să spui?

Am depăşit perioada halatelor.

Încă avem o completitudine pentru că încă faci chestii. Mă trezesc cu pula-n gura ta măcar o dată pe săptămână. Încă îmi spui când te gândeşti la mine aparent fără motiv:

Solipsism (s.) A mă gândesc la tine şi la corpul tău sexy

Şi mă ridici în slăvi când îi scrii mamei tale despre mine:

E diferit, mama. Suntem la acelaşi nivel. Şi teoretic nu ar trebui să fie aşa pentru că vieţile noastre sunt atât de diferite. Dar când merge... merge. Ştii cum zic?

Mama ta abia aşteaptă să mă cunoască şi eu închid ochii şi-mi imaginez că suntem în Nantucket, îndrăgostiţi. Chiar te întreb despre asta într-o seară când stai întinsă din cauza unor crampe.

— Deci crezi că vara asta mergem în Nantucket?

Chicoteşti şi eu ard. Nu ar trebui să fie amuzant şi tu te simţi prost.

— Joe, dragule, nu, nu. Nu de asta râdeam. Sigur că putem merge acolo. Doar că nu e corect să zici în Nantucket. Ci pe Nantucket.

Nu mă pot gândi la un răspuns ager şi eu obişnuiam să fiu bun la asta, dar poate că Ethan avea dreptate şi mă întrebi dacă vreau să merg la farmacie să iau ibuprofen şi eu merg. Perdelele sunt trase şi te văd cum îţi deschizi calculatorul şi răspunzi unui e-mail. Ştiu că nu ar trebui să mă uit la e-mail-urile tale, dar e o seară răcoroasă şi am de făcut o plimbare destul de lungă, aşa că dau refresh e-mail-urilor.

Nimic.

Mă uit în schiţe.

Nimic.

Şi asta nu e posibil pentru că te-am văzut cu ochii mei cum scriai un e-mail. Cumpăr ibuprofen şi plec spre casă şi decid să te întreb despre asta, dar când intru – mi-ai dat cheie acum câteva săptămâni – nu eşti în apartament. Te strig, dar nu eşti şi mă panichez. Dar apoi aud apa pornită şi intru în baie şi eşti udă şi sexy şi a mea.

— Hai, treci odată aici!, îmi ceri.

Şi intru. Şi mă fuţi ca un animal şi apoi ne luăm halatele şi eu nu mă mai gândesc la e-mail şi poate că nu aveam dreptate, poate că l-ai şters. Suntem apropiaţi în noaptea aceea şi ziua următoare eşti deja plecată când mă trezesc. Îţi scriu un SMS.

Eu: A fost fantastic. M-am trezit gândindu-mă la tine în duş.

Tu: Bine bine.

Eu: Să-mi spun când să trec pe la tine. Am sentimentul că mai ai nevoie de o tură.

Şi apoi se întâmplă, cel mai de temut răspuns din lume, mai groaznic decât orice cuvânt, mai reţinut decât nu şi strict interzis pentru cineva atât de îndrăgostit de limbaj cum sunt eu şi cum pretinzi şi tu că eşti.

Tu: K.

Văd temutul K şi îl rog pe Ethan să-mi termine el tura pentru ziua de azi, dar nu poate. Parcă nu mai trec orele şi înnebunesc şi mă uit la poze cu tine şi îmi pierd răbdarea cu clienţii şi închid devreme şi te sun, dar intră căsuţa vocală şi îţi las un mesaj în care te întreb când să trec pe la tine. Sunt acasă când răspunzi în sfârşit şi se pare că există ceva şi mai rău decât temutul K.

Tu: E o poveste tare lungă, dragule, dar trebuie să anulăm. Te sun mâine xoxo

Plâng şi mă uit la Pitch Perfect şi cânt cu Barden Bellas. Nu vreau să fiu omul care ştie numele unui grup de acapella dintr-un film de fete, dar uite ce mi-a făcut iubirea. Când se termină, mă masturbez în duş ca o groază de bărbaţi însuraţi şi nefericiţi din lumea asta. Dar plâng mult mai tare pentru că nici măcar nu sunt căsătorit cu tine. Încă.

44

SUNT atât de multe momente în care poţi spune cuiva că te bucuri pentru el. M-am tot bucurat aşa mult pentru Ethan în ultima vreme şi începe să devină plictisitor. În fiecare zi are veşti bune de vreun anume fel şi ziua de azi nu face excepţie.

— N-o să-ţi vină să crezi, Joe.

— Testează-mă.

— Blythe vrea să ne mutăm împreună!

El radiază şi eu zâmbesc.

— Asta-i grozav, E.!

Îi va fi dor de Murray Hill. El e singura persoană din lume care se poate ataşa de Căcatul de Murray Hill şi eu îmi recit replica:

— Mă bucur pentru tine, băiete!

Şi vorbesc serios.

Dar cred că natura ta competitivă începe să se prindă şi de mine, Beck, pentru că brusc simt că e o competiţie pe care o pierd în faţa lui Ethan şi Blythe. Vreau ca viaţa să fie ca în jocul Şerpi şi Scări. Vreau să urcăm o scară în vreme ce ei alunecă într-o gaură de şarpe. Încep să fiu destul de nesuferit şi arunc săgeţi în balonul lui.

— Eşti sigur că vrei să te muţi tocmai în Carroll Gardens?

— Blythe nu suportă Murray Hill, dă el din umeri. E clar nu.

— Înţeleg!, spun şi nu mă pot abţine să nu mai fac un pas. Eu nici nu-mi amintesc ultima noapte dormită la mine. Tot numai West Village, absolut tot timpul.

E periculos să lansez asta în univers pentru că, evident, îmi dai următorul e-mail câteva minute mai târziu:

Putem să ne vedem la tine diseară, nu la mine? Am avut o zi nebună şi apartamentul meu e un dezastru.

Îi spun lui Ethan că trebuie să ies. Te sun. Tu nu răspunzi. Nu mai răspunzi de ceva vreme. Încetinesc. Mă panichez. Am părţi din tine colecţionate pe parcurs, suveniruri din călătoria mea. Te sun iar. Mesageria vocală. Mă sprijin de peretele de sticlă şi mă loveşte: mă tem pentru noi, Beck.

Când ne mutăm împreună, ceea ce vom face, voi fi nevoit să aleg între tine şi părţile din tine pe care le-am pus momentan într-o cutie şi apoi în gaura din perete pe care am făcut-o din cauza ta. Pereţii clădirii sunt groaznici (surpriză, surpriză) şi tencuiala crapă şi gaura e mai mare şi tot vreau să-i spun proprietarului, dar nu vreau să-i spun proprietarului pentru că încă vreau să am lucrurile tale în gaura mea. Parcă sunt nebun. Ar trebui să te urci pe perete ca să ajungi la cutia aceea şi nicio fată din lume nu ar face asta. Respiră, Joe.

Telefonul vibrează. Răspund.

— Salut.

— Joe, uite, nu prea pot vorbi pentru că sunt în întârziere.

— Unde eşti?

— Aici, spui şi mă întorc şi tu eşti aici şi eu zâmbesc.

Îmi place când mă surprinzi venind la librărie. Nimic nu se compară cu îmbrăţişarea ta când mă aştept mai puţin. Te răsplătesc cu un sărut. Mă săruţi înapoi, fără limbă. Eşti în modul şcoală.

— Nu pot sta.

— Eşti sigură? E şi Ethan aici. Noi am putea merge la o cafea.

Întinzi mâna spre mine, cu palma desfăcută.

— Poţi să-mi dai cheile tale?

Asta e completitudine. N-ar trebui să ezit, dar o fac.

— Joe, gândeşte-te. O să ajung acasă înaintea ta.

I-ai spus apartamentului meu acasă şi îţi întind cheile. Tu mă săruţi. Din nou, fără limbă.

— Nu ai şcoală acum?

— Ba da!, şi mă îmbrăţişezi de la revedere. Ne vedem mai târziu!

Ai plecat cu cheile mele, iar Ethan chicoteşte când revin în librărie.

— Ar trebui să dăm cu banul?

— Ce vrei să spui?

— Păi, tocmai m-a sunat Blythe şi mi-a zis că nu mai au şcoală azi din cauza ameninţării cu bombă.

— Mda, răspund, deşi asta e noutate pentru mine.

— Deci ar trebui să dăm cu banul?

— Nu-i nevoie. Beck se vede cu o prietenă. Hai, mergi, distrează-te.

Pleacă imediat şi eu îţi scriu un SMS:

Hei. Ai o secundă?

Trec 10 minute; niciun răspuns. Pun în fereastră cartonul cu REVIN ÎN 10 MINUTE. Cobor la cuşcă. Încetinesc. De ce nu mi-ai spus că ţi-au fost anulate cursurile? De ce ameninţarea cu bomba nu ne-a apropiat? Nu mi-a fost niciodată în viaţa mea atât de frică şi mi-ar plăcea ca

Nicky să nu fi fost tipul rău pentru că mi-ar prinde bine să vorbesc cu cineva acum. Tropăi pe scări în sus, cu inima frântă, ca un prost, trist. Iau cartonul din fereastră şi descui uşa. Tot nu am niciun răspuns de la tine şi îmi pierd minţile. Mă aşez pe scaunul de la casă şi capul mi-e o bombă care ar putea să explodeze. Dar apoi intră ea pe uşă. O fată. O clientă. Ochii ei sunt castane uriaşe şi poartă un pulovăr SUNY Purchase, o fustă scurtă şi şosete lungi până la genunchi şi tenişi; obraznică. Îmi verific telefonul; tot niciun răspuns.

Ea face cu mâna şi eu fac lucrul care trebuie făcut şi îi răspund la fel. Îmi verific telefonul; tot niciun răspuns. Pun melodia Killing the Blues de la Robert Plant şi Alison Krauss. Imediat începe şi ea să cânte şi ştie versurile, ştie ce înseamnă să învârţi lumea ţinând-o de coadă. Îmi verific telefonul; tot niciun răspuns.

Dau mai încet şi ea cântă mai tare. E la fel de bună ca orice fată de la Barden Bellas, dacă nu mai bună. Capul i se iveşte de după nişte teancuri cu cărţi şi eu apăs PAUZĂ.

— Cântam prea tare?

— E în regulă.

— Voiaţi să închideţi cumva?

— Nup.

Zâmbeşte.

— Merci.

Ea dispare şi eu îmi verific telefonul; tot niciun răspuns. Trec de cealaltă parte a tejghelei ca să mă pot uita mai

bine la picioarele ei şi atunci începe Senorita lui Justin Timberlake. Morţii mă-tii, Ethan, morţii mă-tii de staţie audio. Mă împleticesc să ajung înapoi după tejghea ca să schimb melodia.

Ea râde.

— Las-o.

Traversează culoarul ţinând un Bukowski şi eu înghit în sec. Îmi verific telefonul; tot niciun răspuns. Ea vine spre casă cu un braţ de cărţi, atât de natural cum ar merge cineva la magazinul de pe colţ ca să ia lapte. Nu-mi pot verifica telefonul; ea e un client care merită deplina mea atenţie. Îşi pune romanele pe tejghea. Charles Bukowski e chiar deasupra, The Captain Is Out to Lunch and the Sailors Have Taken Over the Ship.

— Nu sunt una dintre fetele acelea care cumpără Bukowski doar ca să fie fete care cumpără Bukowski. Ştii ce vreau să spun?

— În mod ciudat, da. Dar poţi sta liniştită. Nu judec niciodată pe nimeni.

— Atunci tot efortul meu a fost degeaba!, spune şi cine flirtează acum?

Scanez pe Bukowski şi o privesc.

— Scuză-mi franceza, dar asta e al dracului de bună.

Ea aprobă.

— Mi-am pierdut exemplarul când mă mutam. Şi ştiu că sună stupid, dar nu pot dormi sau funcţiona dacă nu am dracului cartea aia, ştii?

— În mod ciudat, da.

De când naiba zic în mod ciudat atât de des? Dau mai încet muzica de petrecere a lui Ethan şi scanez Old School de Tobias Wolff. Nu am citit-o încă şi îi spun şi ei asta.

Nu ratează o secundă.

— Păi, după ce o termin eu de citit, poate revin să-ţi spun cum a fost.

— Aici voi fi!, promit.

Tu încă n-ai deschis măcar The Things They Carried şi ea bate din palme cât îi scanez ultima carte din teanc: Great Expectations.

Universul are un ciudat simţ al umorului şi eu trebuie să împart informaţia:

— Ştii, există un festival dedicat lui Dickens în Port Jefferson în fiecare an, în decembrie.

— Ce se întâmplă la un astfel de festival dedicat lui Dickens?, întreabă cu ochii la fel de căscaţi ca păsărica lui Karen Minty.

Oh, nu. Flirtez. Zâmbesc.

— Cam ce te-ai aştepta. Picturi pe faţă şi flaut, costume şi brioşe.

Pricepe şi e de acord.

— De asta ne urăsc teroriştii.

Nu gândesc. Sunt bătut în cap:

— Şi de asta a făcut Dumnezeu teroriştii.

— Crezi în Dumnezeu?

Şi ea e diferită, sexy. E hotărâtă.

— Trebuie să fie un Dumnezeu. Numai Dumnezeu ar putea face ceva atât de minunat ca Marky Mark şi Funky Bunch.

Nici măcar nu aud Good Vibrations şi ea scoate din portofel un card Visa acoperit cu căţeluşi. Trec vârful degetului peste literele reliefate din plastic. M-ai urî acum.

— Deci numele tău e... John Haviland?

Obrajii i se înroşesc.

— Sper că nu ai nevoie de o carte de identitate, pentru că pe a mea am pierdut-o. Rătăcit-o, adică.

Folosesc cardul. Ea răsuflă uşurată.

— Eşti cel mai tare.

Nu ar trebui să-mi pese, eu te am pe tine. Dar mă întind.

— Şi în ce an eşti la Purchase?

Ea dă din cap că nu.

— Vânez magazinele second-hand şi cumpăr haine de la facultăţi la întâmplare!, recunoaşte mândră. Sunt un fel de experiment social mereu în desfăşurare. Ştii, observ cum mă tratează oamenii în funcţie de ce facultate cred ei că reprezint.

Rup bonul de la card şi ea semnează repede, dezordonat. Niciodată în viaţa mea nu am pus mai lent cărţile în pungă şi spun fără să mă gândesc:

— Eu sunt Joe.

Ea înghite în sec.

— Eu sunt, uhm, Amy Adam.

— Amy Adams.

— Fără s!

Îşi ia punga şi pluteşte.

— Merci, Joe. Să ai zi faină!

Vreau să alerg afară şi să o duc acasă la tine. Vreau să ştii că ea s-a dat la mine, că ea a vorbit despre Dumnezeu. Alerg la uşă, dar a dispărut. Telefonul sună. Răspund. E ea? Nu. E de la o bancă. Vor să ştie despre o tranzacţie recentă. Aparent, cardul pe care ea tocmai l-a folosit e furat. Nu o torn, dar telefonul îmi ucide starea; asta primesc pentru că flirtez. Îmi verific telefonul; tot n-am niciun răspuns de la tine. Şi cumva absenţa răspunsului tău e permisiunea semnată de a fi rău. Caut pe internet pe Amy Adam, aproape ca o provocare pentru ca tu să te întorci la mine.

E practic imposibil să găsesc ceva din cauza actriţei numite Amy Adams şi Ethan îmi trimite o poză cu el şi Blythe pe Coney Island. Nu răspund. Nu mă grăbesc spre casă şi nu am nevoie să-mi mai verific telefonul de mesaje pentru că, dacă mi-ai răspunde, răspunsul mi-ar întrerupe una dintre căutările zadarnice:

„Amy Adam New York”

„Amy Adam nu actriţa”

„Amy Adam pulovăr”

„Amy Adam Facebook”

„Amy Adam SUNY Purchase” (niciodată nu poţi şti...)

Merg spre casă şi urc scările şi verific iar telefonul; tot niciun răspuns. Aud zgomot din apartamentul meu; eşti aici. Miros de dovleac iese din apartament; ai copt plăcintă. Aud cum cânţi şi zâmbesc. Tu nu eşti nicio Amy Adam. Te iubesc pentru că eşti afonă. Răspunzi şi-mi strigi că să mai aştept puţin.

Deschizi uşa şi wow. Probabil că asta e a doua ta casă pentru că ai adus halatele. Tu eşti în al tău (fără nimic pe dedesubt) şi ai copt plăcintă (cu dovleac în interior). Îmi spui că am 25 de secunde să mă dezbrac sau să iau halatul. Te iau în braţe, mica mea minune neastâmpărată, şi mă săruţi, răspunzi. Eşti atât de mândră de surpriza ta neaşteptată. Spui că acasă la tine e sub orice critică din cauza gândacilor şi a dezinsecţiei rezultate. Tu ai decis să transformi ceva rău în ceva frumos, într-o surpriză. Îţi mănânc plăcinta şi îţi mănânc păsărica şi când mă trezesc

în miez de noapte ca să mă spăl pe dinţi, periuţa mea e udă de la saliva ta.

— Îmi pare rău!, spun încetişor.

Şi chiar îmi pare.

45

NU ŞTIU ce ai pus în plăcinta aia cu dovleac şi tu râzi pentru că a fost cumpărată direct făcută. Dar plăcinta şi halatele ne-au făcut ceva, au făcut ceva pentru noi. Dimineaţa următoare te trezesc cu un sărut şi tu mă îmbrăţişezi.

Străluceşti.

— Îţi aduci aminte când ţi-am copt plăcintă?

— Îmi aduc aminte când ţi-am copt eu plăcintă, spun şi îţi place când te imit.

Mă săruţi şi nu ne grăbim şi eşti plină de idei legate de ce să fac cu mâinile. Îmi place că nu eşti timidă. Îmi place cum îmi spui ceea ce vrei. Imaginaţia ta ar trebui să fie colectată şi înmagazinată şi studiată şi niciodată nu ţi-am tras-o aşa. Stai atât de dreaptă şi picioarele tale se împletesc cu ale mele. Doamne Dumnezeule, ce potrivire şi ce partidă minunată şi ne prăbuşim.

— Wow!

— Da, spui şi te roteşti şi mă întrebi dacă vreau plăcinta rămasă şi eu te întreb unde ai învăţat să te fuţi aşa.

Roşeşti. Eşti timidă, perfect. Îţi tragi un tricou peste cap şi când eşti la jumătatea drumului spre uşa dormitorului fugi înapoi spre mine şi mă acoperi în sărutări şi mângâieri.

Sunt cel mai norocos bărbat din lume şi în timp ce pui plăcinta în cuptorul cu microunde, eu îmi şterg istoricul căutărilor din telefon. Nu te-ai uita niciodată în telefonul meu; îmi respecţi intimitatea şi ai încredere în mine. Dar nu vreau să-mi întinez telefonul cu Amy Adam sau Amy Adams sau orice altă fată din lumea asta. Ciripeşti din bucătărie:

— Tot uit să-ţi zic. Am început una dintre povestirile din A River Runs Through It.

Şi la urma urmei îmi citeşti cărţile şi îmi place atât de mult să te aud în bucătăria mea că abia aştept să revii. Cobor din pat, dezbrăcat. Merg în bucătărie, te ridic şi te pun pe masă şi îţi desfac picioarele şi nimic nu te opreşte să-mi elogiezi limba, buzele, nici zgomotul care vine din stradă, nici bâzâitul cuptorului cu microunde, nici bătăile de deasupra, nici ţiuitul cuptorului cu microunde. Când te am în gură, eşti a mea şi numai a mea. Niciodată în viaţa ta nu ai avut un orgasm mai intens; o ştiu, o simt. Ceva feroce şi îndepărtat din tine m-a lăsat, în sfârşit, în interiorul tău. Mă strângi cu degetele de urechi şi îmi mulţumeşti şi te iau de pe masă şi ne aşezăm pe canapea cu plăcinta şi cu A River Runs Through It. Îmi citeşti o propoziţie şi eu te întrerup:

— Vrei să rămâi aici la noapte?

Eziţi, dar numai o secundă. Apoi zâmbeşti:

— Sigur!

Facem duş împreună în spatele perdelei cu banda galbenă de poliţie şi eu îţi spăl părul, iar tu mă săruţi pe piept. Ne îmbrăcăm împreună şi viitorul e aici şi acum.

— Hei, Beck.

— Hei, Joe.

— Ce părere ai avea dacă ne-am muta împreună?

Îmi zâmbeşti. Te-ai oprit în încheiat bluza de mătase şi traversezi încăperea şi soarele te urmează pentru că toate plantele se apleacă înspre soare, tu. Mă fixezi şi eu te sărut şi tu şopteşti:

— Sunt doar în primul an de master, Joe. Lasă-mi să-mi iau diploma, ştii? Trebuie să mă concentrez acolo.

Nu e răspunsul pe care mi-l doream, dar e destul de bun pentru mine. Terminăm să ne îmbrăcăm şi mergem în bucătărie şi, dacă Karen Minty ar fi aici, ea ar şti să facă sandvişuri cu ou, dar, dacă Karen Minty ar fi aici, nu ai mai fi tu. Iei haina pe tine. Îţi spun că înţeleg că nu eşti pregătită să te muţi aici, dar să ştii că eşti binevenită să îţi aduci computerul şi să scrii aici oricând doreşti.

Eşti mişcată. Mă îmbrăţişezi.

— Ce drăguţ, Joe. Dar computerul meu e aşa vechi şi zgomotos.

— Mi-ar plăcea să-ţi iau unul nou. Un MacBook Air.

— Nu trebuie să-mi iei nimic.

Nu eşti lacomă. Eşti mulţumită aşa.

— Şi MacBook Air e al naibii de scump, Joe. Şi oricum, atunci când sunt aici, ultimul lucru din lume pe care vreau să-l fac este să scriu, aşa că mă descurc cu calculatorul meu vechi şi zgomotos.

Te sărut. Ştiu să te las să pleci singură şi tu te întorci ca să mă săruţi. De două ori. După ce pleci, mă arunc pe canapea să pierd vremea la calculatorul meu. Mă uit la MacBook Air şi la cursuri de la facultăţi. Să fim serioşi. Tu eşti o scriitoare. Asta e viaţa ta. Eu iubesc librăria, dar afacerile cu ea n-o să mai fie niciodată ce erau. Vreau să-ţi cumpăr un MacBook Air şi sunt copleşit, dar în sens bun. Îţi scriu un e-mail. Mă simt aproape de tine.

Nu trebuie să te întorci deja?

Nu răspunzi, dar nu mai sunt îngrijorat sau speriat. Te ştiu prea bine. Ştiu că îţi notezi idei în aplicaţia notepad de pe telefon. Ştiu că nu mă ignori. Ştiu că scrii pentru că eşti inspirată, mulţumită, ştiu că scrii datorită mie.

E o zi liniştită la librărie, ceea ce nu mă deranjează. Am timp să fac planuri, să plantez seminţele. Mă înscriu la nişte întrebări la NYU pentru viaţa de student part-time. Nu ştiu ce voi studia – cărţi? Afaceri? – dar vreau să muncesc din greu pentru tine, pentru noi. Sun la Bemelmans şi fac o rezervare pentru amândoi pentru săptămâna viitoare. Probabil nu îţi dai seama, dar au trecut aproape 6 luni de când ne-am cunoscut, iar eu o să ajung falit. Vom începe chiar de aici. Voi pune o masă în cuşcă şi vom avea parte de o cină la lumina lumânărilor. Vom face sex acolo şi voi face tot ceea ce trebuie şi tu vei primi un cadou – o rochie pe care tocmai am cumpărat-o online de la Victoria’s Secret. Îţi tot reaminteau pe e-mail

ce ai în coşul de cumpărături şi aşa am aflat numărul articolului şi am căutat în inventarul lor online. E sexy; le-ai arătat-o lui Chana şi Lynn, crezi că e prea sexy.

Chana: Ia-o. De ce nu?

Lynn: Numai că nu pe roşu. Şi poartă ştrampi la ea.

Chana: Glumeşti? Rostul unei rochii de paraşută e tocmai să te facă să arăţi paraşută.

Tu: Doamnelor, doamnelor. Să ne calmăm. Ştiu că nu mi-aş permite-o niciodată.

Dar poţi şi o vei avea şi rochia va sosi mâine. Va fi greu să o ascund de tine şi să aştept, pentru că ştiu că vei arăta minunat în ea, Beck. Dar dacă vei fi prea ruşinată ca să o porţi la Bemelmans, voi înţelege, desigur.

Soseşte curierul cu noua carte a lui James Patterson – se va aglomera rău mâine – şi trebuie să fac ceva. Aproape uitasem că am comandat DVD-ul cu Pitch Perfect; te uiţi la el doar descărcat, dar ar trebui să ai ceea ce iubeşti, e atât de simplu. Ar trebui să aştept ca să ţi-l ofer la aniversarea noastră, dar în acelaşi timp, vii pe la mine diseară şi mi-ai făcut şi plăcintă. În niciun caz nu aştept şi pun DVD-ul în geanta mea şi încep să desfac cutia cu Patterson. Pun nişte muzică – măcar o dată am şi eu chef de muzica lui Ethan şi poate că asta înseamnă să fii fericit – şi rearanjez la Ficţiune ca să fac loc lui Patterson, aşa cum voi face loc la mine când vei decide să te muţi. Sunt fericit, Beck, sunt cuprins de fericire şi tocmai mi-a mai venit o idee pentru aniversarea noastră! Înainte să mergem la Bemelmans, mergem în centru la Macy’s şi intrăm în cabina noastră de probă. N-o să-ţi vină să crezi câte lucruri care nu-mi sunt

familiare fac pentru tine şi poate că după Bemelmans mergem la un salon de tatuaj ca să ne facem tatuaje pe care doar noi să le putem vedea. Completitudine ar arăta sexy scris cu litere mici şi negre pe coapsa ta interioară şi mai bine m-aş calma, altfel va trebui să atârn iar semnul cu ÎNCHIS şi să cobor 5 minute în cuşcă.

Ziua se revarsă în noapte şi nu-mi vine să cred că e deja ora închiderii. Simţurile mele sunt vii; asta îmi faci mie acum, nu nenorocitului de Nicky. Merg zi de zi pe strada asta, dar azi arată diferit, e proaspăt spălată, chiar dacă nu e; străzile se curăţă marţea, iar azi e vineri. Abundă adolescenţii, vorbind despre planuri de weekend şi eu eram singur în liceu, dar acum nu mai sunt. Nu pot rezista şi-ţi scriu:

Ajung imediat acasă.

Tu îmi răspunzi imediat:

K.

Dar nici măcar temutul K nu mă sperie. Nu mă mai sperie nimic. Niciodată nu m-am simţit mai împăcat cu locul unde mă aflu, acum într-un tren, trecând prin tunel spre casa mea, spre tine. Urc scările pe îndelete şi ies în stradă. Vreau ca viaţa să se mişte mai lent pentru că vreau să te anticipez cu toată inima mea, să te salut cu toată inima, să te fut din toată inima şi să-mi fie dor de tine din toată inima. Trebuie să râd pentru că pare că aş fi o felicitare cu textul ăsta, dar merit asta, te merit, merit să fiu fericit.

Întreaga mea viaţă nu m-am simţit ca acasă, întreaga viaţă m-am întrebat de ce alţi oameni par atât de capabili să aibă un job stabil, o familie şi prieteni. În fiecare an,

tata aducea un brad acasă şi mama se enerva şi-l târa afară, pe trotuar. Toţi de la şcoală ştiau; noi eram ciudaţii care îşi scoteau pomul pe stradă înainte de Crăciun. Plănuiam să sărbătoresc Hanukkah, dar tata ţipa la mama: „Nici măcar nu ai menorah[14]! De când eşti aşa de iudaică oricum?”. Am supravieţuit iernilor fără cadouri în roşu şi verde sau albastru şi argintiu. Am trecut de Zilele Recunoştinţei fără curcan; tata preferă carnea de vită. Am aşteptat, Beck. Am ajuns pe trotuarul din faţă. Aşteptarea a luat sfârşit. Descui uşa din faţă şi cheia se blochează pentru că eu ţi le-am dat pe ale mele, iar cheia de acum, de rezervă, e ruginită. Iau plicurile din poştă, doar facturi şi vouchere pentru J. Goldberg. Obişnuitele. Urc scările şi-mi amintesc cum era să urc aceste scări când ele duceau la Karen Minty şi mă gândesc la ce iubesc la tine şi cu fiecare pas îmi fac tema, chiar dacă nu mai am nevoie de terapie:

#1 Beck vede dincolo de starea mea şi ştie că nu trebuie să mergi la facultate ca să fii deştept.

#2 Beck mă iubeşte în felul ei propriu, cu periuţa de dinţi, cu halatul.

#3 Beck nu se teme să-mi spună cât de mult îi place să fie cu mine.

#4 Beck se trezeşte fericită când se trezeşte alături de mine.

#5 Beck nu ştie să gătească şi nici eu nu ştiu şi ea spune că asta e bine pentru că putem învăţa împreună.

---

[14] Sfeşnic iudaic cu 7 braţe (n.tr.).

#6 Beck a căutat solipsism în dicţionar în seara aceea. Şi acum dicţionarul ei e însemnat pentru tot felul de cuvinte care mi-au ieşit pe gură şi au intrat, astfel, în lumea ei.

#7 Când are orgasm, se agaţă de mine cu întregul ei corp. Ţâţele ei răspund atingerilor mele. Răspund. Întregul ei corp e un răspuns.

#8 Are capacitatea de a se bucura natural pentru ceilalţi. Se mândreşte că i-a cuplat pe Ethan şi Blythe. E dulce.

#9 Îşi aminteşte tot ce i-am spus vreodată şi nimic din ce am spus şi oricum ar fi, e bine. Uneori spune că e atât de înnebunită după mine încât nici nu mă mai aude când vorbesc.

Nu mai pot aştepta. Te vreau acum şi alerg pe ultimele trepte şi deschid larg uşa şi am erecţie şi am Pitch Perfect în mână, dar nu mai contează. Nimic nu mai contează. Tapetul care acoperea gaura e pe podea. Şi tu te uiţi la mine cu alţi ochi şi mă vezi. Ţii în mână o pereche de chiloţi de ai tăi. Tremuri de frică, de parcă eu aş fi un film de groază, ca şi cum aş fi un Rottweiler sau o scrisoare de refuz şi eu nu sunt nimic din toate acestea şi fac un pas spre tine.

— Beck!, încerc.

— Nu! Nu!

46

TU eşti cea care şi-a băgat nasul în peretele meu şi totuşi tu te comporţi de parcă eu sunt cel cu probleme în

apartamentul acesta. Sigur, vrei să mă părăseşti. Îţi e frică de Cutia cu Beck. Mă judeci şi eşti obraznică. Stai în faţa găurii din peretele din spatele canapelei – locul meu special şi intim – şi cutia mea e pe canapea, parţial ruptă pentru că ai umblat în ea ca un şoarece. Doar un singur lucru e bun în toată povestea asta. În frenezia ta de a-ţi băga nasul în lucrurile mele, ţi-ai lăsat telefonul pe măsuţa de cafea. Îl iau în timp ce scormoneşti prin cutie.

— Ăsta e un tampon folosit.

— E în folie.

— Nu te mişca, dracului!, ordoni.

Mulţi tipi ar fi enervaţi, dar eu nu. Ştiu că ţi-ai ieşit din minţi acum, Beck. Pula mea, eşti nervoasă că ţi-am „furat" mărgelele de Mardi Gras, dar nici măcar nu ştiai că-ţi lipseau până acum. Eşti nervoasă că săptămâna trecută te-am ajutat să-ţi scotoceşti apartamentul după ochelarii de soare Chanel când „în mod clar" ştiam că ei erau în cutia asta. Dar sincer, îţi e mai bine fără ochelarii ăia respingători nenorociţi. Ăia sunt pentru oameni ca Peach; tu arăţi aiurea cu ei şi acum schimbi subiectul.

— Păi, atunci ce zici de asta? Ăsta e albumul meu de absolvire, Joe.

— Şi e perfect în regulă, da.

— E al meu, bolnavule. Tu n-ai fost la liceul din Nantucket. E albumul meu din viaţa mea cu prietenii mei şi casa mea.

— Beck.

Niciodată n-ai părut mai egoistă, dar eu am răbdare.

Arăţi spre mine:

— Nu!

Nu eşti răspunzătoare pentru ceea ce faci. Te tot uiţi la scara de incendiu ca şi cum ar fi o posibilitate pentru tine. Vorbeşti tâmpenii, ca şi cum m-ai putea părăsi după plăcinta aia, după tot ce am vorbit despre mutatul împreună. Încerc să ajung la tine:

— Beck, calmează-te. N-o să ieşi pe fereastră şi n-o să cobori nici pe scări când ţi-ai ieşit din minţi în halul ăsta.

O luăm iar de la capăt, acum îţi e frică, acum vrei să mă omori, acum crezi că te voi omorî eu pe tine, acum tu eşti victima mea, diabolicul (LOL) şi acum EU sunt victima pentru că vrei să mă omori tu pe mine (LOL). Mârâi şi-mi zici că sunt bolnav nenorocit. Ştiu că nu vorbeşti serios. Dacă ţi-ar fi fost teamă pe bune, ai fi făcut o încercare serioasă de a „evada”. Dar chestia e că te cunosc. Ştiu că te mulţumeşte descoperirea făcută. Îţi plac atenţia şi devotamentul şi cutia asta e dovada că sunt atent şi devotat. Dacă cutia asta ar fi conţinut lucrurile lui Candace, atunci ţi-ai fi rupt gâtul încercând să fugi din casa mea. Vei trece de partea mea, dar trebuie să am răbdare. Eşti şocată. Ţipi iar. Inima începe să-mi bată tare şi-mi fac griji din cauza vecinilor şi explodez:

— Vrei să taci odată din gură, în căcat? Mă auzi pe mine să te fac în toate felurile? Cum crezi că mă simt eu când intru aici şi te găsesc în peretele meu? Crezi că mă face să mă simt bine? Crezi că-mi place să fiu spionat?

Spui batjocoritor:

— Tu ai o cutie cu lucruri de-ale mele. Plec.

— Nimeni nu ia decizii acum, spun. Şi să fim sinceri, Beck. La fel de bine aş putea spune şi eu că am terminat-o cu tine pentru că ţi-ai băgat nasul în lucrurile mele.

— N-nu pot să cred, te bâlbâi. Eşti nebun. Eşti nebun.

Şi iar o iei de la capăt, cu dinţii clănţănind şi cu trasul disperat de păr:

— Nu pot să cred că mi se întâmplă mie.

Serios, nu te-ai săturat să dramatizezi atâta?

— Calmează-te, Beck. De ce nu te aşezi pe canapea?

Te înroşeşti şi te ridici te vârfuri şi-mi strigi ciudăţenii – psiholunaticnebundobitocbolnavciudat – şi e în regulă. Ştiu că nu vorbeşti serios.

— Oh, dar vorbesc serios, Joe.

Te holbezi prosteşte la mine şi fluturi pălărioara Figawi:

— Nici măcar nu vreau să ştiu de unde ai asta.

— E o poveste lungă.

— Sunt absolut convinsă. Bolnav nenorocit.

Îmi amintesc cum luna trecută, tot cam prin perioada asta, ai devenit violentă şi ai ţipat la mine pentru că aruncasem un burrito vechi de 3 zile care se împuţea în frigiderul tău. Ziua următoare ţi-a venit menstruaţia şi m-ai sărutat pe obraz.

— Nu sunt nebună, ai spus. Îmi pare rău.

— Ştiu, Beck.

— Serios. Când devin aşa ciudată e ca şi cum aş sta în afara corpului meu şi ştiu că sunt groaznică şi iraţională, dar nu am ce face. Am probleme grave cu sindromul premenstrual.

Te-am iertat şi nu m-am mai gândit la momentul acela până acum pentru că ştiu cum să mă comport într-o completitudine. Oricine ar intra acum aici ar crede că eşti nebună, Beck. M-ar proteja pe mine şi pe tine te-ar ruga să cobori tonul, să nu mai urli acuzaţii înspre mine. Sunt un pervers şi un bolnav şi un strângător şi un psihopat şi eu nu răspund.

— Eşti surd, Joe?

— Ştii că nu sunt.

Tu ţipi iar şi ţip eu vreodată la tine? Niciodată. Când îţi trimit un SMS şi tu nu răspunzi pe loc, depăşesc momentul. Şi acum e rândul tău să depăşeşti momentul. Nu e ca şi cum aş fi furat ceva ce îţi trebuia. Cine se uită în albumul de liceu? Mergi mai departe cu viaţa ta; nici măcar o dată nu te-am văzut să te uiţi în el. Nu îţi e dor de oamenii ăia. Multe tipe şi-ar cere iertare acum pentru invadarea intimităţii mele. Tu eşti nerecunoscătoare. Tu îmi spui în toate felurile: ciudat depravat strângător de chiloţi.

Te vei calma şi eu voi depăşi momentul şi acum mă prefac că tu eşti un leu la grădina zoologică. Eu sunt îngrijitorul şi păzesc uşa şi mă rog să nu fie nevoie să folosesc pumnul,

dar, dacă va fi nevoie, probabil că-ţi vei reveni bine. Acum, jobul meu de îngrijitor este să stau şi să aştept. Te vei epuiza curând, în acelaşi fel în care te epuizezi când stai pe penisul meu.

— De când a început chestia asta?

— Nu e nevoie să ridici tonul.

— De când?, spui şi te supui.

Acum ai o voce potrivită pentru interior.

— După cum ştii, am fost destul de prins chiar de când ne-am cunoscut!, spun cu speranţă. Ai flirtat cu mine şi am avut o conexiune imediată şi nu voiam să mă arunc pe tine chiar atunci, pe loc, ştii tu, să te întreb chiar acolo. Aşa că am aşteptat.

— Uh-huh!, spui cu braţele încrucişate şi bătând din picior.

— Şi apoi am tot aflat lucruri despre tine, Beck.

Mă simt ca tipul din The Princess Bride şi tu eşti la fel de încăpăţânată ca Buttercup.

— Şi am fost încântat, Beck. Încă sunt. Nu e nimic în cutia aia de care să te temi.

Te uiţi la cutie şi apoi la mine. Nu ştiu ce să fac şi mă simt neaşteptat de pregătit pentru jobul meu de îngrijitor la zoo. Vreau să vezi tot, să cunoşti profunzimea pasiunii mele, puterea înţelegerii mele, certitudinea iubirii mele. Dar apoi iar ai sindrom premenstrual, probabil încă eşti speriată că ai fost în peretele meu, şi iar mormăi că ţi-e dor de nenorocita aia de Peach.

— Haide!, spun, ştiind că nu mai e cale de întoarcere.

Nu poţi pune chiloţii înapoi în cutie. La propriu şi la figurat, cutia e zgâriată şi ruptă; ai distrus-o. Nu asta îmi imaginasem. Vreau să te îndepărtez de cutia stricată, dar, ca îngrijitorul de la zoo, ştiu că trebuie să păstrez o distanţă sigură faţă de animal, de dragul animalului şi al meu. Cercetezi prin lucrurile mele despre tu care crezi că sunt ale tale şi acum găseşti la pièce de résistance, Cartea despre Beck. E frumoasă. Ar trebui să fii flatată că un tip cu picioarele pe pământ ca mine, care e mai deştept decât majoritatea tipilor, a creat un tribut pentru tine.

— Nu e gata, trebuie să o şi leg.

— Povestirile mele!, spui tu şi tu eşti tu din nou.

— Sunt toate aici, îţi explic.

Suntem bine acum, suntem bine.

În orice clipă de-acum, vei traversa în fugă camera şi mă vei îmbrăţişa. Greşesc. Gura ţi se schimonoseşte. Latri:

— Astea sunt din mailul meu.

— Beck, te rog. E un tribut.

— Mi-ai spart nenorocitul de mail.

— N-am spart nimic!, ţip pentru că, iar, mă dezamăgeşti.

Şi ai fi putut să-i zici mamei tale să-ţi oprească abonamentul. Dar aşa faci tu.

Închizi cartea şi o laşi să cadă în cutie. Soarele apune şi e aproape momentul să aprindem luminile. Păşesc spre tine. Te eschivezi, plină de ură, şi o luăm de la capăt. Acum ai alte feluri, noi, în care mă strigi, criminal şi ucigaş şi mincinos. Rămân tare, concentrat ca îngrijitorul de la zoo când animalele devin violente.

— Nu vorbeşti serios, spun calm.

— Eşti un ciudat nenorocit care mă urmăreşte şi habar n-ai ce vorbesc eu serios şi ce nu.

— Nu, nu sunt. Nu, nu sunt.

Te urmăresc. Îţi parez loviturile şi te blochez când vii spre mine. E atât de uşor să-ţi prind ambele încheieturi pentru că eşti atât de mică şi eu sunt aşa de puternic şi te forţez uşor să te aşezi pe canapea. Nu te poţi lupta şi, când promiţi să fii cuminte, aşa cum eşti mereu, îţi dau drumul şi mă reîntorc la postul meu, la uşă.

Tu gâfâi:

— Care e problema ta?

— Te iubesc.

— Asta nu e iubire. Asta e boală.

— Asta e completitudinea mea, spun eu, folosind cuvântul nostru.

— Ai nevoie de ajutor.

Parcă eşti surdă.

— Eşti bolnav.

Mi-ar plăcea să fiu şi mai masiv, dar apoi iar îmi spui în toate felurile şi aşa îmi aduc şi eu aminte de delictele tale.

— Ar trebui să fii închis, Joe. Ok? Înţelegi asta? Totul e rău, greşit.

Tu nici nu închizi uşa frigiderului şi de două ori la tine acasă a trebuit să aruncăm toată mâncarea din el.

— Eşti un om bolnav şi oamenii bolnavi au nevoie de ajutor, Joe.

Eu sunt un om sănătos şi tu eşti o zdreanţă; tu te-ai aruncat toată pe Nicky. Eşti incapabilă să recunoşti că o invidiezi pe Blythe.

— Joe, lasă-mă să sun la medic. Te rog, lasă-mă să te ajut.

Eu nu am nevoie de medici şi tu minţi, chiar şi acum te uiţi în jur în căutarea unei arme. Tu încerci să returnezi haine deja purtate şi, chiar dacă eşti iubita mea, permiţi să intre căsuţa vocală în loc să-mi răspunzi la apel uneori. Nu eşti mereu atentă cu lama şi uneori mă gândesc că femeia care te epilează cu ceară nu are diplomă să practice asta pentru că pe coapsele tale sunt deseori mici puncte roşii care nu se simt ok în contact cu picioarele mele curate, frumoase.

— Joe, trebuie să mă laşi să plec.

Şi tu ar trebui să încetezi să mă mai judeci. Eşti nepăsătoare, dar nu în modul în care ţi-ar plăcea ţie. Laşi tampoane folosite în gunoi şi nu scoţi gunoiul suficient de des şi, timp de o săptămână luna trecută, apartamentul

tău a duhnit a sânge menstrual. Încă te masturbezi, chiar dacă ai onoarea de a-mi accesa penisul. Bluza de mătase pe care o porţi? Arăţi ca o curvă, Beck. M-am gândit la fel şi-n dimineaţa asta, dar într-o completitudine trebuie să laşi de la tine şi să te concentrezi pe ce e pozitiv.

— Plec!, spui.

Ha.

— Nu vrei să faci asta acum.

Rămân calm pentru că trebuie să fie cineva şi calm.

— Oamenii ajung mereu să regrete ce fac când sunt aşa copleşiţi.

Nici măcar nu te deranjezi să treci de mine. Îmi respecţi forţa fizică. Dar te văd uitându-te împrejur. Tu eşti un animal şi fugi în dormitorul meu. Al meu. Cauţi pe raft. Raftul meu. Iei Dan Brown-ul italian. Îl arunci spre mine.

— Unde mi-e telefonul, Joe?

— În mâini bune!, promit eu şi-l scot din buzunar. L-ai lăsat pe masă.

Îmi zici căcat bolnav şi te încrunţi şi eşti nepăsătoare şi oamenii nepăsători suferă.

— Nu-ţi mai imagina chestii, Beck.

Aş fi un excelent îngrijitor la zoo. Sunt bun la asta, închizând încet animalul cât el e concentrat să se crizeze.

— O să ţip. Habar n-ai cât de tare pot să ţip. Vor veni vecinii tăi. Vor afla totul.

Nu vorbesc serios, dar tot îţi spun:

— Te omor dacă ţipi.

Şi s-a terminat. Începi să urli şi să mă ataci şi nu-mi place de tine în clipa asta. Mă faci să fac lucruri îngrozitoare, cum ar fi să-ţi pun mâna peste gură. Mă faci să-ţi răsucesc încheieturile şi să te pun la pământ, şi ăsta e patul nostru. Loveşti.

— Dacă ţipi, s-a terminat.

Doar loveşti.

— Beck, nu te mai lupta cu mine.

Tu te zbaţi, dar eu sunt mai puternic. Eşti un pericol pentru tine acum, pentru lume. Nu ştii ce spui şi ai nevoie de mine acum mai mult ca oricând şi, eventual, furia ta se transformă în tristeţe. Iar. Respiraţia ta înăbuşită îmi încălzeşte palma, dar nu dau drumul strânsorii.

— O să ai probleme la gât ca prietena ta din Pitch Perfect dacă mai ţipi aşa.

Te opreşti, în sfârşit. Eu vin cu o propunere.

— Beck, clipeşte dacă promiţi să nu mai ţipi. Dacă promiţi, îmi iau mâna.

Tu clipeşti. Eu sunt un bărbat de cuvânt şi îmi îndepărtez mâna de pe gura ta.

— Îmi pare rău, spui.

Eşti răguşită şi îţi fluturi genele spre mine.

— Joe, putem vorbi despre asta.

Nu mă pot abţine şi râd. Ha! Crezi că putem vorbi cât eşti în mijlocul unei crize premenstruale? Nu putem vorbi acum! Stările îţi alternează şi eşti paranoică! Dumnezeule, Beck, crezi că sunt atât de prost? Dar tot mă implori.

Te rog, Joe, te rog.

Iubesc vocea ta şi ăsta ar fi fost #10:

Beck are o voce frumoasă.

Din păcate, minţeai şi acum loveşti iar, încercând să scapi. Partea neplăcută, atunci când eşti îngrijitor la zoo, e în momentele când trebuie să salvezi animalul de emoţiile lui, de sălbăticia lui, de natura sa ilogică. Tu loveşti şi ţipi. Muşti. Dar corpul tău de Portman nu se poate pune cu al meu, Beck. Număr până la trei. Îţi ofer şansa să taci. Dar tu nu taci şi, când ajung la trei, îţi apuc cu mâinile capul micuţ – scuze – şi îl lovesc de perete – scuze. Îţi va părea atât de rău când te vei calma şi îţi vei da seama ce m-ai făcut să fac.

Stau singur în tăcere şi te sărut pe frunte. Clar, ai probleme şi chestiile astea cu sindromul premenstrual sunt doar vârful icebergului. Ce fel de fată se bagă într-un perete? Tu nu poţi să-mi accepţi iubirea când eşti atât de praf. Şi ai un mod al dracului de bun de a cere ajutor. Mă mişc repede. Nu vei rămâne mult adormită. Împachetez

provizii şi îmi pun geanta pe umăr şi te ridic şi te car pe scări în jos şi fluier un taxi.

Şoferul te măsoară din priviri şi vrea să ştie la ce spital mergem. Dar nu mergem la niciun spital, Beck. Mergem la librărie. Ăsta e New York-ul. Şoferul nu pune întrebări. Animalele ştiu că nu e bine să te pui cu îngrijitorul.

47

TU nu vei fi fericită să te trezeşti singură în cuşcă. Dar m-am străduit cât am putut. Ţi-am lăsat o sticlă de plastic cu bere cu ghimbir, una cu apă, o pungă cu covrigei, câteva creioane pe care le-am găsit într-un sertar şi un caiet. Nu vei putea spune niciodată că te-am înfometat sau că te-am privat de ceva. Eşti în siguranţă. Chiar am adus laptopul librăriei aici şi am pus DVD-ul cu Pitch Perfect, conectat la boxe, pe un scaun în afara cuştii. Ai văzut filmul de suficiente ori ca să ştii că Beca îi face nişte chestii nasoale lui Jesse. Îi respinge avansurile, îşi bate joc de pasiunile lui, îl calcă pe nervi şi nu-l lasă să se apropie. Dar în final ea îşi declară iubirea public sub forma unui cântec şi el o iartă pentru toate lucrurile pe care ea i le făcuse. Şi eu te voi ierta pe tine, Beck. Te sărut de la revedere şi încui uşa subsolului şi îi scriu lui Ethan:

Hei, amice, nu trebuie să vii mâine. S-a spart o ţeavă. O să dureze câteva zile!

Miracolul iubirii e că tot nu sunt supărat pe tine. Îmi pare aşa de rău pentru tine. Trebuie să fie atât de greu să porţi toată furia asta în tine. Eu nu am asemenea ură în mine.

Tu erai atât de rea că mi-ar fi plăcut să pot intra în tine ca să sug afară tot veninul.

Descui uşa apartamentului tău şi îmi dovedesc iertarea: duc gunoiul. Duhneşte a banane şi a femeie. Şi s-ar putea ca toate acestea să fie modul tău de a mă pedepsi pentru greşelile pe care le-am făcut, pentru mâinile mele de pe Karen Minty, pentru gândurile mele cu Amy Adam.

Mă arunc pe canapeaua din sufragerie. Ceva mi se înfige în cur şi mă ridic şi bag mâna între pernuţe şi e exemplarul meu din Love Story. Nu-mi amintesc să-mi fi cerut să-l împrumuţi. E îmbibat cu cafea cu lapte, urme de scrum de la ţigările pe care le fumezi fără motiv, un ambalaj de gumă, pete de cerneală, nisip. Cum dracu' a ajuns nisipul aici? Nisip.

Şi tot nu sunt încă supărat pe tine. Te iubesc, porcuşorul meu. Răsfoiesc Love Story şi mă întreb de ce ai furat-o de la mine, de ce ai pictat-o în sute de locuri. Ţi-aş fi dat cartea mea ţie. Ţi-aş fi dat orice. Mă uit la decodorul nedesfăcut pentru televizor şi mă întreb dacă şi asta e vina mea. Am fost prea zgârcit cu tine? Am ratat un indiciu legat de Love Story? Nu mai pot sta aici şi merg în bucătărie ca să-mi curăţ cartea. Dar sigur că nu mai ai prosoape de hârtie şi îmi amintesc de una dintre serile mele favorite aici, în bucătăria asta, de acum câteva săptămâni, de acum catralioane de ani.

Am avut o zi grozavă împreună, chiar dacă tu fuseseşi prinsă cu şcoala şi eu muncisem din greu la librărie. Am glumit că ajung la tine acasă la şapte fix şi că aştept să fie cina pe masă, gluma fiind dată de faptul că tu nu ştii să găteşti. Dar când am apărut pe scările care duc la tine, m-ai văzut venind de pe geam şi nu a mai trebuit să sun. Ai

fugit la uşă şi m-ai apucat de mână şi mi-ai cerut să închid ochii. Şi aşa am făcut.

M-ai condus în apartamentul tău şi m-ai aşezat pe canapea şi eu nu am tras cu ochiul şi tu mi-ai spus că pot deschide ochii şi aşa am făcut. Stăteai în faţa mea, în halat, ţinând o farfurie de unică folosinţă pe care se afla un cartof decupat şi transformat într-o inimă. M-am uitat la tine zâmbind şi tu ai spus:

— Bine ai venit acasă, dragule!

Te-am futut ca pe un animal ce eşti şi mi-ai spus o poveste lungă şi complicată despre cum ai cumpărat un cartof dulce – primul era stricat şi a trebuit să te întorci la magazin! – şi ai făcut găuri în el şi l-ai scobit şi ai îndepărtat coaja, aşa cum un elev de-a X-a îndepărtează pielea de pe burta unei broaşte la ora de biologie.

Am râs la cartoful neatins:

— Acum tot ce văd e o broască.

Tu ai fost serioasă şi blândă:

— Nu, Joe. Asta e inima mea.

Apoi am comandat mâncare chinezească pentru că niciodată n-ar fi fost de ajuns doar cartoful şi te iubesc. Dar acum sunt singur aici.

Folosesc unul dintre maieurile tale mici ca să şterg Love Story şi tu nu vei fi leşinată mult şi e timpul să mă întorc la muncă. Voi avea nevoie de computerul tău, aşa că mă întorc în dormitor şi îl iau de pe noptiera unde îşi duce traiul şi ajung la capătul patului pe care eu l-am construit

şi mă aşez imediat. Sub cearşafurile mototolite dau de ceva tare şi plat: un MacBook Air. Tu nu ai un MacBook Air şi mie nu-mi place MacBook Air-ul găsit şi-l scot din camera ta pentru că nu vreau chestia aia în patul pe care eu ţi l-am făcut.

Am nevoie de ceva de băut şi deschid frigiderul şi găsesc vodcă, dar mai e ceva aici, gin. De când bei tu gin şi de când ai MacBook Air? Iau vodca în sufragerie şi mă aşez pe canapeaua ta execrabilă. Trag un gât. Poate că taică-tu a venit pe aici. Poate că maică-ta a venit pe aici. Poate Chana l-a lăsat aici sau poate că a intrat cineva şi poate că ar trebui să fiu matur şi să-l deschid. Cât de rău poate fi?

Sunt un tip cu imaginaţie şi am multe scenarii în minte, dar ce găsesc în MacBook Air mă năuceşte: o fotografie pe ecran cu tine şi Dr. Nicky într-o nenorocire din aia care se numeşte selfie. Sunteţi amândoi dezbrăcaţi în patul meu, cel pe care l-am cărat eu pe feribot, pe care l-am construit pentru tine, pentru noi. El e în afurisitul nostru de pat şi merg în bucătărie şi scot sticla de gin din frigider şi o torn pe toată în chiuvetă, peste vasele jegoase. Du-te dracului, computer. Du-te dracului, Nicky.

Dar când intru iar în sufragerie, dobitocul de MacBook e tot pe măsuţa de cafea şi dacă computerele ar putea rânji, căcatul ăsta subţire ar rânji la mine. Trebuie să mă calmez şi cine ştie? Poate că trag eu concluziile greşite. Poate că dobitocul de MacBook e de fapt vechi şi tu ai făcut greşeala acum multă vreme. Dar pagina de pornire are un cont de Gmail pentru adresa Beckalicious1027@gmail.com. L-ai deschis acum câteva săptămâni, chiar înainte să o cunosc pe Amy Adam, când ai început să fii mai reţinută cu mine, când am început să am suspiciuni. Ţi l-ai făcut pentru Nicky. Tu eşti o curvă şi

tu i-ai spus lui că crezi că e posibil să-ţi citesc e-mail-urile. Curvă. Citesc.

Nicky: Nu aveam eu dreptate? Iubitul tău nu poate citi ceea ce nu ştie că există.

Tu: Eşti groaznic şi în acelaşi timp ai dreptate.

Nicky: Îţi place noua ta jucărie?

Tu: E chiar un computer nou, nu jucărie ahahahaha

Nicky: Ei, opreşte-te.

Tu: Fă-mă să mă opresc.

Asta e tot ce trebuie să văd. Sunt peste 437 de e-mail-uri între tine şi Nicky şi nu sunt eu nebun. Cocoşatul de vârstă mijlocie şi-a bătut joc de tine şi a profitat de tine şi te-a lăsat să plăteşti ca să te fută. Când am simţit eu că dai înapoi, tu chiar dădeai înapoi. Te-ai limitat la un e-mail secret unde totul se reduce la Nicky. Toate momentele acelea când îţi cereai scuze pentru că întârziai/erai obosită/copleşită de muncă/ocupată/la şcoală/aglomerată, fie te culcai cu Nicky, fie vorbeai despre culcatul cu Nicky sau îi scriai lui Nicky. Deschid pozele şi e una care îmi atrage atenţia în mod special. Nicky stă în patul meu şi te ţine de gamba goală. Râde şi poartă şapca de Holden Caulfield pe care urma să o returnezi la Macy’s.

Trebuie să recunosc, Beck. Doare. Dar nu te pot acuza exclusiv pe tine. Eu sunt cel care a dat-o în bară şi care te-a dezamăgit. Ştiam că se întâmpla ceva. Am instincte şi le-am ignorat şi acum stai încuiată într-o cuşcă din cauza mea. Am avut şansa de a scoate şoarecele din casa ta şi

nu am făcut-o. Nu-i de mirare că nu te puteai opri din ţipat la mine. Tu ai tot dreptul să fii supărată pe mine pentru că nu te-am protejat de acest semidoctor libidinos în haine de la Van. Trimit către Lynn şi Chana un e-mail de pe contul tău secret:

Lucrurile s-au înrăutăţit cu Nicky. Mi-e aşa de frică că Joe va afla şi sunt aşaaaa de în urmă cu scrisul. Plec departe de tot ca să scriu câteva zile. Vă iubesc, fetiţelor xo Beck

Nu putem să îi lăsăm pe toţi colegii tăi să se întrebe unde eşti, aşa că intru pe contul celălalt şi scriu un e-mail către Blythe ca să mă asigur că nu va încerca să dea de tine:

Blythe, Doamne-Dumnezeule, secret mare, ştii povestirea mea cu menajera? Sugestiile tale au fost incredibile şi am trimis povestirea ştii-tu-unde şi... o vor! Am atât de mult de scris (sunt geniali cu sugestiile, poate că ar trebui să faci şi tu practică acolo). Noroc cu atelierul tău şi vreau să ieşim la cină când termin de scris. Tu alegi unde cinăm, eu plătesc. A xo B

Îţi iau telefonul şi deschid aplicaţia de Twitter:

#VacanţaDeLaSocialMedia începe acum. Xo B

48

CRED că am memorat e-mail-urile trădătoare dintre tine şi Dr. Nicky. Trebuia să le ştiu ca să pregătesc un examen pentru tine. Sunt rece, calm; eu ne-am pus pe noi înaintea egoului meu furios şi scriu întrebările pe un carnet cu foi galbene pe care l-am cumpărat de pe colţ în drum spre librărie. Sunt pregătit şi car geanta grea de poştaş, plină

cu calculatoare, pe scări în jos, încercând să te liniştesc. Tu ţipi. Şi ar trebui să-ţi păstrezi energia.

— Ok, Beck, ajunge!

Arăţi ca naiba, sărmana de tine. Părul tău e o epavă şi se vede că ai plâns.

— Ce vrei să-mi faci, Joe?

— Sunt aici, e ok.

Te uiţi la laptopul de pe scaun şi ţipi iar şi îţi acoperi urechile cu palmele. Nu pricep, Pitch Perfect e preferatul tău, dar am dat-o iar în bară pentru că am uitat să apăs PLAY. Ecranul de pornire se tot repetă de când te-ai trezit, ceea ce pare să fi fost cu mult timp în urmă. Apăs butonul de MUTE.

— Gata acum. Cum eşti, Beck?

Alicious1027.

Tu plângi în hohote şi scânceşti şi eşti un dezastru, dar dai din cap, cred, şi eu îţi spun să te îndrepţi către sertarul unde pun două cartonaşe.

Te uiţi în jur.

— Ce naiba e asta?

— Sertarul, Beck.

Îţi arăt sertarul pe unde domnul Mooney mi-a dat pizza, pe unde i-am dat eu sifon lui Benji. Uneori oamenii se schimbă şi vreau să ridici odată cartonaşele.

Îţi explic.

— Trebuie să iei cele două cartonaşe. Apoi putem începe. Pe unul scrie „da”, pe celălalt „nu”.

— Joe!, spui fără să te mişti, fără să mă asculţi.

Îţi arăt sertarul din cuşcă şi tu te supui şi spui împăciuitor:

— Joe, uite, am exagerat.

— Beck, ia cartonaşele. Cu cât începem mai repede, cu atât mai repede vei primi mâncare.

Le iei şi ştiu că iubeşti testele. Te aşezi pe bancă, stai cu faţa spre mine. Văd că ai mâncat câţiva covrigei şi ai băut aproape toată apa. Bună fată!

— Ăsta e un examen oral!, încep şi tu râzi.

Îmi doresc tare mult să reuşeşti, aşa că mă uit în altă parte.

— Fiecare întrebare e adevărată sau falsă. Şi după fiecare întrebare vei avea şansa de a-ţi explica răspunsul.

— Glumeşti, nu-i aşa?

Te ignor şi tu mormăi. Nu mă pot enerva. Dacă ar fi trebuit să mă uit şi eu la meniul DVD-ului cu Pitch Perfect pentru mai mult de 5 ore, şi eu aş fi un dezastru. Mă uit la carneţelul cu foi galbene şi încep:

— Adevărat sau fals? Ai o aventură cu terapeutul tău, Nick Angevine.

— Fals!, izbucneşti.

Vreau să treci cu bine de test, aşa că insist:

— Din nou. Adevărat sau fals? Tu ai o aventură cu terapeutul tău, Nicholas Angevine.

Intenţionat nu pronunţ şi doctor şi ţie îţi atârnă capul:

— Fals.

Oftez:

— Eşti sigură de răspuns?

În sfârşit, mi te deschizi, aşa cum a spus e. e. cummings că vei face. Îţi dai părul după ureche:

— E complicat.

— Beck, nu suntem pe Facebook. Nimic nu e complicat. E adevărat sau nu e.

Te ridici în picioare şi faci gălăgie, te tragi de păr, mormăi, ţipi după ajutor, ţi-e teamă pentru viaţa ta, sărmanele tale coarde vocale, ce păcat de ele. Las deoparte carneţelul galben. Mă apropii de cuşcă.

— Te iubesc, Beck. Ultimul lucru din lume pe care vreau să-l fac este să te omor.

— Atunci lasă-mă să ies.

— În curând, promit şi mă întorc la locul meu, unde iau iar carneţelul în mână. Adevărat sau fals? Ai o aventură cu Nick Angevine.

Te vaieţi şi loveşti, dar ridici cartonaşul cu DA. Da!

— Corect!, exclam şi fac o bifă pe foaia mea în dreptul întrebării.

— Joe!

Iar strigi şi te ridici, apoi cazi în genunchi, ca o orfană. Implori, te milogeşti.

— Te rog să nu te enervezi pe Dr. Nicky. A fost o greşeală, bine? Am fost proastă şi s-a terminat oricum. M-am culcat cu el o singură dată, Joe. N-a fost nimic. O singură noapte stupidă!

Nu a fost o singură noapte stupidă şi e momentul să mergem mai departe.

— Următoarea întrebare!, anunţ şi e greu, Beck, e tare greu pentru mine. Adevărat sau fals? Joe Goldberg are multe calităţi.

Hohoteşti şi răspunzi, sigură şi rapidă:

— Adevărat. Glumeşti? Ai o grămadă de calităţi. Mereu îţi spun cât de deştept eşti, mult mai deştept decât orice om pe care-l cunosc. Eşti minunat şi eşti amuzant şi deştept şi real.

Îmi era teamă că vei spune aşa ceva. Scot din geanta de poştaş dobitocul de MacBook. Tu îl vezi şi hârâi. Dai cu piciorul şi loveşti şi îţi încleştezi pumnii. Te comporţi ca un copil de 5 ani şi aştept să ţi se termine criza. Ştiu că mă iubeşti şi ştiu că nu ai vorbit serios, dar nu putem merge mai departe fără o dezvăluire completă. Tu eşti cea care a

intrat în peretele meu. N-am avut de ales decât să intru şi eu în lucrurile tale.

Citesc un e-mail pe care l-ai trimis ieri către Nicky de pe Beckalicious1027:

Nicky, iubitule, încerc să termin totul cu Joe, dar are atât de puţine calităţi, săracul, că e evident că eu sunt unicul lucru bun care i s-a întâmplat vreodată şi e dificil. Şi sincer, Nicky, uneori mă trezesc în miez de noapte şi mă gândesc că nu vreau să fiu mamă vitregă. Oh! Pot să-mi aduci înapoi The Things They Carried? Merci!

Închid dobitocul de MacBook. Nu arăt nicio emoţie. Fiind cel care desfăşoară testul, trebuie să păstrez detaşarea emoţională profesională. E o linişte densă. Parcă toate cărţile rare de aici ne ascultă, respiră, aşteaptă.

— Ok!, spui şi am ajuns la ceva nou. Eu sunt de căcat, Joe. Defectă ca la carte. Şi tu mă priveşti mereu de parcă sunt atât de minunată şi nu ştiu. Nu ştiu de ce faci asta pentru că eu nu sunt aşa. Şi voiam să iau înapoi cartea ta, asta voiam.

Vreau să te sărut şi să-ţi spun că te iubesc şi să te strâng în braţe, dar nu o fac. Vorbesc:

— Adevărat sau fals? Nu îl mai vrei pe Nicky.

— Adevărat, Joe.

Te aşezi pe scaun şi îţi desfaci picioarele şi îţi pleci capul. Apoi îl ridici:

— Sută la sută, absolut adevărat.

Deschid dobitocul de MacBook şi respir adânc.

— Trecem mai departe la înţelegerea unui text. Îţi voi citi ceva ce ţi-a scris Nicky. Şi tu îmi vei explica ce înseamnă.

Tu te holbezi la mine. Nu spui nimic. Iau tăcerea ta drept aprobare şi tuşesc. Citesc cu voce tare e-mail-ul lui Nicky pentru tine:

Asta crezi, Beck? Ei bine, cred că tocmai i-am spus soţiei mele despre tine. E cam târziu să-mi spui că nu-ţi surâde să fii mamă vitregă. Nu e un joc, Beck. Asta e viaţa. Vin la tine. Nu am unde să merg. Vrea să plec, Beck. Toate astea se întâmplă şi tu mă întrebi despre o carte.

Închid dobitocul de MacBook.

— Ai două minute să-mi explici ce înseamnă scrisoarea asta pentru tine.

Vreau să-ţi suflu răspunsul, dar nu pot. Pornesc cronometrul de la telefon. Răspunsul e evident, Beck. Ar trebui să-mi spui că vrei să-l denunţi pe Nicky la poliţie ca să-i fie luat atestatul de liberă practică. Ar trebui să-mi spui că vrei ca soţia lui să-l dea afară şi că vrei ca el să moară boschetar, singur cu o geantă de CD-uri zgâriate, fără un loc unde să le mai asculte. Şi apoi ar trebui să-ţi dai seama că nu vrei să se întâmple aşa, de fapt. Ar trebui să-ţi fi dat seama, până acum, că nu simţi nimic pentru el. Ar trebui să ştii că mă vrei pe mine, dar au trecut 59 de secunde din timpul alocat şi tu n-ai scos un cuvânt. Baţi din palme.

— Bine, Joe. Treaba stă aşa!, spui cântat. M-am îndrăgostit nasol de un tip însurat. Sunt o persoană groaznică. N-o să

stau aici dând vina pe părinţii mei sau ceva pentru că am 24 de ani. Multe fete au taţi de căcat. Nu există o scuză.

Ai dat răspunsul greşit. Nicky chiar te-a fraierit şi e epuizant, fizic şi emoţional, să ieşi din capcana pe care el ţi-a întins-o, un porcuşor în capcana lui. Tu încerci. Văd asta. Deschid dobitocul de MacBook şi anunţ:

— Următoarea întrebare. Înţelegerea textului pe ultimul schimb de e-mail-uri dintre tine şi Nicky. Tu ai scris: Îmi pare atââât de rău, Nicky, chiar cred că n-o să mai iubesc niciodată pe nimeni aşa cum te iubesc pe tine.

Tu sari şi comentezi:

— Joe, opreşte-te. Te rog.

Ridic o mână. STOP. Citesc ce i-ai scris:

Mă ud toată numai când mă gândesc la tine şi asta nu mi s-a întâmplat niciodată.

Intervii zgomotos:

— Am spus asta fiecărui tip, de fiecare dată, Joe. Asta le place băieţilor să audă. Doar nu crezi că am vorbit serios.

Îmi pierd concentrarea şi reacţionez:

— Păi, mie nu mi-ai spus asta niciodată.

— Pentru că tu eşti diferit!, spui.

Diferit, sexy.

— Tu n-ai crede tâmpeniile astea.

Tu eşti fermecătoare acum, dar eu am un test de administrat. Oricum, n-ai vrea să treci testul cu modul în care arăţi, cu cadenţa asta sexy. Ai vrea să-l treci cu inteligenţa ta. Mă uit la dobitocul de MacBook şi citesc în continuare din scrisoarea ta către Nicky:

Simt că-ţi iubeşti soţia mai mult decât pe mine. Şi simt că s-ar putea ca eu să-l iubesc pe Joe, de fapt.

Mă întrerupi iar:

— Chiar te iubesc, Joe. Chiar te iubesc.

Te ignor. Încă e rândul meu să vorbesc.

— Acum voi citi răspunsul lui Nicky: Vrei să ştii ce simt eu, Beck? Simt că eşti o curvă nenorocită şi egoistă. Multă baftă, Beck. Vei avea nevoie de noroc, acum că văd că n-ai niciun reper moral.

Închid dobitocul de MacBook şi îl pun la loc în geantă. Iau carneţelul galben.

— Ai trei minute să detaliezi înţelesul ultimei conversaţii cu Nicky.

Îţi dau timp în plus pentru că eşti o ascultătoare bună şi pentru că ai trecut prin multe. Nicky ar trebui să ardă-n iad pentru ce ţi-a făcut. Şi eu te-am dezamăgit când l-am lăsat să-mi scape. Te-a abuzat în acel rai sacru şi „sigur” de perne bej, rock clasic şi abureli. Îmi pare rău pentru tine, Beck. Nu e de mirare că erai atât de îngrozită încât m-ai minţit şi mi-ai spus că în apartamentul tău se făcuse „dezinsecţie”. Trebuia să fugi de dobitocul de MacBook şi de dobitocul care ţi-a dat dobitocul de MacBook. Sigur că

te-ai urcat pe pereţi la mine acasă, la propriu, sărmana de tine.

Încă te gândeşti, te poticneşti, iar eu mă rog. Vreau să-ţi suflu răspunsul corect. Vreau ca tu să-mi spui că nu te recunoşti în aceste e-mail-uri. Vreau să-mi spui că, după mai puţin de 8 ore petrecute în cuşcă, te simţi ca născută din nou. Vreau să-mi spui că niciodată nu te-ai udat văzându-l pe megalomanul cocoşat şi să-mi spui că mă iubeşti şi să implori ca să te iert. Tot ce vreau este să te iert.

Au trecut treizeci şi patru de secunde şi două minute de când am pornit cronometrul şi tu te uiţi la mine şi spui:

— Amuzant e că, prima dată când m-am dus la Nicky, el a vrut să ştie care e problema mea. A fost gen „Bine, Beck, hai să ne dăm seama ce dracu' e în neregulă cu tine".

Râzi uşor şi Nicky a folosit aceeaşi replică şi cu mine. Nenorocitul.

Tu-mi povesteşti mai departe:

— Şi i-am spus că simt că-n capul meu e o casă. El n-a priceput, iar eu i-am explicat că e ca o casă capul meu, şi că-n ea e un şoarece. Şi de asta sunt anxioasă mereu.

Tu ai inventat asta şi el e un hoţ jalnic.

— Oh!, exclam şi ar fi trebuit să-l omor pe Nicky în prima zi când am pus piciorul în cabinetul lui.

— N-a priceput până când nu i-am explicat că singurul lucru care mă ajuta să uit de şoarece era să agăţ pe cineva.

Mă uit la meniul dat pe mut de la Pitch Perfect. Nu semeni deloc cu Beca.

— Oricum, spui şi continui să-mi frângi inima. I-am spus că îmi place să fiu dorită. I-am spus că iubesc chestiile noi. Şi ţi-am spus şi ţie asta, Joe.

— Credeam că te referi la căcaturile de la IKEA!, răbufnesc şi tu îţi întorci privirea.

Încerci să te explici şi vorbeşti despre problemele tale ca şi cum ai vorbi despre un film pe care l-ai văzut azi-noapte. Nu arăţi nicio emoţie, eşti detaşată şi ai fost aşa o vreme înainte să ne cunoaştem. Spui despre tine că urmăreşti oameni. Spui că ţi-ai imaginat aceeaşi nuntă – cântecul e „My Sweet Lord” – cu un milion de tipi diferiţi, „inclusiv cu tine, Joe”.

— Deci voiai să te măriţi cu mine!

Tu eşti iubirea mea, Doamne-Dumnezeule.

Te încrunţi.

— N-ai înţeles, Joe. Eu nu sunt aşa.

Cred că greşeşti şi spui că terapia e vrăjeală. Continui:

— Nu poţi scoate un şoarece din casă. Poţi doar dacă arunci afurisita de casă în aer.

Eşti epuizată şi flămândă şi incoerentă şi strecor carneţelul galben în geanta de poştaş şi îţi pun două batoane Lärabars cu cireşe în sertar. Iubeşti să vorbeşti despre tine, chiar şi într-o cuşcă. Apăs PLAY la Pitch Perfect şi urc pe scări, ignorând strigătele tale care-mi cer să rămân. Nu

pot să rămân. Trebuie să pregătesc partea a doua a testului.

Mă grăbesc spre secţiunea de Ficţiune şi iau două exemplare din The Da Vinci Code. Alerg pe scări în jos şi te găsesc rupând ambalajul unui baton, cu ochii lipiţi de Treblemakers care „fac muzică cu vocea”. Am procedat bine! Trag sertarul şi îndes acolo una dintre cărţi.

— Glumeşti?, întrebi cu gura plină de mâncare cu cireşe pentru femei.

Arăt spre exemplarul meu:

— Şi eu o voi citi.

— De ce?

— Pentru că e singura carte care-mi vine în minte, pe care niciunul dintre noi nu a citit-o.

Trebuie să împărtăşim aceeaşi experienţă ca să putem merge mai departe. O răsfoieşti şi ai o încredere profundă în tine, o dibăcie sexuală, o mândrie încăpăţânată în magnetul moale şi flămând care stă între picioarele tale. Nu îţi e frică de mine, de nimeni. Bărbaţii te iubesc. Şi tu ştii asta. Niciun bărbat nu poate fi şoarecele din casa ta pentru că vei avea pe cineva – un angajat sexy dintr-o librărie, un psiholog excitat, o lesbiană nedeclarată bogată. În cuşcă te simţi iubită, nu captivă. Exact ca mine.

49

AVEM un şoarece în casă şi numele lui e Dan Brown, stăpânul conacului nostru, creatorul profesorului Robert Langdon şi al criptologei pricepute şi fermecătoare, Sophie Neveu. Cartea ne prinde aproape imediat şi călătorim bine împreună. Mergem la Luvru şi urmăm indiciile şi tu te întinzi pe burtă şi ţopăi în sus şi-n jos când se întâmplă ceva captivant, adică des. Eu stau pe partea mea de cuşcă, tu pe cealaltă parte, iar eu sunt la fel de prins ca tine.

Luăm pauze ca să discutăm despre Opus Dei şi despre Prioria din Sion şi amândoi ne-am dori ca Robert Langdon să fie real şi eu găsesc videoclipuri online cu adaptarea cinematografică şi le devorăm împreună când vrem să ne odihnim ochii şi degetele de la carte. Niciodată nu te-ai simţit atât de motivată să citeşti şi recunosc că asta e valabil şi pentru mine.

— Adică iubesc cărţile lui Stephen King, spui. Dar asta e ceva diferit pentru că e atât de bine construită. The Shining chiar e literatură, ştii ce zic?

Ştiu şi îmi amintesc de Benji şi de refuzul lui de a recunoaşte că i-a plăcut Doctor Sleep. Citim până târziu în noapte şi dimineaţa următoare mă trezeşti trăgând sertarul înainte şi înapoi şi înainte şi înapoi:

— Haide odată!, miauni. Mor aici!

Începem să citim, dar avem nevoie de cafea, aşa că urc scările şi traversez librăria şi merg pe stradă şi tu nu doar că treci testul. Ci îl treci cu brio. E coadă mare la Starbucks, dar meriţi chestia aia cu caramel sărat pe care o bei destul de des şi clubul nostru de lectură e cel mai tare.

— E ciudat că mă regăsesc în Silas?, m-ai întrebat aseară. O să sune bolnav, dar când am aflat că a murit Peach, mai mult am fost nervoasă pe mine decât mi-a părut rău de ea. Ea a fost cea mai bună prietenă din lume pentru că eu eram toată lumea pentru ea. Ea era obsedată de mine şi eu nici măcar nu-mi aminteam data exactă a zilei ei de naştere.

— Tu erai biserica!, spun.

— Şi ea era Silas!, conchizi.

Ţi-am reamintit de prima noastră conversaţie din librărie, când ai glumit că sunt predicator şi eu am spus că sunt biserică.

— Wow!, exclami. Wow!

Zâmbesc la nimic şi la tot pe drumul de întoarcere la librărie, ducându-ţi caramelul sărat. Suntem un cuplu de vis, suntem ceea ce se întâmplă după ce se sărută Meg Ryan şi Tom Hanks, după ce Joe Gordon-Levitt, vindecat de cancer, şi dulcea psiholoagă în pregătire Anna Kendrick îşi mănâncă pizza în 50/50. Suntem Winona Rider şi Ethan Hawke după ce U2 termină de cântat piesa All I Want is You. Când ajung la capătul scărilor, tu baţi din palme, dar eşti nedumerită:

— Joe. Paharul ăla e prea înalt pentru sertar.

— Ştiu.

Şi te iubesc pentru că trăieşti aici, pentru că nu te mai opui.

— Şi atunci cum o să-l faci să mi-l dai?

Zâmbesc şi îţi arăt cana scundă şi largă pe care am cumpărat-o exact în acest scop şi tu spui iar:

— Wow!

Ai spus cuvântul ăsta în ultimele 24 de ore mai des decât l-ai spus în ultimele 24 de săptămâni şi îmi spui că sunt genial şi mă rogi să-ţi povestesc iar despre cum l-am ademenit pe Benji la librărie. Ne luăm cafeaua împreună, fiecare pe partea lui de cuşcă, şi când termin de spus povestea tu dai din cap şi spui iar:

— Wow.

— Meh, nu-i mare lucru.

— Încă ceva, spui şi-ţi laşi cafeaua pe podea. În ultimul tweet ai lui Benji ai scris în Nantucket. Şi-mi amintesc că am citit postarea şi m-am gândit că e prăjit grav, pentru că ştie că se zice pe Nantucket şi nu în Nantucket.

— Bună observaţie, Sophie!

Surâd pentru că nu jeleşti după el şi nu e niciun război între noi şi suntem uniţi, suntem Unicef, ce să mai. Meritătm efortul.

— Merci, profesore.

Străluceşti şi-mi faci cu ochiul.

— Pauză?, întreb.

— Perfect!

Suntem bine acum şi eu pun melodia We Are the World şi tu râzi şi vrei să ştii de ce am ales cântecul ăsta şi eu îţi explic cum cred că îmbunătăţim lumea de aici, din subsolul nostru, iar tu eşti serioasă şi înţelegi ce vreau să spun şi eşti de acord cu mine şi niciodată în viaţa mea nu am fost mai legat de cineva. Tu ştii cum îmi funcţionează simţurile, felul în care îmi funcţionează creierul. Îţi place aici, îţi place în cuşcă.

Orele zboară şi ceva din The Da Vinci Code ne poartă într-o conversaţie despre Festivalul Dickens şi costumele ne duc la pălării şi eu roşesc şi tu îţi dai seama că ştiu despre şapca de Holden Caulfield. Închizi cartea. Îţi strângi genunchii la piept aşa cum faci când eşti foarte, foarte tristă.

— Cred că a fost groaznic pentru tine!, spui.

— Lasă, nici pe el nu arată prea bine!, spun cu viclenia lui Robert Langdon.

Dar tu tot te simţi prost.

— Sunt o prefăcută!

— Nu, Beck, nu eşti.

— Tu eşti ca nobilul ăsta din Prioria Sionului, alergi în stânga şi-n dreapta încercând să pricepi ce fac, iar eu sunt aşa de inaptă că nici nu pot să ascund măcar o şapcă de vânătoare, fără să mai luăm în calcul şi tăvăleala asta de căcat, dezgustătoare şi ieftină!

Dezgustătoare! Ieftină! De căcat! Tăvăleală! E o uşurare să te vorbind aşa şi zâmbesc.

— Te oferi cu totul, Beck. Trebuie doar să fii mai atentă cui i te oferi aşa, atâta tot.

— Ai dreptate. Nimeni nu e mai dedicat şi mai intens decât tine, Joe.

— Cu excepţia ta!, spui zâmbind.

Şi-mi faci cu ochiul.

Citim. Suntem amândoi adânciţi în cărţi, tăcuţi. Intrăm cu totul în carte, în acelaşi fel în care cădem amândoi într-un somn adânc. Eu mă trezesc primul – yay! – şi te las să te odihneşti. Urc în librărie şi mă întind. Ethan mi-a scris un SMS:

Joey, omule! Felicitări pentru Beck. Blythe mi-a spus că o să o publice în The New Yorker! Asta-i super! Hai să ne întâlnim să bem ceva săptămâna viitoare! Fac eu cinste! Sau bem acasă, chiar acum îmi car lucrurile la Blythe!!!!!!

Ethan Semnul Exclamării are în sfârşit motiv să folosească semnul exclamării. Merg apoi la Ficţiune, rafturile A–D şi iau Great Expectations de Charles Dickens şi sunt ameţit. Anticip viitorul care ne aşteaptă, ziua în care îţi voi spune cum te-am urmărit la Bridgeport, la Festivalul Dickens din Port Jeff. Vei spune wow. Din nou.

Şi, la mai puţin de o oră după, previziunile mele se dovedesc adevărate. Frunzăreşti Great Expectations şi spui „wow”.

— Deci chiar ştiai cum arată rudele mele.

— Dap. Cumpărasem şi o barbă, ştii tu, în caz de ceva.

Pui Great Expectations în sertar:

— Cred că eşti un geniu.

Trag sertarul şi scot cartea lui Dickens:

— Eşti pregătită?

Surâzi.

— Credeam că nu mai întrebi odată!

Ne aşezăm la locurile noastre şi mă simt de parcă ne-am ţine de mână, ca şi cum am alerga pe chei, ne-am ţine respiraţia şi am sări în apa adâncă şi mistuitoare care e The Da Vinci Code. Acestea sunt cele mai fericite momente din viaţa mea, să mă uit la tine aşteptând să-mi observi privirea şi să-mi dai ce vreau:

— 243. Tu?

— Eu sunt la 251.

— Păi, ia o pauză ca să te ajung şi eu din urmă!, spui şi observi iar că citesc repede şi înţeleg ce citesc, iar asta mă face special pentru că majoritatea oamenilor, mai ales bărbaţii, nu le pot face pe amândouă.

Plângem când Robert şi Sophie ajung la potir. Ştim ce urmează pe măsură ce ei se îndreaptă spre intrarea în biserică. Tu îţi pui mâna pe sertar şi eu îmi pun mâna pe sertar şi sertarul e făcut ca să nu ne putem apropia, dar îţi simt pulsul, îl simt. Tu te smiorcăi:

— Nu vreau să se termine.

— E ca finalul de la The Corrections!

Problema cu cărţile e că au final. Te seduc. Îţi desfac picioarele pentru tine şi te atrag înăuntru. Şi tu pătrunzi adânc şi îţi laşi toate posesiunile şi legăturile cu lumea la intrare şi îţi place înăuntru şi nu-ţi vrei înapoi posesiunile şi legăturile şi apoi cartea se evaporă. Suntem bucuroşi pentru Sophie şi Robert şi ne simţim rău de la diferenţa de fus orar. Am călătorit. Uneori eram atât de prinşi de carte, tu erai Sophie, urmaşa lui Cristos, iar eu eram Langdon, salvatorul Sophiei, şi acum ne căutăm drumul înapoi spre corpurile şi minţile noastre. Mă întrebi cât a trecut.

— Trei zile, aproape patru.

— Wow, spui.

— Ştiu.

— Ar trebui să sărbătorim.

— Cum aşa?

— Nu ştiu!, minţi ca o nimfă. Aş putea merge să iau nişte îngheţată.

Cartea The Da Vinci Code e cea mai grozavă din lume şi într-o zi, când vom locui împreună, vom avea un raft – unul nou-nouţ, nu folosit, te cunosc şi ştiu că-ţi plac lucrurile noi – şi nu va fi nimic pe raft în afară de cele două exemplare, cuibărite împreună, alipite pentru totdeauna prin această forţă supranaturală care e iubirea noastră.

50

ALERG afară ca să-ţi cumpăr îngheţată şi-l aud pe Bobby Short cântând în capul meu – eu sunt prinţul tău – şi plutesc spre magazin şi înapoi la librărie. Cobor scările, parcă nu pot ajunge destul de repede la tine cu îngheţata pe care ai vrut-o, de vanilie. Ai redevenit simplă; acum trei săptămâni ai fi cerut ceva împuţită de gelato despre care ai citit în Sunday Styles. Vreau să-ţi spun despre tipul amuzant de la coada din magazin, dar când ajung la capătul de jos al scărilor observ că eşti diferită. Eşti dezbrăcată. Rămân nemişcat.

— Beck.

— Treci aici!, comanzi cu voce joasă. Cu tot cu îngheţată!

Fac aşa cum mi se spune şi mâna ta dreaptă ţi se plimbă pe claviculă, apoi pe sân, şi ai o altă solicitare:

— Vino să-mi dai desertul!

Rup punga şi lingura cade pe podea, dar dă-o-n pula mea şi scot capacul, dar şi folia de aluminiu. Îngheţata e moale şi penisul meu e tare şi ştiu de ce Bobby Short se simţea ca un cal de curse; eu sunt un cal de curse.

— O secundă!, îţi cer.

— Tic-tac!, torci tu.

Pun melodia la calculator. Îţi place. Şi-mi ordoni:

— Pune-o pe repeat.

Mă supun şi revin la sertar şi tu îngenunchezi în faţa mea, cu sfârcurile întărite. Vrei să ştii dacă pot să scot sertarul ca să fac o fereastră. Pot. Îmi ceri să-mi scot pantalonii. Îi

scot. Întinzi ambele mâini prin noul spaţiu deschis, unde era sertarul, şi eu iau îngheţata şi mă apropii de cuşcă. Tu te atingi şi degetul îţi iese umed, sclipind şi aduc îngheţata mai aproape. Îngheţata e mai caldă datorită căldurii tale, care o topeşte. Înfunzi şi cealaltă mână în magnetul dintre picioare şi nu mă laşi să-mi mut privirea. Ambele mâini îţi sunt acoperite de umezeală şi bagi degetele ude în îngheţata care se topeşte. Mă stârneşti. Îmi ceri să apropii gura şi eu ţi-o ofer şi degetele tale mi-o umplu şi celelalte degete sunt mici poeme. Dă-l în pula mea pe e. e. cummings. Asta e mai plăcut. Corpul tău. Penisul meu. Mărit fie e. e. cummings. Corpul meu. Mâinile tale. Mâinile tale sunt The Da Vinci Code şi corpul meu îţi aparţine. Sug viaţă din degetele tale şi tu le scoţi din gura mea. Mă uit în jos la tine şi eşti toată în îngheţată. Sapi, adânc. Mâna ta din îngheţată se alătură celeilalte mâini pe penisul meu erect, şi mi-e frig şi mi-e cald şi sunt tare. Mâinile tale pot dansa şi mă conduc în gura ta şi mă înghiţi şi eu gem şi noi suntem lumea şi abia mai e loc aici pentru noi trei, penisul meu şi mâinile tale. Locul meu e în gura ta, şi când deschizi ochii te holbezi la mine larg. Ai nevoie de mine, de tot. Mă vrei pe tot. Ştii toate secretele mele şi gura ta are dinţi. O scoţi din gură şi mi-o ţii în mână. Te uiţi în sus la mine, implorând:

— Fute-mă.

Nu decid conştient să am încredere în tine. Corpul meu preia controlul şi nu pot descuia cuşca destul de repede. Îţi treci mâinile peste tot corpul şi aştepţi. Înfig cheia în lacăt şi mi-e dor de atingerea ta şi intru în spaţiu tău, în tine. Tu nu fugi de mine; fugi înspre mine, dornică. Îmi fixez mâna după gâtul tău şi-mi implânt limba în gura ta şi tu o accepţi. Mă zgârii. Te-aş putea ucide şi tu ştii asta şi sfârcurile ţi se întăresc mai mult ca oricând şi vaginul tău

n-a fost niciodată atât de dulce şi de strâmt – vanilie pură – şi am putea să o facem la nesfârşit. Ai orgasm adevărat, explodezi şi e o exorcizare şi un semn de exclamare. Vorbeşti în toate limbile pământului şi eşti a mea şi eu sunt în tine şi îmi eliberez strânsoarea şi explodez şi sunt şi eu al tău. Spatele ţi se arcuieşte, wow. Te-am dus în locuri mai bune decât Upper West Side, superioare insulelor Turks şi Caicos şi cabinetului bej al lui Nicky. Te-am dus în Franţa, la pocal, pe lună, şi tu încetezi să te mişti şi un zâmbet îţi cuprinde întregul corp şi eşti o frunză de nufăr, atinsă de soare, plutind, cu rădăcinile prinse de lac, de mine, întunecat, peste tine.

Uşa cuştii e larg deschisă şi eu sunt pe jumătate gol şi n-aş reuşi să te prind dacă ai alerga în sus pe scări. Dacă mi-ai apuca pula şi m-ai lovi şi ai încerca să fugi; ai putea să o faci. Uşile subsolului sunt descuiate şi ai putea, teoretic, să ajungi în librărie. Dar uşa de la intrare e încuiată; tu n-ai lucrat aici suficient cât să înveţi unde ascund cheia. Totuşi, dacă ai vrea, ai putea risca totul şi ai fugi goală în librărie, de unde ai ţipa după ajutor. Cineva te-ar ajuta şi cineva ar veni după mine, dar nimic din toate astea nu se întâmplă. Corpul tău nu poate minţi şi tresăririle tale spun adevărul. Îţi lingi buzele şi te uiţi la mine. Torci.

— Joe. Wow.

51

LA UN MOMENT DAT încetez să mă mai prefac că dorm şi îmi dau voie să te privesc cum dormi. Trăim într-o lume nouă şi te sărut şi mă întind. Trebuie să mă spăl, aşa că ies din cuşcă. Nu te încui; nu mai încuiem uşile în această

lume nouă. Las uşa cuştii întredeschisă şi la fel şi pe cea de la subsol, dar şi pe cea de la holul care dă în librărie. Suntem liberi şi car The Da Vinci Code cu mine ca un copil cu o jucărie nouă. Când ajung sus, sunt sincer surprins să găsesc toate cărţile unde erau şi înainte să ne apucăm de citit. Au supravieţuit orgasmului nostru cutremurător şi cartonaşul cu ÎNCHIS e unde l-am lăsat când ne-am început călătoria în The Da Vinci Code şi baia e cum era şi ieri, înainte să ţi-o trag cât pentru toată viaţa.

Aprind lumina şi mica baie se umple cu lumina de halogen şi ventilatorul gălăgios de căcat pe care m-ai rugat să-l schimb. Chiar şi ventilatorul mă face să zâmbesc datorită ţie şi îl voi înlocui, Beck. Ai dreptate; e prea gălăgie. Şi e atât de vechi că n-ar trebui să funcţioneze. Şi e o chestiune de siguranţă când sunt singur în librărie pentru că acelaşi întrerupător controlează şi lumina, şi ventilatorul. Nu poţi avea lumină fără gălăgie şi nu poţi auzi nimic din cauza huruitului ventilatorului. Şi ai dreptate, Beck. E periculos.

Trag apa şi pornesc robinetul şi mă văd în oglindă. Arăt bine, fericit, şi mă întreb dacă n-ar trebui să-mi fac cont pe Facebook ca să ne putem conecta profilurile. Ar trebui să fac asta acum, înainte să ajungi tu să mă sâcâi şi adaug asta pe lista din capul meu. Las apa fierbinte să-mi curgă pe mâini şi nu ştiu dacă chiar aş putea să-mi fac Facebook pentru tine. Am citit undeva că tinerii din ziua de azi sunt atât de mincinoşi că există un joc pe care-l joacă şi care se numeşte „Adevărul”. Mergi pe peretele cuiva – ce căcat cu limbajul ăsta – şi scrii „Adevărul e...” şi apoi dezvălui ceva deopotrivă surprinzător şi adevărat. E trist şi grotesc că tu şi prietenii tăi deveniţi atât de obişnuiţi cu minciunile încât adevărul trebuie să fie introdus special pentru că e absolut

surprinzător, o îndepărtare evidentă faţă de minciunile care vă caracterizează vieţile.

Dar tu ai terminat cu asta acum şi poate că înainte să-ţi ştergi profilul de Facebook vei posta o ultimă actualizare de status:

Adevărul e că iubesc la nebunie The Da Vinci Code.

Avem decizii importante de luat, Beck. Te vei muta cu mine? Mă voi muta eu la tine? Rămânem în New York? De acord, aici am jobul ăsta grozav, dar cred că ţie ţi-ar fi bine în California – nu ştii suficient ca să fii în preajma scriitorilor din New York – şi acum, că ne avem unul pe celălalt, putem hoinări. Mă uit la cartea mea pusă peste a ta. Arată bine, Beck. Aşa e bine.

Iau bucata de săpun şi încep să mă săpunesc serios. Sunt trist să mă spăl de tine şi de îngheţata de vanilie. Dar, din nou, sunt entuziasmat să mă reîmprospătez pentru transpiraţia ta şi lichidele şi fluidele şi saliva ta. Ventilatorul e gălăgios şi penisul meu e tare şi ştiu ce o să fac acum. Te voi trezi cu gura, te voi mânca de vie. E bine că am o periuţă de dinţi la îndemână şi e uscată şi eu zâmbesc pentru că data viitoare când mă voi spăla pe dinţi va fi udă pentru că tu o vei fi folosit. Mă simt sfânt şi dedicat ca Silas în timp ce-mi frec dinţii şi-mi usuc subraţele şi mă dau cu parfumul pe care l-am cumpărat ca să miros ca un barman. Doamne, te ştiu. Îmi dau cu nişte apă prin păr. Ar trebui să mă rad, dar deja mi-e aşa de dor de tine. Trebuie să te ling şi trebuie să o fac acum.

Apăs întrerupătorul. Luminile se sting şi ventilatorul încetineşte şi nu deschid uşa. Ceva nu e bine. Liniştea e spartă de sunete teribile, picioare izbindu-se de parchet,

coardele tale vocale rănite – Ajutor! – şi uşa de la intrare împotrivindu-se încercărilor tale. Iau cărţile noastre şi mă strecor din baie şi tu eşti în faţă şi sari şi e, din fericire, ora 4 dimineaţa şi nu e nimeni prin zonă care să te poată auzi. Cine i-a spus New York-ului „oraşul care nu doarme niciodată" clar nu a lucrat la Mooney Rare and Used. Merg spre centrul librăriei şi te văd în faţă, cu părul nebun şi braţele nebune, în tricoul Nirvana al mamei mele, trăgând de uşă cu ambele mâini, atât de pierdută în misiunea ta că nu mă auzi venind. Sunt silenţios ca o pisică. Fac paşi mari şi silenţioşi şi pun The Da Vinci Code pe tejghea. Nu mă auzi şi eşti atât de aproape de uşa de sticlă că nici nu-mi vezi reflexia. Aveam dreptate; n-ai reuşit să dai de cheie. Îmi pun braţele în jurul tău şi tu loveşti.

— Nu! Dă-mi drumul, căcat bolnav!

Te apuc zdravăn şi e păcat că eşti înnebunită pentru că acum chiar ţi-aş fi tras-o. Dar tu eşti un animal – loveşti, loveşti – şi un monstru handicapat. De ce îţi pierzi timpul fluturând din braţe, micuţo? Nu poţi ajunge la mine. Te car pe culoar şi apoi pe podeaua din spatele tejghelei. Ne aşezăm pe podea şi eu îmi întind picioarele şi te pun în poala mea. Chiar dacă ar trece cineva pe stradă, am trece neobservaţi, protejaţi aşa de tejghea. Lupţi ca să scapi, dar te-aş putea ţine aşa pentru tot restul vieţii mele dacă ar fi nevoie.

Ca întotdeauna, furia ta începe să se potolească. Muşchii ţi se relaxează şi eşti noua mea păpuşă: Beck cea Tristă. Nu vorbeşti. Doar plângi. Nu te mai lupţi cu mine şi asta îmi dă speranţă. Te sărut pe gât; nu-ţi place. Nu e momentul pentru sărutat, am înţeles. Sunt o grămadă de lucruri de asimilat, multe schimbări şi soarele nu răsare în curând şi eu te leagăn şi mă uit la picioarele tale goale peste ale

mele. Aşa arată iubirea. Ştiu. Nu mai încerci să mă zgârii. Stăm în linişte atât de mult încât trebuie să fii pregătită să fii iar fată bună. Încep, te testez:

— Ce ne facem noi cu tine?

Răspunsul corect: Tu ar trebui să mă implori să te iert, să recunoşti că ai luat-o razna când te-ai trezit singură. Ai crezut că te-am abandonat, aşa cum te-a abandonat tatăl tău, aşa cum te abandonează mereu bărbaţii din viaţa ta. Şi apoi eu să promit că rămân cu tine pentru totdeauna şi tu să-mi mângâi braţele şi eu să te iert şi să te las să-mi ghidezi mâna spre centrul tău, spre magnetul tău. Am ucis pentru tine. Te merit. Mi-ar plăcea să-ţi văd faţa şi tu nu ai răspuns încă, aşa că reformulez:

— Ce se întâmplă de acum, Beck?

Răspuns corect: iubire.

Tu răspunzi, cu o voce atât de neutră că aproape nu te recunosc:

— Dispar.

— Nu.

Chiar nu.

— Ascultă-mă, Joe!, spui strângându-mă de mână complet lipsit de sexualitate, de pasiune. Nu-mi pasă de ce le-ai făcut lui Benji şi Peach. Am înţeles. Adică Benji chiar avea o problemă cu drogurile. Şi Peach avea şi ea destule probleme.

— Era o mincinoasă, Beck. Inventase până şi căcatul ăla despre vezica ei.

— Ştiu!, spui iertând prea uşor. Doar că-mi plăcea că mă iubea.

— Şi ce vrei acum?

Răspuns corect: pe mine!

Oftezi. Îmi spui că nu vrei să fii scriitoare. Vrei să mergi la Los Angeles ca să devii actriţă.

— Şi dacă nu primesc niciun rol, bine, atunci poate o să şi scriu câte ceva, ştii?

Devine tot mai rău. Îmi spui că eşti, practic, „o fată foarte leneşă”. Te ţin şi tu îţi detaliezi minusurile:

— Blythe are dreptate. Jumătate dintre povestirile mele sunt doar notiţe de jurnal. Iar cealaltă jumătate caut să schimb numele ca să pot transforma jurnalul în ficţiune. Atât de slabă sunt.

— A-ha, spun fără să-ţi dau drumul şi astea sunt răspunsuri greşite.

— Nu mă vrei, Joe.

Mă uit la picioarele tale, la degetele pe care Peach le-a abuzat în Little Compton.

— Crezi că sunt aşa, scriitoarea de vis, dar nu sunt. Nicky avea dreptate să mă urască. Sunt complet de acord. Nu l-am vrut niciodată. Voiam doar să-şi lase nevasta pentru

mine. Voiam să-i nenorocesc copiii şi da, Joe. Ştiu cât de bolnav sună totul.

Nu.

— Nu eşti bolnavă.

Izbucneşti:

— Te-am văzut la lectura mea în seara aia, în Brooklyn. Ştiam că m-ai urmărit.

Te ţin în braţe şi te sărut pe cap şi chiar suntem la fel şi noi suntem şi casa, şi şoarecele şi tu ştii asta. O ştii.

— M-am gândit eu, zic. Şi speram să mă fi văzut.

Îţi înfigi degetele de la picioare în pantalonii mei:

— Atunci ştii că nu te-aş denunţa niciodată, Joe. Eu sunt legătura între toate astea. Eu sunt cea toxică. Ştiu că tot dezastrul ăsta e vina mea şi n-aş merge niciodată la poliţie, Joe. Lasă-mă să ies şi dusă sunt. Pentru totdeauna.

Îţi mai dau o şansă:

— Nu vreau să pleci pentru totdeauna.

— Ei, haide!, spui ca o amică, fără sex între noi. Cred că poţi găsi o altă fată cu care să citeşti The Da Vinci Code.

— Beck, opreşte-te.

Spune-mi că mă vrei.

— Voi ieşi din librărie şi nu mă uit nicio secundă înapoi. Jur, Joe.

— Beck, opreşte-te.

Dar tu nu te opreşti:

— Joe, ascultă-mă. Îţi jur. Voi dispărea şi va fi ca şi cum nici n-aş fi existat. Lasă-mă să ies şi promit că nu mă mai vezi niciodată. Jur. Joe?

Ai eşuat şi nu primeşti steluţă aurie şi te strâng de gât ca să fac să dispară răspunsurile greşite. Ele supurează în ochii tăi holbaţi şi obrajii tăi se fac roşu de Nantucket şi strâng tot mai tare. Răspunsurile greşite trebuie să fie sufocate prin bulele de salivă care apar la colţurile gurii tale strâmbe. Eşti o idioată nenorocită pentru că ai crezut că vreau să dispari din viaţa mea, după tot ce am făcut pentru tine şi asta nu e Reality Bites şi nu mă vrei pe mine în defavoarea cretinilor din viaţa ta şi am greşit în legătură cu tine.

Tu gâfâi:

— Joe.

Nu voi fi fraierit iar.

— Nu, Beck.

Şopteşti:

— Ajutor!

Şi eu chiar te ajut pentru că ai nevoie de exorcism, de renaştere. Ai păcătuit şi chiar l-ai manipulat pe Nicky şi

chiar ai îndrumat-o pe Peach şi chiar l-ai urmărit pe Benji. Tu eşti un monstru, mortal, solipsistă până la sânge şi eşti blasfemie pentru că tot ce vrei eşti

Tu.

Am strâns prea tare. Ai tăcut. Îţi dau drumul.

— Beck.

Vreau să-ţi aud vocea. Te strig iar:

— Beck. BECK.

Niciun sunet nu-ţi iese pe gură şi la dracu'. Ce am făcut? Te scutur şi nu te aud respirând şi trebuie să te aud respirând pentru că Reality Bites e un film cretin şi tu chiar ai îndepărtat-o pe Peach şi Benji chiar te-a fraierit pe tine şi Nicky chiar a încălcat regulile. Aşa că ai spus câteva prostioare – şi eu fac la fel uneori şi te iert. Te mut din poala mea pe podea. Încă eşti atât de nemişcată şi tot ce e bun e în tine, sub pleoapele astea, latent. Te iubesc pentru că eşti atât de uşor de iubit. Îmi pare rău, Beck. Nu te pot face pe tine responsabilă pentru că oamenii sunt nebuni după tine şi trebuie să te trezeşti pentru că vreau să-ţi dau iubire iubire iubire nebună.

Îmi apăs mâinile pe pieptul tău mic. Respiri, cred. Trebuie să respiri. Nu poate să nu mai fie nimic înăuntrul cuiva atât de adorabil şi aprins ca tine; noi aveam o completitudine. Eşti prea tare şi plină de viaţă şi halatele de baie sunt cele mai tari şi orgasmele şi plăcintele şi merele caramelizate sunt prea bune ca să dispară. Mă urăsc pe mine şi te iubesc pe tine şi te sărut şi tu nu mă săruţi înapoi şi te implor să-ţi revii şi-ţi strâng mâna mică şi mă uit în ochii

tăi mici şi la finalul piesei după care e făcut filmul Closer, personajul lui Natalie Portman e lovit de o maşină. Şi moare. Dar în film nu o vezi pe Natalie Portman murind şi-mi place mai mult aşa şi tu nu poţi fi moartă, Beck. Nici nu ai 25 de ani şi nu te droghezi şi eşti în siguranţă şi eşti dulce şi studioasă şi mă aplec ca să-ţi ating buzele cu urechea. Când respiri, trebuie să aud şi să gust şi aştept. Aştept şaisprezece secole şi opt ani-lumină şi mă retrag.

Ai murit.

Mă ridic şi mă prind de păr şi vreau să mi-l smulg pe tot pentru că tu nu mai poţi să-ţi treci degetele prin el şi poate că greşesc şi mă aplec iar şi-mi pun capul în mâna ta şi aştept să mă atingi. Te rog, Beck, te rog. Dar degetele tale nu se mişcă şi când îmi ridic capul liniştea pare oficială. E o linişte plină de ură, personală, nu ca liniştea calmă din subsol. Tu nu te ridici ca să mă ierţi şi să alungi tăcerea diabolică ce mă trage în jos tot mai mult cu fiecare secundă de tăcere.

Mă uit la tine. Tu nu te uiţi la mine. Corpul tău e doar părţi acum. Nu mă poţi ajuta pentru că m-ai părăsit pentru că voiai să pleci pentru totdeauna. Nelegiuirile tale sunt multe şi mi-ai furat Love Story şi ridic exemplarul tău de The Da Vinci Code. Sunt uluit pentru că unele pagini n-au fost date niciodată; ştiu cum se foloseşte o carte. Cred că ai sărit pagini întregi, prefăcută fără creier. Când mă întrebai la ce pagină am ajuns, trişai. Cea mai romantică perioadă din viaţa noastră a fost un fals şi sunt atât de preocupat să răsfoiesc cartea ta că nu văd când îţi revii.

Dar îţi revii.

M-ai păcălit, curvă ce eşti. Mă prinzi de gleznă şi tragi şi eu cad şi scap cartea şi aterizez pe o parte şi doare al naibii şi mă loveşti în penis şi doare al naibii. Nu eşti dusă pentru totdeauna şi eşti posedată şi lipsită de cuvinte şi mă dor vintrele şi partea pe care am căzut şi tu nu eşti salvatoarea mea, tu doar înrăutăţeşti totul. Eşti vie, prefăcută, mă loveşti când sunt căzut şi eu urlu agonizant şi tu eşti toxică şi satanică pentru că acum un minut:

— Erai moartă, curvă nenorocită!

Nu spui nimic. Loveşti. Dar eu nu sunt toxic şi sunt mai mare şi mai curajos şi Dumnezeu îmi dă puterea să-mi revin după loviturile tale nasoale. Îţi lovesc picioarele şi acum tu cazi, direct pe spate. Mă urc pe tine. Încerci să mă muşti, dar nu poţi, şi încerci să mă loveşti, dar nu poţi, şi încerci să mă zgârii, dar încheieturile tale sunt blocate în mâinile mele. Nu poţi să-mi faci nimic, acum că te ţin pironită jos. Scuipi spre mine; eşti o javră. Eşti mai slăbită acum şi îţi dau drumul la mâini ca să te apuc de gât, de data asta pe bune. Încerci să mă loveşti, dar pumnii tăi mici nu mai sunt ce erau. Răul din tine depăşeşte binele şi obraji ţi se albesc şi penisul meu zvâcneşte de durere şi şoldul pulsează şi ochii îţi ies din orbite. Eşti dezgustătoare. Tricoul cu Nirvana al mamei pe care l-am purtat în ziua în care tu m-ai urmărit pe mine în apartamentul meu, cel pe care l-am păstrat cu grijă toată viaţa, e un gunoi îmbibat în spermă şi îngheţată. L-ai distrus şi nu mai poate fi reparat, curvă ce eşti.

— Aveai dreptate, Beck. Tu ucizi oameni. Da.

Te strâng de gât şi îţi mulţumesc pentru lovitura în penis, şi încerc să clipesc ca să îndepărtez balele tale de pe genele mele. Îţi mulţumesc că te-ai dovedit, dincolo de

orice dubiu, atât de rea. Nu vrei iubire sau viaţă şi n-am fi avut nicio şansă împreună şi tu eşti banală şi sălbatică, gâfâind şi înecându-te aşa. Solipsistă cu degete lipicioase care îmi strică mie cărţile, inima, viaţa.

— Ce zici acolo, Beck?

Ai doar un cuvânt rămas în tine:

— Ajutor.

Şi te ajut. Cu mâna dreaptă iau Da Vinci Code-ul tău. Îmi îndes cartea în gură şi rup câteva pagini. Arunc cartea şi scot paginile rupte din gură, îmbibate de saliva pe care ai vrut-o atât de mult.

Ultimele mele cuvinte pentru tine:

— Deschide gura, Guinevere.

Îndes paginile mototolite în gura ta şi pupilele ţi se dilată şi spatele ţi se arcuieşte. Acesta e sunetul morţii tale. Oase se frâng – unde, nu am idee – şi lacrimile curg necontenit – lacrima morţii iese din ochiul tău stâng şi se prelinge pe obrazul de porţelan şi ochii tăi sunt fixaţi undeva unde n-am călătorit niciodată, cu dragă inimă dincolo de orice experienţă; ochii înfăşuraţi în tăcerea-ţi[15]. Acum nu eşti mai bună decât o păpuşă şi nu reacţionezi pe măsură ce paginile din gura ta se îmbibă de sângele care îţi iese din gâtlej.

Şi deopotrivă îmi e dor de tine şi ţie de mine şi te strig şi te scutur de umerii mici.

---

[15] e. e. cummings (n.tr.).

Tu nu răspunzi. Eşti la fel de nemişcată cum sunt cărţile din librărie; ai terminat-o şi m-ai părăsit şi eşti dusă pentru totdeauna. Nu mă vei mai părăsi niciodată în întuneric şi nu voi mai aştepta niciodată vreun răspuns de la tine. Lumina ta s-a stins de tot acum şi te iau în braţe.

Nu.

Vreau să mă arunc în faţa locomotivei locomotivei numărul nouă. Cum am putut să fac asta? Nu ţi-am făcut niciodată clătite. Care dracu' e problema mea? Nu pot respira şi tu eşti dumnezeul meu, Beck, diferită, sexy. Aşa eşti. Erai.

Plâng.

52

APROAPE DE sfârşitul zilelor tale, pretindeai că tu nu eşti scriitoare. Dar cred că ai fi apreciat simetria poetică a îngropării tale. A fost un drum lung şi singuratic cu maşina spre nord, mai mult de patru ore de oraş. A fost greu cu tine în Buick, în portbagaj cu perna ta verzuie, liniştită ca Little Compton pe timp de iarnă. Am trecut de Nicky's Pizza şi am mers în continuare şi am găsit acest restaurant. Casele lui Nicky şi a fratelui său stau cuibărite în apropiatul Forrest Lake, o zonă privată chiar de lângă Chestertown. Asta e o localitate în adevăratul sens al cuvântului, Beck, de modă veche şi plăcut ancorată de un mod de viaţă antichizat. Mănânc un sandviş cu brânză pe grătar pentru că trebuie, pentru că să te îngrop în pădurea rece va fi solicitant, chiar dacă toţi cei care intră în restaurant nu se pot abţine de la a comenta că e o iarnă blândă. Atât de blândă că nici nu aş avea ce să fac cu

şapca de vânătoare de Holden Caulfield de la Macy’s... dacă aş mai avea una. Nu voi plânge. Nu aici.

Majoritatea din restaurant sunt localnici, iar cei care nu sunt au venit aici pentru un show auto. Chelneriţa mă întreabă dacă am venit pentru show-ul auto şi eu spun că da şi îmi verific telefonul şi trebuie să merg iar la baie pentru că, de fiecare dată când îmi verific telefonul, e ca şi cum tu mori iar. Îl aud pe e. e. cummings. Vreau să te ţin de mână. Plâng încet, ca să nu atrag atenţia. Moartea ta e ca un cântec pe repeat şi îmi dau cu apă rece pe faţă şi încerc să nu mă gândesc la faptul că nu voi mai auzi nimic despre tine, niciodată. Nu mă gândesc, Beck. Tu eşti moartă.

Ştiu că Nicky nu e prost. Nu te-ar îngropa chiar pe terenul lui. Dar ar conduce în pădurile apropiate de Forrest Lake, aşa cum fac eu acum, la o oră după apus. Văd un semn roz cu alb. E un eveniment, „Nuntă Chet & Rose” se întâmplă în noaptea asta pe locul de campare de la capătul drumului. Dar nu mă las abătut de la plan. Schimb direcţia şi intru direct în pădure, în întunecimea care e mai pură decât plajele din LC şi mai neagră decât fundurile sufletului tău solipsist. Nu e niciun ocean aici pentru a atenua lovitura grea e veşniciei. Frânez încet. Chet şi Rose sunt cei cu sincronizarea proastă, nu eu, la naiba.

Noaptea e atât de goală încât pot auzi nunta când opresc motorul maşinii. Îmi pun ochelarii cu viziune nocturnă şi apuc lopata şi ies în noapte. Încerc să nu fiu atent la nuntă cât sap. Dar e dificil. Chet şi Rose au parte de dansul mirilor – Wonderful Tonight al lui Clapton – în timp ce prietenii şi familia aplaudă. Mă întreb care ar fi fost cântecul nostru de nuntă şi te întreb şi pe tine, dar tu nu răspunzi. Tu eşti moartă.

Sap. Niciodată nu am fost şi nu voi mai fi atât de singur ca acum, când sap. Nordul New York-ului are un ger ca niciun alt loc. Doar aici aş putea să-l ascult pe Eric Clapton cum stinge luminile şi îşi laudă iubita loială şi frumoasă în timp ce eu transpir singur şi mă pregătesc să te aşez în ţărână. Viaţa merge înainte, la propriu, şi eu înjunghii cu lopata solul amar. Mă aplec în faţă ca să respir. Mă uit la tine, cum stai înfăşurată într-o pătură de lână de la Bed Bath & Beyond, tăcută în portbagajul deschis. Respir normal acum şi cei de la nuntă dansează în grup şi noi am fi avut o nuntă ca asta? Presupun că ar fi avut loc pe Nantucket pentru că tu eşti cea care are familie. Eu i-aş fi invitat pe Ethan şi Blythe şi pe domnul Mooney. Domnul Mooney n-ar fi venit. Dar ar fi transferat actul de proprietate al librăriei către noi doi. Ştiu asta. Vreau ca nunta să se oprească şi mi-ar plăcea să ţip din adâncul plămânilor, dar nu vreau să te sperii. Nu aş avea cum să te sperii. Tu eşti moartă.

Sap şi petrecerea continuă. Se ciocneşte şi se ovaţionează şi Stevie Wonder cântă despre fiica lui minunată – Nu e adorabilă, născută din iubire? – şi noi nu vom avea niciodată o fiică şi îmi pierd cumpătul şi arunc lopata. Intru în groapă şi las muzica să-mi vibreze în tot corpul. Nu mă mai pot împotrivi şi bucuria de la capătul pădurii a devenit monotonă – eu nu sunt unul dintre oamenii ăia care cred că Get Lucky e atât de special. Aproape că le pot gusta vodca şi eu sunt musafirul neinvitat, scăpat din vedere, singur. Ce mă linişteşte, ce îmi permite să sap în continuare, e posibilitatea ca Chet şi Rose să aibă un site, o condică online a nunţii lor. Să ştiu că voi putea să îi găsesc şi să îi văd mă linişteşte întrucâtva. Neil Young cântă pentru Chet şi Rose – Harvest Moon care doare – şi Neil Young nu va cânta niciodată pentru tine şi pentru

mine în ziua nunţii noastre şi tu nu-l auzi acum. Tu eşti moartă.

Îţi ridic cadavrul din portbagaj şi desfac pătura care te învăluie. Încă eşti frumoasă şi îmi aşez capul pe pieptul tău ca să-ţi povestesc despre Chet şi Rose. Eu probabil că voi muri singur, sub luna neînsemnată şi tu nu vei fi aici să mă jeleşti. Tu zbori spre ceruri şi eu trebuie să-mi adun toate puterile ca să-ţi pot pune corpul drag în pământ. Chet şi Rose sunt înconjuraţi de prieteni şi familie, dar eu, singur, ridic corpul tău mic şi te-am aşezat în loc cu verdeaţă. Ar fi frumos să putem ţine un moment de reculegere; Chet şi Rose sunt nesimţiţi că sunt aşa gălăgioşi. Dar nu pot da vina pe ei; ei nu m-au văzut, nu m-au auzit. Ei sunt în lumea lor, acolo unde numai lucruri bune se întâmplă, la 500 de metri şi un milion de ani-lumină depărtare. Îngenunchez pe pământ şi recit Psalmul 23. L-am memorat pentru ocazia asta. Tu eşti moartă.

În niciun fel nu putem şti ce se întâmplă cu noi după nunta pe care nu o vom avea, după viaţă. Merg în pădure şi privesc lumea cu inumană viziune nocturnă şi văd tot ce omul nu a fost construit ca să vadă. Nu ştiu dacă tu vei locui în casa Domnului întru veşnicie, dar mă întind pe spate şi ascult cum petrecerea lui Chet şi Rose devine tot mai tăcută, ca noaptea, ca moartea. Vor obosi şi ei şi petrecerea se va termina şi dacă e să dăinuiască cineva etern în lumină, cred că tu ai fi aceea.

Te acopăr cu pământ şi pietre şi ramuri şi frunze şi tu eşti mult mai mult decât un corp. Întoarcerea la maşină e scurtă. Drumul departe de Chet şi Rose şi de corpul tău e lung în noaptea neagră. Nu ştiu dacă voi ajunge vreodată acasă şi chiar şi atunci când reuşesc să ajung în apartamentul meu, rămân nesigur întrebându-mă dacă voi

avea sau nu vreodată o casă cu adevărat. Nu te voi avea niciodată pe tine. Tu eşti îngropată lângă Forrest Lake, lângă Chet şi Rose, undeva unde n-am călătorit niciodată, cu dragă inimă dincolo de orice experienţă.

Nu deschid librăria ziua următoare. Nu pot. Tu eşti moartă.

53

E-MAIL-UL pe care îl primesc în mod normal e plictisitor şi legat de finanţe, de facturi, vouchere, căcat. Dar azi, la aproape trei luni de la dispariţia ta, primesc prima invitaţie la nuntă din viaţa mea, prin intermediul serviciului poştal al Statelor Unite. Plicul e atât de mare încât poştaşul a trebuit să urce până în uşă, ca să-l sprijine de ea. Nu sunt eu expert, dar e o frumuseţe, Beck, şi o am cu mine aici, la librărie. Sunt înamorat de iubirea triumfătoare dintre hârtia groasă şi reliefată şi literele înclinate şi delicate, aurii. Cine ar fi crezut că Ethan şi Blythe au sânge albastru?

Multe se întâmplă în trei luni. Ethan Semnul Exclamării şi Blythe s-au logodit şi m-au invitat la nunta lor din Austin, Texas.

Multe nu se întâmplă în trei luni. Semnul cu ANGAJĂM LIBRAR de pe uşă e tot acolo; Ethan şi-a luat un job de corporatist, căsătoria e scumpă.

Dar invitaţia asta mi-a schimbat perspectiva. Nu m-am simţit atât de plin de speranţă de când am ieşit din cabinetul lui Dr. Nicky, de când intram în tine. Viitorul există din nou datorită acestei invitaţii. Invitaţia asta cere

să marchez data în calendar. Şi îmi place să frunzăresc printre lunile ce vin în telefonul meu. Înainte să sosească invitaţia – pentru domnul Joe Goldberg şi invitat! – mă uitam doar prin lunile trecute, inventând aniversări pentru viaţa noastră dispărută. Tu mai presus de oricine ştii cât de important e să mergi înainte; îţi plac lucrurile noi; îţi plăceau lucrurile noi. Viaţa nu e o carte de Dan Brown; tu eşti moartă şi nu te mai întorci. Dar viaţa e chiar mai bună decât o carte de Dan Brown pentru că în final am ceva ce să aştept, o nuntă. Trebuie să decid între friptură şi peşte şi sunt sincer chinuit de decizie şi trebuie chiar să iau decizia asta în următoarele 41 de zile, conform regulilor de pe cartonaşul de răspuns.

Clopoţelul de la intrare sună în această zi moale care nu e nici vară, nici toamnă. Un om neinteresant cu pantaloni scurţi intră şi întreabă de Doctor Sleep. Îi arăt secţiunea G–K de la Ficţiune şi îmi amintesc când te-am văzut pe tine la F–K şi la cât de prost am fost în zilele ce au urmat. Am rearanjat librăria; nu mă mai puteam uita la F–K. Chiar am crezut că dacă rearanjez rafturile va fi mai simplu de trăit pe lumea asta fără tine, lumea pe care am construit-o cu cele două mâini ale mele, lumea care nu-mi dă voie să-ţi spun că ştiu că ai furat halatele Ritz de la Peach. Încă am amintiri. Încă mă ghemuiesc. Mănânc din nou, dar doar pentru că urăsc să leşin. Totul a fost un exerciţiu până acum. Mereu mă voi simţi îndatorat poştei americane, lui Ethan şi Blythe. Şi niciodată nu voi mai subestima puterea anticipării. Nu există niciun impuls mai bun pentru prezent decât o invitaţie la viitor.

Singuraticul cumpără cartea de King şi pleacă cu ea şi eu voi fi nevoit să-mi cumpăr costum. E minunat să ai un proiect şi sărbătoresc vizitând cuibuşorul de nebunii online al lui Chet şi Rose. Simt că am ajuns să-i cunosc atât de

bine după noaptea aia din pădure. Vreau să le spun despre invitaţie. Am devenit obsedat de Chet şi Rose, dar se putea altfel? Ei s-au adunat în pădure pentru a se căsători pentru ca eu să mai pot crede în iubire. Îi iubesc. M-am uitat de sute de ori la filmuleţul lunii lor de miere. Ei au fost aici pentru mine. Ce sincronizare! Obişnuiam să mă uit la filmuleţ şi să pretind că noi eram cei în luna de miere în Cabo San Lucas. Dar zilele astea sunt mai puţin amărât. Ştiu că nu cu toţii ajungem să fim Chet şi Rose. Este un fapt irefutabil: unii oameni de pe pământ primesc iubire, se căsătoresc şi îşi fac luna de miere în Cabo. Alţii nu. Unii oameni citesc singuri pe canapea şi alţii citesc în pat, împreună. Asta e viaţa.

Eu probabil că voi muri singur. Karen Minty va muri, probabil, măritată; multora le place emisiunea The King of Queens. Şi sunt împăcat cu destinul meu. A fost decizia mea să te cruţ de durerea vieţii. Ţi-am eliberat demonii. Te iert. Nu e vina ta că ţi-ai purtat cu ciudăţenie demonii în geanta mare Prada, în halatele uriaşe de la Ritz-ul lui Peach. Tu erai toxică, nu viciată, şi bărbaţii care te-au părăsit prosperă; tipul ăla, Hester, are un show la televizor şi nu e nasol. Un registru online al Babies „R” Us arată că tatăl tău e pe punctul de a deveni iar tată. Unii oameni chiar se aleg cu totul în viaţă.

Cred că ai fi bucuroasă să ştii că vocea ta dăinuie. Eu sunt unicul cititor al Cărţii despre Beck. Ţi-am legat povestirile la FedEx. Dar un milion de oameni au devorat povestea vieţii tale. Toată lumea ştie despre psihologul bolnav care te-a omorât. N-ai fost niciodată publicată în New Yorker, dar uite că ai ajuns în New York Post.

Tu m-ai schimbat, Beck. Nu voi îmbătrâni singur, ca Mr. Mooney. Eu îi am pe Ethan şi Blythe. A, fetele care mi se

bagă mereu pe gât. Fetele sunt mereu groaznice, spălăcite şi ocrotitoare sau superficiale şi simple. Eu sunt ca Hugh Grant în Love Actually, minus iubirea, ceea ce nu e chiar atât de rău dacă te gândeşti că, în viaţa reală, Hugh Grant e şi el singur, ca mine. Din nou, nu toate animalele sunt făcute să se împerecheze. Da, înţeleg că suntem făcuţi pentru companie; Dumnezeu ne-a dat vocabular. Trebuie să vorbim. Trebuie să ascultăm. Fac sex ocazional cu fete de pe internet, cu fete de la librărie. Dar în general mă păstrez pentru mine. Nu mă mai deschid petală cu petală şi tu aveai dreptate, Beck. Tu nu erai fata care credeam că eşti şi Barbara Hershey nu a fost aleasa pentru Elliot în Hannah and Her Sisters. Clopoţelul de la uşă se aude şi eu îmi ridic privirea dintr-o poză cu Chet şi Rose pe o placă cu vâsle şi văd o fată, o fată pe care cumva o cunosc. Poartă un maieu cu University of Pittsburgh şi jeanşi. Se agită. Face cu mâna. Mi-ar fi plăcut să se audă muzică acum. Ultima dată i-a plăcut muzica mea.

— Am văzut anunţul din geam.

Înghite.

— Încă mai angajaţi? Unii uită uneori să dea semnul. Uneori e pus de-a-n pulea. Scuze. Vorbesc urât.

Am uitat de anunţ, dar nu am uitat de Amy Adam şi de cardul ei furat şi de asocierile academice frauduloase şi de ochii ei mari de castană. Încă mai angajăm. Ea se apropie. Arunci un ochi pe invitaţia mea de nuntă şi aprobă din cap.

— Îmi place Austin.

— Deci, ce-ai mai făcut?

Întreb asta ca o manevră uşoară. Sunt un domn, îmi asum rolul unuia care îşi aminteşte pentru că ea s-ar putea să fie doamna, cea care este ţinută minte. Ea se gudură, aproape face o reverenţă. E flatată şi fericită. Se uită la mine şi îmi place să fiu în ochii ei şi îmi înmânează un CV.

— Am lucrat la o mică librărie în Williamsburg, dar să spunem doar că nu a mers din cauza politicilor lor înguste despre ceea ce numesc ei furt.

Se încruntă.

— Ca şi cum nu ar trebui să iau cărţi acasă şi să le citesc. Şi oricum, cum să citeşti o carte fără să faci semne pe ea?

Vorbeşte tare acum.

— Scuză-mă atunci că nu-s un om din ăla ultramodern cu Kindle, dar mie îmi plac pixurile, hârtia, paginile adevărate pe care le pot rupe şi pipăi.

Şi dă din cap.

— Şi dacă tu cumperi o carte şi găseşti notiţe pe margine, adică... cine nu s-ar bucura? E un bonus ăsta.

Nu vrea ca eu să răspund. Clipeşte.

— Îmi cer scuze. O iau razna. Dar trebuie spus ce-i de spus.

Are nevoie de acceptarea mea. Zâmbesc:

— Nu-i nevoie să-ţi ceri scuze.

Acum e rândul ei şi se supune, jucăuşă:

— Probabil par de-a dreptul nebună. Voi angajaţi nebuni aici?

Îi spun că angajăm doar nebuni şi ei i se pare amuzant. Râde vioi şi îi place aici, cu mine. Ea va fi casiera mea şi iubita mea şi data viitoare când voi fi invitat la o nuntă, invitaţia va fi pentru Joe Goldberg & Amy Adam şi nu va mai trebui să-mi fac griji pentru genericul invitat.

Tu eşti dusă pentru totdeauna, iar ea e aici, acum.

MULŢUMIRI

Vreau să-i mulţumesc lui Joe Goldberg pentru că a cerut să se facă auzit. Bravo, Joe.

Şi acum să mulţumesc oamenilor reali care au dat viaţă acestei cărţi. Mulţumesc tuturor celor de la Emily Bestler Book, Atria, Simon & Schuster. Am câştigat potul literar cel mare cu Emily Bestler. Emily, sunt atât de recunoscătoare pentru entuziasmul, inteligenţa şi sensibilitatea de care dai dovadă. Ah, şi ai grijă să nu fii urmărită. Judith Curr, Ben Lee, Paul Olsewski, David Brown, Mellony Torres, Hillary Tisman, LeeAnna Woodcock, Jeanne Lee, Kristen Lemire şi Kate Cetrulo – vă mulţumesc pentru că m-aţi făcut să mă simt ca acasă. Megan Reid, mulţumesc pentru cea mai frumoasă scrisoare de dragoste. Alloy, oh, Alloy. Josh Bank, Lanie Davis şi Sara Shandler, creierele şi inimile voastre sunt perfecte. Joe e de acord cu mine. Josh, vocea ta e mai puternică decât toiagul lui Karen Minty. Lanie, tu mereu ştii ce-i mai bine şi sunt atât de recunoscătoare pentru indicaţii (şi pentru polonic!). Sara, tu eşti al naibii de clară şi atragi mereu cele mai bune inimi. Vă

mulţumesc tuturor pentru că v-aţi implicat atât de profund în lumea acestei cărţi. Jennifer Rudolph Walsh, Claudia Ballard şi Laura Bonner de la WME, vă mulţumesc pentru că aţi crezut în carte şi pentru că aţi ştiut ce e de făcut cu ea. Natalie Sousa, mi-ai citit gândurile când ai făcut coperta. Mulţumesc.

Nenumăraţi elevi de la Barnstable High School ar fi de acord că am avut cei mai buni profesori din lume. Mick Carlton şi Ed O'Toole, încurajările voastre au avut un mare impact asupra mea. Linda Friedman, Meredith Steinbach, vă mulţumesc pentru că aţi fost mentori minunaţi. Matt DiGangi, mulţumesc pentru că mi-ai explicat jargonul hoţilor. Lauren Acampora Doyle, eşti minunată şi înţeleaptă şi îţi mulţumesc pentru că m-ai prezentat zeiţei Alloy, Sara Shepard. Mulţumesc vărului Tommi Hurme pentru zeama de castraveţi muraţi şi mulţumesc verişoarei Kristiina Hurme pentru susţinere. Lucrurile astea ajută când scrii un thriller.

Am început să scriu la cartea aceasta după ce tata a murit de cancer. Prietenii mei, vă rămân îndatorată: Amy Sanborn, sunt atât de norocoasă să te cunosc încă de când eram în pântecele mamei. Lauren Heller, eşti un dar. Arah Tatting-Kinzy, eşti o ascultătoare adevărată, o prietenă incredibilă. Matt Donnelly (şi Corky şi Pinky), sunt atât de recunoscătoare pentru momentele petrecute în Splendorea. June Hurme, Kathleen Kelly, vă mulţumesc pentru că aţi vrut să ştiţi ce se întâmplă în continuare. Lorena David Esguerra, George Esguerra, costumul de Roald Dahl al lui Dylan a fost divin. Lia şi Todd Haberman, vă mulţumesc pentru gogoşi. Crispin Struthers, mulţumesc pentru că eşti aici. Nicholas Fonseca, tu mă ridici mereu. Sharon şi Paul Swartz, sunt recunoscătoare pentru retreat-ul meu (şi pentru clătite!) de la Cape Point Hotel. Sophia

Macheras, a însemnat mult pentru mine când mi-ai spus că ţi-a plăcut „Owen”. Michael Wyman, eşti cel mai tare; te iubesc, nu te schimba. Mulţumiri şi iubire pentru Eric Scott Cooper, Frank Medrano, Beverly Leiberman, Karen şi Howie Onik, Erin Penner, Jen şi Jon Sackett, Korbi Ghosh, Josh Wyman, mătuşa Carole şi unchiul Den. Macheras-i, Swartz-i, Wyman-i, veri, familie, vă iubesc. Aş putea scrie încă o carte numai cu nume, şi apoi încă una. Sunt norocoasă să cunosc atâtea suflete splendide.

Iubire şi îmbrăţişări curajosului meu frate, Alex, surorii mele Xanadu, Beth, minunaţilor mei nepoţi, Jonathan şi Josua. Şi acum părinţilor mei, Monica şi Harold Kepnes, vă mulţumesc pentru că aţi construit un cămin unde au predominat Led Zeppelin şi râsetele. Tată, mi-ar plăcea să fii aici ca să putem sărbători împreună. Tu şi mama aţi crezut în mine încă de când începusem să scriu despre topoare furate în jurnalul meu cu Hello Kitty, când adunam cărţile Sweet Valley High. Asta înseamnă totul. Voi mă inspiraţi, mereu.

În final, mulţumesc tuturor artiştilor ale căror opere sunt citate în această carte. Sunteţi cei mai tari.

DESPRE AUTOARE

Caroline Kepnes este din Cape Cod, Massachusetts. Primul ei roman, TU, a fost tradus în peste 20 de ţări şi a fost nominalizat la CWA New Blood Award. Cel de al doilea roman publicat, CORPURI ASCUNSE, este o continuare pe care Booklist a descris-o ca fiind „copilul din flori dintre Holden Caulfield şi Patrick Bateman”. Caroline a absolvit cursurile de Civilizaţie Americană la Universitatea Brown şi a lucrat ca jurnalist cultural la Entertainment Weekly şi ca editor TV la 7th Heaven. În momentul de faţă se ocupă doar de scris şi locuieşte în Los Angeles. Un serial TV de 10 episoade după romanul TU a avut premiera pe canalul Lifetime, în 2018, iar în 2019 a fost preluat internaţional de către Netflix şi continuat pentru un al doilea sezon, ca serial original.

Continuarea romanului,

apărut la Herg Benet:

Corpuri ascunse

Table of Contents

Tu
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22